

မဟိန္ဒိတပေ

ပြစ်ချ

မဂ္ဂဇင်း

Design; Soe Win Htun

- ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည် (စာ-၅၈)
- မိန်းမထောင် (စာ-၉၆)

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး။

ပုဂ္ဂန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ ပြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ဆောက်ခဲ့သည်

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ အမှတ် (၂၄၉)

ကဗျာ ပြစ်မှု

ဖျာပုံနီလုံဦး၊ မြစိုးလွင်၊ ကိုနတ်၊ မင်းနီခိုင်(မောင်တော)၊
မော်ကျွန်းရဲခိုင်၊ မင်းထက်သားညီ(တောင်ငူ)၊
မောင်စစ်ကြည်(ပန်းတနော်)၊ စောအောင်ခ(ဘားအံ)

ကာတွန်း ပြစ်မှု

အိက္ခေတာ၊ ကိုကျော်၊ သခွတ်၊ ရန်ကြီးအောင်၊
စောဟန်၊ ပေါက်ကျိုင်း၊ မြေရိုင်း၊ သူရိန်။

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ်

၂၆

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေတေးသား

၂၉

ရသ ပြစ်မှု

ဝန်ဆောင်ခ မယူဘဲ ငရဲပို့ချင်သူ	
ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း) —————	၆၄
အချစ်မှိုင်းနှင့် လောဘမှိုင်း	
မြသိန်း —————	၇၆
မာယာဗေဒင်	
မောင်ဆွေ(တောင်ရှု) —————	၁၃၀
ချိန်းမိလေသောည	
တင့်တူး(လေယူဝတီ) —————	၁၃၈
ငယ်နိုင်နှင့် ဝင့်ကြွေး	
စိုးယဉ်ထွန်း —————	၁၄၄
ရေတိမ်မှာ နှစ်ရုရှာ . . .	
မော်တင်သိန်းဇော် —————	၁၆၀
နတ်ကျောက်	
မောင်ရင်ငြိမ်းချမ်း —————	၁၆၄
ထူးဆန်းသောမင်္ဂလာနှင့် အံ့ဖွယ်ဓာတ်ဘူးတစ်လုံး	
ဒါရိုက်တာမျိုးဇော်အောင် —————	၁၇၀
မသေဆေးနှင့် လူပုလေးများ	
အောင်ခင်(မြောင်းမြ) —————	၁၇၄
ပရဟိတဖေဖေ	
ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) —————	၁၈၂
အချစ်ကြီးသူလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ကျား	
ဆန်းမြင့်စိုး —————	၁၉၀
ဦးဖြူလွင်၏ ကိုယ်ခံပညာ	
မင်းဟိန်းထိပ် —————	၂၀၂
အစွဲအလမ်း	
ဆွေမြင့် —————	၂၁၀

နိုင်ငံရပ်ခြား သတင်းပြစ်မှု

ကလေးနှစ်ယောက်၏ အသက်များကို . . .	
ဦးဦးသိန်း —————	၇၉
အခေါင်းထဲဝင်၍ သေကြည့်ကြသူများ	
မြသိန်း —————	၁၃၇
ယဉ်ယဉ်စွန့်စားခန်းကြီး	
လေးဝတီကျော် —————	၁၄၃
ယာဉ်ကို တစ်နေရာတွင် ခေတ္တ	
လေးဝတီကျော် —————	၁၄၉

BURMESE CLASSIC

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

တစ္ဆေကုလားထိုင် သေမင်းရတနာသိုက်(၁)	
စိုင်းကျော်သီဟ —————	၄၄
ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၀၉)	
ဗဟိုစော —————	၅၈
မှောင်ခိုသမား(၂)	
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) —————	၈၄
မိန်းမထောင်မှသည်(၆)	
ကျော်မြသန်း —————	၉၆
ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွဲထဲ(၁၀)	
မောင်ရွှေစန် —————	၁၀၆
အိုင်အိုအာယုနှင့် နတ်ဆက်ဓား တရားစောင့်သည်(၂)	
ကြင်ဦးလှ —————	၁၁၈
သရဲအိမ်ကြီး၏ကြွင်းသော ဝေဒနာ(၁)	
ထွန်းတောက် —————	၁၄၈

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

ခွေးယောင်ဆောင် ခွေးတုပေလော
မောင်ထက်ရှား(ပြည်) ————— ၁၆၃
သရုပ်ဆောင်ကောင်းသူ
ဝင်းမြအောင်(မြတ်) ————— ၁၈၁
အေးဆေးပဲ
ချိုသာ ————— ၁၈၉

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

လင်းဆွဲ
မောင်မောင်(ပိတောက်မြို့) ————— ၃၇
သစ္စာမဲ့ခြင်းပြယုဂ်
ဟန်သီလ် ————— ၃၈
မျက်နှာချင်းကတော့ မတူပါလေ...
ရွှေဘိုဘာမထိုင်အောင် ————— ၅၅
ကျိန်စာကို အိမ်အပါယူခဲ့သူ
မင်းဆွေကျော် ————— ၇၃

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ
အမ်ကေ ————— ၂၅
ပြစ်မှုစာအုပ်စင်
ကသစ်နီ ————— ၂၇

ဥပဒေ ပြစ်မှု

ကြံ့ခိုင်ခံ့ရသော အလွဲများ
စုနေမောင် ————— ၇၃
အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောတိုင် ————— ၇၅
အမှားမကင်းသော ရှေ့နေ
လင်းဦးအောင်သိန်း ————— ၈၁

မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ် - စိုးဝင်းထွန်း
အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာစာစီ - တင်မိုးခိုင်
စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း
အတွင်းပန်းချီ - ကျော်စိုးညိုမီး စိုးမြင့်လေး
ပညတ်၊ ဖိုးအောင်၊ ကျော်ဦး
စံလွင်မောင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊
ရန်နိုင်ဦး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊
၅၂-လမ်း(အောက်)
မိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

“ဒီပုံဟာ
လွှဲခေါင်းခွဲတစ်ခု
မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့
ဒီပုံမျိုး...”

မိုင်းကျော်သီဟ.....၄၄

“အပြန်ပိုက်တာခံနေရတဲ့
မိန်းမဟာ
ဒီနေ့
ယောကျ်ားပြန်လာရင်...”

ဝင်းသောင်းရမည်းသင်း၊.....၆၄

“ကားထဲရောက်တော့
ကဗျာကို ယူလိုက်ပြီး
အခုလို
ကျွန်မကို လမ်းဘေးမှာ...”

ဦးစိုးတက္ကသိုလ်.....၈၄

“အပြုံးသမားနှင့်
အရှုံးသမားကြားသို့
မဝင်မဖြစ်
ဝင်လို့က်ရသူက...”

ကျော်မြသန်း.....၉၆

“အလောင်းအလဲ ဆိုသည်မှာ
မရှိ၍ မဖြစ်၊
အဟောင်းတို့နေရာတွင်
အသစ်သည်...”

မောင်ရွှေစွန်.....၁၀၆

“အလွယ်ယူလို့က်ကြပေမယ့်
ကွာရှင်းမှီကျတော့
ခက်ခက်ခဲခဲ
လောကြရတယ်”

ကြင်နာ.....၁၁၈

“မင်း....

ကောင်မလေးကို
သို့က်ကြိုးဖြတ်ပေးမယ်လို့
ပြောထားပြီးပြီပေါ့...”

မောင်ဆွေ/စောင်လှ... ၁၃၈

“ရိုးတီးရားတားလုပ်ပြီး

အော်မယ်မကြံနဲ့နော်၊

အကုန်လုံးကို

ပစ်သတ်ခဲ့မယ်”

စင်စစ်/ဇေယျဝတီ... ၁၃၈

“သေဆုံးနေပုံတွေကလည်း

ခေါင်းတွေသာဖြတ်ပြီး

သွေးတစ်ခက်မှ

မထွက်ဘူးဗျာ”

ထွန်းတောင်... ၁၃၈

“မှင်စာဆိုတာ
ပုဂံခေတ်
ကျောက်စာတွေလို
မင်စာကို ပြောတာလား”
ဒါမိုက်စာမျိုးမော်အောင်.....၁၇၀

“လူပုလေးတစ်ယောက်
သွေးအလွေးလွေးနဲ့
ထမ်းခင်ပေါ်မှာ
ပါလာပါလား...”

အောင်ခင်မြောင်မြောင်.....၁၇၄

“ဝိညာဉ်ကျားဟာ
သွဉ်တောနဲ့
သွဉ်ရွာဝန်းကျင်မှာ
တခြားကျား အလာခံလေ့...”
ဆန်းမြင့်ဦး.....၁၇၀

ဒက်...

ဗျာဉ်နီဆုံဦး

- * ရင်ထဲမှာ
ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတာ
...ကြာပြီ။
- * နှုတ်ဖျားမှာ
အာစေးကပ် ဆွံ့အနေတာ
...ကြာပြီ။
- * ဗျက်စိမှာ
အမြင်အာရုံ မှန်ဝါးနေတာ
...ကြာပြီ။
- * တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
ဖင့်နွဲ့လေးလံ မသန်စွမ်းနေတာလည်း
...ကြာပြီ။
- * လေဖြတ်တာတော့
မဟုတ်ပါဘူး အနှစ် ၅၀ ကျော်ကြာ
ဝေနေဆိုးတွေနဲ့
ခေါက်ရိုးကျိုးနေခဲ့လို့ပါ။

စားတစ်လက်ဒါကြောင်း

မင်းနီခိုင် (ခေတ်တော)

* သည်စား
 အသွားထက်မြက်
 အရောင်လက်တိ
 မောင်းမြက်သုတ်သင်
 ချုံနွယ်ထွင်နိုင်
 ဟစ်လက်ကိုင်စွဲ
 အသုံးပြု၏။

* ကာလရှည်လျား
 သုံးဖတ်များ၍
 အသွားလည်းတုံး
 အသုံးမကျ
 သွေးသမ္ပူပင်
 ရာမထင်တော့
 အမြင်ဟိမ်းစောင်း
 အကြောင်းမဲ့ပြစ်တင်
 စိတ်ချက်အမှား
 အမှန်းပွား၍
 စားကိုကိုက်ချိုး
 ချောင်မှာထိုသည်
 တန်ဖိုးကိုလည်း မေ့လေ၏။

လက်ခုံးတော်ကဗျာ

စောအောင်ခ(ဘားအံ)

- * ကြယ်တွေကို ငြိမ်းသတ်တော့မယ့်
အရှက်ဦးကာလထဲ
ခရီးလွန်လာသူ လေနီကြမ်းရယ်
မြို့မှန်တွေ သယ်ဆောင်လာသလားကွယ်...။
- * စားခြစ်ရာအစင်းတစ်ကြောင်းလို
မြေနီလမ်းထဲ
တောမီးလောင်သလို
ပန်းများစွာ ပွင့်နေရော့မယ်။
- * မြေပြင်ပေါ်ကို
သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့်
လိုရာရေခြစ်
စမ်းချောင်းဖြစ်သွားတော့
ကမ္ဘာမြေဟာ
တေးဆိုနေပြန်ပြီပေါ့။ ။

ပန်းချီဆောင်နိုင်လတ်

ရွှေနှောင်းဝယ်နံ့

မင်းထက်သားညို(တောင်ငူ)

- * ရာသီဥတု တရွေ့ရွေ့ဝေးလေတော့
ရင်ကော့ ခေါင်းမောနေတဲ့ အပူလှိုင်းတွေ
မျက်ရည်ကြွ လမ်းခွဲရ။
- * ဒီအချိန်မှာ
ဝယ်နံ့ရာသီရဲ့ လေပြည့်ဦး
ပိုးပန်းဖူးများနဲ့ ခင်မင်လို့
ပြုံးရယ်ရွှင်ပျ။
- * နွေနှောင်းတဲ့ ဝယ်နံ့ကာလ
နှမ်းခဲသမျှ လန်းလေပြီ။
- * ရွက်သစ်ဝေ ပုရစ်ဖူးတွေ ရုပ်လုံးကြွ
သွေ့ခြောက်ခဲသမျှ
လှပလေပြီ။
- * မိုးရွာမှ ပျိုသာမှာမို့
လယ်တောသာက ချစ်သူနှစ်ယောက် အပြုံးဝေစည်
ရွှင်ကြည်တဲ့ အချစ်ပန်း။
- * မိုးလုံးပြည့် အနံ့ကာမိုင်း
တစ်တိုင်းပြည်လုံး သာယာဖို့
ပကာသနာတို့ ဖယ်ခွာချကာ
(အို...) ရွာချလိုက်စမ်း။

ဓာတ်ပုံ

မော်တွန်းရဲခိုင်

- * အဖြူအမည်း
ရိုးရိုးလေးပဲဖြစ်စေ။
- * စိမ်းဝါနီသွေး
ရောင်စုံဆေးနဲ့ဖြစ်စေ။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ
ဘယ်သောခါမှ ပြန်မရသော
လှပခြင်းတွေ ရှိနေလေရဲ့။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ
ဘယ်အခါမှ ပြန်မရသော
ပြုံးမြဲချိုတွေ ရှိနေလေရဲ့။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ
ဘယ်သောခါမှ ပြန်မရသော
ကာလချိန်တွေ ရှိနေလေရဲ့။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ
ဘယ်အခါမှ ဆုံးရှုံးမရသော
ချစ်ကြသူတွေ ရှိနေလေရဲ့။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ
တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်လည်မြင်ဖို့
နာကျင်စရာတွေ ရှိနေလေရဲ့။
- * ဓာတ်ပုံတွေမှာ...
.....
ဓာတ်ပုံတွေမှာ...
.....
- * ဓာတ်ပုံဆိုမှာ
ခေတ်ခါထင်ဟပ် မှန်တစ်ချပ်လေး။
- * ဓာတ်ပုံဟုက တစ်ချိန်ကျလျှင်
ဘဝစိတ်ပိုင်း တိတ်သပိုင်း။

ကိုယ်တိုင်ရေးပြုကတ်

မြစိုးလွင်

- * လူသာ သေချင်သေ
နာမည် မသေစေနဲ့တဲ့
ဝိပြိုဟ်ပြုထားတဲ့ စကား
နဲ့လုံးသားမှာတိုးဝင်
ရှင်သန်ရမယ့် ရှေ့ခရီး
မျှော်ပြီးကြည့်လိုက်တော့...။
- * စိတ်ဓာတ်က ကြိုးကွက်တွေနဲ့
ခေါက်ရိုးကျိုးခဲ့တာကြာပြီ
ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးရင်း
မှန်တိုင်းတွေနဲ့ကြုံ
လေဟုန်တွေနဲ့တိုး
ခြံစည်းရိုးခတ်ထားတဲ့ ငါ့နဲ့လုံးသား
အင်း...ဖျားချင်စရာဖြစ်လာပြီ...။

ပိရ

မောင်စစ်ကြည်(ဝန်းတနော်)

* လူဆိုတာ...
လိုတဲ့အခါ "သကာ"၊
နဲ့လုံ့လသာမဟုတ်
အားပြုံးရင်လွှာ။

* လူဆိုတာ...
မလိုတဲ့အခါ "တမာ"၊
နဲ့လုံ့လသာမဟုတ်
အားမုန်းရင်လွှာ။

* ရုပ်ပြောင်းရင်လွှဲပညာ
သင်ဆရာ မြင်ကာကြည့်၊
မွေးရာပါ သည်စီကေ
"အတ္တ"တွေလည်း။

ကုန်ဆုံးရက်စွဲ

ကိုနုတ်

* နေရာပေါင်းစုံက လုံးထွေးပါလာတဲ့ လောင်ရယ်သံအောက်မှာ
 အသက်ကိုမျှော်မျှော်ရှုနေခဲ့
 ထင်ယောင်မှားမှုကလည်း ခြေသံတိုးတိုးနဲ့ မျက်စိရှောင် တိုးတိုးလာတယ်
 ပစ်တိုင်းထောင်ရင်လို အခြေခိုင်ဖို့ ခေခွဲစရတဲ့ ကာလာရောင်စုံကြား
 အသက်က ကြီးလာတယ် ဘဝက ကြီးမလာဘူး
 ဖောင်းပွလာတဲ့ ဗျူဟာဆန်ဆန် စကားလုံးတွေပဲ နားကိုလာတိုးတယ်
 အဝေးက ရထားသံကြောင့် လွင့်သွားမလို လှုပ်ခါနေတဲ့
 ကကြီးတစ်ကွက်စာ အလင်းစက်
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစမ်းကြည့်မှ အပြီးကော ခေါင်းကော ကျက်လို့
 ကြာပြီလေ ရောက်ခဲ့ကြတာ ယူခဲ့ကြတာ
 ကြာပြီလေ ပျားရည်သောက်ပြီး ရှည်မင်းခဲ့တာ
 သင်ယူခဲ့ရတဲ့ သစ္စာတရားက ဆပ်ပြာပူဖောင်းလောက်မှ ထူခဲ့လို့လား
 ပိတ်မထားပေမယ့် တံခါးခေါက်သင့် ခေါက်ရမယ်ဆိုတာကအစ
 သင်ယူခဲ့ကြပြီသား
 ပြီးတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း မေ့ပစ်လိုက်ကြတာပေါ့။

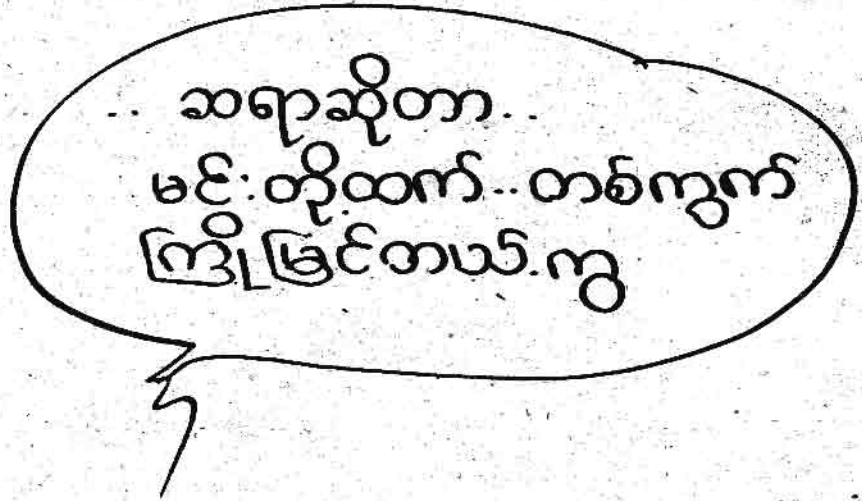
ထိုင်းရဲတွေထက်
ပိုနှိုင်းငံ့ကရဲတွေကို
ချိုးကျပြောတယ်တုန်း

ကဏ္ဍ: ကိုဥော်
၂၀၁၄

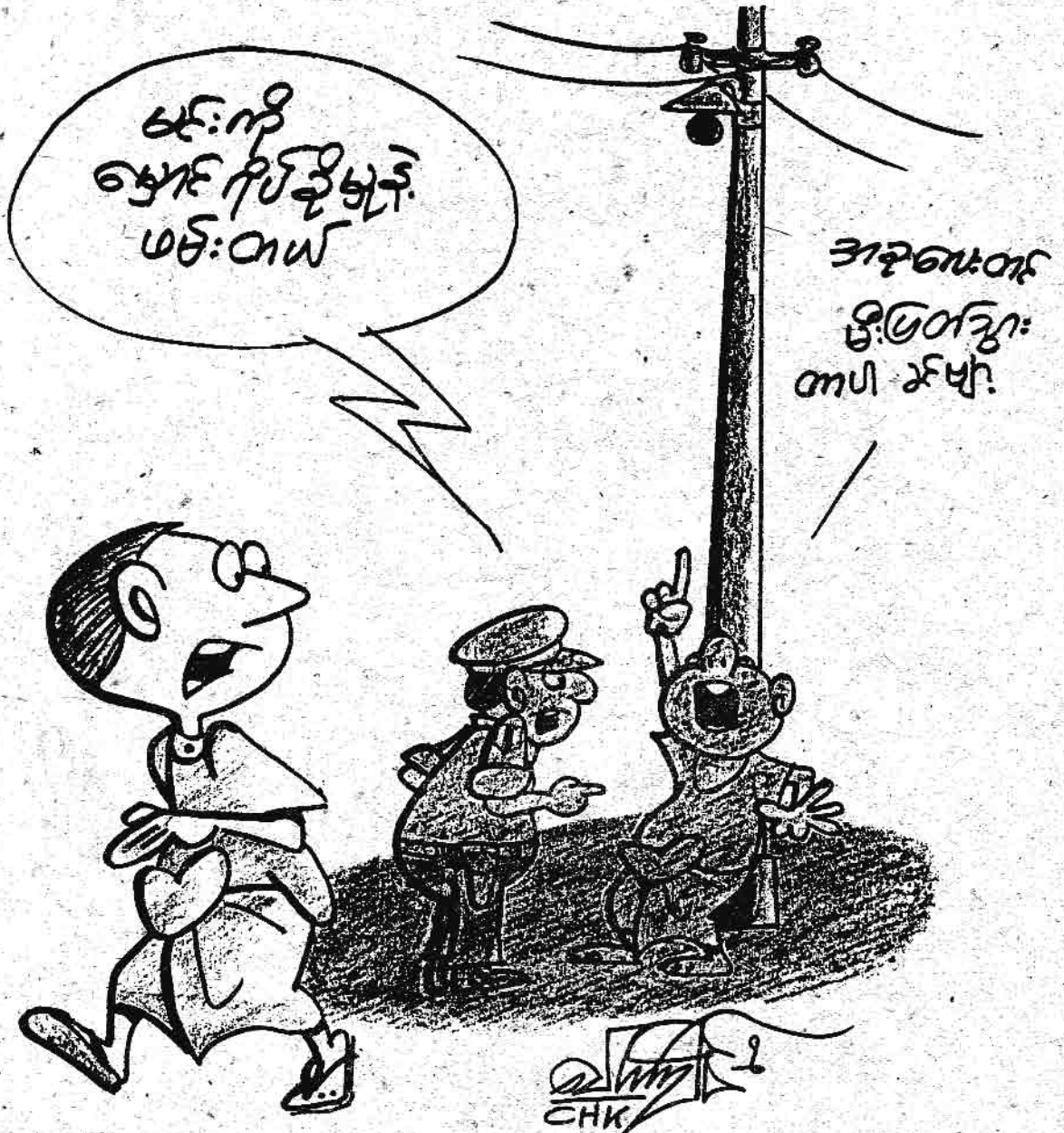

ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကြီးကောင်..

ကျွန်တို့ဆိုးလို့

အားလုံးမှာသာ
ငြိမ်သာ...

အားလုံး...

ဇာတိသား၊
ရွှေလည်ပတ်
လှည့်လည်နေ
ပေါ်အား...

အားလုံး ငြိမ်သာ

ငါ့အဖေ-
ချစ်သူနဲ့အတူ နေထိုင်-
မိမိအဖေ-
ငါ့အဖေ-
ခေါင်းလှုပ်နေတာ-
ငါ့အဖေ-
အခုအဖေ-
အခုအဖေ-
အခုအဖေ-

မစ္စတာဂလိုဘယ်မြန်မာ အပြီးသတ်ရွေးချယ်မည်

ထိုင်းနိုင်ငံ ချင်းမိုင်မြို့၌ ကျင်းပမည့် Mister Global International ပြိုင်ပွဲအတွက် နိုင်ငံကိုယ်စားပြု သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရမည့် Mister Myanmar 2016 ကို ပြောလအတွင်း အပြီးသတ်ရွေးချယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း Mister Global Myanmar နေရှင်နယ်ဒါရိုက်တာ ကိုဇေယျာဦးက ပြောဆိုခဲ့သည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲတွင် လာရောက်လျှောက်ထားမည့် ပြိုင်ပွဲဝင်များထဲမှ စိစစ်ပြီး ဆန်ဒါတင် ၁၅ ဦးကို ရွေးချယ်ကာ ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်၍ နိုင်ငံကိုယ်စားပြု မစ္စတာတစ်ဦးကို ရွေးချယ်မည်ဟု သိရသည်။ ယင်းပြိုင်ပွဲအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင် လျှောက်လွှာများ လက်ခံနေပြီး ပြိုင်ပွဲဝင်လိုသူများအနေဖြင့် အနည်းဆုံး အရပ် ၅ ပေ ၁၀ လက်မ ရှိရမည်ဖြစ်ကာ အင်္ဂလိပ်စကား ကျွမ်းကျင်စွာပြောဆိုနိုင်ရမည် ဖြစ်၏။ အဆိုပါပြိုင်ပွဲကို ထိုင်းနိုင်ငံ ချင်းမိုင်မြို့တွင် ဧပြီ ၂၆ မှ မေ ၇ ရက်နေ့အထိ ကျင်းပမည်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံပေါင်း ၂၀ နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားပြုပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

အမည်းရောင်နယ်မြေ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ကန်တော့ပွဲပေး

PYONN ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး၏ ကြီးပမ်းမှုအဖြစ် ယုန်လေး၏ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းကို ဒါရိုက်တာကျိုးက ပုံဖော်ရိုက်ကူးတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဇာတ်ကားအမည်မှာ “အမည်းရောင်နယ်မြေ”ဖြစ်ပြီး ကန်တော့ပွဲပေး အခမ်းအနားကို ၉.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းက နယူးဧရာဟိုတယ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ အဆိုပါ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား၌ မြင့်မြတ်၊ ယုန်လေး၊ ဇင်ဝိုင်း၊ ခင်လှိုင်၊ ယုသန္တတင်၊ ပန်းအိ၊ ထားထက်ထက်တို့နှင့် အထူးဧည့်သည်သရုပ်ဆောင် မင်းဦး၊ ထွန်းထွန်း(Examplez)၊ ထူးခြား၊ နန်းခင်ဇေယျာ၊ ခင်ဝင်းဝင်း၊ ယွန်းမိမိကျော်တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ကြမည်ဟု သိရှိရသည်။

ဟင်္သာတထွန်းရင်၏ မြန်မာသံစဉ်တေးအယ်လ်ဘမ် မိတ်ဆက်

ဝန္တရာဇ်မိုးမိုးထွန်း အောင်ဝင်းတို့ မင်္ဂလာဆိုင်အဖွဲ့တို့ တီးခတ်မှုနှင့် တေးသံရှင် ဟင်္သာတထွန်းရင်၏ တစ်ကိုယ်တော်သီဆိုထားသည့် “နတ်မောက်က တောက်ခေါက်သံ” တေးအယ်လ်ဘမ် မိတ်ဆက်ပွဲကို ၆.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းက အောက်ကပ်ဟိုတယ်တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။

တေးရေးဂီတစာဆို ကိုခင်မောင်ဝင်း၊ ဇွဲကပင်သူနုနု၊ မောင်မိုးပွင့်(ရေကြည်)တို့က တေးသီချင်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်းခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ တေးအယ်လ်ဘမ်ကို ရွှေပိုးကောင်က စီစဉ်ပြီး MTV ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်ကူးပေးထားသည်။ ဟင်္သာတထွန်းရင်၏ ဟင်္သာတတေးထုတ်လုပ်ရေးက ထုတ်လုပ်ပြီး ထင်းရှူးရုပ်တေးသံသွင်းက ဖြန့်ချိပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

တေးသံရှင် ခါရာနှင့် နီရာတို့၏ တေးအယ်လ်ဘမ်မိတ်ဆက်

တေးသံရှင် ခါရာနှင့် နီရာတို့၏ “ကလိမ်ကကျစ်” အမည်ရှိ တေးအယ်လ်ဘမ် မိတ်ဆက်ပွဲကို ၄.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းက အောက်ကပ်ဟိုတယ်၌ ကျင်းပခဲ့သည်။

တေးသီချင်းများကို ဆလိုင်၊ ညီမင်းခိုင်၊ ကေအိုဗင်၊ စောလင်းမိုး၊ မိုးမင်းအိမ်၊ Leon မိုးအိ၊ ပထလီဒီ၊

ရှင်ညီတို့ ရေးစပ်ပေးထားကြပြီး ဒါရိုက်တာ မောရထီက ပုံဖော်ရိုက်ကူးထားရာ ခါရာ၊ ထူး၊ အောင်လေး၊ သီဟ၊
v i t m i k w F r i s t P x t m i F E m u Chaslie၊ နိုင်နိုင်၊ အောင်ချစ်မြ၊ Lueas၊ Mဆိုင်းလူ၊
ဟောလင်းမျိုးကို၊ ဂျူးဂျူးကော၊ အိန်ဂျယ်လ်မုန်၊ ကဏ္ဍဆိုင်၊ မေချစ်သူ၊ ဟန်လေး၊ Anna၊ ဆုငွေရည်ထူး၊ အိမ်ပြတ်နိုး
တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားကြလျက် Bo Bo Music မှ ဖြန့်ချိမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

သရုပ်ဆောင် တေးသံရှင် ဆုပန်ထွာ တေးအယ်လ်ဘမ်မိတ်ဆက်

သရုပ်ဆောင် တေးသံရှင် ဆုပန်ထွာ၏ “သေလောက်အောင်ချစ်တယ်” အမည်ရှိ တေးအယ်လ်ဘမ်မိတ်ဆက်
ပွဲကို ၂၀၂၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ နေ့လယ်ပိုင်းက အောက်မဟိုတယ်၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တေးများကို သုခမိန်လှိုင်၊ အေးဘကျော်၊ ရွှေကျော်ကျော်၊ R နိုင်၊ ဝေ၊ ဖိုးကာ၊ ညီမင်းခိုင်၊ ဆိုတေး၊ သားသား၊
အလင်းသစ်တို့က ရေးစပ်ပေးကာ Lazy Club Band တီးခတ်မှုနှင့် Pro Classic Studio တွင် အသံဖမ်းယူခဲ့သည်။
ဤအခွေသည် ဆုပန်ထွာ၏ ဒုတိယမြောက် ကြိုးပမ်းမှုဖြစ်ပြီး Bo Bo Music မှ ဖြန့်ချိပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရ
သည်။

နတ်မောက်ကွန်ရက်လူငယ်များ ကြီးမှူးသည့် စာပေဟောပြောပွဲ

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးအောင်၊ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ၁၀၁ နှစ်မြောက် မွေးနေ့အမှတ်
တရအဖြစ် စာပေဟောပြောပွဲကို နတ်မောက်ကွန်ရက် လူငယ်များ ကြီးမှူးလျက် နတ်မောက်မြို့ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရပ်
အနီး ကွင်းပြင်တွင် ၁၂.၂.၂၀၁၅ နှင့် ၁၃.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့များက စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပခဲ့သည်။

အဆိုပါ စာပေဟောပြောပွဲ၌ ၁၂.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့တွင် ဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်၊ ဆရာကောက်နွယ်(ကနောင်)၊
ဆရာမောင်လှမျိုး(ချင်းချောင်းခြံ)တို့ကလည်းကောင်း၊ ၁၃.၂.၂၀၁၆ ရက်နေ့တွင် ဆရာရန်မိုးအောင်၊ ဆရာဆောင်း
ဝင်းလတ်နှင့် ဆရာဒါရိုက်တာအကယ်ဒမီကြည်စိုးထွန်းတို့ကလည်းကောင်း အသီးသီးဟောပြောခဲ့ကြကြောင်း သတင်း
ရရှိပါသည်။

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်း ၂၂ ကြိမ်မြောက် အမှတ်တရပွဲ ကျင်းပ

ဟာသနှင့် သရုပ်ဖော် စာရေးဆရာကြီးသည် အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် ၄.၃.၁၉၉၅ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်
ခဲ့သည်။ ဆရာကြီး ကွယ်လွန်ခြင်းအမှတ်တရ ဂါရဝဓါနပြပွဲကို တစ်လပြည့်မှ စတင်ပြီး ကျင်းပလာခဲ့ရာ ယခုအခါ
၂၂ ကြိမ် ပြည့်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန်ခြင်း ၂၂ ကြိမ်မြောက် အမှတ်တရ ဂါရဝဓါနပြပွဲကို သားတပည့်ဖြစ်သူ
ဆရာသုဝဏ္ဏကျော်စိန် ဦးစီးလျက် ၂.၃.၂၀၁၆ ရက်နေ့ နံနက်က မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ စံပြ(၈)ရပ်ကွက်၊
နီလာလမ်းမကြီးရှိ သာသနာ့ဝိသုဒ္ဓိဓမ္မာရုံတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ရာ စာပေလောကမှ ဖိတ်ကြားထားသူအပေါင်း တက်
ရောက်ခဲ့ကြကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

အမ်ကေ (စုစည်းတင်ပြသည့်)

မြန်မာ့စာပေအသင်း မြန်မာ့စာပေအသင်း မြန်မာ့စာပေအသင်း မြန်မာ့စာပေအသင်း

သစ်တံခါးဆရာတော်၏

အမှတ်တမဲ့မှ အမှတ်တရ နေ့ရက်ကလေးများဆီသို့

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တမဏိတေတ(ယော) ၏ ကျေးဇူးရှင်မြတ်ဆရာတော်ဖြစ်သည့် ဘဒ္ဒန္တသီရိ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂုဏ်တော်အလီလီအား ရိုကျိုး ညွှတ်ပျောင်းလျက် ရင်တွင်းခံစားချက်အလီလီကို ရေး ဖွဲ့လိုက်သော အမှတ်တရ စာအုပ်ကလေးဖြစ်၏။

မြတ်ဆရာ၏ ဆုံးမဩဝါဒဖြစ်သော “ဖြူစင်ပြီး သား မြတ်စိတ်များကို ကာမဝိတက် ဝင်မကပ်အောင် သတိတရား လက်ကိုင်ထားကာ စာပေအသိ ဉာဏ်မြင် ညှိပြီး ဘဝလွတ်အောင် အသုံးချပါ”ဟူသည့် အချက် ကို ဦးထိပ်တင်ကာ ရေးဖွဲ့လိုက်သော စာ၌ မြတ်ဆရာ၏ ကောင်းမြတ်သော ဂုဏ်ရည်အလီလီကို ကြည်ညိုစွာ တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ သစ်တံခါးဆရာတော်သည် ခင်ပွန်း ကြီး ၁၀ ပါး၏ ကျေးဇူးတရားကို ဤစာအုပ်၌ ဖော် ထုတ်ထားသည့်အတွက်လည်း ဖတ်ရှုရသူအတွက် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်များ တိုးပွားရပေသည်။ ဤစာအုပ် အား bwl ကုမ္ပဏီ MD ဒေါ်ဝိုးဝိုးနှင့် ကုမ္ပဏီမီသားစု က ဓမ္မဒါနအဖြစ် ကောင်းမှုပြုထားခြင်းဖြစ်သည်။

မရည်မွန်(ကျျပျော်)၏

ပျိုမေတို့ဘဝ စိုပြည်လှပစေဖို့

စာရေးဆရာမ မရည်မွန်(ကျျပျော်)၏ အတွေး အမြင်နှင့် သုတရသစာစုတို့အား စုစည်းထုတ်ဝေလိုက် သည့် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ပျိုမေတို့ဘဝ စိုပြည်လှပစေဖို့ ကိုယ်ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းပါ။ အရာရာကို ရွေးချယ် တတ်ပါစေ။ စိတ်ကောင်းမွေးမြူပါ။ သောကစိတ်ကို ဖယ်ရှင်းပါ။ ထူးချွန်ထက်မြက်ဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းပါ။ ရပ်ဝှံး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှု၊ နေရာတကာ စည်းကမ်းထား၊ ရိုးသားမှုကို အစဉ်ရေးရာ စိတ်ကိုလှအောင် မွေးမြူပါ။ သတိနဲ့ဆင်

ခြင်မှု အမြဲပြု အလှကိုယ်စီရှိကြသည်။ ကိုယ်ပိုင်အလှ ကို ဖော်ကျူးတတ်ပါစေ။ အရှက်ကို အသက်လိုကာ ကွယ်ပါ။ . . . အစရှိသည့် အတွေးအမြင်ရသစာပေါင်း အပုဒ် ၂၀ တိတိ ပါဝင်ပြီး ဆရာမကြီးရွှေကုမေနှင်းက “မရည်မွန်ရေး . . . ဆက်လုပ်နော်”ဟု အားပေးစကား ချီးမြှင့်ထားသည်။

ဤစာအုပ်အား ဘီလူးသုံးကောင်စာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မင်းဆက်ပိုင်၏ ကောင်းကင်ပေါ်က ကျတဲ့လမင်း

လူငယ်စာရေးဆရာ မင်းဆက်ပိုင်၏ ရေးပြီးခဲ့ ဆဲမျှသော ဝတ္ထုတိုများစွာအနက်မှ သူရင်ခွန်စွဲမက်နေ သေးသည့် ဝတ္ထုတိုအချို့အား ထုတ်ယူစုစည်းထားသည့် ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု ‘စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် သူအယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့သော မူခင်းစုံမဂ္ဂဇင်းကို အခြေပြု လျက် အခြားသော မူခင်းဆိုင်ရာ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ရေးသား ခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများကို ထည့်သွင်းထားပေသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဆန္ဒယ်စလေး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ပန်းအဆိပ်ချို၊ ပန်းညိုညို၊ ကိုရေချိုး၊ အချစ်မုန်းသစ်ပင်၊ လွမ်းပေမယ့် ပန်းပေးလို့ ကျေနပ်တယ်၊ ရသဆူ၊ ကောင်းကင်ပေါ်က ကျတဲ့လမင်း၊ သိန်း ၃၀ တန် အချစ်ပုံပြင်၊ ချစ်လွန်းလို့ မူခင်းစုံအယ်ဒီတာ မှတ်စုများ၊ ချစ်အရိပ်၊ မငုံတချို့၊ ငုံ့တချို့ရယ်နဲ့၊ ဘယ်ပန်းပုနဲ့လို့ ယဉ်မှာလဲမေ၊ ပဉ္စလက်အနမ်း . . . စသည့် မူခင်းဆိုင် ရာ ဝတ္ထုတို ၁၆ ပုဒ် ဖော်ပြထားရာ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖတ်ရှုရင်း ဆရာမင်းဆက်ပိုင်၏ လက်ရာကို အကဲခတ် နိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်အား Classic Icon စာပေ တိုက်က တန်ဖိုး ၂၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကေမင်းညီ၏ ပါဒအင်ပါယာသို့ ခြေဆန့်ခြင်း

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ သန်လျင်ကျောက်တန်း ဒေသ၊ ဟံသာဝတီနယ်တစ်ဝှမ်းသည် တစ်ချိန်သော

ကာလက ပါဒနေပြည်တော်တည်ရှိရာ နိုင်ငံတော်ကြီး တစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနိုင်ငံတော်ကြီးသည် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်ပြီး ကြွယ်ဝလှသည့်အတွက် မင်းကေရပ်မှ စ၍ တိုင်းသူပြည်သား သာမန်လူတန်းစားများအထိ ဘုရားပုထိုးများ တည်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ပါဒ နိုင်ငံတော်သည် ယဉ်ကျေးမှုကင်းမဲ့သည့် တိုင်းတစ်ပါး သား နယ်ချဲ့များအောက်သို့ အကြိမ်ကြိမ်ကျရောက်ခဲ့ ဖူးရာ ရှေးဟောင်းဘုရား၊ စေတီပုထိုးနှင့်က အဆောက် အဦများမှာ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသည်။

ဤတွင် စာရေးဆရာ ကေမင်းညီက ရှေးဟောင်း အမွေအနှစ်များနှင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုပြုမိ စေရန်လည်းကောင်း တိမ်မြုပ်နေသော သမိုင်းကွင်းဆက် များကို ပြန်လည်ဖော်ထုတ်စေရန်လည်းကောင်း ဒေသ ၏ ခရီးသွားလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်လည်းကောင်း လက်ရောက်လေ့လာ၊ ဘုရားဖူးကြသည့် ခရီးသွားမည့် သည်များအား ပါဒနိုင်ငံတော်၏ သမိုင်းကို သိစေလို၍ လည်းကောင်း လက်လှမ်းမီသမျှ လေ့လာလျက် ပြုစု ရေးသားလိုက်သော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပေသည်။ ဤစာအုပ်အား ခရီးသည်စာပေက တန်ဖိုး ၂၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကိုဝမ်း၏ ပြည်သူ့ရွေးတဲ့ အမေ့အစိုးရ အချိုးကျကူညီ

လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၏ ဒီမိုကရေစီအစိုးရသစ်အား ကြိုဆိုဂုဏ်ပြု ထုတ်ဝေ သော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာဖျာပုံနီလုံဦး စီစဉ်ပြီး နိုင်ငံရေးအတွေးအမြင်ဆောင်းပါးများကို စုစည်းထား ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်တွင် အမေ့အစိုးရ အချိုးကျကူညီ၊ ပြောင်းလဲချိန်လည်း တန်ခိုးပါပြီ၊ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ပြီး ပေမဲ့ ပွဲမပြီးသေး၊ ဒီမိုကရေစီတော်လှန်ရေး သတိရှိကြ၊ မည်သူက လက်မတွဲချင်တာလဲ၊ အမျိုးသားရင်းကြားစေ

ရေး (သို့မဟုတ်) အမျိုးသားပြန်လည်သင့်မြတ်ရေး၊ ပြည်သူလူထုယုံကြည်မှု အားနည်းရခြင်း၏ မူလ အကြောင်းသည် ဘာလဲ၊ မှန်ကန်သော ဦးဆောင်မှု အောက်မှာ တုံ့ပြည်သူများ ညီကြစို့၊ အခြေခံဥပဒေကို မည်သူက စောင့်ရှောက်ရမှာလဲ၊ နိုင်ငံရေးကို မည်သူက ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ . . . စသည့် နိုင်ငံရေးအတွေးအမြင် စာစုပေါင်း ၉ ပုဒ်တိတိ ဖော်ပြထားပြီး ကြယ်နီသိုက် စာပေက တန်ဖိုး ၁၀၀၀/- ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ် သည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်၏ အစာထဲက အဆိပ်များနှင့် အဆိပ်ရှိသော အစာများ

ယခုကာလ၌ မိမိတို့ နိစ္စဓာတ် စားသောက်နေကြ သော အစားအစာတို့မှာ ခေတ်မီစာတုဆေးဝါးအစီအမံ တို့ကြောင့် အာဟာရဖြစ်ဖို့ထက်၊ ဆေးဝါးဖြစ်ဖို့ထက် ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်ဖို့က များသည့်သဘောရှိပေသည်။ အချို့အချို့သော အစားအသောက်တို့သည် ချက်ချင်း လက်ငင်း ဘေးဒုက္ခမဖြစ်နိုင်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း ရောဂါမှသာလိုဖြစ်လာကာ နောက်ဆုံး၌ မရူနိုင် မကယ် နိုင်ဖြစ်ပြီး ငွေကုန်လူနန်းရုံသာမက အသက်နှင့်ခန္ဓာ အိုးစားကွဲရတော့သည်။

စင်စစ် အစားအသောက်အန္တရာယ်သည် ကျား ထက်ပင် ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။ သည့်အတွက် စာရှုသူတို့ ဆင်ခြင်နိုင်ကြစေရန် “အစာထဲက အဆိပ် များနှင့် အဆိပ်ရှိသော အစာများ”ကို ရှာဖွေလေ့လာ စူးစမ်း၍ ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ် ကို မြတ်ပန်းရံစာပေဖြန့်ချိရေးက တန်ဖိုး ၃၀၀/-ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီမိုကရေစီအတွက် အချိုးကျကူညီ၊ ဒီမိုကရေစီအတွက် အချိုးကျကူညီ၊ ဒီမိုကရေစီအတွက် အချိုးကျကူညီ

ခိုင်လုံလှစွာ

ရဲစခန်းတစ်ခု၌ ဖြစ်၏။ စခန်းမှူးဖြစ်သူက ၎င်း၏ ရှေ့တွင် သတိဆွဲကာ ရပ်နေသော နယ်ထိန်းအား ပြောဆို နေ၏။

“ဟေ့ကောင် အောင်ကြီး၊ မင်းနယ်ကွာ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီတော့ ကိုယ့်ရှေ့က ဆွဲကြိမ်ဖြတ်၊ ဆိုင်ကယ် နဲ့ မောင်းပြေးသွားတဲ့ ခါးပိုက်နိုက်၊ အလစ်သုတ်၊ လူယက် သမားကို မိအောင်မဖမ်းနိုင်တာ ရှက်စရာကောင်းလိုက်လေ ကွာ၊ ပြောစမ်း၊ မင်း မရှက်ဘူးလား”

“ရှက်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟ...ရှက်တယ်ဆိုရင် အစကတည်းက မိအောင် ဖမ်းလိုက်ပါတော့လား၊ လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ရှိနေတဲ့ ဥာ”

“အဲ...အဲဒီသေနတ်ကြောင့်ပေါ့ သရာရယ်၊ သေနတ် ကိုကိုင်ထားရတော့ လက်က မအားဘူးဖြစ်နေတယ်။

ဒါကြောင့် မဖမ်းမိတာပါ ဗိုလ်ကြီးရယ်”

□ □ □

လွဲသွားပြီ

ဖဲသမားညွန့်တင်တစ်ယောက် ဖဲရုံးရသည့်အထဲ မိန်းမဖြစ်သူ ခင်နှင်းကပါ ခြည်တွန်တောက်တီးသဖြင့် နားပူ အော်၊ စိတ်ညစ်အော်ကြောင့် အိမ်မှထွက်လာခဲ့၏။ ခြည်ထဲသို့ ရောက်လေသော် စိတ်ပြေလက်ပျောက်အနေနှင့် ရုပ်ရှင်ရုံ တစ်ရုံသို့ဝင်ကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်လေ၏။

ရုပ်ရှင်က ဇာတ်လမ်း... နကားပြော အသားပေး ဖြစ်ရာ အသံကို နားခိုက်ထောင့်၏။ သို့ရာတွင် အရေးကောင်း မိန်းမဒေါင်းမျက်ဆိုင်သကဲ့သို့ ၎င်း၏အရှေ့မှ မိန်းမဖြစ်သူက အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘဲ ဖုန်းကို စိန်ပြေနပြေ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်ပြောဆိုနေ၏။ ဤတွင် ဖဲသမားညွန့်တင်ကလည်း စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် -

“ဒီမယ် အမျိုးသမီး၊ တစ်ခါတလောက်များ ကျွန်တော် အသံကို ကောင်းကောင်း မကြားရဘူးဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ...”

စကားမဆုံးသေး။ တစ်ဖက်မိန်းမမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်လိုက်လေ၏။

“ဘာရှင်... ကျွန်မက ရှင်ကောင်းကောင်းကြားရအောင် ပြောစရာလား။ အခု ကျွန်မဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ။ ကျွန်မယောက်ျားရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျား”

“အယ်...”

□ □ □

အမှတ်ရလို့ပါ

လက်ထပ်ပြီးခါစ စုံတွဲတစ်တွဲ ဆွေပြီမျိုးပြ သွားပြီး သည်နောက် အိမ်သို့ ပြန်လာကြ၏။ အဝတ်အစားများလဲပြီးနောက် ညွှန်ခန်းတွင်ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောဆိုကြလေ၏။

“ကိုကိုစိန်၊ ပိုးတီလေ ခေတ်မီတစ်ထပ်တိုက်ကလေးနဲ့ နေချင်တယ်”

“နေရမှာပေါ့၊ ပိုးတီရယ်၊ နေရမှာပေါ့”

“နောက်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ့၊ ဈေးအကြီးဆုံး ကားလည်း စီးချင်တယ်”

“စီးရမှာပေါ့၊ ပိုးတီရယ်၊ စီးရမှာပေါ့”

“ပြီးတော့လေ... ကိုကိုစိန်တို့၊ ပိုးတီတို့က ရလာမယ့် သားသား၊ မီးမီးတွေကလေး စင်ကာပူမှာ ကျောင်းသွားထားချင်တယ်”

“ထားရမှာပေါ့၊ ပိုးတီရယ်၊ ထားရမှာပေါ့”

ထိုသို့ဆိုပြီးနောက် လင်ယောက်ျားလည်း တွေတွေ ငေးငေးကလေး ဖြစ်သွား၏။ ဘာစကားမျှ မပြော။ ဤတွင် ဇနီးသည်လည်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်ကာ -

“ကိုကိုစိန်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ဖေဖေ မသေခင်ပြောသွားတဲ့ စကားလေးကို အမှတ်ရလို့ပါ”

“နေပါဦး၊ ကိုကိုစိန်ဖေဖေက ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ငါသားတဲ့။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနေရင် ကောင်းမယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ နောင်တတွေ တစ်လှေကြီးရမယ်လို့ ပြောခဲ့သကွ”

“ဘာ... ရှင်နော်၊ ရှင်... ရှင်”

□ □ □

ဘယ်သူ ရူးပါလိမ့်

စိန်မြင့်မားတစ်ယောက် လမ်းဘေးအုတ်ခုံတွင် ထိုင်ရင်း ပုဆိုးအောက်နားဖြင့် ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသော မျက်ရည်စတွေကို သုတ်နေ၏။ တစ်ရံတစ်ခါ ပါးစပ်မှလည်း “အရီးဟီးဟီး” ဟု မြင်းအီးပေါက်သကဲ့သို့ မြည်တမ်းဟစ်ကြွေးလျက်ရှိ၏။ ဤတွင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာထဲမှ မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးကြည်ဝင်းဆိုသူက သွားရောက်စပ်စုလိုက်ချေ၏။

“ငါ့ညီ မြင့်မား၊ ဘာဖြစ်လို့များ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရတာလဲကွာ”

“အရီး... ဟီး... ဟီး” ဘာဖြစ်ရမလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တစ်လမ်းလုံးက အရူးလို့ ပြောနေကြလို့၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ရူးမှ မရူးဘဲဟာ”

“အေးလေ၊ မရူးရင် ငြိတော့ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ အရာမဟုတ်တာကို အရာလုပ်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်ရတာလဲကွာ။ တိတ်... တိတ်၊ ဘာမှတွေးပြီး နာမနေနဲ့”

“နာရတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ နာရတာပေါ့။ တကယ်တမ်း ရူးနေတဲ့သူကျတော့ လူကောင်းလို့ ထင်ကြတယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်ကွာ”

“ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးလေ... အစ်ကိုကြီးပေါ့၊ မိန်းမသေပြီးကတည်းက မယားတရား ရူးနေတာ ခုထိပဲမဟုတ်လား”

“ဟာ... ခွေးမသားလေး၊ မင်း ဖိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ တောက်...”

သည်သို့ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း လုပ်မည်ပြုစဉ် စိန်မြင့်မားတစ်ယောက် နေရာမှ သုတ်ခနဲထ၍ တစ်နေရာ၌ ကွေးနေအောင် ကနေလေသတတ်။

□ □ □

ထို့ကြောင့် မိန်းမဟု ခေါ်သည်

ဆေးရုံမှ လက်လျှော့လိုက်ပြီဖြစ်သည်အတွက် လူမမာအား အိမ်သို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရ၏။ အခြေအနေ မကောင်းတော့သည့် ခင်ပွန်းအား ဇနီးငယ်ငယ်ကလေးက အတိုးချပြုစုကာ စိတ်ဓာတ်မကျစေရန် အားပေးလျက်ရှိ၏။

“ကိုယ်ဝေဒနာကို ကိုယ်သိပါတယ် အချစ်ကလေးရယ်။ ကိုယ်ကြာကြာမနေရတော့ပါဘူး။ သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ ကိုယ်သေသွားတဲ့အခါ အချစ်ကလေးရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ကိုယ်ဘာသာမှာ သိန်း ၂၀ စုထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ ထုတ်ယူလိုက်ကွယ့်နော်”

“ဪ... အစ်ကိုကြီးရယ်။ ငွေက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ လူမသေ ငွေမရှားတဲ့။ အစ်ကိုကြီး ပြန်ပြီးတော့ ကျန်းမာလာဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်”

သည်စကား ကြားရတော့ ခင်ပွန်းသည် အဘိုးကြီးနဲ့ မယားလိမ္မာလေးကို ရရှိလိုက်ခြင်းအတွက် ကြည်နူးဂုဏ်ယူရင်း “ငါ့လိုလူ ဤဗွေ့မှာ ရှိပါသေးလား” ဟူ၍ အတွေးဝင်ကာ ပီတိဖြစ်နေမိလေ၏။

သို့သော် မကြာလိုက်။

အလိမ္မာမယားချောလေး၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး၍ သွားလေတော့၏။

“အိနဲ့ နေပါဦး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသက်အာမခံကြေးကရော ဘယ်လောက်တောင် ထုတ်ယူရမှာလဲဟင်”

□ □ □

ဆရာမှာ မှာတဲ့အတိုင်း

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး လမ်းတွင် ဆုံမိကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဝင်းမောင်၊ ဘယ်ထဲပြန်လာတာလဲ။

မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား”

“အလုပ်ကပြန်လာတာပါကွာ။ သည်ကနေ ဘာဖြစ်တယ်မပြောတတ်ဘူး။ ဘာလုပ်လုပ်၊ ဘာကိုင်ကိုင် တလွဲလွဲ တချော်ချော်နဲ့၊ ဒါကြောင့် ငါ့ဆရာက ဟောကတော့ပေါ့”

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ မင်းဆရာက ဘယ်လိုမျိုး ဟောကလွှတ်လိုက်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘယ်လိုဟောကလွှတ်သလဲဆို အလကားကောင်းမင်း လူ့ပြည်မှာနေဖို့ မကောင်းဘူး။ ငရဲပြည်တန်းသွားလို့ ဟောကလွှတ်တာကြောင့် ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ငရဲပြည်ကို တန်းသွားမလို့ပါကွာ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူး။ ဘယ်မှာလဲ ငရဲပြည်”

“ငါ့မိန်းမ မြင့်မြင့်ရှိရှိနေတဲ့ ငါ့အိမ်ကိုပဲလေကွာ”

“အယ်...”

□ □ □

အလွယ်မပြောနဲ့

ကြီးမားခဲ့တည်လှစွာသော အဆောက်အဦကြီးတစ်ခုကို နောက်ခံထားလျက် လူနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

ပ-လူ ။ ။ သူငယ်ချင်းရေ... သည်နှစ် ရွေးကောက်ပွဲကြီးပြီးသွားရင် ငါတော့ သမ္မတရာထူးကို မဖြစ်မနေ လက်ခံရတော့မှာပဲ။

ဒု-လူ ။ ။ အောင်မယ်လေး... ကျားသားမိုးကြီးကွာ။ ဘေးလူတွေကြားသွားရင် “ရယ်ချင်လိုက်တာ ဖပ်ဖပ်မော ရင်ဘတ်နောက်ကကျော” ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်နဲ့ တန်ရာတန်ရာ စကားကိုသာ ဆိုစမ်းပါကွာ။

ပ-လူ ။ ။ ဟ... ငါက အတည်အခံ ပြာနေတာကွာ။ ထောင်တန်တဲ့စကား ရယ်ပေါ့လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ တတယ့်ကို သမ္မတဖြစ်တော့မှာမို့ ပြောနေတာ။

ဒု-လူ ။ ။ ဟေ့ကောင်... တောစကား တောင်ရောက်တဲ့ကွာ။ တခြားလူသွားပြောချေ။ ငါ့လာမပြောနဲ့။ ယုန်ကောင်ငုံလို ယုန်ရုပ်ရေပြတုတ်တိုင် အောင် မင်းစကားကို လုံးဝဆိုလုံးဝ မယ့်ဘူးဟေ့။

ပ-လူ ။ ။ နေစမ်းပါဦး... ငါ့စကားကို မယ့်ဘူးလို့ အကြောက်အကန်ငြင်းနေရအောင် မင်းက ဘာမို့လို့လဲ။

ဒု-လူ ။ ။ အဟား... ဒီလောက် ငါနဲ့ပေါင်းနေတာ မင်းက

ငါဘာဆိုတာကို မသိဘဲကိုး။ ဒီမှာ သေချာ
မှတ်ထား။ ငါက လက်ရှိသမ္မတကွ။ လက်
ရှိသမ္မတ။ ငါ သမ္မတရာထူး နုတ်ထွက်ပေးမှ
မင်းက ငါနေရာရမှာ။

(မှတ်ချက်။ ။ ၎င်းတို့၏ နောက်ခံ အဆောက်အဦ
ကြီးကား အခြားမဟုတ်။ "စိတ်ကျန်းမာရေးရောဂါက ဆေး
ရုံကြီး" ဖြစ်ပါ၏။)

□ □ □

သတိပေးလေမှ

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ခရီးသွား
ဧည့်သည်တစ်ဦး ဝင်လာ၏။ ထိုဧည့်သည်မှာ ဦးနောက်ကျပ်
မပြည့်ပေ။

ခရီးဝေးကလာသည်မို့ ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့
ရေဆာသည်နှင့် ကျက်သရေခန်းအနီးရှိ ရေအိုးစင်မှရေကို
ယူငင်သောက်လေတော့၏။ ကျောင်းမှာက ဆရာတော်မရှိ။
ရွာနီးချုပ်ပင်ရွာတစ်ရွာက လာပင့်သည့်အတွက် လိုက်ပါ
သွားရပြီး ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ကပ္ပိယအိုကြီးသာ ကျန်ခဲ့၏။

ကပ္ပိယအိုကြီးသည် ဆရာတော်ကြီးအတွက် သီးသန့်
ထားရှိသည့် သောက်ရေအိုးစင်မှ သောက်ရေခပ်သောက်
သော ဧည့်သည်အား အတော်ကလေးတင်းသွားသည့်
အတွက် မနေနိုင်တော့ဘဲ လှမ်းအော်ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟေ့လူ...ဒါ ခင်ဗျားတို့သောက်ဖို့ တည်ထားတဲ့

ရေအိုးမဟုတ်ဘူး။ ဆရာတော်ကြီးသောက်ဖို့အတွက် သီးသန့်
တည်ပေးထားတာ"

သည်သို့ သတိပေးစကားအဆုံး ဧည့်သည်၏ ခွန်း
တုံ့ပြန်စကားကြောင့် ကပ္ပိယအိုကြီးခမျာ မျက်လုံးပြူးသွားရ
လေတော့၏။

"ဪ...ဟုတ်လား။ ဆရာတော်ကြီးအတွက်
သီးသန့်ထားတာတဲ့လား။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် မရွံ့တတ်
ပါဘူးဗျာ"

□ □ □

မေ့ကွက်ရယ်တဲ့ ဝေဒနာ

ပုဂ္ဂိုလိက ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လူနာတစ်ဦးရောက်လာ
၏။ ထိုလူနာ၏ ဘယ်နားရွက်နှင့် ညာနားရွက်တို့မှာ အပူ
လောင်ဒဏ်ရာများ ရရှိထား၏။

"ထိုင်ပါဦး ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ဒေါက်တာရယ်။ မေ့တဲ့ရောဂါကြောင့်
ပေါ့ခင်ဗျာ"

"နေပါဦး။ မေ့တဲ့ရောဂါအတွက် လာတာလား။ နား
နှစ်ဖက်ကဝေဒနာအတွက် လာတာလား"

"နှစ်ခုစလုံးပေါ့ ဒေါက်တာရယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။
မိန်းမက ခရီးသွားနေတာ ဒေါက်တာရဲ့။ သည်တော့ ကိုယ့်
အဝတ်အစားကို ကိုယ်တိုင်လျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူထိုးရတယ်။
အဲဒါ မနက်က အင်္ကျီမီးပူထိုးနေတုန်း တယ်လီဖုန်းလာတာနဲ့
ဖုန်းကိုကိုင်ရမှာ မေ့ပြီး လက်ထဲက မီးပူကို တယ်လီဖုန်းနုတ်
ပြီး နားကိုကပ်လိုက်မိတာလေ"

"ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မေ့တတ်တာများ
တော်တော်လေးကိုဆိုးတာပဲနော်။ အဲ...နောက်နားတစ်ဖက်
ကကော ဘယ်လိုဖြစ်လို့ မီးပူလောင်ရတာတဲ့"

"ဒါလည်း မေ့လို့ပေါ့ ဒေါက်တာရယ်"

"ဗျာ...ဘယ်လို မေ့ရပြန်တာလဲဗျာ"

"တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံ ကြားရပြန်တယ်လေ"

"အယ်"

မြို့မေတ္တာခံယူသံ

ကိုနွှော့တာသား

ကြုံဆုံခဲ့ရသော အလွဲများ

ရှေ့နေ-မောင်ဝ

ကား-လမ်း-ဆိုင်းဘုတ်များ

ပြောပြနိုင်ရင်လည်း မောင်ဝ အလွန်ဖြစ်မည်။

ရန်ကုန်မြို့ကြီး တစ်နေ့တခြား မော်တော်ကားတွေ များလာသည်။ ကားဈေးကလည်း ယခင်က သိန်းထောင် ဂဏန်းနှင့်ပေးဝယ်ရသော ကားများပင် ယခုအခါ ရာဂဏန်း နှင့် ဝယ်နိုင်နေပြီ။ ဈေးပေါ်လာသည်။ ဈေးပေါ်လာသည့် အတွက် မောင်ဝ အကောင်းဘက်က ရှုမြင်၏။

ယခင်က တစ်အိမ်လုံး ကားတစ်စီးသာရှိရာမှ ယခု အခါ အချို့အိမ်များတွင် အိမ်သားကိုယ်စီ ကားနှင့်ဖြစ်ချေ ပြီ။ ပြည်တော်သာစီမံကိန်းသည် ယခုအခါ အကောင် အထည်ပေါ်လာလေသလား မှတ်ရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ သုံးနိုင် ဝယ်နိုင်ကြသည့်အတွက် မောင်ဝ မုဒိတာဖြစ်ရပေသည်။

ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်တွင် ရန်ကုန်မြို့လမ်းများကို ချဲ့ထွင်၍ ရကောင်းရပေသည်။ မြေပေါ်အနေအထားအရ မူလကသတ်မှတ်ထားသော လမ်းဧရိယာထက် ပိုမိုချဲ့နိုင်။ မော်တော်ယဉ်စီးရေက တိုးလာသည်။ ကားကျပ်သည့်ရောဂါ သည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုသည်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

မောင်ဝအတွက်လည်းကောင်း လူတိုင်းအတွက်လည်း ကောင်း အချိန်သည် တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာဟု ယူဆသည်။ ရှေးယခင်က မောင်ဝနေအိမ်မှ မြို့လယ်ခေါင်ရုံးခန်းသို့ ရောက်ရှိရေး နာရီဝက်ဖြင့်ပြီးမြောက်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် အချိန်တစ်နာရီပေးရသည်။ ယခု တစ်နာရီကျော်ခဲ့ပြီ။ နေရာ ပြောင်းသွားခြင်းမရှိသော်လည်း အချိန်တိုးပေးနေရသည်။

အဓိကကားကျပ်သည့်ပြဿနာပင် ဖြစ်သည်။

မောင်ဝပြောပြလျှင်လည်း ကြားရာကျပေမည်။ မောင်ဝ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိ။ အလုပ်သွားလျှင် တက္ကစီစီးရ သည်။ တက္ကစီမောင်းသူတို့ကလည်း ကားကြပ်သည်ကို အကြောင်းပြလျက် ကားခတိုးတောင်းကြသည်။ မှန်ပေ သည်။ သူတို့မောင်းနှင်ပို့ဆောင်ရသည့် ခရီးအကွာအဝေး ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော်လည်း အချိန်နှင့်လုပ်ရသည့် သူတို့ အတွက် လမ်းပေါ်တွင် ဘီးလိုပုံရုံမောင်းနေရသည်မှာ ဒေါသ ထွက်စရာ။

မောင်ဝအိမ်သည် ရန်ကုန်မြို့အဝင် အမှတ်(၂) လမ်းမကြီးဘေးတွင်ရှိသည်။ ၂၄ နာရီ ကားပြတ်သည်မရှိ။ အိမ်ရှေ့မျက်နှာတည့်တည့်တွင် မှတ်တိုင်စိုက်ထားသော ကြောင့် ကားသံအပြင် ခရီးသည်ခေါ်သံက အပိုဆောင်သေး ၏။ စပယ်ယာ၏ ခရီးသည်ခေါ်သံ၊ ကားမျိုးစုံ၏ “ထိုင်စီးရ မယ်”၊ “ချောင်သလားမမေးနဲ့၊ ဝါသနာပါရင် ကလိုရတယ်” ထိုစကား ယုံစားသော် ယုံသူအပြစ်ပေးအံ့။

ရန်ကုန် မြို့တွင်းမြို့ပြ လမ်းများတိုးချဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားပါကင်အတွက်လည်းဖြစ်၏။ လမ်းတစ် လျှောက် ဆိုင်းဘုတ်များလည်းထူသည်။ စာရူသူလည်း တွေ့ အံ့ထင်သည်။ တွေ့အံ့ထင်သည်ဟု ဆိုခြင်းမှာ မျိုးတူဆိုင်း ဘုတ်များသာဖြစ်၍ တစ်နေရာတည်း မှတ်ယူနိုင်ပေသည့် ထိုဆိုင်းဘုတ်များ မှတ်တိုင်နှစ်တိုင်ခြားလောက်သောအခါ

“ယာဉ်မရပ်ရလမ်း၊ မည်သည် မော်တော်ယာဉ်မျှ မရပ်ရ”

သို့သော် ထိုဆိုင်းဘုတ်နှင့် တည့်တည့်သော်လည်း ကောင်း၊ မနီးမဝေးသော်လည်းကောင်း၊ မော်တော်ယာဉ်များ တန်းစီရပ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ် စိုက်ထူရန် တီထွင်သူအနေဖြင့်လည်း ဆီးသီးရနိုင်သည်။ ပန်းချီဆေးရေးဆရာတို့လည်း အလုပ်ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားတို့လည်း အဆင်ပြေပါသည်။ စီးလာသည့် တက္ကသိုလ်အားယာဉ်အား ရပ်ပေးရမည့်နေရာကို ညွှန်ပြရလွယ်၏။ လမ်းမကြီးသည်သာ ငြီးတွားသည်။ ခြောက်လမ်းသွားဆိုပါလျက် လေးလမ်းသာ အသုံးပြုမောင်းနှင်နိုင်ပေသည်တကား။

မော်တော်ကားများ ပေါလာခြင်းနှင့်အတူ ယာဉ်မောင်းသူတို့လည်း ပေါများလာဟန်တူသည်။ ယခင်က မောင်ဝကားကားလျှင် သွားလိုသည့်နေရာကို ပြောလိုက်သည်နှင့် ယာဉ်မောင်းသူတို့သိသည်။ ထိုသူတို့သည် ခေတ်အဆက်ဆက် ယာဉ်မောင်းခြင်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ကြသူများဖြစ်ဟန်တူ၏။ ယနေ့ ယာဉ်မောင်းတို့ကား သွားလိုသည့်နေရာကို မောင်ဝက လမ်းညွှန်လုပ်ပေးရသည်။ ထင်ရှားသည့်နေရာလည်းမသိ၊ မထင်ရှားသည့်နေရာကား ပို၍မသိ။ သို့တိုင် ကားကျပ်သည်ကို အကြောင်းပြ ကားဆိုတောင်းခြင်းကိုမူ မည်သည့်သင်တန်းမျှ မတက်ခဲ့ကြဘဲ တတ်မြောက်ကြပေသည်။

ရန်ကုန်မြို့တစ်ခွင် စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်မျိုးစုံကို စာရင်းကောက်ကြည့်မိ၏။ “ခုစိုက်မှုကင်းစင်နယ်မြေ”၊ “မူးယစ်ဆေးဝါး ကင်းစင်နယ်မြေ”၊ “အမှိုက်မပုံရ”၊ များပြားလှစွာ၏။ ထိုဆိုင်းဘုတ်အပေါင်းသည် လမ်း၏ဝဲယာဘက်တွင် နေရာယူထားကြသည်။ ထိုဆိုင်းဘုတ်များ စိုက်ထူခြင်းကြောင့် မည်မျှအောင်မြင်အကျိုးဖြစ်ထွန်းကြောင်း မောင်ဝမသိရိုးအမှန်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခု လွဲချော်နေသည်ဟု တော့ ယူဆ၏။

ကားလမ်းနှင့်ယှဉ်လျက် မွေးဖွားသူကား လူသွားလမ်း ပလက်ဖောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် လူသွားလမ်းသည် လူပီးဝလာ၏။ လူသွားလမ်းပေါ်တွင် ဈေးသည်တို့က နေရာယူသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတို့က ကားလမ်းပေါ်မှ လျှောက်

ရ၏။ ထိုဈေးသည်တို့က လူသွားလမ်းကို ဈေးဗန်းဖြင့်နယ်ချဲ့၏။ ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုဈေးသည်တို့ကို လမ်းဘေးဈေးသည်ဟု ဆိုလျှင် လူကြီးမင်းအား ကျပ်တိုက လမ်းဘေးဈေးသည်မဟုတ်ဘူး၊ လမ်းမဈေးသည်ဟု တုန်ပြန်ပေလိမ့်မည်။

မောင်ဝ အိမ်ရှေ့လမ်းမကြီးသည် ညလယ်သန်းခေါင်မှ မနက် ၆ နာရီခန့်အထိ ဈေးကြီးအသွင်ဖြင့် စည်ကား၏။ ကားလမ်းတစ်ခြမ်းကို နေရာယူထားကြသည်။ ညဈေး ကုန်စီးမျိုးစုံ အကုန်ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့လုံးရှိ ဈေးအပေါင်းသို့ လက်ကားဖြန့်ခြင်းဟု သိရ၏။ မည်သည့်ဌာန၊ မည်သည့်လူကြီး၏ အစီအမံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်ဟု မသိရ။ ညလယ်သန်းခေါင်မှ မနက်လင်းသည်အထိ ကားဟွန်းသံမျိုးစုံဖြင့် မောင်ဝတို့ အိမ်မက်ရသည့် ရသကို မည်သူသိပါမည်နည်း။

ဟွန်းရည်၊ ဟွန်းတို သံစုံကြားတွင် ဆေးရုံလူနာတင်ယာဉ်၏ ဟွန်းသံလည်းပါ၏။ လူနာတင်ယာဉ် တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသော ညဈေးနှင့် ကားများသည် လူနာအတွက် စာနာပုံမရ။ မောင်ဝ အိမ်ရာထဲမှ တွေးဆရင်း ခေါ်ပွနေမိသည်။ အသက်လှနေရသည့် လူနာဆိုလျှင် ဈေးတန်းဖြတ်ရင်း ဖိစိန်ချုပ်နိုင်သည်။

လူနာတင်ယာဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်လောကအဖြစ်ကို သတိရမိသေး၏။ မနက် ၅ နာရီကျော်ကျော်ရှိမည်၊ မောင်ဝ လမ်းလျှောက်ထွက်ရန် အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်ရောက်စ၊ စံပြဆေးရုံ ဘယ်လမ်းကမောင်းရမည်လဲမေးသည်။ မော်လမြိုင်ဘက်မှ လူနာလာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ဝက နယ်ကလာခြင်းဖြစ်၍ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတန်းပိုရန် အကြံပေးမိသည်။ ယာဉ်မောင်းသူက ရန်ကုန်မြို့ထဲ မမောင်းတတ်ဟုဆိုသည်။ စံပြဆေးရုံသွား လမ်းညွှန်ရင်း မောင်ဝ မေတ္တာပို့လိုက်ရသည်။

မောင်ဝ ဆေးရုံဝန်းကျင်တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုစိုက်ထူရန် ဆန္ဒဖြစ်မိသည်။

“အသေအပျောက် ကင်းစင်နယ်မြေ”

ရှေ့နေမောင်ဝ

အမှုတွေပြောအေးစေမယ် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

မိဘအမွေကို ချွေးမတောင်းလို့ ရမလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မတို့မှာ အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကိုနဲ့ ကျွန်မ အပါအဝင် မိသားစုလေးယောက် ရှိပါတယ်။ အစ်ကိုအိမ်ထောင်ကျတော့ အစ်ကိုဖနီးပါ ထည့်တွက်ရင် ငါးယောက်ဆိုပါတော့။ အမေကတော့ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က လူကြီးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားပါတယ်။ အမေဆုံးပြီးမှ အစ်ကိုက ရှမ်းပြည်ဘက်ကို ကျောက်တူးဖို့ ထွက်သွားပါတယ်။ သူနဲ့အတူ ထွက်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ ငှက်ဖျားဒဏ်မခံနိုင်လို့ ပြန်လာပေမယ့် အစ်ကိုကတော့ ငွေမလျှော့ဘဲ မအောင်မြင်မချင်း ပြန်မလာဘူးလို့ မှာလိုက်ပါတယ်။

ဒီကြားထဲ ဖေဖေက သူ့သားပြန်အလာကို မျှော်ရင်းမစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲပါတော့တယ်။ သမားတော်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကုပေမယ့်လည်း စိတ်လျှော့လိုက်ပုံရတဲ့ ဖေဖေကို ဘယ်လိုမှ ကုလို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့လက ဖေဖေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ကျမှ ကျွန်မအမေ လုံးဝမျှော်လင့်မထားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပါတော့တယ်။ အစ်ကိုဖနီးက မိဘတွေကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမွေပစ္စည်းတွေထဲက အစ်ကိုရသင့်ရထိုက်တဲ့ အမွေဝေစုကို တောင်းဆိုလာတာဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မက အမွေကိစ္စကို အစ်ကိုပြန်လာမှ ရှင်းဖို့ပြောပေမယ့် သူက အစ်ကိုမရှိကတည်းက သူ့မှာ စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့ဘဝနဲ့ ဆင်းရဲနေတာကြောင့် အကယ်၍ ကျွန်မကသာ အမွေခွဲပေးဖို့ ငြင်းမယ်ဆိုရင် တရားစွဲပြီးတောင်းမယ်

လို့ ပြောနေပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဥပဒေအကြံဉာဏ်တောင်းအပ်ပါတယ်ဆရာရှင်။

အစဉ်လေးစားလျက်
မသိတာ
ပိုင်းကောင်းရပ်၊ ပဲခူးမြို့။

မသိတာခင်ဗျား...

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအမွေဆက်ခံခြင်းလမ်းကြောင်းအရဆိုရင် မိဘအမွေဟာ သားရင်း၊ သမီးရင်းဆီကို တိုက်ရိုက်စီးဆင်းပါတယ်။ သားသမီးတွေမရှိတော့ရင် မြေးတွေ၊ မြစ်တွေက ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို တိုက်ရိုက်အမွေခံလို့ ခေါ်ပါတယ်။

အဲလို တိုက်ရိုက်အမွေခံ မြေးတွေဖြစ်တွေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုရင်တော့ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ တူ၊ တူမ စတာတွေက အစီအစဉ်အရ ခံစားရမှာပါ။ အဲဒီ အစီအစဉ်ကို ကျော်လွန်ပြီး ဘယ်သူစိမ်းတစ်ရံဆံကမှ အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။

အခု မသိတာတို့ မိဘအမွေဟာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မသိတာအနေနဲ့ အစ်ကိုဖြစ်သူမသိဘဲ ဘာမှ လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဆိုလိုတာက မသိတာတစ်ယောက်တည်းရဲ့ သဘောနဲ့ အခြားတစ်ယောက်ကို ပေးပိုင်ခွင့်မရှိတဲ့အပြင် ကိုယ်ရမယ့် ဝေစုကိုတောင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့ စိမ့်ခန့်ခွင့်မရှိပါဘူး။

မသိတာ လက်ထဲရောက်နေတဲ့ မိဘအမွေကို ရလို မှုနဲ့ တရားစွဲတောင်းပိုင်နိုင်သူဟာ အစ်ကိုဖြစ်သူကလွဲပြီး အခြားမရှိပါဘူး။ အစ်ကိုက မတောင်းဘဲ အစ်ကိုဦးနီးက တောင်းဆိုခွင့်၊ တရားစွဲပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။

အဲ...မပြောကောင်း မဆိုကောင်း အကယ်၍ မသိ တာရဲ့အစ်ကို ကျောက်တူးရင်းသေဆုံးသွားမယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ။ အဲဒီအခါ မသိတာလက်ထဲက အမွေတွေကို ဒီကမ္ဘာလောက မှာ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ တရားစွဲတောင်းဆိုနိုင်ခွင့် ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေကြားလိုက်ပါရစေ။

အိမ်စောင့်ချထားသူကို အိမ်ရှင်က နှင်ထုတ်လို့ရသလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မအမေရဲ့မောင် ဦးလေးမိသားစုဟာ မြောက်ဒဂုံ မှာ အိမ်ရှားနေခဲ့ကြတာ ကြာပါပြီ။ ဦးလေးက ဝန်ထမ်းဆို တော့ မကြာခင်ကမှ ချင်းပြည်နယ်ဘက် ပြောင်းမိန့်ထွက် လာလို့ မိသားစုအားလုံး လိုက်ပါသွားကြပါတယ်။ သူ့အိမ်ကို တော့ ကျွန်မတို့ မောင်နှမကို စောင့်ရှောက်နေပေးဖို့ အပ်နှံ သွားပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဦးလေးအိမ်မှာ ပြောင်းနေလို့ တစ်ပတ် တောင်မှ မပြည့်တတ်သေးဘူး။ အိမ်ရှင်ဆိုတဲ့လူ ပေါ်လာပြီး ကျွန်မတို့ကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းပေးဖို့ နှင်ချပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဦးလေးက စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ သေချာမှာ ခဲ့တာကြောင့်မို့လို့ မဆင်းပေးနိုင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ရှင်က ဒီအိမ်ကို ဦးလေးမိသားစုကိုသာ အတား ချထားခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့မောင်နှမကို ငှားတာမဟုတ် ဘူးတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ခုနစ်ရက်အတွင်း မဖယ်ပေးရင် အိမ် ကျော်နင်းမှုနဲ့ တရားရုံးမှာ တရားစွဲပြီး နှင်ချမယ်လို့ ပြောပါ တယ်။ အဲဒါကြောင့် အခု ကျွန်မတို့ တရားရုံးမှာ အမှုရင်ဆိုင် နေရပါတယ်။

ကျွန်မ မကျေနပ်တာတစ်ခုက ကျွန်မတို့ဟာ အိမ် ငှားဖြစ်တဲ့ ဦးလေးရဲ့ အပ်နှံထားခဲ့မှုနဲ့ ဒီအိမ်ပေါက်ပြီး စောင့်

ရှောက်ပေးနေရတာ မဟုတ်လားရှင်။ ကျွန်မတို့ သဘောဆန္ဒ နဲ့ တက်နေကြတာမှ မဟုတ်တာဘဲ။

အဲဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဥပဒေအရ ဘယ်လိုဆက် လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ အပ်ပါတယ်ဆရာ။

အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်

မသိရှိမြင့်

၃၆ ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံ။

မသိရှိမြင့်ခင်ဗျား...

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၂ အရ လူတစ်ယောက် ဟာ အခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရှိဖြစ်တဲ့ နေအိမ်အတွင်း ကို ရာဇဝတ်မကင်းတဲ့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုဖြစ်မှသာ အိမ် ကျော်နင်းမှု မြောက်ပါတယ်။

အခု မသိရှိမြင့်တို့က လက်ရှိအိမ်ရှားဖြစ်တဲ့ ဦးလေး ဖြစ်သူရဲ့ ခွင့်ပြုချက်နဲ့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ကြတာကြောင့်မို့လို့ ဥပဒေအရ အိမ်ကျော်နင်းမှုနဲ့ တရားစွဲရင် ပြစ်မှုမမြောက်ပါဘူး။

နောက်တစ်ချက်က မသိရှိမြင့်တို့ဟာ ဦးလေးဖြစ်သူ ရဲ့ အကူအညီတောင်းခံချက်အရ ဝင်ရောက်စောင့်ရှောက်နေ သူလည်း ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လက်ရှိအိမ်ရှားဖြစ် တဲ့ ဦးလေးမသိဘဲ အိမ်ရှင်က မသိရှိမြင့်တို့ကို နှင်ချခွင့် မရှိပါဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို ဦးလေးဆီ အမြန်ဆုံး အသိ ပေးအကြောင်းကြားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဦးလေးကိုယ်တိုင်သာ လာဖြေရှင်းပေးလိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင် အိမ်ရှင်စွဲဆိုထားတဲ့ အမှု ဟာ ပလပ်ခံရပြီး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ် သွားမှာဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားပေးလိုက်ပါတယ်။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလွင်[B.A(Hist.) H.G.P.,R.L]

လင်းဆွ

မောင်မောင် [ပိတောက်မြိုင်]

အခုလို ငါ့အကျန် ဆောင်းအကျ
ရာသီလေးက သာယာလှသည်။ ပွင့်
လင်းရာသီဟုလည်း တင်စားကြသည်။
အိပ်ရေးမက်သောသူများအတွက် စိတ်
ကြိုက်ဖြစ်နေသည်။ စောင်ကလေးခြုံ
ကွေးလိုက်ရသည်မှာ အလွန်ပီပီရှိသည်
ဟု ဆိုကြသည်။

ကျန်းမာရေး လိုက်စားသူများ
အတွက် သဘောအတွေ့ဆုံးရာသီဟု
ဆိုရပေမည်။ နံနက်မိုးမလင်းမီ အိမ်က
ထွက်လျက် နင်းမှန်ကလေးများကြားမှာ
လမ်းလျှောက်ရသည်မှာ အရသာရှိလှ
သည်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။
မှန်ပေသည်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင်

လည်း အငြိမ်းစားယူပြီးသည်မှ နံနက်
၅:၃၀ နာရီအချိန်မှစ၍ လမ်းလျှောက်ခဲ့
သည်မှာ ယနေ့အထိပင် ဖြစ်သည်။
လမ်းလျှောက်ခြင်း အကျိုးကလည်း
ကျန်းမာရေးအတွက် အထောက်အကူ
ဖြစ်သည်။ အပေါင်းအသင်းများလည်း
တိုးပွားသည်။

- တစ်ခုတော့ရှိသည်။ နံနက်စောစော လမ်းလျှောက်ထွက်ရာတွင် မိမိခြံဝင်းတံခါး အိမ်တံခါးများကို လုံခြုံစွာဆောင်ရွက်သွားဖို့တော့ လိုပါသည်။ သတိတစ်ချက်လစ်၍ မိမိနေအိမ် လုံခြုံမှုချို့ယွင်းသွားပါက ဆိုးကျိုးတွေအများကြီး ကြုံတွေ့သွားနိုင်ပါသည်။ လင်းဆွေများကလည်း အချိန်အခါနှင့်အခြေအနေများကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ လှုပ်ရှားတတ်လေ့ ရှိပါသည်။

စာရေးသူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝန်ထမ်းဘဝတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က ထိုလင်းဆွေများကြောင့် အလုပ်များခဲ့ရသည်။ စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ခံစားခဲ့ရဖူးပါသည်။ နောက်ဆုံး နည်းဗျူဟာသုံး၍ လင်းဆွေစီမံချက်ဖြင့် ရှင်းလင်းနိုင်နင်းခဲ့ရဖူးသည်။

လင်းဆွေဆိုသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ပစ္စည်းများကို လစ်လျှင်လစ်သလို ခိုးယူတတ်သူများပင်ဖြစ်သည်။ ဒုစရိုက်သမား သူခိုးများသည် ဘယ်လိုကဘယ်လို အကြံရသွားသည်မသိ။ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင် လမ်းလျှောက်ထွက်သူများနှင့် ရောထွေးလိုက်လာတတ်ကြသည်။ လျှောက်သူများအသွင်ဆောင်လျက် သွားလာလှုပ်ရှားကြကာ လစ်လျှင်လစ်သလို နေအိမ်များမှ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူတတ်ကြသည်။ ဤသည်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဒုစရိုက်လောကတွင် လင်းဆွေဆိုသောစကား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု မျက်မှောက်ကာလတွင် လင်းဆွေတင်မက ကောက်တိုဆိုတာ ထပ်တိုးလာပြန်သည်။ ကောက်တိုဆို

တာ အခြားမဟုတ်။ လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင် ပလပ်စတစ် နီဆီခွက်စသည့် စွန့်ပစ်ပစ္စည်းကို လိုက်လံကောက်သူများသည်။ နေအိမ်များမှ ပစ္စည်းများကို လစ်လျှင်လစ်သလို ခိုးယူတတ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ကို ကောက်တိုဟုခေါ်ကြသည်။ ကောက်တိုလေးများသည် နောက်ဖေး လမ်းကြိုလမ်းကြားများတွင်သာ မဟုတ်တော့။ အုပ်စုဖွဲ့၍ စက်ဘီးကိုယ်စီဖြင့် နံနက်မိုးမလင်းမီ ထွက်လာကြသည်မှာ နေ့စဉ်ပင် တွေ့နေရသည်။

ရန်ကုန်မြို့အတွင်း နေထိုင်ကြသူများသည် အလွှာပေါင်းစုံရှိသည်။ ဝန်ထမ်းကြီးငယ်များ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများ၊ လက်လုပ်လုပ်စားများလည်း ရှိသည်။ စာရေးသူတို့ ဒဂုန်မြို့သစ်တွင်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ဖြစ်သည်။

လက်လုပ်လက်စားများမှာ တစ်နေ့စာ ဝမ်းရေအတွက် ငါးမလင်းခီ အိပ်ရာမှထ၍ လုပ်ငန်းခွင်ရှိရာသို့ ပြေးကြရသည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသူများ၊ အရာရှိကြီးများနှင့် အငြိမ်းစားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်များမှာ တစ်ကိုယ်ရေကျန်းမာရေအတွက် လမ်းလျှောက်ထွက်လေ့ရှိကြသည်။

ဤအခါမျိုးတွင် မိမိနေအိမ်အား လုံခြုံစွာထားရှိရန် သတိလက်လွတ်သွားကြသူရှိတတ်ကြသည်။ ဤအချက်သည် လင်းဆွေနှင့် ကောက်တိုများအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ အများပြည်သူများ၏ အသက်အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ရှိသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ခေါင်းစားခဲ့ရတော့

သည်။ အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။

သို့အတွက် စီမံချက်များရေးဆွဲနည်းဗျူဟာများသုံး၍ နိုင်နင်းခဲ့ရသည်။ ဒုစရိုက်ကောင်လင်ဆွေများ၊ ကောက်တိုများ၊ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် ထောင်ထဲရောက်သွားတော့သည်။ သို့သော် ကုန်နိုင်သည်မရှိ။ တစ်ယောက်ဝင်သွားတော့ နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လာပြန်သည်။

လင်းဆွေများနှင့် ပတ်သက်၍ ငိုအားထက်ရယ်အားသန်ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခု ကြုံရဖူးသည်။ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် စာရေးသူ လမ်းလျှောက်သွားရန် ထွက်လာစဉ် တစ်ဖက်အိမ်မှ မိတ်ဆွေကြီးဦးသန်းလှနှင့် ဆုံကြသည်။ သူပြောပြချက်အရ ရယ်စရာလို့ပဲ ဆိုရလေမလား။ သတိထားစရာလို့ပဲ ဆိုရလေမလား။ ဒုစရိုက်သမားလင်းဆွေတစ်ယောက် အထိနာသွားပြီလို့ ဆိုရလေမလား ဆိုတာတော့ စာချစ်သူများ စဉ်းစားသာကြည့်ပါတော့ဟု ဆိုပါရစေတော့။

စာရေးသူ အငြိမ်းစားယူပြီးသည့်အခါ ဒဂုန်မြို့သစ်မြောက်ပိုင်း ၃၆ ရပ်ကွက်တွင် နိုင်ငံတော်မှ စီစဉ်ပေးသော မြေကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဦးသန်းလှကလည်း အငြိမ်းစားယူပြီး မိမိနှင့် ခြံချင်းကပ်လျက် အိမ်အိမ်ချင်း ဖြစ်နေကြသည်။

ဦးသန်းလှ မိသားစုက စီးပွားရေး
ကို တော်ဆုလုပ်ကိုင်ကြရာ အောင်မြင်
ထွက်ရှိသည်။ သမီးကြီးမူယာက တက္က
သိုလ်မှ ဘွဲ့ရထားသော်လည်း အစိုးရ
ဝန်ထမ်း မလုပ်တော့ပဲ စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းကို ဦးဆောင်၍ ကျွမ်းကျင်စွာ
ဆောင်ရွက်နိုင်သူဖြစ်သည်။ မူယာ၏
ခင်ပွန်းကလည်း ဘွဲ့ရလှသော်လည်း
ယောက် ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်နှင့်အတူ
စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုသာ ဆောင်ရွက်
လျက်ရှိရာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်
လက်တွဲညှိကြသည်။ တိုးတက်အောင်
မြင်မှုတွေလည်း ရှိနေကြသည်။

သူတို့တွင် လေးနှစ်အရွယ် သား
လေးတစ်ယောက်နှင့် သုံးနှစ်အရွယ်
သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ အကျိုး
ပေးက ကောင်းလိုက်ပုံများ နောက်ထပ်
သားလေးနှင့် သမီးလေးများ အမြွှာမွေး
လိုက်ပြန်သည်။

မူယာတစ်ယောက် အရောင်း
အဝယ်ကိစ္စများကတစ်ဖက်၊ ကလေး
လေးယောက်၏ ဟာဝန်ကတစ်ဖက်နှင့်
မနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည်။ အိမ်ဖော်နှစ်
ယောက်ပင် ခေါ်ထားရသည်။ ဦးသန်းလှ
ကတော့ အသက်အရွယ်ထောက်လာ
သည်နှင့်အမျှ ဘုရားသွားကျောင်းတံကီး
အိမ်ဖော်များနှင့် မြေလေးများကို ဖတ်
ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီစောင့်ရှောက်ရုံ
သာ နေလိုက်တော့သည်။

ဒီနေ့ မူယာတစ်ယောက် အလုပ်
ရှုပ်နေသည်။ နံနက် ၄ နာရီပိုင်းခင်
အိပ်ပွားမှထရသည်။ စိမ့်စရာရှိသည်
များကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်သည်။ ဒီနေ့
ရောက်လာမည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို

မင်္ဂလာနံလေးဆိပ်သွားယူ၍ ပို့စရာရှိ
သည်များကို ပို့ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်
မှာလည်း မောက်သည်များနှင့် ချိန်းထား
သည်။ အရောင်းကောင်မလေးများနှင့်
လွှတ်ထား၍မဖြစ်။ အချိန်မီသွားမှဖြစ်
မည်။ စသူမှာ စိတ်မောက်ယံမော ဖြစ်
နေသည်။ နံနက် မိုးမလင်းမီကပင်
လက်ကလည်းလှုပ်၊ ပါးစပ်ကလည်း
လှုပ်နေရသည်။

“ဟဲ့...မောင်တိုး ကားအိမ်ရှေ့
ထုတ်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့မမကြီး အဆင်သင့်ပါ”

“နင် ဒီလာစမ်း၊ ဒီအထည်ထုပ်
တွေကို သေသေချာချာညှိစမ်း၊ ပြီးရင်
ကားပေါ်တင်ထားလိုက် ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ် မမကြီး”

“ဟဲ့...မိမိုး နင့်ကိုထုပ်ခိုင်းထား
တဲ့အထုပ်ကို သေသေချာချာ လုံလုံလဲ
လဲ လုပ်ထားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ကြွပ်ကြွပ်
အသစ်နဲ့ နှစ်ထပ်တောင် သေသေချာ
ချာထုပ်ပြီး ကားနောက်ခန်းမှာ ခိုက်ထား
လိုက်ပါတယ်”

“ဒီဆိုလည်းပြီရော၊ ကလေးတွေ
ကို ဂရုစိုက်နော်၊ နို့ဘူးတွေကိုလည်း
ရေနွေးနွေး စင်အောင်ဆေးနော်၊ အကြီး
နှစ်ယောက်ကို မျက်နှာပိုတို့ အဆင်သင့်
လုပ်ထား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ပန်းသီးနဲ့
ချောကလက်ရှိတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်
ခုစီ ထည့်ပေးလိုက်၊ ကားကို အချိန်မီ
ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

“စိတ်ချပါ မမကြီး”

“ဟဲ့...မောင်တိုး ပြန်ပြန်လုပ်
အချိန်မရှိဘူး”

အထည်တွေကို ချည်နှောင်ထုပ်
ပိုးနေသော မောင်တိုးဘက်သို့ လှည့်
အော်လိုက်သေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး ပြီးပါတော့
မယ်”

“ကိုမျိုးကော မထသေးဘူးလား၊
ဘယ်ရောက်နေလဲ”

မူယာ၏စိမ့်ချက်က ခင်ပွန်းသည်
မောင်မျိုးခင်ဘက် ရောက်သွားပြန်
သည်။ ဧရိယာမောင်တိုးက ကြားက
ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ကိုမျိုး အိမ်သာတက်နေပါတယ်
မမကြီး”

“အဲဒီ ကိုမျိုးကြောင့်ခက်တယ်၊
ဘယ်တော့မှ သွက်သွက်လက်လက်မရှိ
ဘူး၊ ဝီရိယလည်းမရှိဘူး၊ သွားခါနီးလာ
ခါနီးဆိုရင် အိမ်သာတက်ရတာနဲ့ မျက်
နှာသစ်ရတာနဲ့ ပြီးနိုင်တယ်မရှိဘူး၊ ဒီ
ပစ္စည်းတွေကို ညကတည်းက ထုပ်ပိုး
ထားပါဆိုတာလည်း လုပ်မထားဘူး၊ ရ
ပါတယ်၊ ရပါတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ပြီးနေတာ
ပဲ၊ အတော်စိတ်ပျက်စရာကောင်းတယ်”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ညီမရယ်”

မောင်မျိုးခင်ကတော့ သူထုံးစံ
အတိုင်း ပြုံးစိစိဖြင့် ခပ်အေးအေးပင်
ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်နေလို့ မရဘူး
တော်ရော၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ
သူများထက် ဝီရိယရှိရတယ်၊ သူများ
ထက် ခြေတစ်လှမ်းသာနေမှ တော်ရုံ
ကျတာ”

မူယာ၏အသံက တစ်အိမ်လုံးကို
ဟိန်းသွားသည်။ သူ့မှာ ပါးစပ်ကေး
လက်ပါ လှုပ်နေရသည်။ ဦးသန်းလှ

လည်း အိပ်မရတော့သဖြင့် အိပ်ယာမှ ထလိုက်ရသည်။

“ဖေဖေနီးလာတာ အတော်ပဲ။ မှာစရာတွေရှိသေးတယ်။ မေမေဆီက ဖုန်းလာရင် သေသေချာချာမှတ်ထား ဦးနော်။ ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရောက် ပါပြီ။ ဒီက ပစ္စည်းတွေလည်း မနေ့ကပဲ ပို့လိုက်ပါပြီလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“အေးပါ သမီးကြီးရယ်။ စိတ်ချ လက်ချသာ သွားစမ်းပါ။ ဖေဖေ အား လုံး စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားပါမယ်”

အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆို အိမ် ထဲမှထွက်ကြသည်။ ခြံအရောက်မှာ မူယာက အိမ်ဘက်သို့လှည့်၍ လှမ်း အော်လိုက်သေးသည်။

“ဖေဖေ . . . ဆေးလည်းမှန်မှန် သောက်နော်။ ထမင်းလည်း အချိန်မှန် မှန်စား။ ကွမ်းတွေလည်း သိပ်စားမနေ နဲ့။ လေအောင်မှာစိုးရတယ်။ ဟို . . . ဖေဖေမြေး အကြီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း သိပ်အလိုမလိုက်နဲ့နော်။ ချဉ်ငနပ်တွေ ဝယ်စားနေမှာစိုးလို့ စားနေမှာစိုးလို့ပါ”

“စိတ်ချစမ်းပါသမီးရယ်။ သမီး ကြည့်ရတာ ဖေဖေဖြင့် စိတ်မောလှ တယ်”

ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။ ဒရိုင်ဘာမောင်တိုးကို နောက်ခန်းတွင် ထိုင်စေပြီး မောင်မျိုးက ဒရိုင်ဘာခန်း တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မူယာက ကားရှေ့ခန်း နေရာလွတ်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ မောင်မျိုးက ကားစက်ကို နှိုး လိုက်သည်။

မူယာက သတိတစ်ခုရသွားကာ ကားမထွက်သေးရန် လက်ကာပြု၍

ကားနောက်ခန်းသို့ လှမ်းအော်မေးလိုက် သည်။

“မောင်တိုး စောစောက မိမိုးကို ထားခိုင်းလိုက်တဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ် ပါရဲ့လား၊ ကြည့်စမ်း”

မောင်တိုးက ကားနောက်ခန်းတွင် ရှာကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရ။

“ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထုပ် မတွေ့ဘူး မမကြီး”

“ဟောတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ သူခိုးများ လက်မြန်လိုက်တာ။ လစ်တာနဲ့ တွေ့ တာကို အကုန်ဆွဲတော့တာပဲ”

မူယာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှ ကားမထွက် သေးပဲ စကားသံတွေကြားနေသဖြင့် ဦးသန်းလှက ထွက်လာပြီး အကျိုး အကြောင်း မေးလိုက်သည်။

“ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး ဖေ ဖေရာ။ ဆာလေးပဲရှိသေးတယ်။ ကား နောက်ခန်းမှာချိတ်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ် အိတ်ထုပ်ပါသွားပြီ”

“အင်း . . . ဟိုဘက်ခြံက ဆရာ မောင်ပြောဖူးတဲ့ လင်းဆွဲဆိုတာ ဒါမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။ ဘာတွေပါသွားသလဲ။ တန်ဖိုးကော ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ သူ တို့ကတော့ မရှိလို့ ခိုးစားကြတာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ အလှသဘောပဲ ထား လိုက်ပါတော့ သမီးကြီးရယ်”

ဦးသန်းလှ၏ စကားအဆုံးတွင် မူယာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ် လိုက်သည်။ ဦးသန်းလှပင် နားမလည် သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ . . . သမီးကြီး ညည်းက ဘာ ရယ်တာလဲ”

“ပြောကို မပြောချင်တော့ပါဘူး ဖေဖေရယ်။ အဲဒီအထုပ်က အဖေမြေး အမြွှာနှစ်ယောက် တစ်ညလုံးစွန့်ထား တဲ့ အညစ်အကြေးတွေကို အမှိုက်ပုံးမှာ စွန့်ပစ်ဖို့ မိမိုးက ကြွပ်ကြွပ်အိတ်နဲ့စု ထည့်ပြီး ကားပေါ်တင်ပေးလိုက်တာ ဖေဖေရဲ့”

“ကောင်းတယ်ကွာ။ ငါ့မြေးနှစ် ယောက်တော့ ဆရာမောင်ပြောဖူးတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင် ဆင်းဆွဲ၊ သူခိုးတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ပညာပေးလိုက်တာ ပဲဟေ့။ ဟိုဘက်ခြံက မိတ်ဆွေကြီး ဆရာမောင်ကို ပြောပြရဦးမယ် . . . ဟားဟား”

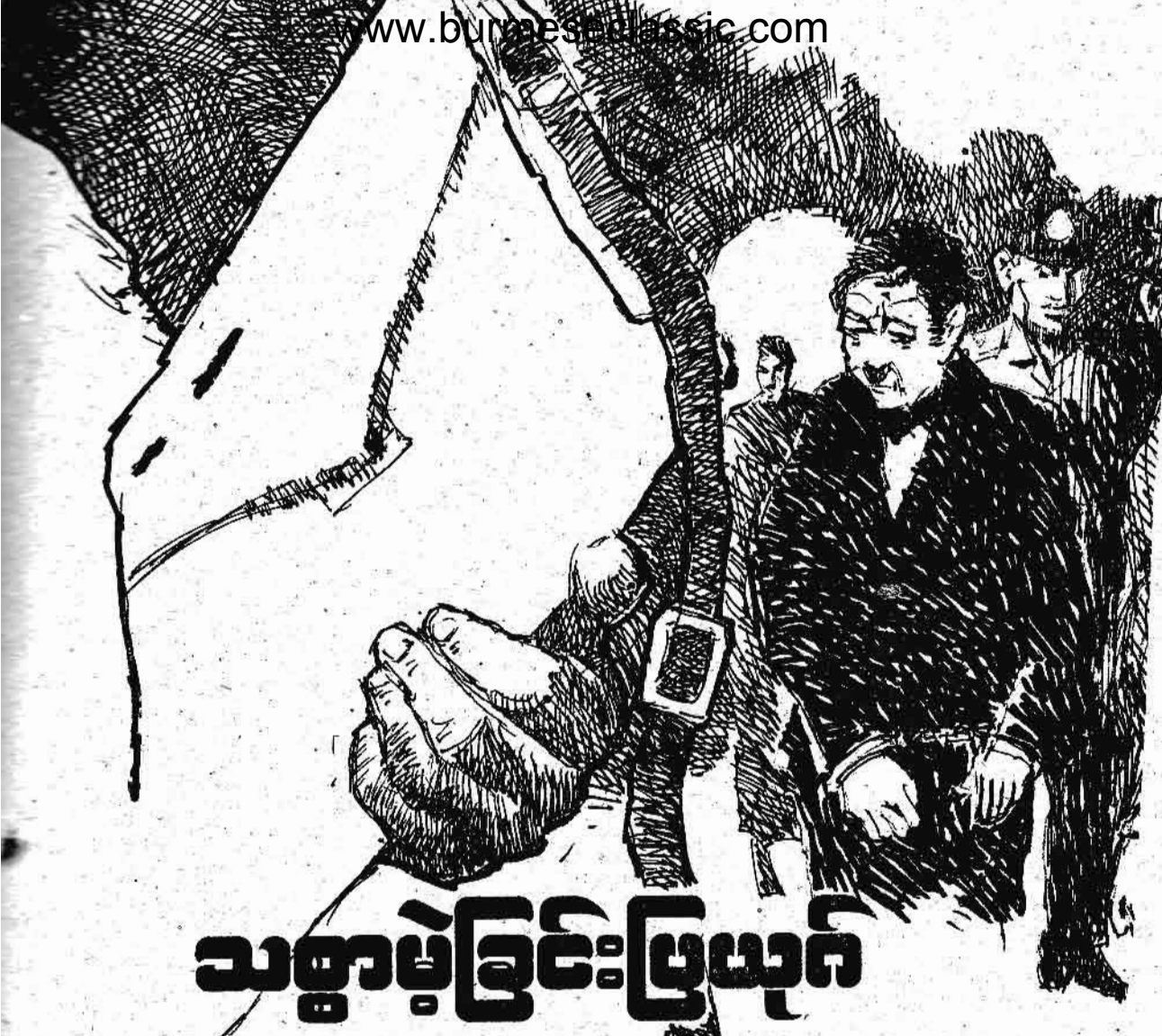
ဦးသန်းလှက အားရပါးရ ရယ် လိုက်သည်။

မူယာတို့ကားက ထွက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူလည်း လမ်း လျှောက်ရန် ခြံပြင်သို့ ထွက်လာစဉ် ဦးသန်းလှနှင့် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဦးသန်း လှပြောပြသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်ကလေးကို နားထောင်နေရသဖြင့် ထိုနေ့က လမ်းလျှောက်ပင် မထွက် ဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။ ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် တော့ ရလိုက်ပါရဲ့ “လင်းဆွဲ”

(လင်းဆွဲများနှင့် ကောက်တိုများ ကို သတိထားကြပါစို့။)

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

သစ္စာမဲ့ခြင်းဖြူယုတ်

ဟန်သီဇင်

ဦးဖင်မောင်နှင့် ဒေါ်လှဝင်းတို့ မှာ သားထောက်သမီးခံလည်းမရှိ။ သို့သော် 'လင်မယားနှစ်ဦးအတွက် ဦးခင်မောင်၏ ပင်စင်လစာငွေနှင့် မလောက်င။ သူတို့နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်က အိမ်ခြံမြေများမှာ ခေါင်ခိုက်လာသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်က သောင်းဂဏန်းပေးဝယ်ခဲ့ရသော

ပေ ၂၀၊ ပေ ၅၀ ခြံနှင့်အိမ်က သိန်းသုံးထောင်ကျော် ဈေးရမည်ဆိုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် စဉ်းစားရပြီ။ သူတို့ မသေဆုံးမီကာလ သင့်တော်ရာ အိမ်နှင့်မြေပြန့်ဝယ်ပြီး ပိုလျှံငွေနှင့် လုပ်ကိုင်မစားလည်း ဘဏ်တိုးလေးနှင့် နေခွင့်ရနိုင်သည်။

နောက်တော့ သူတို့နေရပ်အိမ်ကို ဈေးတည်ကာ ခြံနှင့်အိမ်နေခွင့်ရ

ရန် မြို့သစ်ဘက်လိုက်ရှာကြသည်။ ခြံရော၊ အိမ်သစ်ဆောက်တာရော သိန်းတစ်ထောင်ဝန်းကျင် သုံးစွဲရန် အစီအစဉ်ချလိုက်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မူလအိမ်ဝယ်သူက သတ်မှတ်စာချုပ်ရက်အတိုင်း ဖယ်ခိုင်းလာသည်။ မြေကွက်ကဝယ်ပြီးသော်လည်း အိမ်က ခုမှစ၍ဆောက်လုပ်ဆဲ။ ဖြစ်အောင်အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရ

၍ ဆောက်လက်စအိမ်မှာပဲ ဖြစ်သလို အခန်းဖွဲ့နေလိုက်သည်။

“ကိုခင်မောင်ရေ ... အိမ်နီးချင်းမှာ ကူညီတဲ့သူတွေ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့”

သူတို့အိမ်ပြောင်းလာတော့ ခြေရင်းဘက်အိမ်မှ ကိုပုတို့လင်မယားက ဝိုင်းကူပေးလေသည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ မယ်လှရယ်။ ခင်ရာဆွေမျိုးပေါ့ကွာ”

အိမ်ပြောင်းခါစမို့ သောက်ရေသုံးရေ အခက်အခဲအား ကိုပုနှင့်ဇနီးမမြင့်က မပြောရဘဲ အလိုက်တသိ ကူညီပို့ပေးလာသည်။ ရပ်ရွာလူကြီးဆို သွားလည်း လိုက်ပို့သည်။

ကိုပုရော၊ မမြင့်ပါ တခြားမှာ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်ရသူများမို့ ပိုက်ဆံရှိလင်မယားပြောင်းလာသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

အိမ်ဆောက်ရသည့် ကိစ္စက လွယ်သည်မှတ်လို့။ အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းလိုအပ်တိုင်း ဦးခင်မောင်မအားလျှင် ကိုပုကိုသာပြေးဝယ်ခိုင်းရလေသည်။ ထို့အတူ အိမ်ပြောင်းကာစ၊ အိမ်ကဆောက်လုပ်ဆဲမို့ ပစ္စည်းတွေက နေရာမကျ။ ပိုဟာဒီဟာ ရှာရစ်မြဲမို့ ဒေါ်လှဝင်း၏ လက်တိုလက်တောင်းက ဒေါ်မြင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မိန်းမချင်းဆိုတော့ အိမ်အလုပ်ကူရင်း စကားစမြည်က ပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဒေါ်လှတို့က အိမ်ရောင်းလာတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်နဲ့ရောင်းခဲ့တာလဲ”

“သိန်း သုံးထောင်နှစ်ရာနဲ့လေ။

ဒါကြောင့် ဒီမှာ တိုက်ဆောက်နိုင်တာလေ”

“ဒေါ်လှတို့များ ကံကောင်းလိုက်တာ”

“ဒီလိုပေါ့အေ။ ကိုယ်နေနေကျရပ်ကွက်ကတော့ ဘယ်ပြောင်းချင်ပါ့မလဲ။ မသေခင် ပါးစပ်ပေါက်က နေလို့မှမရတာ။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပဲ”

ဒေါ်လှဝင်းကတော့ ပြောင်းခဲ့သောရပ်ကွက်အား သတိရနေပုံမို့

“ဒီမှာလည်း နေလို့ကောင်းပါတယ် ဒေါ်လှရဲ့။ ဒီနားမှာက ဘာကိစ္စရှိရှိ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းကူစိတ် ရှိကြပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမြင့်ရယ်။ ရှင်တို့လင်မယားနဲ့တွေ့ရတာ ဆွေမျိုးနဲ့တွေ့ရသလိုပါပဲ။ ခုမှပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းပါလားလို့ စိတ်အေးရတာ”

သည်လိုနှင့် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် မမြင့်က ဒေါ်လှဈေးသွားလျှင် အဖော်လိုက်ပေးသည်။ လက်သမား၊ ပန်းရန်များအတွက် ချက်ပြုတ်မှုဝိုင်းကူ၊ သူတို့အိမ်အတွက်လည်း ဒေါ်လှက ပေးကမ်းသည်။ မမြင့်က အဝေးကြီးသွားပြီး တစ်နေကုန်လုပ်မှ နှစ်ထောင်၊ သုံးထောင်ရဖို့ နေပူစပ်ခါးလုပ်ရတာ။ အခုတော့ မနက်စာညစာ မပူပင်ရမို့ ဒေါ်လှအပါးမှာပဲနေပြီး လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။

ကိုပုကလည်း ဦးခင်မောင် လက်စွဲပင်။ မိုးလင်းတာနှင့် ဦးခင်မောင်က

“ဟေ့ ... ကိုပု နီးပြီလား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

ကိုပုကလည်း ဦးခင်မောင်ခေါ်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်စေရန် စောင့်နေ

သူပင်။ ယခင်ကလို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ရန် စဉ်းစားနေခဲ့ရသမျှ ဦးခင်မောင်ပြောင်းလာမှ မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲဘဝနှင့် တိုးတော့သည်။

တစ်နေ့သုံးကြိမ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သောက်ရမှ ဦးခင်မောင်က နေသာထိုင်သာရှိသူ။ နံနက်ခင်းဆိုလျှင် လက်ဖက်ရည်အပြင် ပဲပြုတ်နံပြာ။ ပဲပလာတာ၊ အိကြာကွေးကြိုက်တာ မှာစားနိုင်ပြီ။

“အိမ်က မယ်လှအတွက် ပါဆယ်ယူရဦးမယ်”

ဆိုသော်လည်း နှစ်ဦးစာပါစမြဲပင်။ ဒါတင်မက ...

“ဒီမှာ ... ကိုပု၊ တခြားအလုပ်ခဏာရပ်ထားလို့ရရင် ကျုပ်အိမ်ဆောက်တဲ့အလုပ် ဝိုင်းကူဗျာ။ ခင်ဗျား ဝိုင်းကူကြီးကြပ်ကြည့်ပေး။ ပစ္စည်းလိုအပ်ရင် ပြေးဝယ်ပေး။ ကျုပ် စက်ဘီးဝယ်ထားပေးမယ်။ နေ့တွက်လည်းပေးမယ်ဗျာ”

သည်လို ဦးခင်မောင်ကတောင်းဆိုတော့ အလုပ်မည်မည်ရရမရှိသည့် ကိုပုအတွက် ရတနာကိန်းဆိုက်သည့်နယ်။ သူတို့လင်မယားအား ဦးခင်မောင်လင်မယားက လက်စွဲတော်ဖြစ်ရတာလည်း မပြောပါနှင့်တော့။

ဦးခင်မောင်အား ကိုပုက ခြေဆုပ်လက်နယ်၊ နင်းပေး၊ နှိပ်ပေး။ မမြင့်က ဒေါ်လှအတွက် ဝိုင်းကူချက်ပြုတ်ရုံမက လျှောက်ဖွပ်ဆေးကြောသနပ်ခါးသွေးပေး။ ဆေးလူးပေးနှင့် ဒေါ်လှဝင်းကလည်း အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သဘောကျနေတော့သည်။ တစ်နေ့ ...

ဈေးသွားရင်း ဖိုးချစ်ဇာတ်ပွဲ
ကြော်ငြာနှင့်တိုးရာ -

“ဟဲ့ ... မမြင့်၊ ညည်းရော
ဇာတ်ပွဲကြိုက်လား”

“ကြိုက်ပါတော်။ ဒါပေမယ့်
ဝင်ကြေးက နည်းတာမှတ်လို့။ အသံပဲ
နားထောင်နေရတာပေါ့တော်”

“ငါဇာတ်ပွဲသွားကြည့်ရင် လိုက်
မှာလား”

“တကယ်လား ဒေါ်လှ”

“နောက်စရာလား မမြင့်ရယ်။
ပွဲက သုံးရက်ကမှာဆိုတော့ ကိုပုကို
ရုံဝင်လက်မှတ်နေရာကောင်းရအောင်
သွားဝယ်ခိုင်းချေ”

ဒေါ်လှဝင်းစကားကြောင့် မမြင့်
ပျော်သွားရသည်။ ဖိုးချစ်ကတာ
ကြည့်ခွင့်ရတော့မည်။ ဒေါ်လှဝင်းက
လည်း ပွဲကြိုက်မယ်ဖြစ်ပုံရသည်။
ဦးခင်မောင်ကလည်း ဒေါ်လှဝင်း
သဘောပင်။

သို့နှင့် သူတို့လင်မယားနှစ်စုံတွဲ
ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်ကြသည်။ ပထမ
တစ်ရက်တော့ မသိသာ။ ဒုတိယရက်
လည်း ရသေးသည်။ တတိယရက်
ဇာတ်ပွဲအပြီးမှာ အိပ်ရေးဆက်တိုက်
ပျက်လာတော့ အိပ်ချင်လာသည်။

ဒါတောင် ဇာတ်ပွဲကအပြန်
ဦးခင်မောင်အိမ်မှာ ပွဲဈေးတန်းကဝယ်
လာသော မုန့်နှင့် ကော်ဖီဖျော်ကာ
သောက်ပြီး စကားထိုင်ပြောကြသည်။

“ဟဲ့ ... ကိုပုတို့ပြန်ကြတော့
ဟာ။ ငါအိပ်ချင်ပြီ”

သည်လိုနှင့် ကိုပုတို့လင်မယား
ထပြန်လာပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။
ခဏမျှ မော့ခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး ကိုပု

ထထိုင်ကာ လက်နှိပ်မီးကိုင်ကာ ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဦးခင်မောင်တို့အိမ်က
ဆောက်ခံခမို့ တံခါးလည်းမရှိသေး။
အပေါ်သွားပြီး ဦးခင်မောင်တို့အိပ်နေ
ရာသို့ မီးထိုးကြည့်ရာ တခေါ်ခေါ်
ဟောက်နေလိုက်ကြတာ။ ကုလား
သေ ကုလားမော အိပ်နေတာများ
တွေးရင်း အိမ်ဘက်ပြန်လာခဲ့သည်။
စိတ်ထဲမှာ အတွေးတစ်မျိုးဝင်လာပြီး
ကတ်ကြေးယူကာ ခေါင်းရင်းအိမ်
ဘက်ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ဇာတ်ပွဲကိုက်
ပြီး အိပ်မောကျနေသဖြင့် ခြင်ထောင်
ကို ကတ်ကြေးနှင့် ထိုးခွဲလိုက်တော့
သည်။ ဒေါ်လှဝင်း အမြဲတပွေ့ပွေ့
တပိုက်ပိုက်ပြုသော လက်ကိုင်အိတ်ကို
ရှာဖွေလိုက်သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ
ဆွဲယူခဲ့တော့သည်။ အသင့်ပါလာ
သော အိတ်ထဲသို့ ပစ္စည်းများပြောင်း
ထည့်ကာ သူ့အိမ်ဘက်မှာ ဖွက်ထား
လိုက်သည်။ ဟန်မပျက် ပြန်အိပ်နေ
လိုက်သည်။

“ဗျို ... ကိုပု”

“ကိုပု ... မမြင့် ထပါဦး”

ဦးခင်မောင် အော်ခေါ်သံက
အရေးတကြီးနိုင်လှသည်။ ကိုပုသိပြီး
ပေမယ့် ဟန်မပျက်သရုပ်ဆောင်ကာ
အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ထကြည့်ကာ -

“ဦးခင်မောင် မနက်မိုးမလင်း
သေးဘူး”

“ဟကောင်ရဲ့ အိမ်မယ်သူခိုးဝင်
သွားလို့ ရဲစခန်းသွားတိုင်မလို့ လိုက်ခဲ့
ပါဦး”

ဦးခင်မောင်ခေါ်ရာနောက်သို့
အသာလိုက်ခဲ့သည်။ ရဲစခန်းမှာ အမှု
ဖွင့် အမှုလိုက်က လာစစ်ဆေး။ ဒေါ်လှ

ဝင်း၏ လက်ဝတ်လက်စားအပါအဝင်
ငွေသားပါ သိန်းတစ်ရာကျော်တန်ဖိုး
ပျောက်ဆုံးကြောင်း စာရင်းယူသွား
သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုပုအဖေ
တောမှာအသည်းအသန်ဖြစ်လို့ မမြင့်
ပါလိုက်သွားသည်။ တစ်ပတ်မျှအကြာ
ပြန်လာသည်။ တောကပါလာသည့်
လက်ဆောင်တွေပေးရင်း ဦးခင်မောင်
တို့ကို အကဲခတ်သည်။ သူခိုးကို သူ
တို့ဟု သံသယရှိပုံမရ။ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင် အတူခေါ်သွားမြဲ။ မမြင့်ကလည်း
ဝိုင်းကူမြဲပင်။

သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ...

“ဟဲ့ ... တစ်သက်လုံးတောင်း
မရတဲ့အကြေး မမြင့်လာဆပ်သွားပြီသိ
လား”

“အကြေးဆင်ရုံမကဘူး။ အပေါ်
စက်အောက်စက် ဝယ်ထားတယ်”

“သူ့အဖေဆုံးလို့ အမွေခွဲပေး
တယ်ပြောတယ်”

ထိုသတင်းများက ဦးခင်မောင်
အိမ် သူခိုးခိုးခံရမှု တာဝန်ကျအမှု
လိုက်ရဲတပ်ဖွဲ့မှ သတင်းရယူကာ ခေါ်
ယူစစ်ဆေးမေးမြန်းတော့မှ အဖြေမှန်
အမှုမှန်ပေါ်လာပြီး ပြစ်မှုပုဒ်မ (၃၈၀)
ဖြင့် မိတ်ဆွေရင်းအပေါ် သစ္စာမဲ့မှုပြ
ယုဂ် ပေါ်လေတော့သည်။

ဟန်သီဇင်

တစ်ခွက်ကုလားထိုင် သေမင်းရတနာဆိုက်

စိုင်းကျော်သီဟ

စာရေးဆရာကြီး Edgar Allan Poe ရေးခဲ့တဲ့ The Gold Bug
ဝတ္ထုတိုကို မြန်မာလို ဆီလျော်အောင်ပြန်ဆိုထားပါတယ်။

ကျုပ်ဟာ ဒီအင်းတော်ကြီးဒေသမှာရှိတဲ့ နန်ပတ်မှာ အခြေချနေထိုင်တော့မယ်ဆိုပြီး နေထိုင်လာခဲ့တာ အခုဆိုရင် ခြောက်နှစ်နီးပါး ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီမှာ ကျုပ် အခု ခင်ဗျားကို ပြောပြမယ့် တတ်လမ်းထဲက မင်းသားကြီး စိန်သာထွန်းနဲ့ကျုပ် ရင်းနှီးခဲ့ရတယ်လေ။

စိန်သာထွန်းဟာ ထင်ရှားလှတဲ့ ရခိုင်မိသားစုက ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာခဲ့တဲ့ ရခိုင်အမျိုးသား တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းကတော့ အတော့်ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့ပေမယ့်လည်း အကြောင်းကံမသင့်တော့ သူ့ဘဝဟာ နိမ့်ပါးခဲ့ရပါတယ်။

လွိုင်ဖောက်တောင်ခြေက စိန်သာထွန်းနေတဲ့ မန်ဆူကုန်းမြင့် လွင်ပြင်လေးဟာ ပြောပလောက်အောင် ခြေမားလှပါဘူး။ အလျားသုံးမိုင်နဲ့ အကျယ်ဆုံးနေရာမှာ တစ်မိုင်ကျော် ဆာလောက်ပဲ ကျယ်ဝန်းပါတယ်။

ဒီမန်ဆူကုန်းမြင့် လွင်ပြင်ကလေးကို အင်းတော်ကြီးရေပြင်က အနားသတ်ထားပါတယ်။

မန်ဆူကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ကလေးပေါ်မှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးမရှိဘဲ ထူထဲတဲ့ ချုံပုတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းလို့နေပါတယ်။ တချို့ ချုံပုတ်တွေဆိုရင် ဆယ်ငါးပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်လောက်အထိ မြင့်မားပါတယ်။ အဲဒီ ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ကလေးပေါ်မှာ စိန်သာထွန်းနဲ့ ဦးသာဦးကြီးတို့ဟာ တဲကြီးတစ်လုံးထိုးပြီး နေထိုင်ကြပါတယ်။

အဲဒီတဲကြီးထဲမှာပဲ ကျုပ်နဲ့ စိန်သာထွန်းတို့ အမှတ်မထင်ဆုံခဲ့ကြရပါတယ်။ ဆုံခဲ့မိပြီး ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ရင်းနှီးခဲ့ကြရတယ်။ သူက ကျုပ်ထက် သုံးနှစ်အသက်ကြီးတယ်လေ။ ဟို ဦးသာဦးကြီးကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီလေ။

စိန်သာထွန်းရဲ့ အကြောင်းက

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။

သူဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပါ။ အသိဉာဏ်ပညာလည်း မြင့်မားလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက သူဟာ လူတွေကို မုန်းတီးနေတာပါ။ လူကြားသူကြားထဲကို မတိုးချင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကလည်း တစ်ခါတလေ တက်ကြွလိုက်၊ တစ်ခါတလေ ပျမ်းရိတ်ထိုင်းမိုင်းလိုက် ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

သူတဲကြီးရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်က စာအုပ်တွေက နေရာယူထားကြပါတယ်။ စိန်သာထွန်းဟာ စာတော့်တော့်ကို ဖတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ မြန်မာစကား၊ ရခိုင်စကားတွေအပြင် ခန္တီးရှမ်းစကား၊ ကိုရီးဖောစကားနဲ့ ရှမ်းစကားကိုပါ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားပါတယ်။ စာ၊ ဘာသာစကားတွေကို ကျွမ်းကျင်ပညာရှင် ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့ရဲ့အဓိက ဝါသနာက

တော့ အမဲလိုက်တာ၊ ငါးဖမ်းတာပါပဲ။

သူ အမဲမလိုက်၊ ငါးဆင်းမဖမ်းတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာတော့ အင်းတော်ကြီး သဲသောင်ပြင် တစ်လျှောက်က ချုံပုတ် တွေထဲ တိုးဝင်ပြီး လိပ်ပြာတွေ၊ ဝိုး ကောင်တွေကို ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးတတ်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူဟာ ကိမိလ ဗေဒပညာကို အဓိကထား လေ့လာ လိုက်စားနေတယ်လို့ သူက ကျုပ်ကို တစ်ခါက ဖွင့်ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

စိန်သာထွန်း စုဆောင်းထားတဲ့ လိပ်ပြာတွေနဲ့ ဝိုးကောင်ငယ်တွေဟာ ကိမိလဗေဒ ပညာရှင် စစ်စစ်ကြီးတစ်ယောက်တောင်မှ သူ့လောက်ရှာဖွေနိုင် မယ်၊ စုဆောင်းနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။

အဲ...စိန်သာထွန်း သွားရာ နောက်ကိုးတကောက်ကောက်နဲ့အဖော် လိုက်နေရတဲ့ လူကတော့ စိန်သာထွန်း ကို ငယ်ငယ်က ထိန်းကျောင်းခဲ့ရတဲ့ ဦးသာဦးကြီးပါပဲ။ ဦးသာဦးကြီးဟာ အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်နေပေမယ့် လည်း မသိတဲ့လူဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ သက်တူရွယ်တူ အသက်လေးဆယ် လောက်လို့ပဲ ထင်ရတယ်လေ။ ကျန်း မာသလား မမေ့နဲ့။ ကျောက်ခဲကို ဝါး စားရင်တောင် အစာကြေတယ်လို့ သူ ကပြောပါသေးတယ်။

ဦးသာဦးကြီးဟာ သူငယ်စဉ် ကတည်းက စိန်သာထွန်းရဲ့ အဘိုး အဘွားတွေနဲ့အတူ နေထိုင်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စိန်သာထွန်းကို ဟိုးကလေးလေးဘဝကတည်းက ထိန်း ကျောင်းလာခဲ့ရလို့ သူ့သွေးသားရင်းလို

ချစ်ခင်တွယ်တာနေခဲ့ရပြီး စိန်သာထွန်း နိမ့်ပါးသွားတဲ့အခါမှာလည်း စိန်သာ ထွန်းကို ခွဲမသွားဘဲ စိန်သာထွန်းနဲ့အတူ အနာခံမယ်၊ သာလည်းခံမယ်ဆိုပြီး နေ လာခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းကို ဦးသာဦးကြီးက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ညီချေလို့ ခေါ်ခဲ့တာ အခုထိ နှုတ်ကျိုးပြီး စိန်သာ ထွန်းကို ညီချေလို့ ခေါ်နေတုန်းပါပဲ။ ဦးသာဦးကြီးဟာ စိန်သာထွန်းကို သူ့ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပေးရမှာ သူ့ရဲဘဝပေးတာဝန် တစ်ရပ်လို့ ခံယူထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး၊ ဘယ်လောက်ပဲ ခြိမ်းခြောက်ပါလေစေ စိန်သာထွန်းကို သူ့စွန့်ခွာထွက်သွားလိမ့် မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီမန်ဆူ ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ကလေး ပေါ်က ဆောင်းရာသီဟာ သိပ်ပြီးတော့ မပြင်းထန်လှပါဘူး။ မီးမလှံရလောက် အောင် အေးချမ်းတယ်လို့လည်း သိပ် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ရဲ့ အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့မှာ တော့ တော်တော်ကလေးကိုပဲ ထူးထူး ခြားခြား အေးလှပါတယ်။

နေမင်ခင် အချိန်လေးမှာ ကျုပ် ဟာ အမြဲစိမ်းလန်းနေတဲ့ ချုံနွယ်တွေ ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး စိန်သာထွန်းနေတဲ့ တဲကြီးကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် ဒီကို မရောက်ခဲ့တာ တော်တော်လေး ကြာနေပါပြီ။ မရောက်တာကလည်း ကျုပ်က အင်းတော်ကြီးနဲ့ မိုင်သုံးဆယ် လောက်ဝေးတဲ့ မှော်ထဲကို သွားနေလို့

ပါပဲ။ မှော်ထဲကနေ သွားရေလာရေက သိပ်မလွယ်လို့ စိန်သာထွန်းဆီကို မရောက်ဖြစ်တာပါ။

ကျုပ်က တံခါးက ခေါင်းလောင်း ကလေးကို တီးလိုက်ပေမယ့် တဲထဲက ဘာသံမှ ပြန်ထူးသံ မကြားရပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တံခါးကို သေသေချာချာ ကြည့် လိုက်မိတော့မှ သော့ခတ်ထားတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျုပ်လည်း သူတို့ သော့ဝှက်ထားတဲ့နေရာက သော့ကို သွားယူပြီး တံခါးဖွင့်ဝင်လိုက်ပါတယ်။

မီးလင်းဖိုမှာ မီးတောက်နေပါ တယ်။ ကျုပ်က အပေါ်က အနွေးထည် ကြီးကို ချွတ်လို့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး မှာ ဝင်ထိုင်မီးလှံရင်း စိန်သာထွန်းတို့ ပြန်အလာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ စောင့်မျှော်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

မှောင်စပျိုးချိန်မှာတော့ စိန်သာ ထွန်းနဲ့ ဦးသာဦးကြီးတို့ ပြန်ရောက်လာ ကြပါတော့တယ်။

“ဟား...စာရေးဆရာကြီး၊ ဘယ် ပျောက်နေတာတုံး၊ ကျုပ်မှာဖြင့် ခင်ဗျား ကို လာနီး...လာနီးနဲ့ မျှော်လိုက်ရ တာ လည်ပင်းကို ဝိုကျွံကြွေပူလင်းဖြစ် နေပြီ”

လို့ ကျုပ်ကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ စိန် သာထွန်းက အားရပါးရကြီးပဲ ပြော လိုက်ပါတယ်။

“အတော်ပဲ စာရေးဆရာ၊ ကျုပ် တို့ ရေကြက်တစ်ကောင် ရလာတယ်။ ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီး ချက်ကျွေး မယ်”လို့ သူ့လက်ထဲက ရေကြက်ကို မြှောက်ပြရင်း ဦးသာဦးကြီးက ပြော

လာပါတယ်။

ကျုပ် စိန်သာထွန်းကို တွေ့နေရတာ တော်တော်ကို တက်ကြွနေပါလား။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ -

“ကိုကြီးကို ကျုပ်တွေ့ရတာ တော်တော်ကို တက်ကြွနေပါလား။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေရတာတဲ့” လို့ မေးလိုက်တော့ -

“ကျုပ် ပိုးကောင်အသစ်တစ်မျိုး ထပ်တွေ့ထားလို့ဗျ။ အဲဒါ ပိုးကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို ကျုပ် မနက်ဖြန် ကြားချင်တယ် စာရေးဆရာ”

“ဘာပြန်လို့ ဒီည မကြားချင်ရတာလဲ ကိုကြီးရဲ့”

လို့ ကျုပ်က လက်တွေ့ကို မီးလင်းဖိုဖူး ကပ်လိုက်ရင်းက မေးလိုက်တော့ -

“အေးဗျာ... ခင်ဗျား ဒီမှာ ဒီည ရှိနေမယ်လို့ ကျုပ်ကြံပြီးသိခဲ့ရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကျုပ် အိမ်အပြန်မှာ ဟိုသိပ္ပံဆရာနဲ့တွေ့လို့ ကျုပ်လည်း မိုက်လုံးကြီးစွာနဲ့ အဲဒီပိုးကောင်ကို ခဏပေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီပိုးကောင်ကို ဒီညတော့ ခင်ဗျားတွေ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဒီည ဒီမှာအိပ်ဗျားမနက်အရုဏ်တက်မှ ဦးသာဦးကြီးကို အယူခိုင်းလိုက်မယ်။ အေးဗျာ သဘာဝတရားကြီးရဲ့ ဖန်ဆင်းခဲ့သမျှတွေအထဲမှာ အဲဒီပိုးကောင်ဟာ အလှဆုံးပဲဗျ”

“ဘယ်လို အလှဆုံးလဲ၊ ကိမိလဗေဒပညာရှင်ကြီးရဲ့ ပြောစမ်းပါဦး”

“တော့တော့ကို တောက်ပတဲ့ ရွှေရောင်အခွံနဲ့ သစ်ကြားသီးလောက်ရှိတယ်။ နောက်ကျောက်တက် ခေါင်းပိုင်းနားလောက်မှာ ပိတုန်းရောင်အနက်စက်နစ်စက်လည်း ရှိတယ်။ အဲ... ရှည်ပျော့ပျော့ အနက်စက် တစ်စက်ကတော့ အမြီးဘက်မှာ၊ အဲ... ဟို... ဦးမုင်”

“ကျုပ်ဆက်ပြောလိုက်မယ် ညီချေ အဲဒီပိုးကောင်ဟာ ရွှေပိုးကောင်ပဲ”

“ဘာ... ဘာ၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် ဦးသာဦး။ ခင်ဗျား ခုနက ပြောလိုက်တာ ရွှေပိုးကောင်တဲ့ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်... စာရေးဆရာရော၊ ရွှေပိုးကောင်မှ ရွှေပိုးကောင်စစ်စစ်ပဲ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးဟာ ရွှေတွေနဲ့ အတိပြည့်နေတယ်။ သူ့လောက်လေးတဲ့ ပိုးကောင်မျိုးလည်း ကျုပ်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး။ ရွှေပိုးကောင်... ရွှေပိုးကောင်မှ ရွှေပိုးကောင်စစ်စစ်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ စာရေးဆရာ၊ ဦးသာဦးကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း အဲဒီလောက်တောက်ပတဲ့ ရွှေရောင်မျိုး ကျုပ်လည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အေးဗျာ... မနက်ကျ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ စာရေးဆရာသဘောပေါက်အောင် ကျုပ်ပုံဆွဲပြမယ်”

လို့ စိန်သာထွန်းက စိတ်အားတော်တော်ကြီး ထက်သန်စွာနဲ့ ပြောလာပါတယ်။ စားပွဲတစ်လုံးရဲ့ရှေ့က ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ စိန်သာထွန်းက စားပွဲပေါ်က ကလောင်တံကို

လှမ်းယူလိုက်ပြီး စာရွက်ရှာနေပါတယ်။ စာရွက်တစ်ရွက်မှ စားပွဲပေါ်မှာ မရှိပါဘူး။ ဒါနဲ့ စိန်သာထွန်းက အံ့ဆွဲကို ဖွင့်ရှာပါတယ်။ အံ့ဆွဲထဲမှာလည်း မရှိပါဘူး။

“စာရွက်မရှိလည်း ကိစ္စမရှိဘူး” လို့ စိန်သာထွန်းက ပြောရင်း သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲကနေ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပါတယ်။ စာရွက်က တော်တော်ကို ညစ်ပတ်ပေရေနေပါတယ်။ အဲဒီစာရွက်ပေါ်မှာ စိန်သာထွန်းက စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ပုံဆွဲနေပါတော့တယ်။

ကျုပ်က မီးလင်းဖိုဖူးမှာပဲ မီးလုံနေရင်း စိန်သာထွန်း ပုံဆွဲနေတာကို ထိုင်ကြည့်နေမိပါတယ်။ သူ ပုံဆွဲပြီး သွားတဲ့အခါမှာတော့ နေရာက မထဘဲ စာရွက်ကို လှမ်းပေးလာလို့ ကျုပ်လည်း လှမ်းယူပြီး စာရွက်ပေါ်က ပုံကို ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ပုံကို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ခွေးဟောင်သံတစ်သံ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ တံခါးကိုကုတ်ခြစ်နေတဲ့ အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရပါတယ်။

ဦးသာဦးကြီးက ထပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ စိန်သာထွန်းရဲ့ ခွေးကြီးမဲလုံး ဝင်လာပါတော့တယ်။ ခွေးကြီးက ကျုပ်ပခုံးပေါ် သူ့လက်နှစ်ဖက်တင်ပြီး ကျုပ်ကို လျှာနဲ့ လျက်ပါတော့တယ်။ ခွေးကြီး ကျုပ်ပေါ်ကခွာသွားတဲ့ အချိန်ကျမှပဲ ကျုပ်လက်ထဲက စာရွက်ကို ကျုပ်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

ကျုပ် တော်တော်ကြီးကိုပဲ အံ့အားသင့်သွားရပါတယ်။

အချိန်အတော် ကြာကြာကြီး

အဲဒီပုံကို ကျုပ်ကြည့်ပြီးတော့မှ -

“အင်း...တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ဦးကောင်ပဲဗျ။ ဟုတ်တယ်။ တကယ့်ကိုထူးဆန်းတယ်လို့ ကျုပ်ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်အတွက်တော့ အသစ်ဆန်းတစ်ခုပဲဗျ။ ဒီပုံဟာ လူခေါင်းခွံတစ်ခု မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ဒီပုံမျိုး ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တာ သေချာတယ်။ ဒီဦးကောင်ဟာ လူခေါင်းခွံနဲ့ တော်တော်ကြီးကို တူနေတယ်”

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ စိန်သာထွန်းက တအံ့တဩကြီးနဲ့ -

“လူခေါင်းခွံ ဟုတ်လား။ ဟာ... ဟုတ်လိမ့်မယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာတော့ အဲဒီလိုမျိုး လူခေါင်းခွံပေါက်နိုင်တယ်။ ကျော့ကုန်းအပေါ်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ အစက်နှစ်စက်က မျက်လုံးပေါက်တွေနဲ့ တူနေကြပြီး ကျော့ကုန်းအောက်ဘက် အပြီးပိုင်းက ခပ်ရှည်မျောမျော အနက်စက်ကတော့ ပါးစပ်ပေါက်နဲ့ တူတယ်လေ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း သူ့ကိုယ်လုံးက ဘဲဥပုံပဲဗျ။”

“နေပါဦး ကိုကြီးရဲ့ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ ဦးမုန်ဆိုတာကတော့ ကျုပ်မတွေ့ရပါလား။”

“တွေ့ပါဘူးဗျာ။ ဒီမှာ ဘာဦးမုန်မျှ မရှိပါဘူး။”

လို့ ကျုပ်ကပြောရင်း စာရွက်ကို စိန်သာထွန်းကို ပြန်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကျုပ် သူရေးထားပါတယ်ပြောတဲ့ ဦးမုန်ကို မတွေ့ရတဲ့ ကိစ္စကလည်း အံ့ဩစရာပဲ။ လူခေါင်းခွံနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေ

တာကပဲ အံ့ဩစရာပါပဲ။

စိန်သာထွန်းက စာရွက်ကို စိတ်တိုနေတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ လှမ်းယူလိုက်ပြီး လုံးထွေးပြီး ဇီးထဲပစ်ထည့်လိုက်မယ်လို့ ဟန်ပြင်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူစာရွက် ပြန်ဖြန့်ဖြူးပြီး တစ်ချက် စိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

အဲဒီလို ကြည့်လိုက်တဲ့ တစ်ခဏလေး အတောအတွင်းမှာပဲ သူ့မျက်လုံးကြီးဟာ နှိမ့်တက်လာပါတော့တယ်။ ပြီးတာနဲ့ တစ်ခါပြန်ပြီး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။ စာရွက်ကို သူက စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပါတယ်။ စားပွဲပေါ်ကပုံကို သူဟာ တော်တော်လေးကြာအောင် သေသေချာချာကြီးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေပြန်ပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ စားပွဲပေါ်မှာ ကျုပ်ထွန်းထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကိုယူပြီး အခန်းထောင့်မှာ ရှိနေတဲ့ သစ်သားသေတ္တာကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ သွားထိုင်ပါတော့တယ်။ သေတ္တာကြီးပေါ်မှာ အသေအချာ ကျကျနနထိုင်ပြီး စိန်သာထွန်းဟာ စာရွက်ကို အသေးစိတ်ကြည့်နေပါတော့တယ်။ ဟိုတစ်ဖက်ကို လှန်ပြီးတော့လည်း စူးစူးစိုက်စိုက်နဲ့ ကြည့်ပါသေးတယ်။

ပြောရရင် စာရွက်ကို ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ဟိုဘက်လှန်လိုက်၊ ဒီဘက်လှန်လိုက်နဲ့ လျှောက်ကြည့်သလို နေရာလပ်မကျန်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေတာပါပဲ။

စိန်သာထွန်းရဲ့ ထူးဆန်းလှတဲ့ ဒီလုပ်ရပ်ကြောင့် အကြီးအကျယ်ကိုပဲ

အံ့အားသင့်ရပြန်ပါတော့တယ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲလို့ ကျုပ်က မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် တိတ်တိတ်ကလေးနေတာက ပိုကောင်းတယ်လို့ ကျုပ်တွေးမိတာနဲ့ ဘာမှမပြော၊ မမေးတော့ဘဲ၊ သူလုပ်သမျှကို ကျုပ်လည်း ထိုင်ကြည့်နေလိုက်ပါတော့တယ်။

သူဟာ စာရွက်ကို ဆယ်ပိုင်းမီနစ်လောက်ကြာအောင် ကြည့်ရှုပြီးသွားတဲ့အခါမှာတော့ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲကို စာရွက်ကို အသေအချာထည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို အံ့ဆွဲထဲထည့်လို့ သော့ခတ်လိုက်ပါတော့တယ်။

အခုတော့ စိန်သာထွန်းတစ်ယောက် ပုံမှန်အနေအထားမှာ ပြန်ရောက်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ် ထက်ကြွနေမှုကတော့ မရှိကြတော့ပါဘူး။

ကျုပ်က အစကတည်းက ဒီမှာ ညအိပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် စိန်သာထွန်းရဲ့ ထူးခြားလှတဲ့ အပြုအမူကြောင့် ညအိပ်လို့ မသင့်တော်ဘူးလို့ ထင်တာကြောင့် ပြန်ဖို့ နေရာကထလိုက်ပြီး စိန်သာထွန်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းကလည်း ဒီမှာပဲ အိပ်ပါလို့ အတင်းမတောင်းဆိုပါဘူး။ ကျုပ်တံခါးပေါက်ကို ရောက်တော့ စိန်သာထွန်းက အရင်ကထက်ပိုပြီးတော့ လိုက်လံမှုနဲ့ ကျုပ်ကိုဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်လလောက် ကြာသွားတဲ့အချိန်မှာ ဦးသာဦးကြီး ကျုပ်အိမ်

ကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ အဘိုးကြီးဟာ တော်တော်ကြီးကိုပဲ စိတ်ဓာတ်ကျနေပုံ ရပါတယ်။ အင်း...စိန်သာထွန်းတစ်ယောက် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေပြီလားလို့ ကျုပ်စိုးရိမ်မိသွားရပါတော့တယ်။

“ဘာကိစ္စလဲ ဦးသာဦး၊ ခင်ဗျားဆရာ နေကောင်းရဲ့လား”

“အေး...နေမကောင်းဘူး၊ ငါတော့ ညီချွေအတွက် သိပ်စိတ်ပူတယ်။ ဘာမှလည်း မပြောဘူး။ ခေါင်းဝိုက်ဖိုက်နဲ့ ငန်းကြီးတစ်ကောင်လိုပဲ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဘေးနားမှာလည်း ရေတံကောင်းတစ်လုံး အမြဲထားတယ်။ ဒီကနေ့ဆိုရင် အရုဏ်တက်တာနဲ့ အိပ်ရာကထပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။ တစ်နေကုန်ပျောက်နေတာ။ ငါတုတ်ကြီးတစ်ချောင်း လုပ်ထားတယ်။ သူ့ကိုရိုက်ပြီး ဆုံးမဖို့၊ ဓါပေမယ့် သူပြန်လာတဲ့အခါမှာ သူ့ပုံစံက သိပ်သနားစရာကောင်းနေလို့ ငါသူ့ကိုမရိုက်ရက်တော့ဘူး”

“တုတ်ကြီးနဲ့တော့ မရိုက်ပါနဲ့ ဦးသာဦးရယ်၊ သနားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာပြုလို့ သူ ဒီလိုလုပ်နေတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

“ဘာပြုရမလဲ၊ ဟို...ပိုးကောင် အကိုက်ခံရသလိုပဲ၊ ဒီပိုးကောင်က သူ့နားကပ်လာသမျှ အကုန်ကိုက်တာပဲ။ ညီချွေကဖမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ သူ အကိုက်ခံရတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ညီချွေက ရွှေးရူးနေတာ။ ဒါဟာ ရွှေးပိုး

ကောင် အကိုက်ခံရလို့ သူ့အဆိပ်တွေ ညီချွေကိုယ်ထဲ ဝင်သွားပြီး ရွှေးပြန်ထတာပဲ ဖြစ်မယ်”

“သူ ရွှေးရူး ရူးနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတုံး”

“ဟာ...အိပ်နေတုန်း သူ့ယောင်ပြီး လျှောက်ပြောနေလို့ သိတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို ရောက်လာတာတုံး၊ သူက ဘာအပြောခိုင်းလိုက်လို့လဲ”

“ဘာမှ အပြောမခိုင်းဘူး၊ စာအပေးခိုင်းလိုက်လို့...ရော”

ဆိုပြီး စာတစ်စောင် ကျုပ်ကို ထုတ်ပေးပါတယ်။ စာထဲမှာ စိန်သာထွန်း ရေးထားတာတွေကတော့ -

“ခင်မင်လေးစားရတဲ့ စာရေးဆရာကြီးရေ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို ဒီလောက်အကြာကြီး မလာဘဲ နေနေတာတုံး၊ ကျုပ် စိတ်တိုသွားခဲ့မိတာကို ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးရလောက်အောင်တော့ ခင်ဗျား ပိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော့။

ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲခွာပြီးကတည်းက ကျုပ် စိတ်သောကရောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ခင်ဗျားကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိနေတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး။ ပြောသင့်လား၊ မပြောသင့်ဘူးလားဆိုတာကိုလည်း ကျုပ်မသိဘူး။

ကျုပ် နေမကောင်းနေတာ ရက်တော်တော်ကြာနေပြီ။ သနားစရာကောင်းလှတဲ့ အဘိုးကြီးဦးသာဦးက

ကျုပ်ကို အနှောင့်အယှက် သိပ်ဖြစ်စေခဲ့တယ်။ ကျုပ် သည်းမခံနိုင်တော့တဲ့ အတိုင်းအတာအထိ ရောက်သွားရတယ်။ ခင်ဗျား ယုံလား၊ သူက တုတ်ကြီးတစ်ချောင်း ဆောင်ထားတယ်။

ကျုပ် အိမ်ကထွက်သွားပြီး တောင်ကုန်းတွေကြားထဲမှာ တစ်နေကုန်အောင် နေရမလားဆိုပြီး ကျုပ်ကို တုတ်ကြီးနဲ့ရိုက်ပြီး ဆုံးမ မလို့ဘဲဗျာ။

ကျုပ်ရဲ့ သနားစရာရက်က ကျုပ်ကို မရိုက်မနက်ဖြစ်အောင် ကယ်တင်လိုက်တယ်လို့ ကျုပ်တော့ ယုံသဗျာ။

ခင်ဗျား တတ်နိုင်ရင် ဦးသာဦးကြီးနဲ့ ကျုပ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဗျာ။ လိုက်ဖြစ်အောင် လိုက်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဒီညတွေချင်လှတယ်။ အရေးသိပ်ကြီးတဲ့ ကိစ္စအတွက်ပါ။ သိပ်... သိပ်ပြီးတော့အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလို့ ထပ်ပြောပါရစေ”

ခင်ဗျားကိုခင်တဲ့

စိန်သာထွန်း

ဒီစာခွဲဆိုလိုရင်းက ကျုပ်ကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ သူ့စာရေးပုံ ရေးနည်းက စိန်သာထွန်း စာရေးပုံ ရေးနည်းမို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ ဘာကို စိတ်ကူးနေသလဲ မသိဘူး။ သူ ဘာတွေကို စိတ်ကူးယဉ်နေသလဲ၊ ဘယ်လောက်တောင်မှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေလို့လဲ။

ဦးသာဦးကြီးရဲ့ ပြောစကားအရ ဆိုရင်တော့ စိန်သာထွန်းရဲ့ အခြေအနေဟာ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ ကံကြမ္မာဆိုးက ကျုပ်စိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့

တရားတွေကို နှိပ်စက်နေကြပြီလား။ ကျုပ်လည်း တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဦးသာဦးကြီးနဲ့လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါတော့တယ်။

အင်းတော်ကြီးရေစပ်မှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ လှေကလေးအပေါ်မှာ ဂေါ်ပြား အသစ်စက်စက်က သုံးလက်၊ လက်ကိုင်ရှည်နဲ့ မြက်ခုတ်စားတစ်လက်ကို ကျုပ်တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးသာဦးကြီးကို -

“ဒါတွေက ဘာလုပ်ဖို့တုံးဗျ”

“ညီချေ အဝယ်ခိုင်းလိုက်လို့ ဝယ်လာတာတွေပေါ့”

“သူက ဒါတွေကို ဘာလုပ်မှာတဲ့လဲ”

“ငါလည်း မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟိုဝိုးကောင်တွေနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ငါထင်တာပဲ”

ဦးသာဦးကြီးဆီက ဘာမှ ရေရာသေချာတဲ့အဖြေကို မရနိုင်မှန်းသိလို့ ကျုပ်လည်း ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပါဘူး။ ဦးသာဦးကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လှော်တက်တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီနဲ့ လှော်ခတ်လာလိုက်တာ သူတို့နေတဲ့ တဲကြီးရှိတဲ့ ဆိပ်ကို ကျုပ်တို့လှေကလေး ရောက်သွားပါတော့တယ်။

တဲကြီးကိုရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ စိန်သာထွန်းက စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ ကျုပ်ကို စောင့်မျှော်နေတာကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လက်ကို သူ့ရဲ့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သူ့အပေါ် ကျုပ်ရဲ့ထင်မြင်ချက်ကို ပိုပြီးတော့ အားကောင်းသွားစေ

တော့တယ်။

သူ့မျက်နှာက ဖျော့တော့လွန်းလှပါတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း ဟောက်ပက်ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပါတယ်။ မျက်လုံးတွေကတော့ သဘာဝမဟုတ်တဲ့ အရောင်တစ်မျိုးနဲ့ တောက်ပနေတယ်လို့ ကျုပ် ထင်မိပါတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ကျုပ်မေးမြန်းပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ ကျုပ်မှာလည်း ပြောစရာ စကားစ ရှာလို့ မရတော့တာနဲ့ -

“ဟို . . . သိပ္ပံဆရာဆီက ဝိုးကောင်ရော ပြန်ရပြီလား”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါမှာ သူက- “ရပြီးပြီ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာပဲ ပြန်ရတာ။ ဒီဝိုးကောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးသာဦးကြီးပြောတာ မှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိလား”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဗျ။ ကျုပ်နားမရှင်းဘူး”

လို့ ကျုပ်က စိတ်မသက်မသာနဲ့ သူ့ကို ပြန်မေးလိုက်ပါတယ်။

“ဒီဝိုးကောင်ဟာ ရွှေအစစ်လို ပြောခဲ့တာလေ။ တစ်နည်းတော့ မှန်တယ်ဗျ။ ဒီဝိုးကောင်ဟာ ကျုပ်အတွက် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရွှေငွေရတနာတွေ ဖန်တီးပေးမယ့် အကောင်ပဲ။ ကျုပ် မိသားစု ပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်လက်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် လုပ်ပေးမယ့် ဝိုးကောင်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဒီဝိုးကောင်ကို ကျုပ် သိပ်တန်ဖိုးထားနေရတာပဲပေါ့။ ကျုပ်သူ့ကို စနစ်တကျ အသုံးချဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ ကံကြမ္မာတရားက ကျုပ်

ကို မျက်နှာသာပေးနေပြီ စာရေးဆရာရဲ့။ ဒီဝိုးကောင်က ညွှန်ပြမယ့် ရွှေတွေရှိနေတဲ့ နေရာကို ကျုပ် ရောက်အောင် သွားဖို့ပဲလိုတယ်။ ဦးသာဦးရေး . . . ဝိုးကောင်ယူခဲ့ပါဗျာ”

လို့ အောင်မြင်တဲ့ နှုတ်လီယံရဲ့ အပြုံးမျိုးကိုပြုံးရင်း စိန်သာထွန်းက ပြောလိုက်ပါတယ်။

“ငါမယူရဲဘူး ညီချေ။ မင်းဘာသာမင်း သွားယူကွာ”

လို့ ဦးသာဦးကြီးက မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြီး ပြောလိုက်တာကြောင့် စိန်သာထွန်းလည်း စားပွဲပေါ်တင်ထားတဲ့ ဖန်ပေါင်းချောင်ကို သွားယူပြီး ကျုပ်ကိုပြလိုက်ပါတယ်။

ဖန်ပေါင်းချောင်ထဲက ဝိုးကောင်ဟာ တော့်တော့်ကို လှပါတယ်။ ဘယ်ကိမိလဗေဒပညာရှင်တွေမှ မတွေ့သေးတဲ့ ဝိုးကောင်အမျိုးအစား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ကြည့်မယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးရှိလှပါတယ်။ ဝိုးကောင်ရဲ့ ကျောကုန်းအပေါ်ဘက်မှာ အမည်းစက် နှစ်စက်ရှိပြီး အောက်ဘက် အမြီးပိုင်းမှာ ရှည်မျောမျော အနက်စက်တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ ကျောကုန်းဟာ မာကျောနေပြီး ရွှေရည်ဝင်းလို့ တောက်ပနေပါတယ်။ ဝိုးကောင်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာ အံ့သြစရာပါပဲ။ အရွယ်ပမာဏနဲ့မလိုက်အောင် လေးလံနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးသာဦးကြီးက ရွှေအစစ်လို ထင်တာဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့် စိန်သာထွန်းလို လူမျိုးက ဘာပြုလို့ အဲဒီလိုမျိုးထင်နေရတာလဲ။

ပိုးကောင်ကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်တွေ့
နေမိပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ကျုပ်က -

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အခေါ်လွှတ်
လိုက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာက
ရော”

လို့ မေးလိုက်တော့ စိန်သာထွန်း
က -

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်အခေါ်လွှတ်
လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းက ကံကြမ္မာနဲ့
ဒီပိုးကောင်အပေါ် ခင်ဗျားရဲ့ ယူဆချက်
နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အကူအညီကို ကျုပ်လိုချင်
လို့ပဲ စာရေးဆရာ”

လို့ ပြောလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်
က -

“ကိုကြီး . . . ခင်ဗျား သိပ်နေ
မကောင်းနေတာ သေချာတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကြိုတင်ကာကွယ်မှုတွေတော့
လုပ်သင့်တယ်။ ကိုကြီး အိပ်ရာဝင်ရ
လိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် အတူတူ
ဒီမှာ ရက်အကြာကြီး နေပေးမယ်။
ခင်ဗျား နေကောင်းလာတဲ့ အထိပေါ့။
ခင်ဗျား ဖျား . . .”

ကျုပ်စကား မဆုံးခင်မှာဘဲ စိန်
သာထွန်းက သူ့ရဲဘယ်ဘက်လက်ကို
ကျုပ်မျက်နှာရှေ့ လာတိုးပြပြီး -

“ကျုပ် သွေးကို စမ်းကြည့်”

လို့ ဖြတ်ပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။
ကျုပ်က သူ့သွေးကို စမ်းကြည့်တဲ့အခါ
မှာ အဖျားသွေး လုံးဝမရှိတာကို တွေ့
လိုက်ရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း -

“ဟာ . . . အဖျားမရှိဘဲနဲ့ နေ
မကောင်းဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ
ခင်ဗျား နားထောင်စမ်းပါ ကိုကြီးရော။

ပထမဦးဆုံး ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲကိုသွား
ပါ။ ပြီးရင် . . .”

“ခင်ဗျား မှားနေပြီ စာရေးဆရာ။
ကျုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေပေမယ့် ကျန်း
မာနေပါတယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို
တကယ်စေတနာရှိခဲ့ရင် ကျုပ်စိတ်
လှုပ်ရှားနေတာကို ပျောက်အောင်လုပ်
ပေးရုံပဲ”

“ကျုပ်က ဘယ်လို လုပ်ပေးရ
မှာတဲ့လဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဦးသာဦးနဲ့
ကျုပ်နဲ့ ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ပေါ်က တောင်
တန်းတွေ ကြားထဲကို ခရီးထွက်ကြ
မယ်။ အဲဒီလို ခရီးထွက်တဲ့နေရာမှာ
ကျုပ်ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အကူအညီလိုအပ်တယ်။
ခင်ဗျားက ကျုပ်အယုံကြည်ရဆုံးလူ၊
ကျုပ်အယုံကြည်ရဆုံး တစ်ဦးတည်း
သော ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ ကျုပ်အောင်မြင်တယ်
ဖြစ်ဖြစ်၊ မအောင်မြင်ဘူးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်
ခံစားနေရတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတော့ သက်
သာသွားမှာပဲ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ စိတ်
ထက်သန်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီပိုး
ကောင်ဟာ ခင်ဗျား ခရီးထွက်မှာနဲ့
ဆက်စပ်နေလို့လား”

“အင်း . . .”

“ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီလိုမျိုး အ
ကြောင်ကြောင် အလုပ်မျိုးထဲမှာ ကျုပ်
မပါဝင်နိုင်ဘူး ကိုကြီး”

“ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်
သိပ် . . . သိပ်ပြီးတော့ကိုပဲ ဝမ်းနည်းမိပါ
တယ်။ အဲဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ဘာ

သာကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက် စခန်းသွားရုံပဲ
ရှိတော့တာပေါ့”

လို့ တော်တော်ကြီးကို စိတ်ထိ
ခိုက်သွားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စိန်သာထွန်းက
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ပြောလိုက်
တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တော့တော့ကို ထိ
ခိုက်သွားရပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်က

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်တည်း သွား
မယ်ဟုတ်လား။ ခင်ဗျားတော့ ရူးနေပြီ။
ဒါပေမယ့် နေပါဦး။ ခင်ဗျား ဘယ်
လောက်ကြာအောင် သွားမှာလဲ”

“တစ်ညလုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မယ်။ တစ်လလုံးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်
မယ်။ ကျုပ်တို့ အခုချက်ချင်း ထွက်ကြ
မယ်။ မနက်ဖြန် နေထွက်ချိန်လောက်
ပြန်ရောက်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ။ ခင်ဗျားကျုပ်
ကို ကတိတစ်ခုတော့ပေးရမယ်။ ခင်ဗျား
ရဲ့ ဒီရူးနမ်းနမ်းကိစ္စကြီး ပြီးသွားရင်၊
ပိုးကောင်ကိစ္စကို ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက်
လုပ်ပြီးသွားရင် ဒီကိုပြန်လာပြီး ကျုပ်
ပြောတဲ့စကားတွေကို ဆရာဝန်တစ်
ယောက်က ပြောတဲ့စကားကို လူနာ
တစ်ယောက်က နားထောင်သလိုပဲ နား
ထောင်ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိ”

“ပေးတယ်ဗျာ ပေးတယ်။ ကိုင်း
အခုထွက်ကြမယ်။ အချိန်မရှိတော့ဘူး”

လို့ စိန်သာထွန်းက ပြောပြီး ရှေ့
က ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ကျုပ်လည်း စိတ်လေးလေးနဲ့ သူ့
နောက်ကို လိုက်လျှောက် ထွက်လာခဲ့
ရတော့တယ်။

ကျုပ်ရယ်၊ စိန်သာထွန်းရယ်။

ဦးသာဦးကြီးရယ် သုံးယောက်သား ညနေ ၄ နာရီ အချိန်လောက်မှာ သူတို့ကြီးကနေ စပြီးထွက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တို့သုံးယောက်ရဲ့ နောက်မှာတော့ စိန်သာထွန်းရဲ့ခွေးကြီး မဲလုံးလိုက်ပါလာနေပါတယ်။

ဦးသာဦးကြီးက ဂေါ်ပြားတွေနဲ့ လက်ကိုင်စားရည်ကိုယ်လုပ်ထားပါတယ်။ တစ်လမ်းလုံး သူပဲသယ်မယ်လို့လည်း ပြောပါသေးတယ်။ သူ့ဆရာစိန်သာထွန်းကို စိတ်မချလို့ သူ့ဆရာဆီမှာ လက်နက်တွေ ပေးမထားချင်တဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။ မျက်နှာကြီး သုန်သုန်မှုန်မှုန်နဲ့ ပါးစပ်က ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ်နဲ့ -

“အဲဒီ ခွေးသူတောင်းစား ပိုးကောင်ကြောင့် ဒီအနတ်စုတ် ကုပ်စုတ် ပိုးကောင်ကြောင့်”

လို့ တီးတိုးရေရွတ်နေပါတော့တယ်။

ကျွန်က လက်ဆွဲမီးအိမ်နစ်လုံးကို ဆွဲလာပါတယ်။ စိန်သာထွန်းကတော့ ပိုးကောင်ရဲ့ ခြေထောက်တစ်ချောင်းကို ဘန်နီကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး တစ်ဖက်အစကို တုတ်တစ်ချောင်းရဲ့ ထိပ်ဖျားမှာချည်ပြီး တန်းလန်းဆွဲယူလာပါတယ်။

မျက်လှည့်ဆရာတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ပိုးကောင်ကို လွှဲလွှဲပြီး ယမ်းနေလိုက်ပါသေးတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာဟာ သူ့စိတ်အခြေအနေကို သက်သေပြနေသလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ကျုပ်ဟာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်

တောင် လည်မိပါတော့တယ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့အလိုကို လိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးလို့ ကျွန်တို့တွေမိပါတယ်။ ဒီလို ခရီးထွက်လာတာရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျုပ်တစ်ယောက်မေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်လည်း အချည်းအနှီးပါပဲ။

ကျုပ်ကို အပါခေါ်လာတဲ့နောက်မှာ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သတ်ပြီး သူက စကားပြောချင်တဲ့ဆန္ဒ သူ့မှာရှိပုံမရပါဘူး။ ကျုပ်မေးသမျှ မေးခွန်းမှန်သမျှကို သူက “ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ဗျာ”

လို့ချည်းပဲ ပြန်ဖြေနေပါတော့တယ်။

ကျုပ်တို့တစ်တွေဟာ တောင်ကြားလမ်းကလေးကိုဖြတ်ပြီး ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်ရဲ့ တောင်ထူထပ်တဲ့နေရာကို လာခဲ့ကြပါတယ်။ အနောက်မြောက်ဘက်ကို ရှေးရှုပြီး သွားနေကြတဲ့နေရာမှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ တောကြီးချုံ့ကြားအတိုင်း လျှောက်နေကြပါတယ်။

စိန်သာထွန်းကတော့ ပိုင်နိုင်ပြတ်သားစွာနဲ့ပဲ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ပြီး လျှောက်သွားနေပါတယ်။ သူ ကြိုတင်ပြီးတော့ အမှတ်အသား လုပ်ခဲ့ပုံရတဲ့ အမှတ်အသားတွေကို ကြည့်ဖို့ပဲ ဟိုနားဒီနား ခဏတစ်ဖြုတ်ရပ်နားကြရပါတယ်။

အဲဒီလိုနည်းနဲ့ နှစ်နာရီလောက် လျှောက်လာခဲ့ကြတာ နေဝင်ရီတရော အချိန်လောက်မှာ သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တွေ အထူထပ်ဆုံးနေရာကို ကျုပ်တို့ ရောက်ခဲ့ကြပါတော့တယ်။ စားသာ ပါမလာ

ရင်တော့ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ခရီးဆက်လို့ ရနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီလောက်တောင်မှ တောထူထပ်လှပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ တောင်ထိပ်နဲ့ ကပ်လျက်ရှိနေပါတယ်။

ဦးသာဦးကြီးဟာ သူ့ဆရာ စိန်သာထွန်း ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း မြင့်မားလှတဲ့က မရောပင်ကြီး တစ်ပင်ရဲ့အပင်ခြေရင်းကို ရောက်အောင်သွားနိုင်ဖို့ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေကို စားနဲ့ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလို့နေပါတယ်။

အဲဒီ မရောပင်ကြီးဟာ တခြားအပင်တွေထက်ပိုပြီးတော့ မြင့်မားနေပါတယ်။ မိုးထိအောင် ထိုးထွက်လို့နေပါတယ်။ ကျုပ်မြင်ဖူးခဲ့သမျှ မရောပင်တွေထဲမှာ ဒီမရောပင်ဟာ အမြင့်ဆုံးပါပဲ။ အောက်ခြေမှာ အကိုင်းအခက်တွေမရှိကြဘဲ ဟိုးအပေါ်မှာမှ အကိုင်းအခက်တွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ ရှိနေကြပါတယ်။ အဲဒီ အကိုင်းအခက်တွေ ဖြာထွက်နေပုံက တော့တော့ကို ပန်းချီဆန်လှပါတယ်။

မရောပင်ကြီးရဲ့ ခြေရင်းကိုကျုပ်တို့သုံးယောက် ရောက်သွားကြတဲ့အခါမှာ စိန်သာထွန်းက -

“ကဲ . . . ဦးသာဦး၊ ဒီအပင်ကြီးပေါ် ခင်ဗျားတက်နိုင်ပါ့မလား”

လို့ မေးလိုက်ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းရဲ့ စကားကြောင့် ဦးသာဦးကြီး နည်းနည်းတော့ တုန်လှုပ်သွားပါတော့တယ်။ ဘာအဖြေမှ မပေးသေးဘဲ ဦးသာဦး ငြိမ်နေပါတယ်။ အဲဒီနောက်ကျမှ ဦးသာဦးဟာ ပင်စည်ကြီး

အနားကို တိုးကပ်သွားလိုက်ပါတယ်။
ပင်စည်ကြီးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းပဲ လှည့်
ပတ်ပြီး အသေးစိတ် ကြည့်ပါတော့
တယ်။ ကြည့်လို့ပြီးသွားတော့မှ လေ
သံကလေးနဲ့ -

“ရတယ် ညီချေ၊ ငါဟာ ငါ့ဘဝ
မှာ မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ သစ်ပင်တိုင်းကို တက်
နိုင်တယ်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ စိန်သာထွန်း
က -

“အဲဒါဆိုလည်း ပြန်ပြန်ကလေး
တက်တော့ဗျာ၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့
အလုပ်လုပ်လို့မရလောက်အောင် မှောင်
လာတော့မှာဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာ ဦးသာ
ဦးက -

“ငါ ဘယ်လောက်အောင် တက်
ရမှာလဲ ညီချေ”

“ဟိုးအပေါ်ဆုံးကို ရောက်အောင်
သာတက်ဗျာ၊ ပြီးရင် ဘယ်ဘက်ကို
သွားရမလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်။ ခဏ
နေဦး၊ ဒီပိုးကောင်ပါ တစ်ခါတည်း
ခင်ဗျားနဲ့အတူ ယူသွား”

“ဟာ...ပိုးကောင် ဟုတ်လား။
ငါကြောက်တယ်။ မယူပါရစေနဲ့”

“ခင်ဗျားလောက် ကြီးမားထွား
ကျိုင်းလွန်းလှတဲ့ ရခိုင်သားကြီးစင်စစ်
တစ်ယောက်က ဘာမှ အန္တရာယ်မပေး
နိုင်တဲ့ ပိုးကောင်သေးသေးလေးကို
ကြောက်နေရသေးလား...။ ခင်ဗျား
ကြောက်ရှင်လည်း ကြီးကနေကိုင်သွား။
ခင်ဗျား ကျုပ်စကားကို နားမထောင်ဘူး
ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့လည်ပင်းကို ဟော

ဒီ ကေါပြားနဲ့ရိုက်ပြီး ချိုးပစ်လိုက်မယ်”

လို့ စိန်သာထွန်းက ကေါပြားကို
လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တော့မှ
ရှက်သွားပုံရတဲ့ ဦးသာဦးဟာ ပိုးကောင်
ကို ချည်ထားတဲ့ကြိုးရဲ့အစကို ကိုင်ပြီး
တော့ မရောပင်ကြီးပေါ်ကို တက်ပါ
တော့တယ်။

ပိုးကောင်ကို သူ့ကိုယ်ကြီးနဲ့ ဝေး
နိုင်သလောက် ဝေးသွားအောင် ကြိုးစ
ကို ကြိုးစားပမ်းစား ကိုင်ယမ်းနေရပါ
တယ်။ သစ်ပင်ကြီးရဲ့ ပင်စည်ကို ကုတ်
ကပ်ပြီး ကြိုးစားတွယ်တက်သွားတဲ့
နေရာမှာ ဦးသာဦးဟာ နှစ်ခါလောက်
ခြေချော်ထွက်သွားတာကို ကျုပ်အသည်း
ယားစွာနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မြေကြီးပေါ်
ကနေ ပေခြောက်ဆယ်၊ ခုနစ်ဆယ်
လောက် အမြင့်မှာရှိတဲ့ သစ်ပင်ခွကြား
ကို ဦးသာဦးကြီး ရောက်သွားပါတော့
တယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီတော့မှ သက်
ပြင်းချနိုင်ပါတော့တယ်။

“ဝေး...ငါဘယ်လောက်ကို သွား
ရမှာလဲ ညီချေ”

လို့ မေးပါတယ်။ စိန်သာထွန်းက
ပါးစပ်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို အော်လံ
လိုလုပ်ပြီး အပေါ်ကိုမော့ပြီး အော်ပြော
လိုက်ပါတယ်။

ဦးသာဦးလည်း စိန်သာထွန်း
ပြောတဲ့အတိုင်း ဆက်တက်သွားပါတော့
တယ်။ အင်း...စတက်ခါစတုန်းက
လောက် အခက်အခဲမရှိတော့ဘူးနဲ့ တူ
ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ဦးသာဦးရဲ့ ပုံ
သဏ္ဌာန်ဟာ အရွက်တွေကြားထဲမှာ

ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့တယ်။ ဒါပေ
မယ့် သူ့အသံ အကျယ်ကြီးကိုတော့
ကျုပ်တို့ ကြားနေကြရပါတယ်။

“ဝေး...ငါဘယ်လောက်အထိ
ဆက်တက်ရဦးမှာလဲ ညီချေ”

“ကျုပ်ပြောတာကို ခင်ဗျား သေ
သေချာချာ နားထောင်နော်။ ခင်ဗျား
တက်ခဲ့တဲ့ဘက်က အကိုင်းတွေကို
လိုက်ပြီး ရေကြည်စမ်း။ ဘယ်နှစ်ကိုင်း
လောက် ခင်ဗျား တက်ခဲ့ပြီလဲဆိုတာ
သိရအောင်”

“အေး...ဟုတ်ပြီ တစ်-နှစ်-
သုံး-လေး-ငါ။ အေးဟေ့ ငါတက်ခဲ့တာ
အကိုင်းငါးကိုင်း ရှိတယ်ကွ”

“ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် နှစ်ကိုင်း
ထပ်တက်လိုက်ဦး”

ခဏအကြာမှာတော့ ခုနစ်ကိုင်း
မြောက်အကိုင်းပေါ်ကို သူရောက်နေပြီ
လို့ အပေါ်ကနေ ဦးသာဦးက အော်ပြော
ပါတယ်။

စိန်သာထွန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ
နဲ့ -

“ကောင်းပြီ...ဦးသာဦး၊ အဲဒီ
အကိုင်း အတိုင်း ရှေ့ကို တိုးနိုင်သမျှ
တိုးသွား”

“အေး...ငါ ရှေ့ကိုတိုးပြီး သွား
နေပြီ”

“ခင်ဗျားရှေ့ကိုတိုးသွားရင်း တစ်
ခုခု ထူးဆန်းနေတာတွေရင် ပြော”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့ စိန်သာထွန်းရဲ့
စိတ်အခြေအနေကို ကျုပ်ဘယ်လိုနည်း
နဲ့မှ ယုံမှားသံသယ မဖြစ်မိတော့ပါဘူး။
စိန်သာထွန်း ရူးသွပ်နေတာဟာ

သေချာနေပါပြီ။

သူ့ကို ကျုပ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ခေါ်ရမလဲဆိုတာကို တွေးနေမိပြီး စိတ်ထဲ ပူပန်လာမိပါတယ်။

အကောင်းဆုံး ဘယ်လိုလုပ်သင့်လဲဆိုတာကို ကျုပ် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ သစ်ပင်ပေါ်က ဦးသာဦးကြီးရဲ့ -

“ဝေး... ညီချေ၊ ငါ သိပ်ပြီး ရှေ့မတိုးရဲဘူးကွ။ ဒီအကိုင်ကြီးက အဖျားပိုင်းမှာ ခြောက်နေတယ်”

ဆိုတဲ့အသံကြောင့် ကျုပ်အတွေးတွေ လွင့်ပြယ်သွားပါတော့တယ်။

“အင်း... ဟုတ်တယ် ဦးသာဦး ခြောက်နေတယ်”

“ဒါဆို ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ဆိုတဲ့ ဦးသာဦးရဲ့အမေးကို စိန်သာထွန်း မဖြေနိုင်ဘဲ သူ့ပါးစပ်က တိုးတိုးကလေး -

“ဒါဆို ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ” လို့ ညည်းတွားလိုက်ပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသွားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ စိန်သာထွန်းဟာ သူ့ခြေထောက်တွေကို သူ့ပြန်ပြန်ပြန်နေပါတယ်။ ကျုပ်က ဝင်ပြီးပြောဖို့ အခွင့်အရေးရသွားတာနဲ့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ -

“ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတော့ အိမ်ပြန်ရုံပဲပေါ့။ အိမ်ကိုပြန်၊ ခုတင်ပေါ်တက်၊ အိပ်ပစ်လိုက်ရုံပဲရှိတယ်။ အခုပဲပြန်ကြရအောင်။ တဖြည်းဖြည်း မှောင်တောင်မှ မှောင်လာပြီ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုပေးထားတဲ့ ကတ်ကို မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်ပေမယ့်

သူက သူ့ပါးစပ်ရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ကာပြီး -

“ဦးသာဦး ကျုပ်ပြောတာကြားလား”

လို့ ကုန်းအော်ပါတော့တယ်။ သူ့ဘေးမှာ အရှင်လတ်လတ်ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို ရိုတယ်လို့ တောင်မှ ယူဆထားပုံမရပါဘူး။

“အေး... ကြားတယ်။ ကောင်းကောင်းကြီး ကြားနေရတယ်”

“ဒါဆိုရင် အကိုင်ကို ဓားနဲ့ခြစ်ကြည့်။ ဆွေးနေသလား။ မဆွေးဘူးလား သိရအောင်”

လို့ စိန်သာထွန်းက ပြန်အော်ပြောလိုက်တော့ အပေါ်က ဘာတဲ့ပြန်သံမှ မကြားရပါဘူး။ ခဏကြာမှ -

“အေးဟေ့... အကိုင်က ဆွေးနေတယ်။ သေချာတယ်။ ဆွေးနေတာ။ ဒါပေမယ့် ထင်သလောက်တော့ မဆွေးသေးဘူးကွ။ ငါချည်းပဲဆိုရင်တော့ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးသွားလို့ ရနိုင်မယ်ထင်တယ်”

“ငါချည်းပဲဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ဦးသာဦး”

“ဟို... ပိုးကောင်မပါဘဲ ငါတစ်ယောက်တည်းလို့ ပြောတာ။ ဒီလောက်လေးလှတဲ့ ပိုးကောင်ကို အောက်ကို လွှတ်ချလိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီအကိုင်ဟာ ရခိုင်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလေးချိန်နဲ့တော့ ကျိုးကျမသွားနိုင်ဘူး”

“ပေါက်တက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ အဲဒီပိုးကောင် အောက်ကို လွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ ကျုပ်ခါးကြားက

သေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ခင်ဗျားနဖူးတည့်တည့်ကို ပစ်ထည့်လိုက်မယ်။ ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားလုပ်။ ရှေ့ကို တိုးနိုင်သမျှတိုး တိုးသွား။ ပိုးကောင်ကို လွှတ်မချဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားအပင်ပေါ်က ဆင်းလာတာနဲ့ ငွေဒဂါးတစ်ပြားပေးမယ်။ ကြားလား ဦးသာဦး”

“အေး... ကြားတယ်။ မင်း ငါ့ကို သေနတ်နဲ့ မပစ်နဲ့နော်။ ငါပိုးကောင်ကို လွှတ်မချဘူး။ မင်းသာ ငွေဒဂါးတစ်ပြားပေးဖို့ ကတိမပျက်နဲ့။ ငါ အခုပဲ အဖျားနားရောက်အောင် တိုးသွားမယ်”

ဆိုတဲ့ ဦးသာဦးရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပါတယ်။ စိတ်ရှည်ပုံ သိပ်မရတော့တဲ့ စိန်သာထွန်းက အပေါ်ကိုမော့ပြီး -

“ဦးသာဦး... ခင်ဗျား အကိုင်ဖျားနားရောက်ပြီလား။ အခု ခင်ဗျား ဘာတွေလဲ”

လို့ ကုန်းအော်လိုက်တဲ့အခါမှာ

“အေး... ရောက်တော့မယ်ကွ။ ဟာ... ဒီဟာကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်ကို ရောက်နေတာတုံး”

“ဘာလဲ၊ ဘာကြီးလဲ ဦးသာဦး” လို့ စိန်သာထွန်းက ဝမ်းသာအားရနဲ့ အော်မေးလိုက်ပါတယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

စိုင်းကျော်သီဟ

မျက်နှာချင်းကတော့ မတူပါလေ

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

အခန်း(၁)

ကိုတောက်ထွန်းတစ်ယောက်
ခတ်တော်ပျော်နေသည်။

ထို့ထက် ပျော်မြူးနေသည်ဟု
ဆိုလျှင် ပို၍မှန်မည်။ ဝမ်းသာလွန်းလို့
မျက်ရည်များတောင်လည်ရှာသည် ဆို
သည့် သီချင်းပမာလိုဖြစ်နေ၏။

သူအတွေးတွေကို ဖြန့်ကြက်
လိုက်ရာ ရွှေဘိုမြို့ သက်သာပန်း
တောင်းရပ်ကွက်တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ
နေရရှာသော အမေဆိုမုဆိုးမကြီးနှင့်

နမကလေးအား တင့်တောင်းတင့်
တယ်ထားနိုင်ပေတော့မည်။ ပဲခူးမြို့နေ
ရည်းစားဖြစ်သူ “စိမ်း”(ကဗျာဆရာမ
ဥဿာမလေးယဉ်)အား တင့်တောင်း
တင့်တယ် လက်ထပ်၍ ယူနိုင်တော့
မည်။ ရန်ကုန်ရှိ အစ်ကိုကြီးကိုတင်
အောင် (တေးရေး/တေးဆို၊ ကဗျာ
ဆရာ ရွှေဘိုတင်အောင်)၏ အကြွေး
တွေကိုလည်း တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း
ပေးဆပ်နိုင်ပေတော့မည်။ စိမ်းနှင့်
လက်ထပ်ပြီးပါက ရွှေဘိုမြို့၊ လမ်းမ

တော်၌ တိုက်ဆောက်မည်။ ကားတစ်
စီးလည်းဝယ်ဦးမည်။ ရွှေဘိုတွင် ပြည်
“ရွှေဘိုကျားနက် လက်ဝှေ့ကလပ်”
BLACK TIGER BOXING CLUB
ပြန်လည်တည်ထောင်၊ လက်ဝှေ့နှင့်
သက်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းပစ္စယများ
အားလုံး (အားလုံး)ဝယ်၊ လက်ဝှေ့
သမား အမျိုးသမီး/အမျိုးသားများ
အား မွေးထုတ်၊ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊
မြစ်ကြီးနားအနှံ့ လက်ဝှေ့လီလှပွဲတွေ
ကို လိုက်လံထိုး စသည် စသဖြင့်

အတွေးစိမ့်ချက်တွေ တသီတတန်း တည်း ချနေသည်။ အတွေးစိမ့်ကိန်း တွေထဲ ကိုတောက်ထွန်းတစ်ယောက် နှစ်မျော၍ ပျော်မြူးနေလေသည်။

ကိုတောက်ထွန်း၏ အတွေးက တော်တော်ငွေ့ကုန်မည့်အတွေး။ သိန်း နှင့်ချီ၍ ကုန်ကျမည့်အတွေးစိမ့်ချက်။ ဘယ်ကလောက် သိန်းနှင့်ချီ၍ ကုန် ကုန် သူတတ်နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

တကယ်မတော့ ကိုတောက် ထွန်းသည် လစာ ၃၈၅ သာ ရရှိသည့် လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာ၊ BOXING COACH တစ်ယောက်သာပါ။ အနီ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်က ကိုတောက်ထွန်း သားရှုံးမြို့၍ လစာ ၃၈၅/ ဖြင့် လက် ခွေနည်းပြဆရာလုပ်နေ၏။ သူ့အသက် ၃၁ နှစ်ရှိရောပေါ့။ လူပျိုကြီးလေ။

အရပ်အမောင်း ငါးပေ၊ ငါး လက်မ၊ ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၁၄၇ ပေါင်၊ အအားဖြူကွကွ၊ ဥပစ်ရုပ် ကောင်းသော ရဲရင့်ဖျတ်လတ်သည့် လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ/ လက်ဝှေ့နည်းပြ ဆရာ တစ်ယောက်ပေမို့ လားရှိုးမြို့သူ လူပျိုဖြူအချို့က သူ့ကိုကြွေကြသည်။ ယောက်ျားပီသ၍ ရဲဝံ့သူအား အမျိုး သမီးပျိုလေးတွေက နှစ်သက်လေ့ရှိ ကြသတဲ့။ ပဒေသရာဇ်ခေတ်က ပေါင် နှစ်ဖက်၌ ထိုးကွင်းမင်ကြောင် ထိုး ထားသူမှ၊ ဗမာ့ရိုးရာလက်ဝှေ့သတ် တတ်သူမှ၊ တိုက်ပွဲတွင် ရဲရဲတောက် တိုက်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က (သူရဲ စွမ်း)ဘွဲ့အပ်နှင်းခြင်းခံရသူမှ နန်းတွင်း ပျိုဖြူတို့က ပျိုချစ်ဦးသူအဖြစ် ရွေး ချယ်လေ့ရှိသတတ်။ ထိုအတူ ပြင်သစ် နိုင်ငံတွင် ဘွဲ့လျှင်လည်း တစ်ယောက် ချင်း ဓားဖြင့်စီးချင်းထိုးအောင်ပွဲခံ ဓား

သမားကိုမှ ရွေးစစ်၍ ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုတတ်သတဲ့။ အဲဒါ လည်း ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကပင်တည်း။

ရွှေဘိုသားလူစွာ လက်ရဲဇက်ရဲ လက်သီးကျော် ကိုတောက်ထွန်းနှင့်ငြိ နေသူ အားကစားမယ် VOLLEY-BALL ဘော်လီဘောသမကလေး MOLLY LAWYONE မော်လီလော ရုံပါ။ လှ၏၊ ရွှ၏၊ အသက် ၂၂ နှစ်မျှ မယ်ဗမာ ဖြူဖြူရိန်ကဲ့သို့ လှပကြော့ ရှင်းလှရှာသည်။ မော်လီလောရုံနှင့် တွေ့ရပြီဆိုလေလျှင် ကိုတောက်ထွန်း ကြီး ပဲခူးသူ ရည်စား 'စိမ်း'ကို မေ့ပါ လေရော။ 'တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့' ဆိုတာလိုပဲ။

“ကိုကိုထွန်းရေ... မနက်ဖြန် နမ္မတုမြို့ကို မော်လီကို လိုက်ပို့ပေး

.....
**လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ/
လက်ဝှေ့နည်းပြဆရာ
တစ်ယောက်ပေမို့
လားရှိုးမြို့သူ
လူပျိုဖြူအချို့က
သူ့ကိုကြွေကြသည်။
ယောက်ျားပီသ၍
ရဲဝံ့သူအား
အမျိုးသမီးပျိုလေးတွေ
က နှစ်သက်လေ့
ရှိကြသတဲ့။**

နော်။ မော်လီ LAND ROVER ယူ လာခဲ့မယ်။ နှစ်ယောက်တည်း တူပျော် ပျော်သွားရအောင်ပါ”တဲ့။

ကိုတောက်ထွန်းကြီးကမငြင်း။ ကျောက်သူဌေးပဂေး၏ သမီးပေမို့ ဆင်းရဲသားတောက်ထွန်းအား ငွေနှင့် ပေါက်ထားသဖြင့် ဗိုလ်တောက်ထွန်း တစ်ယောက် မလှုပ်သာ။

“ညအိပ်လား မော်လီ”
“အင်း”

ကိုတောက်ထွန်း ပျော်မြူးသွား ၏။ ညအိပ်ဆိုမှတော့ ... ယခင်က လည်း မော်လီလောရုံကလေးက သူ့ ကို ကိုတောက်ထွန်းအား မန္တလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ဖူးသည်။ ပြီး ... တည်းခိုခန်းမှာတည်း၏။ တည်းပြီး တော့ ...

ဘယ့်ကြောင့်မသိ ခရီးသွားကြ လေတိုင်း အားကစားဝတ်စုံ(TRACK SUTT)ဝတ်ထားကြလေ့ရှိ၏။ အနီသို့ ခရီးအတူတူသွားကြလျှင် မော်လီလေး က ကိုတောက်ထွန်းကြီးအား ငွေသိန်း နှင့်ချီ၍ အပ်ထားလေ့ရှိပေသည်။

ကျောက်စိမ်းသူဌေး ဦးလောရုံ ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပေကိုး။ ကိုတောက်ထွန်းက မော်လီရဲငွေများ ကို မသုံးရဲပေ။ ဘာမှလည်းမဝယ်၊ ဘာမှလည်း မသောက်ချေ။

“ကိုကိုထွန်း ငွေဆိုတာ သုံးဖို့ပဲ ကွယ်။ သုံးပါ။ ဝယ်ချင်တာဝယ်ပါ။ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ပေါ့။ ကိုကို ထွန်း သုံးဖို့အပ်တာပါ”

“သုံးစရာ၊ ဝယ်စရာမရှိသေးပါ ဘူး မော်လီလေးရယ်”ထိုသည်မှာ ကို တောက်ထွန်း၏သမရိုးကျအခြေပါ။ တရုတ်ကပြားမကလေး မော်လီလော

ရုံတို့ မိသားစုသည် အနောက်တိုင်း ဆန်၏။ ခေတ်မီလွန်းသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ မော်လီက ယောက်ျား ဆန်နေပြန်သည်။ ရွှေဘိုသားကြီး ကိုတောက်ထွန်းက ဗမာပီပီနေတတ်၊ ပြောတတ်၏။ တောသားလေးပေမို့ တောကျွန်းက မပျောက်ပေ။ တရုတ် လူမျိုးတွေများလှသည့် လားရှိုးမြို့တွင် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုတောက်ထွန်းကြီးက အလောင်းဘုရားသွေးကို ရဲရဲတောက် ပြချင်နေသည်။ ဇာတိသွေး ဇာတိမာန် ကြီးလှသည့် စရိုက်ကမပျောက်ချေ။

ကိုတောက်ထွန်းက စာပေ သမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သဖြင့် စာပေရေးရာကို လုံးဝရပ်လုံးဝ ဝါသနာ မပါလှသော မော်လီလောရုံနှင့် အံ့ မကျ ခွင်မကျ ဖြစ်နေရသည်။ ငွေ ... ငွေ ... တစ်လောကလုံး တွင် ငွေကိုသည်သာ ဘုရားထင်နေ၊ လုပ်နေကြသည့် ဦးလောရုံအုပ်စု။

ဗမာသွေးရှိနေသော ရွှေဘိုသား တောက်ထွန်းက တရုတ်တွေကို တကယ်တော့ နှစ်မြို့လှသူမဟုတ်ချေ။

သို့တစေ ...။

ကိုတောက်ထွန်းတစ်ယောက် တရုတ်ကပြားမလေး မော်လီလောရုံ ၏ ပိုက်ထဲမိနေပြီလေ။

သူ့ဇာတိမာန်၊ သူ့ဇာတိသွေးကို ငွေသအပြာက လွှမ်းမိုးသွားပြီမို့ သူ တစ်ကိုယ်လုံးကို ငွေနှောင်ကြီးက ရပ် ပတ်၍ထားတော့သည်။

“ဪ... တောက်ထွန်း၊ တောက်ထွန်း”

အခန်း(၂)

“တစ်ချက်မှားရင် မင်းကိုငါတို့

သတ်မှာ ... သတိထား”။

အခန်း(၃)

“ဦးညီလောရုံက မင်းကို သိန်း ၅၀ ပေးလိမ့်မယ်။ အခုပဲထွက်တော့”

အခန်း(၄)

“ဆရာမြင့် မနစ်ဖြန် ၉.၉. ၁၉၄၀ နံနက် ၉.၀၀နာရီတိတိ (၁၅) လမ်း။ တိုက်အမှတ် (---) (၅)လွှာကို တောက်ထွန်းတစ်ယောက်တည်းတက် မယ်”

“ကြားတယ် အားလုံးသိပြီ။ ၉ နာရီ မိနစ် ၂၀ တက်မယ်။ သေချာ အောင်လုပ်”

“သေချာအောင်လုပ်မယ် ဒါပဲ”
“ဒါပဲ”

အခန်း(၅)

“မလွှပ်နဲ့ ငြိမ်နေ”

“ငါတို့ C.I.D ကကွ”

ရဲအုပ်ကြီး ဦးကောင်းညွန့်က ခြောက်လုံးဖြူးနှင့် ချိန်ရွယ်ထားပြီး..

“ဆရာလွင်နဲ့အဖွဲ့ ဆက်ရပ်။ တောက်ထွန်း ညီလေး ကျေးဇူးတင် တယ်ကွာ”

C.I.D(INSEIN)မှ ပြည်သူ့ရဲ တပ် ဖွဲ့ဝင်များ၊ လသာမြို့နယ်မှ ပြည် သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ရပ်ကွက်လူကြီး များက လားရှိုးမြို့ (---)ရပ်ကွက်နေ ကျောက်စိမ်းရောင်း/ဝယ်ရေးသူဌေး ဦးလောရုံ၏ညီ အရင်းဖြစ်သူ ဦးလော ပုံနှင့်အပေါင်းအပါ သုံးဦးအား ချက် ချင်းဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးလက်ဝယ်ထားရှိမှု

“ဟင်း ... တိုင်းပြည်နဲ့လူမျိုး

အပေါ် ရက်ရက်စက်စက် သစ္စာ ဖောက်နေတဲ့ တို့ဗမာတစ်မျိုးသားလုံး ကို မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ တိုက်ဖျက်နေတဲ့ မင်းတို့တွေကို ဘယ်တော့မှ အလွတ် မပေးဘူးကွ။ မှတ်ထား။ ငါကရွှေဘို သားကွ။ အလောင်းမင်းဘုရားသွေး ကွ။ နိုင်ငံတော်ကိုထိလာရင် အသက် နဲ့လဲကာကွယ် မယ်မှတ်ထား”

တောက်ထွန်း၏ကြိမ်းဝါးသံ။

အခန်း(၆)

ကျွန်တော်တောက်ထွန်းက သိန်း ၅၀ ရချင်ပါသည်။

မော်လီလောရုံကိုလည်း သနား မိပါသည်။ သို့ပါသော် ... ကျွန်တော် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် သစ္စာ မဖောက်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် ငွေကျွန် အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ပြီး... ကျွန်တော်က အလောင်းမင်းတရားကြီးဦး အောင်ဇေ ယျ၏ မျိုးနွယ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရွှေဘို သား/ရွှေဘိုသူများသည် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာ ဖောက်လေ့မရှိပါ။ အရေးကြီးမိုက် လျှင် အသက်ပေးရန်အရံသင့်ပါ။

ကျွန်တော် လက်ဝှေ့နည်းပြ ဆရာ၊ စာရေးဆရာတောက်ထွန်း တစ်ယောက် ၃၈၅/-စား ဘဝနှင့် ဆင်းရဲနေတာပဲကောင်းပါသည်။

“မော်လီလေး... ကိုကိုထွန်း၊ မော်လီမျက်နှာနဲ့ တိုင်းပြည်မျက်နှာလဲ လိုက်ပြီ။ ကိုကိုထွန်းကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့”လို့ ...။

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

ဗဟိုစော

စာအုပ်အုပ်စုအတွက်

ထောင်မှူးများအလိုရှိသည်

တောကြီးတန်းစခန်းသို့အောင်

▲ ဗဟိုစော

တူးတူးတို့ရေ...

ကိုယ် အင်းစိန်ရုံးချုပ် ပြန်ရောက်တော့ မိခင်ဌာနဖြစ်တဲ့ စီမံကိန်းညွှန်မှူးရုံးမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်ရပြန်တာပေါ့။ ဟိုတုန်းကနဲ့တော့ မတူတော့ဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ်က အခု ဒုတိယထောင်ပိုင် ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဟိုတုန်းကလို စိုက်ပျိုးရေးဌာနစိတ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ စီမံကိန်းဌာနရဲ့ ဦးစီးအရာရှိနေရာမှာ ထိုင်ရတယ်လေ။

လုပ်ငန်းဌာနစိတ်တွေက ရေးတင်လာတဲ့ စာကြမ်းတွေကို စိစစ်ပြီး ဘိုးတော်ဦးစိန်ဌေးဆီ တင်ပြရတယ်။ ဆရာဦးစိန်ဌေးဆီက ပြန်ချပေးလိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်ဖို့ ဌာနစိတ်တွေကို ဆက်ညွှန်ကြားပေးရတယ်။

မနက်မိုးလင်း ရုံးတက်ချိန်ရောက်ရင် စီမံကိန်းရုံးက ဝန်ထမ်းတွေကို ဦးစီးပြီး ညွှန်ချုပ်ရုံးရေကို တန်းစီချီတက်စေရတယ်။ ပြီးတော့ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ကျအရာရှိဆီမှာ သတင်းပို့ပြီး တခြားဌာနတွေက ဝန်ထမ်းတပ်

ဖွဲ့တွေနဲ့အတူ နိုင်ငံတော်အလံနဲ့ ကျဆုံးလေပြီးသော ခေါင်းဆောင်တွေကို အလေးပြုရတယ်။ ပြီးမှ သစ္စာလေးချက် သံပြိုင်သီဆိုကြရတယ်။ တာဝန်ကျဦးစီးအရာရှိက မှာစရာရှိတာ မှာပြီး တန်းဖြတ်လိုက်မှ ကိုယ့်ဌာနဆီ ပြန်ချီတက် တန်းဖြတ်ပြီး ရုံးလုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်ကြရတယ်။

မကြာခဏဆိုသလို ဌာနတွင်း အစည်းအဝေးတွေ သွားတက်ရသလို ရံဖန်ရံခါဆိုသလို ရုံးလုပ်ငန်းကိစ္စ ဝန်ကြီးများရုံးနဲ့ တခြားဌာနတွေဆီ သွားရတယ်။ အဲဒါတွေအပြင် ထုံးစံအတိုင်း ဥပဒေအကြံပေးအဖွဲ့အစည်းအဝေးတွေ တက်ရပြီး အဲဒီကပါလာတဲ့ အမှုတွေကို သုံးသပ်အကြံပြုပြီး ပြန်တင်ပြရသေးတယ်။

ဒါတင်မကသေးဘူး။ တစ်လနှစ်ကြိမ်လောက်ဆိုသလို ရုံးချုပ်မှာ တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသေးတယ်လေ။ တာဝန်မှူးကျရင် ညနေ ရုံးဆင်းရင် အိမ်ခဏပြန်ပြီး ရေမိုးချိုး ထမင်းပြန်စားပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်လာရတယ်

နို့မို့ ကိုယ်မရှိတုန်း အရေးကြီးကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်လေ။ အဲဒီညတော့ အိမ်ပြန်မအိပ်ရတော့ဘူး။ ရုံးချုပ်အဝင်ဝက တာဝန်မှူးရုံးခန်းမှာပဲ ညအိပ်ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ရုံးတက်ချိန်ရောက်မှ တာဝန်မှူးအသစ်ကို တာဝန်လွှဲပေးရတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ခဏပြန်။ ကိုယ်လက်သုတ်သင်ပြီး စီမံကိန်းရုံးမှာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်ဆက်လုပ်ပြန်တယ်။

အဲဒီအချိန်က နေသည် အေးက အင်းစိန်မြို့နယ် အ.မ.က(၄၀)မှာ ကျောင်းအုပ်ဖြစ်နေပြီ။ သားသမီးသုံးယောက်ကတော့ အင်းစိန်မှာပဲ ကျောင်းတက်နေတုန်းပေါ့။ နေတာကတော့ အရင်ကအတိုင်း စာတိုက်လိုင်းက အရာရှိအိမ်ရာမှာပဲပေါ့လေ။

ဒီကြားထဲ မကြာခဏဆိုသလို ဌာနဆိုင်ရာစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှာ ပါလာရင် နယ်ထောင်စခန်းတွေအထိ ဆင်းပြီး အမှုစစ်ဆေးရတယ်။ တစ်ခါသွားသုံးလေးငါးရက်။ အမှုပြီးရင် ကြီးသလို တစ်ပတ်၊ ဆယ်ရက် ကြာချင်ကြာ

တတ်တယ်။

အဲဒီထဲမှာ သွားရတာ အများဆုံးကတော့ တွဲတေးဗြူနယ်က သီဟိုဠ်ပင်စိုက်တဲ့ စိုက်ပျိုးရေးစခန်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီစခန်းမှာ မကြာခဏဆိုသလို ပြဿနာဖြစ်တတ်လို့ပဲ။ အမှုကလည်း အမျိုးစုံပါပဲ။ အကျဉ်းသားရဲဘက်ချင်းဖြစ်တာ၊ ဝန်ထမ်းအချင်းချင်းဖြစ်တာ၊ ဝန်ထမ်းနဲ့အကျဉ်းသားရဲဘက်ဖြစ်တာ စုံလို့ပါပဲ။

အဲဒီတုန်းက တောကြီးတန်းစခန်းတာဝန်ခံက ကိုယ်တို့ တူးတူးအဖွဲ့က ကိုဘုန်းမော်ပါပဲ။ ကိုယ်တို့ DE အဖွဲ့လာရင် သူကတော့ အိမ်ချင်းပီပီ တာဝန်ကျပါတယ်။ ဒီလိုမေစီ ဆိုပါတော့။ နေ့ညမပြတ် လိုအပ်တာတွေ ညှိခံကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။

ဒီကြားထဲ အကျဉ်းထောင်အုပ်စုတွင်း ဘော်လီဘောပြိုင်ပွဲ ကျင်းပတော့ ကိုယ်က ရုံးချုပ်က ဘော်လီဘောဝန်ထမ်းအဖွဲ့ကို ဦးစီးဖို့ တာဝန်ကျတယ်။ ကံအားလျော်စွာ အဲဒီနှစ်မှာ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ရုံးချုပ်ဘော်လီဘောအဖွဲ့ကပဲ ဗိုလ်လုပွဲတက်ပြီး ဗိုလ်ခွဲပါတော့တယ်။

ကိုယ်က အဲဒီကတည်းက နာမည်ကြီးနေပြီ။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ နယ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုခုဆီ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မယ်ပေါ့လေ။ ဘယ်အကျဉ်းထောင်လိုတော့ အသံမထွက်သေးဘူး။ တချို့ကလည်း ဒါ ကောလာဟလပါတဲ့။ ဒါပေမယ့် တချို့ဝန်ထမ်းတွေက ရုံးချုပ်က ကောလာဟလသတင်းက မှန်တာများတယ်တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ နောက်ထပ်အချိန် နှစ်လလောက်အကြာမှာ တကယ်ပဲ ကိုယ့်လက်ထဲ ပြောင်းရွှေ့မိနဲ့ ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ အကျဉ်းထောင်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် DE အများဆုံးသွားစစ်ခဲ့ရတဲ့ တွဲတေးတောကြီးတန်း စိုက်ပျိုးရေးအလုပ်စခန်း ဖြစ်နေတယ်လေ။ လက်ရှိစခန်းတာဝန်ခံကို ဘုန်းမော်က ကိုယ့်နေရာ စီမံကိန်းရုံးဦးစီးအရာရှိတဲ့။ နေရာချင်း တညှိလဲသလိုဖြစ်နေတာပေါ့။

ညွှန်ချုပ်က ကိုယ့်ကို အဲဒီနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့ အရောက်ပြောင်းခိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် တောကြီးတန်း စခန်းက ကိုဘုန်းမော်နဲ့ ဖုန်းဆက်သွယ်ကြည့်တော့ သူက ထုံးစံအတိုင်း DE တစ်ခု အစစ်ဆေးခံနေရတယ်။ DE အဖွဲ့ကိုလည်း ညှိခိုင်းသစာ နေရာချပေးထားရတယ်။ ကိုယ်က မိသားစုနဲ့ သာမာန်ဆိုတော့ နေစရာနေရာမရှိသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

အဲဒီတုန်းက DE အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌက အင်္ဂလိပ်ဘာသာအလုပ်စခန်းက စခန်းတာဝန်ခံ ကိုမြင့်ဆွေတဲ့။ သူတို့အဖွဲ့ နောက်နှစ်ရက်သုံးရက်လောက်နေရင် ပြန်မှာလို့ သိရတယ်။ ခက်တာက ညွှန်ချုပ်က နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့အရောက်သွားဖို့ မှာထားတော့ ကိုယ်စဉ်းစားပေးရပြီပေါ့။

ဒါကြောင့် တောကြီးတန်းစခန်းနဲ့ သိပ်မဝေးလှတဲ့ တွဲတေးရွှေသူဌေးစိုက်ပျိုးရေးစခန်းတာဝန်ခံ ဖြစ်တဲ့ ကိုဇာကောအာမက်ထံ ဖုန်းဆက်လိုက်တယ်။ သူကလည်း ကိုယ်တို့ တူးတူး

အဖွဲ့ကပဲလေ။

ကိုယ့်အစီအစဉ်က နိုဝင်ဘာ ၁ ရက်နေ့မှာ တောကြီးတန်းစခန်းကို အရောက်သွားပြီး အဝင်ပြုမယ်။ ပြီးတာနဲ့ ရွှေသူဌေးစခန်းဘက် ကူးလာပြီး ညအိပ်ပြီး DE အဖွဲ့ အပြန်ကို စောင့်မယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကို ကိုဇာကောက သဘောတူတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တို့မိသားစု နိုဝင်ဘာလလ ၁ ရက်နေ့စောစော အင်းစိန်အိမ်ကနေ ထွက်ကြတယ်။ ရုံးချုပ်က ကားနဲ့ ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းအထိ လိုက်ပေးတယ်။ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့် ဒေလကူးတို့သင်္ဘောနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကိုကူးတယ်။ ဒေလဘက်မှာ ကိုဘုန်းမော်တပည့်တစ်ယောက် ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ စောင့်နေတယ်။ အဲဒီကားနဲ့ တောကြီးတန်းစခန်း လိုက်သွားကြတယ်။

စခန်းရောက်တော့ ကိုဘုန်းမော်နဲ့ ရုံးခန်းထဲမှာ ခဏစကားပြောပြီး ကိုယ်ဒီနေ့ တောကြီးစခန်းအဝင်ပြုခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးမှ 'ညှိခိုင်းသာ ခဏဝင်ပြီး DE ဥက္ကဋ္ဌကိုမြင့်ဆွေနဲ့အဖွဲ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကားနဲ့ ရွှေသူဌေးစခန်းဆီ ခရီးဆက်ခဲ့ရတယ်။

ကိုဇာကောက တွဲတေးဆိပ်ကမ်းကနေ စခန်းပိုင် မော်တော်စီးတစ်စီးနဲ့ စောင့်နေတယ်။ ဒီမော်တော်လေးနဲ့ ရွှေသူဌေးချောင်းထဲ နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် စီးလိုက်ရမှ စခန်းကို ရောက်ပါတော့တယ်။ ကိုယ့်ဇနီး အေးနဲ့မိသားစုအတွက်တော့ အတွေ့အကြုံ အသစ်ပေါ့လေ။

ရွှေသူဌေးစခန်း ညဉ့်ရိပ်သာ နှစ်
ညလောက် ညအိပ်ရတယ်။ သွားစရာ၊
ကြည့်စရာ သိပ်မရှိပါဘူး။ ကြည့်လိုက်
တိုင်း မျက်စိတစ်ဆုံး လယ်ကွင်းတွေ၊
ကန်သင်းတွေ၊ ရေဖွေးဖွေးတွေနဲ့ချည်း
ပဲလေ။ ဒီစခန်းက စပါးစိုက်ပြီး
ငါးမွေးမြူရေးကန်တွေလည်း ရှိတယ်။

ဒီစခန်းရောက် နှစ်ရက်ကြာတော့
ကိုဘုန်းမော်ဆီက ဖုန်းလာတယ်။ DE
အဖွဲ့ မနက်ဖြန်မနက် မြန်မယ်တဲ့။
ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့မိသားစု နောက်
တစ်နေ့မနက်စောစော ရွှေသူဌေးစခန်း
က ထွက်လာကြတယ်။ အလာတုန်းက
လို ကုန်းတစ်တန် ရေတစ်တန်ပဲပေါ့။

တောကြီးတန်းစခန်း ပြန်ရောက်
တော့ ကိုယ်တို့ကို ညဉ့်ရိပ်သာမှာ နေရာ
ချပေးတယ်။ စခန်းတာဝန်ခံအိမ်က
ကိုဘုန်းမော်နဲ့ အလုပ်လွှဲပြောင်း လက်
ခံလုပ်ပြီး သူပြန်မှ တက်နေလို့ရမှာလေ။

ညဉ့်ရိပ်သာမှာ အခြေတကျဖြစ်
မှ အေးရဲ့ ကျောင်းကိစ္စနဲ့ သားသမီး
သုံးယောက်ရဲ့ ကျောင်းကိစ္စ၊ ရန်ကုန်မှာ
နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးကြ
တယ်။ အခုဟာက အေးရော၊ ကလေး
တွေပါ ကျောင်းတွေမှ ခွင့်တိုင်ပြီး ကိုယ်
နဲ့ ခဏလိုက်လာကြတာ မဟုတ်လား။

ကိုယ်က ကိုဘုန်းမော်နဲ့ အလုပ်
လွှဲပြောင်းလက်ခံပြီးရင် မကြာခင်မှာ
အင်းစိန်စာတိုက်လိုင်းက အိမ်ကို ဖယ်
ပေးရမှာလေ။ အေးအစီအစဉ်က သူက
ကျောင်းအုပ်ဆိုတော့ ကျောင်းမှာ
အခန်းဖွဲ့ပြီး နေခွင့်ရှိတယ်။ သားသမီး
တွေနဲ့အတူတူပေါ့။

ခက်တာက သူ့ကျောင်းက
အင်းစိန် သီရိမင်္ဂလာလမ်းရဲ့ အတွင်း
ပိုင်းနည်းနည်းကျတယ်။ ပြီးတော့ ရပ်
ကွက်ထဲက လူနေအိမ်တွေကြားထဲမှာ။
ကိုယ်ကလည်း စခန်းက အိမ်ကြီးမှာ
တစ်ယောက်တည်းနေရမှာ။ လေးလ
ပတ် အစည်းအဝေးလုပ်မှ တစ်ခါအိမ်
ပြန်လာနိုင်မှာလေ။

အဲဒါကြောင့် ချောင်ကျတဲ့ ရပ်
ကွက်ထဲမှာ ကျောင်းမှာ မိန်းမသား
တစ်ယောက်တည်း ကလေးသုံးယောက်
နဲ့ ထားခဲ့ဖို့ကို စိတ်မချနိုင်ဘူးဖြစ်နေ
တယ်။ ပြီးတော့ . . . ကလေးတွေက
အလယ်တန်း အထက်တန်း ရောက်နေ
ပေမယ့် ငယ်ကြသေးတယ်လေ။ နောက်
ပြီး ကျောင်းတွေကလည်း တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက် မတူကြဘူး။ အိမ်နဲ့
လည်း အတော်လေးလှမ်းတယ်။ အေး
ကလည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ လိုက်ဖို့
နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အရေးအကြောင်းဆို
တယ်သူ့သွားအားကိုးမလဲ။

ဒါကြောင့် ကိုယ့်သဘောက အေး
မှာ အရင်ကရှိခဲ့တဲ့ နှလုံးသွေးကြော
ကျဉ်းရောဂါကို အကြောင်းပြပြီး ဆေး
ပင်စင်တင်စေချင်တယ်။ ဆရာလုပ်
သက်ကလည်း အနှစ်နှစ်ဆယ်တောင်
ကျော်နေပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဆေး
ပင်စင်ယူပြီးရင် ဖဆပလအိမ်ကို ပြောင်း
နေပြီး ကလေးတွေ ပညာရေးအတွက်
အနီးကပ်ပြုစုပို့ထောင်ပေးစေချင်တယ်။
နောက်ဆုံး အေးကလည်း ကိုယ့်ဆန္ဒ
ကို လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဆက်
လုပ်မယ်ပေါ့။

အေးနဲ့ ကလေးတွေ အင်းစိန်
အိမ် ပြန်သွားကြပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ်
နဲ့ ကိုဘုန်းမော်တို့ အလုပ်လွှဲပြောင်း
လက်ခံလုပ်ကြတယ်။ စခန်းတာဝန်ခံ
တွေ အလုပ်လွှဲကြတာဆိုတော့လည်း
မကြာလှပါဘူး။ အဓိကကတော့ မြေ
က ငါးရာလောက်ရှိတဲ့ သီဟိုဠ်စိုက်
ခင်းတွေ လွှဲကြတာပါပဲ။ သီဟိုဠ်ပင်
တွေက နှစ်ကြာလာတာနဲ့အမျှ တစ်
နှစ်ထက်တစ်နှစ် သီဟိုဠ်စေ့ထွက်နှုန်း
တွေက ပိုပိုလာတယ်လေ။ ကျန်တာ
ကတော့ စခန်းတွင်းက ဦး၊ ရေး၊
ထောက်နဲ့ ဝန်ထမ်းသက်သာကိစ္စ။

အားလုံးပြီးတော့မှ စိုက်ပျိုးရေးနဲ့
မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း ညွှန်ကြားရေးမှူးဆီ
ဖုန်းနဲ့သတင်းပို့ရတယ်။ သူက လိုအပ်
တာတွေမှာကြားပြီး ကိုဘုန်းမော်ကို
လည်း စီမံကိန်းရုံးမှာ အမြန်ဆုံးအလုပ်
လာဝင်ဖို့ ညွှန်ကြားပါတယ်။ ကိုဘုန်း
မော်ပြောင်းရွှေ့သွားပြီးတဲ့နောက် စခန်း
ကနေ စခန်းတာဝန်ခံအိမ်ကို ပြောင်း
နေရတယ်လေ။ ကိုယ်တစ်ယောက်
တည်းပေါ့။ တပည့်တွေကတော့ လိုအပ်
တာ ပိုင်းကူညီကြပါတယ်။

စခန်းထဲက ရဲဘက်အိပ်ဆောင်
တွေကတော့ အိမ်ရှေ့နားမှာတင် ရှိနေ
တာဆိုတော့ နေ့တိုင်း ဝင်စစ်ဆေးနိုင်
ပေမယ့် သီဟိုဠ်စိုက်ကွင်းတွေက ကျယ်
ပြန့်တော့ တစ်နေ့တည်းနဲ့ စစ်လို့မပြီး
နိုင်ဘူးလေ။ ဒီတော့ တပ်ခွဲသုံးခွဲထား
ပြီး တစ်နေ့မှာ တပ်ခွဲတစ်ခွဲနှုန်းနဲ့ စစ်
ဆေးရတော့တာပေါ့။

ဝန်းထမ်းနဲ့ ရဲဘက်တွေတို့တော့

တနင်္လာနေ့မနက်တိုင်း တန်းစီစစ်ဆေးပြီး လိုအပ်တာတွေ မှာကြားရတယ်။ သူတို့တင်ပြတာတွေကိုလည်း ဂရုတစိုက် နားထောင်ပြီး လိုအပ်သလို ဖြေရှင်းပေးရတယ်။ စိုက်ကွင်းတွေမှာ တော့ နေ့/ည လုံခြုံရေးအတွက် တပ်ခွဲတစ်ခွဲကို ရဲဘက်အစောင့်တဲ သုံးလုံး နှုန်း ဆောက်လုပ်ပေးထားပြီး တစ်တဲကို ရဲဘက်ကြီးတစ်ယောက်နှုန်း ချပြီး တာဝန်ပေးထားရတယ်။

သိပ်မကြာခင်မှာ နေ့သည် အေးဆီက မင်္ဂလာသတင်းကြားရပါတော့တယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူဆေးပင်စင်ရပြီဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ ရုံးချုပ်က TE ကားကြီးတစ်စီးတောင်းပြီး အင်းစိန်အိမ်ကနေ တောကြီးတန်းအိမ်ဆီ ပြောင်းလာကြတယ်။

ဒါပေမယ့် ကလေးတွေ အင်းစိန်မြို့နယ်ကနေ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်ထဲ ကျောင်းပြောင်းဖို့က ရှိနေတော့ နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ဖဆပလမိဘအိမ်ဆီ ပြန်သွားကြတယ်။ နောက်တော့ ဖဆပလအိမ်နဲ့နီးတဲ့ အထက(၃)နဲ့ (၄)တွေဆီ ကျောင်းပြောင်းကြတာပေါ့။ မြို့ပေါ်မှာဆိုတော့ ကျူရှင်တက်ရတာ အဆင်ပြေတယ်လေ။ ပြီးတော့ အေးတစ်ယောက်လုံး အနီးကပ်ကြီးကြပ်နေတော့လည်း ကလေးတွေတစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်လာကြတယ်လေ။

ကိုယ့်ဆီကိုတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ လာနေကြတယ်။ သောကြာနေ့ညနေလော တနင်္ဂနွေ

နေ့ ညနေ ပြန်ကြပေါ့။ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်နဲ့ နွေကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာတော့ ကိုယ့်ဆီမှာပဲ နားနားနေနေ လာနေကြတယ်လေ။

တောကြီးတန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်တုန်း အမြတ်ရလိုက်တာတစ်ခုက နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သားတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတချို့ကို ရှင်ပြုဇာနည်ခံ အလှူကြီးလုပ်လိုက်နိုင်တာပါပဲ။

သူဒေသရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနဲ့အညီ ရှင်လောင်းနဲ့ ပဉ္စင်းလောင်းတွေကို မြင်းတွေနဲ့ လှည့်လည်ရတာပါ။ နေအိမ်ခြံဝင်းထဲမှာလည်း မင်္ဂလာဆိုင်ပိုင်းကြီးနဲ့ပေါ့လေ။ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ အကုန်ဖိတ်ပြီး တကယ့်ကို အလှူကြီးအတန်းကြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုလုပ်ခွင့် ကြံခဲ့တာပါ။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှာ ဒီလောက် လူစုံတက်စုံနဲ့ စည်စည်ကားကား လှူနိုင်ခဲ့တာ ကိုယ်တို့မိသားစုအပြင် မရှိနိုင်ခဲ့တော့ပါဘူး။

တကယ်ကို နတ်လူသာဓုခေါ်ရမယ့် မဟာအလှူမင်္ဂလာကြီးပါပဲ။ မြတောင်ညီဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဦးဆောင်ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့လို့လည်း ဒီလောက်အောင်မြင်နိုင်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲ...အဲလိုအလှူကြီးအောင်မြင်စွာ ပြီးစီးတဲ့ ညနေမှာပဲ ပြဿနာတွေ အလုံးနဲ့အရင်းနဲ့ ရောက်လာပါတော့တယ်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ဗဟိုစော

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကျင်လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထားစရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်းအင်ဖြင့် စိမ့်၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စိမ့်ထားသော ဂန္ထိရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စိမ့်ထားပါသည်။ အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်ပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာန

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၇၁၀၂၂၁

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင့်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာနည်း၊ မြန်မာဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် ယန္တလေးမြို့ အတိဝ္ဗတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင် ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပိဏ္ဍ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၊ ၀၉-၂၅၀၃၃၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ ယန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၀၁၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - ၈၁/ ၀၉၃၄၀/ထရ

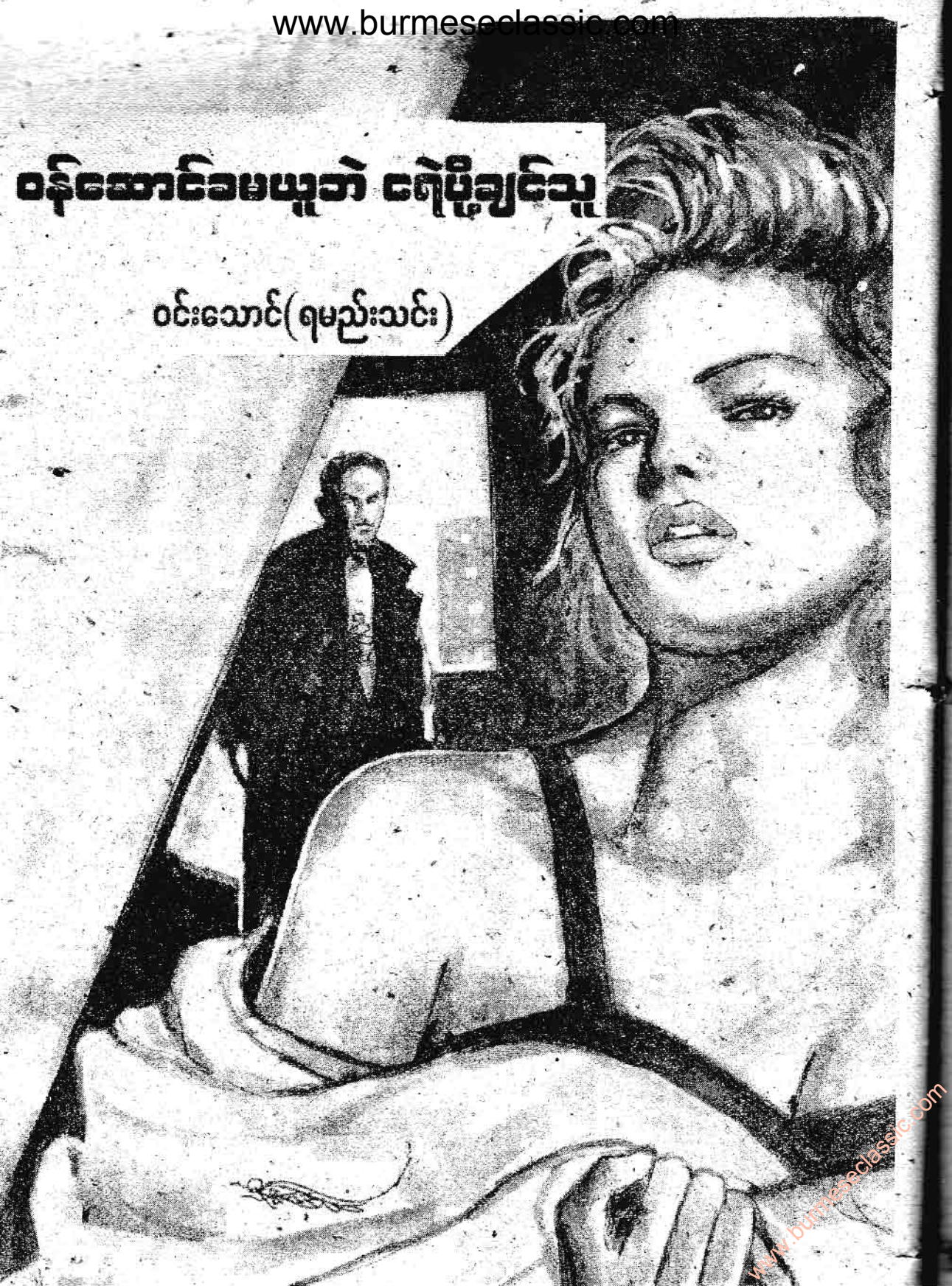

ပိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking
water

အမှတ်(၁၉)၊ အင်းဝ(၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဧရာဝတီတိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဖုန်း-၀၉ ၈၀၃ ၂၈၂၂

ဝန်ဆောင်ခမယူဘဲ ငရဲပို့ချင်သူ

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

ဝန်ဆောင်ခမယူဘဲ ငရဲပို့ချင်သူ

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

“ဟော...ကိုရွှေမိုးပဲ။ လာဗျာ၊ အိမ်ထဲဝင်ပါ”

ကျွန်တော်သည် လူခေါ်ခေါင်း လောင်သံ ကြားသဖြင့် အိမ်ဝင်ပေါက် တံခါးမကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အိမ် ပေါက်ဝတွင် ဂျာနယ်တစ်စောင် လက် ကကိုင်ကာ အပြုံးမျက်နှာနှင့် ရပ်နေတဲ့ ကိုရွှေမိုးကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက် သဖြင့် ဘာအကြောင်းကိစ္စမှန်းမသိ သော်လည်း အရင် အိမ်ထဲဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

ကိုရွှေမိုးတို့ မိသားစုသည် လွန် ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ကျွန်တော်နေထိုင် သော အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိတဲ့ တိုက် ခန်းကို ရောက်ရှိနေထိုင်သောသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုရွှေမိုးသည် အိမ် ထောင်ဦးစီးဖြစ်၍ သူ့ကိုသာ အမည် နာမ သိပါတယ်။ အခြားသူများကို တော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တွေ့မြင်နေကြ သော်လည်း အမည်နာမ ဘယ်သူတယ် ဝါရယ်လို့ မသိပါ။ ကိုရွှေမိုးအိမ်သားစု များကလည်း ကျွန်တော်တို့မိသားစုများ ကို အမည်နာမ ဘယ်လိုခေါ်တယ်ဆို တာ သိပုံမရပါ။ အချို့အချို့သော ရန်ကုန်၌ နေထိုင်ကြသည့် လူတွေ လည်း အများအားဖြင့် ဤနည်းနှင့်ပင် ဖြစ်ကြတာများပါတယ်။

အိမ်နားနီးချင်းလည်း ဆိုသေး

တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အမည်တောင်မသိကြ ဘူးဆိုတော့ လွန်တာပေါ့။ ဘယ်လိုကြီး လဲလို့ ထင်ကြမှာပဲနော်။ မထင်နဲ့ဗျို့ မထင်နဲ့။ အဲဒါဟာ ရန်ကုန်သူ၊ ရန်ကုန် သား စစ်စစ်တွေရော၊ ရေကြည်ရာ မြက်နရာ နယ်မြေအဖြစ် ရန်ကုန်ရွှေမြို့ တော်ကြီးကို သတ်မှတ်ကာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိ ခိုလှုံ လာကြတဲ့ ရေမျောကမ်းတင်များ၊ တစ် နည်း ရန်ကုန်မှာ အခြေချနေထိုင်လာ ကြတဲ့သူတွေရဲ့ စရိုက်နဲ့ နေထိုင်ကြတဲ့ ပုံစံပါပဲ။

“မချို့မြဲရေ...ညည်းသည်အတွက် ကော်ဖီတစ်ခွက် ပေးပါဦး”

“ကျွန်တော် သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်...ကျွန်တော် ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း သိချင်တာလေးရှိလို့ လာတာပါ”

“မေးစရာရှိရင် မေးပါ ကိုရွှေမိုး” ကိုရွှေမိုးက မေးစရာရှိလို့ လာတဲ့ အကြောင်း ပြောတာကြောင့် ကျွန် တော်က မေးစရာရှိတာ မေးပါဟု ပြော လိုက်ပါတယ်။

“ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော် အပတ်စဉ် ဂျာနယ်နှစ်စောင် ဝယ်ပါ တယ်။ သတင်းစာလည်း ဝယ်တယ်။ ကျွန်တော့်သားနဲ့ သမီးကလည်း သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ ဂျာနယ်တွေလည်း

ဝယ်တော့ တစ်ပတ်တစ်ပတ် ကျွန် တော့်အိမ်မှာ ဂျာနယ်လေးငါးစောင် ဖတ်ပါတယ်။ ဖတ်ရတဲ့ ဂျာနယ်တိုင်း မှာ မူးယစ်ဆေးဝါးမှု၊ လုယက်မှု၊ လူ သတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုတွေက အမြဲတမ်း ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ထိပ်တန်းကပါတယ်။ အထူးသဖြင့် နိုင်ငံခြားမှာဖြစ်တဲ့ လူ သတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုတွေ ဖော်ပြထားတဲ့ သတင်းတွေမှာဆို သွေးသားအရင်းတငွေ ဖြစ်တဲ့သူအချင်းချင်း ဥပမာ အစ်ကို ကြီးရယ်...သားသမီးများက မိဘတွေ ကိုသတ်တာ၊ မိဘက သားသမီးကို သတ်တာ၊ အဘိုးတို့ အဖေတို့က သမီး မြေး စတာတွေကို အမွေကျင့်တာတွေ ဖတ်ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က ဂျာ နယ်တစ်စောင်မှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ သတင်းဆို ဖခင်က သားဖြစ်သူ အသက် ခုနစ်နှစ်သားလေးကို ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ပြီး ဝက်စာကျွေးသတဲ့။ နောက်သတင်း တစ်ခုကတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ဖခင်ကြီးရဲ့ သေတမ်းစာမှာ သူ့ကို ဖခင် ကြီးက အမွေတွေပေးခဲ့တဲ့အကြောင်း သိတဲ့ သားက ဖခင်ကြီး သေတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်ဘဲ ဖခင်ကြီးကို တမင်ရည် ရွယ်ချက်နဲ့ ဓာတ်လိုက်အောင် ဖန်တီး ပြီး ဓာတ်လိုက်သေစေသတဲ့။ ဘယ် လောက်များ ရင်နာဖို့ ကောင်းသလဲ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ဟုတ်ပဲ ကိုရွှေစိုးရော၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ပတ်ဖြစ်တဲ့ လှာနယ်တစ်စောင်မှာ ဆို ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ကို အထက်တန်းကျောင်းသားက ရေအိမ် အတွင်းမှာ အကြမ်းဖက်အဓမ္မကျင့် တယ်၊ ပြီးတော့ သတ်ပစ်သတဲ့။ ဘယ် လောက်ရိုင်းလဲ”

“ဘယ်မှာဖြစ်တာလဲ အစ်ကိုကြီး”

“အလွန်ယဉ်ကျေးပါတယ်ဆိုတဲ့ အနောက်နိုင်ငံကြီးတစ်ခုမှာ ဖြစ်တာပါ။ တကယ်တော့ တိုင်းပြည်နဲ့ ဘာမှမဆိုင် ပါဘူး။ အကျင့်စရိုက်ပျက်နေတဲ့ လူ တွေနဲ့ပဲ ဆိုင်ပါတယ်။ ဒီနေ့ လူ့ဘောင် လောကကြီးမှာ အကျင့်ဆိုးစရိုက်ဆိုးတဲ့ သူတွေ များလာတော့ လူမှုနယ်ပယ်မှာ စီခနဲ ညီခနဲ ဖြစ်တဲ့အသံတွေ တစ် နည်းအားဖြင့် မကြားဝံ့မနာသာတဲ့ သတင်းတွေ၊ အသံတွေ ကြားပြီးရင်း ကြားနေရတာပေါ့ဗျာ”

“ပြီခဲတဲ့ တစ်ပတ်လောက်က လည်း လင်မယားချင်းစကားများရာက ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကို မိန်းမက သတ် တဲ့သတင်း ဖတ်ရသေးတယ် အစ်ကို ကြီးရော၊ သတ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက လည်း ယောက်ျားလုပ်သူဟာ ညနေ အရက်သောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာရင် မိန်းမကို ဟိုလူနဲ့သမုတ်၊ ဒီလူနဲ့သမုတ် တယ်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ပြီး ရိုက်လေ့ရှိသတဲ့။ အဲဒီလို အမြဲ လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ အိမ်နီးချင်းနေသူ တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေက ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေ လေ့ရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဖျန်ဖြေ သူတွေကိုပါ ဆဲဆို ရန်ပြုတတ်တော့ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီး ဖျန်ဖြေတာမျိုး မလုပ်

ဝံ့ကြဘူးတဲ့။ အချင်းဖြစ်မယ့်နေကျ တော့ မိန်းမရဲ့အသံရော၊ ကလေးတွေရဲ့ အသံပါ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ယောက်ျား လုပ်သူရဲ့ အမလေး . . . သေပါပြီဗျ။ ကယ်ကြပါဆိုတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ အိမ် ပေါ်က ပြေးဆင်းလာတဲ့ ယောက်ျား အိမ်ရှေ့လှေကားအဆင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာ နဲ့ သေနေတာ တွေကြသတဲ့”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ဗျာ”

“အမြဲနိပ်စက်တာခံနေရတဲ့ မိန်းမ ဟာ ဒီနေ့ ယောက်ျားပြန်လာရင် အပြတ်ရှင်းမယ်ဆိုပြီး သားနဲ့သမီးကို အပြင်သွားကစားနေကြလို့ အပြင်သွား ခိုင်းပြီးတော့ အိမ်မှာ အသင့်စောင့်နေ သတဲ့။ ယောက်ျားပြန်လာပြီး အိမ်ပေါ် အတက် အိမ်တံခါးက အသင့်စောင့်၊ နီးပြာတဲ့ဓားနဲ့ ဇက်ကိုပိုင်းလိုက်တာ ခေါင်းပြတ်လုလု ဖြစ်သွားတာပဲတဲ့”

“အဲနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီခေတ်လူတွေ ရှေးကလူတွေနဲ့ မတူဘဲ စိတ်မိုက်၊ စိတ်ခိုင်းတွေ ပိုများသလားပဲနော်၊ ရှေး ရှေးကရော ဒီနေ့ အခြေအနေလိုပဲလား အစ်ကိုကြီး”

“ကိုရွှေစိုးပြောတာ ကျွန်တော် မမြင်ပါဘူး။ လူတွေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ လူ့ဘောင်ဘဝကြီးမှာ ကောင်းဆိုး ဇွန်တဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတွေရှိတတ်တာမို့ ဟိုရှေးရှေးကလည်း မလွဲမရှောင်သာ ဖြစ်ခဲ့ကြတာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန် တော် မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ်က တွေ့ကြုံဖူးတဲ့ မှုခင်း ဖြစ်စဉ်တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် လွန်ခဲ့သော

အနှစ် ၃၀ ခန့်က ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ဖူးသော အမှုတစ်မှုအကြောင်း အိမ်နီးချင်း ကိုရွှေစိုးကို ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။

“မြို့လယ်ကောင်ကြီးမှာ အမျိုး သမီးတစ်ယောက် အသတ်ခံရသတဲ့။ ဒါပြောတာပေါ့၊ တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး ဆိုတာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ လူ စည်ကားတဲ့အရပ်မှာ ဖြစ်တဲ့အမှု မျက် မြင်သက်သေ တစ်ယောက်ယောက် တော့ ရှိမှာပဲ။ တရားခံချက်ချင်း ဖမ်းမိ ရမှာပေါ့။ ချက်ချင်းမဖမ်းမိသေးရင် တောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါသတ်တယ်ဆို တာလောက်တော့ သိသင့်တယ်ဗျာ။ ခုတော့... ခုတော့...”

အသတ်ခံရတာက ခင်မေသက်၊ သူနေတာက —ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ငါး ထပ်အဆောက်အဦ၊ တစ်နည်းပြောရ ရင် ကန်ထရိုက်တိုက်၊ (၅)လွှာ၊ ညာ ဘက်ထောင့်ခန်းမို့ အလွန်တိတ်ဆိတ် အေးချမ်းပါတယ်။ အသတ်ခံရသူ ခင်မေသက်ရဲ့ ဘေးချင်းကပ်အခန်းမှာ လည်း ပင်စင်စားကျောင်းဆရာကြီးနဲ့ လက်ရှိ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦးသာ နေ ထိုင်ကြလို့ အိမ်နီးချင်းဆိုပေမယ့် တွေ့ ဖူးမြင်ဖူးတာကလွဲလို့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မရှိကြပါဘူး။ နေ့ခင်းဘက် ကျောင်း သွားတဲ့ ဆရာမက သွားပြီး အငြိမ်း စား ဆရာကြီးကတော့ ရွှေတိဂုံ၊ ဗိုလ် တထောင်၊ ဆူးလေ၊ ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရား တွေမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်တယ်။ ခင်မေ သက် အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး ဘာမှဆက်စပ်ပတ်သက်မှု မရှိနိုင် ပါဘူး။”

သေဆုံးသူ(အသတ်ခံရသူ) ခင်
မေသက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်
တော့ သူ့ယောက်ျားက ပြည်ပမှာသွား
ပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ခင်မေသက်
ကတော့ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှာ လက်ရှိ
လုပ်နေတယ်။ ရံဖန်ရံခါ သူမိခင်ဟာ
ခင်မေသက်အခန်းကို ရောက်လာတတ်
တယ်ဆိုတာလောက်ပဲ စုံစမ်းသိရတယ်။

ခင်မေသက်တို့ တိုက်ခန်းနဲ့ ဓား
လွယ်ခတ် ရှေ့တိုက်ခန်းမှာနေတဲ့ အမျိုး
သမီးကြီးကတော့ အမှုဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့
အားကိုးလောက်တဲ့ အချက်တစ်ချက်
ရဲ့တပ်ဖွဲ့ကို ပြောပြပါတယ်။ (အဲဒီအမျိုး
သမီးကြီးကမူ တာဝန်သိတဲ့ ပြည်သူပဲ။
သူ့လို အများက တာဝန်သိဖို့ လိုပါ
တယ်။)

“ကျွန်မတို့ ဘေးခန်းမှာနေတဲ့
ကောင်လေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့
နာမည်က ပီတာနဲ့ ကောင်းဆက်တဲ့။
အခုအသတ်ခံရတယ်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး
နဲ့ သူတို့ သိကြတယ်ထင်တယ်။ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ဟန်ပြ
ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ အပြန်အလှန်
လုပ်နေကြတာ ကျွန်မတွေ့ဖူးတယ်။
ကျွန်မတို့ အိမ်ခန်းဝရန်တာနဲ့ သူတို့
အခန်းဝရန်တာက ကပ်နေတာမို့ မြင်ဖူး
တာပါ။ ကျွန်မပြောတယ်လို့ မပြောပါ
နဲ့နော်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မကြီး
ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ကို တာဝန်
သိသိ သတင်းပေးတဲ့လူကို လုံခြုံရေး
လည်း တာဝန်ယူမယ့်အပြင် အခြားသူ
မသိအောင်လည်း လျှို့ဝှက်ထားပါမယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုကြီး . . . ပီတာနဲ့
ကောင်းဆက်တို့ကများ သတ်တာလား။

မသိဘူးနော်”

“ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတာပေါ့ ကိုရွှေမိုး
ရယ်”

“ဒါဆို သူတို့ကို ချက်ချင်းဖမ်း
ထားရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့
ချက်ချင်းဖမ်းပြီး တရားရုံးမှာ အချုပ်
ရိမာန်တောင်းရင် ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
အထောက်အထားခိုင်လုံမှုမရှိတဲ့ အရမ်း
ဖမ်းလိုတော့ မရဘူး။ ချင့်ချိန်ဆောင်
ရွက်ရပါတယ်။ တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာ
တော့ ပီတာနဲ့ ကောင်းဆက်ကို ဖမ်း
ခဲ့ပါတယ်”

ကျွန်တော်သည် လူသတ်မှုတစ်
မှုအကြောင်း ပြောပြနေရာက ကြား
ဖြတ်မေးလာတဲ့ ကိုရွှေမိုးရဲ့ အမေးများ
ကိုလည်း အလိုက်သင့် ဖြေဆိုပြောပြ
ရင်း ပြောလက်စ လူသတ်မှုအကြောင်း
ကို ဆက်ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုကြီး . . . ပီတာနဲ့
ကောင်းဆက်တို့ နောက်တော့ ထောင်
ကျသွားလား”

“အချုပ်ရိမာန် ရက်ပြည့်တော့
လွတ်သွားတယ်”

“ဟာဗျာ . . . အစ်ကိုကြီးကလည်း
ဒီကောင်တွေ လူသတ်ထားတာ ထောင်
ဒဏ်ကျခံရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“တကယ်ပဲ ခင်မေသက်ကို သူ
တို့သတ်တာဆိုရင်တော့ သူတို့အပြစ်
ဒဏ်ကျခံရမှာ သေချာတာပေါ့ ကိုရွှေ
မိုးရယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲစခန်းက နယ်ထိန်း
အရာရှိ ခုရဲအုပ်(စခန်းမှူး)မောင်စိုးက
ပီတာနဲ့ ကောင်းဆက်ကို ဟောဒီလို
အသေးစိတ် စစ်လိုက်တော့ . . .

“ပီတာ . . . ငါက ခင်မေသက်

အသတ်ခံရမှုအတွက် အဖြစ်မှန်ကို
စစ်ဆေးဖော်ထုတ်မယ့် နယ်ထိန်းအရာ
ရှိ ခုရဲအုပ်(စခန်းမှူး) မောင်စိုးပဲ။ ငါသိ
ချင်တာ မေးမယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေ
ပေါ့။ ငါတို့လုပ်ငန်းမစခင် ဟိုနံရံပေါ်
က စာတန်းလေးကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ”

ဤနေရာဌာန၌ မမှန်မကန်
လိမ်ညာပြောဆို၍ လွှတ်မြှောက်သွား
သူမရှိ။

“ကဲ . . . သဘောပေါက်ပါတယ်
နော် ငါ့ညီ။ ငါမေးတာ တစ်ခုချင်းဖြေပါ”
နယ်ထိန်းအရာရှိသည် သူပြော
သင့်၊ သတိပေးသင့်တာ အသိပေးပြီး
ပီတာကို ဆက်လက်စစ်ဆေးသည်။

အမည် - ပီတာ (ခေါ်) မောင်
မောင်လွင်။

အဘအမည် - ဦးမောင်မောင်။

အသက် - ၂၄ နှစ်။

အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် -

အလုပ်အကိုင် - ကုမ္ပဏီဝန်
ထမ်း။

နေရပ်လိပ်စာ -----

“ဒီမှာ ပီတာ၊ မင်းနဲ့ ခင်မေသက်
ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိသလား။ ကောင်းဆက်
နဲ့ရော ခင်မင်ရင်းနှီးကြသလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါ
တယ်။ မသက်တို့ ---စက်ရုံကို ကျွန်
တော်တို့ကုမ္ပဏီက ကုန်ကြမ်းပေးပြီး
သူတို့စက်ရုံက ကုန်ချောတွေကို ကျွန်
တော်တို့ကုမ္ပဏီ ပြန်သွင်းပါတယ်။
ဒဲဒီလုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ရင်း ခင်
မင်ကြတာပါ”

“မင်းနဲ့ ကောင်းဆက်တို့ဟာ ပေး
ဆုံးသူ ခင်မေသက်နဲ့ အချင်းချင်း ဝရန်

တာပေါ်က လက်ဟန်၊ ခြေဟန်ပြပြီး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆက်သွယ် စကားပြောကြတာမျိုး ရှိတယ်ဆိုရင် မင်းဘာပြောမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါက ဒီလိုပါ။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ ဝရန်တာ ထွက်ရပ်တဲ့အချိန် သူကလည်း ဝရန် တာထွက်တဲ့အချိန်နဲ့ ဆုံတတ်ပါတယ်။ အိမ်ချင်းက စားလွယ်ခတ် အနီးလေး ဆိုတော့ မြင်နေရတယ်လေ။ ခါကြောင့် ထမင်းစားပြီးပြီလား။ ဘာလား၊ ညာလား၊ စသဖြင့် နှုတ်ဆက်တဲ့သဘောပါဆရာ”

“မင့်ကို ငါတည့်တည့်ပဲမေးမယ်၊ ခင်မေသက်ကို မင်း ဘာကြောင့်သတ် လိုက်တာလဲ”

“ဗျာ”

“သူ့ကို မင်း ဘာကြောင့်သတ် လိုက်တာလဲလို့ မေးတာ”

“ဟာ...ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် က မသက်ကို ဘာကြောင့်သတ်ရမှာ လဲဗျာ”

“ငါ ကောင်းဆက်ကို စစ်ဆေးစဉ် က မင်းအနေနဲ့ ခင်မေသက်ကို ပိုးပန်း နေတာတော့သိတယ်၊ ခင်မေသက်က လက်ခံ၊ မခံတာတော့ မသိဘူးလို့ အစစ်ခံတယ်။ အဲဒါ မင့်အချစ်ကို ခင် မေသက်က လက်မခံလို့၊ ငြင်းလို့ မင်း က စိတ်မထိန်းနိုင်တာနဲ့ သတ်လိုက် တယ်လို့ ယူဆတယ်”

“ဒီလိုတော့ လိုရာဆွဲပြီး မချ လိုက်ပါနဲ့ဆရာ၊ အဖြစ်မှန်အားလုံး ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်”

“ကောင်းပြီ ပြော”

“မသက်နဲ့ ကျွန်တော် အလုပ် သဘောအရ ဆက်ဆံခဲ့ရင်း သူ့ကို ချစ်ကြောင်းပြောတော့ သူက လက်ခံ တဲ့အတွက် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့ကျရင် သူနဲ့ ကျွန်တော် လက် ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးတာ ပို့ မသက်ရဲ့အခန်းမှာပဲ မကြာခဏ တွေ့ ကြတယ်။ ကျူးကျူးလွန်လွန်လည်း ဆက်ဆံမိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သူ ချစ်သက်တမ်း ခြောက်လလောက်ကြာ မှ မသက်က သူ့မှာယောက်ျားရှိတဲ့ အကြောင်း၊ စင်ကာပူမှာ အလုပ်လုပ် နေတဲ့အကြောင်း ပြောပြလို့ ကျွန်တော် အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ကို အပျိုထင်ပြီး ပိုးပန်းမိခဲ့တာပါ”

“ဟာ...ငါ့ညီကလည်း သူနဲ့ အလုပ်ပဲမှာ အနီးကပ်ဆက်ဆံနေတာ တောင် အပျိုမှန်း အအိုမှန်း မခွဲခြား တတ်ဘူးလားကွာ”

“မသက်က ရုပ်ရည်ကလည်း လှ တယ်၊ အသားအရေကလည်း အမျိုး သမီးချင်းတောင် မနာလိုစရာကောင်း လောက်အောင် ဖြူဖွေးဝင်းဝါနေတာပဲ။ အရပ်အမောင်းနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ကလည်း အချိုးအစားကျပြီး သိပ်လှပါ တယ်ဆရာ။ တကယ်တော့ သူက ကျွန် တော်ထက် အသက် ငါးနှစ်ကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြီးတယ်လို့မထင်ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မသက်ကို ချစ်မိ သွားတာပါ။ နောက်တော့ အိမ်ထောင် သည်မှန်းသိတာမို့ ကျွန်တော် မသက် ကို မတွေ့ဖြစ်အောင်ရှောင်နေခဲ့ပါတယ်”

“တစ်နေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကောင်း ဆက် ၁၉ လမ်းမှာ မနက်စာ ထမင်း

စားပြီး ပြန်လာတော့ မသက်နဲ့ လမ်း ထိပ်မှာ ဆုံဖြစ်တယ်”

“ဟော...မောင်လေး၊ ဝီတာ၊ တွေတာအတော်ပဲ။ မသက်အခန်းက မီးချောင်းကျွမ်းသွားလို့ မောင်လေးအား ရင် မီးချောင်းလာလဲပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ညနေ ကျွန်တော်လာ ခဲ့မယ်”

“အဲဒီနေ့ညက ညစာကို ကျွန် တော်သွားမစားဖြစ်ဘဲ ကောင်းဆက် တစ်ယောက်တည်း သွားစားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မသက်အခန်းမှာ မီးချောင်းလဲတပ်ပေးရမယ့် ကိစ္စပြီးမှ သင့်သလို နီးရာမှာ ဝယ်စားလိုက်တော့ မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မသက်အခန်းကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟော...မောင်လေး၊ ဝီတာ၊ လာ...အထဲဝင်၊ ခဏထိုင်ဦးနော်”

“ကျွန်တော် မသက်အခန်းကို ရောက်သွားချိန်က သူ့ရေခိုးချိုး သနပ် ခါးလိမ်းနေချိန် ထင်ပါတယ်။ သူ့မျက် နှာမှာ သနပ်ခါးလိမ်းထားတာ မခြောက် သေးဘူး။ ပြီးတော့ ပန်းနုရောင်စပန့် သား ထဘီပါးပါးလေး ဝတ်ထားတာမို့ ကျွန်တော့်စိတ် ကျွန်တော် အစိုးမရတဲ့ အတော်ကလေး လှုပ်ရှားသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကြိုးစားပြီး ထိန်း ပါတယ်ဆရာ”

“မသက်...မီးချောင်းလဲမယ်ဆို ဘယ်မှာလဲ။ မီးချောင်း ကျွန်တော့်လဲ ပေးမယ်”

“ရှေး...စပျစ်သီးနဲ့ ပန်သီးတွေ၊ မောင်လေးအတွက် မသက်ပြင်ထား တာ၊ စားပါဦး”

“မသက်က မီးချောင်းလဲပေးဖို့

ကျွန်တော်က စကားစသော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ရေခဲသေတ္တာအတွင်းက သစ်သီးများကို ကျွန်တော်စားဖို့ ချွေးချွေးပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုသိပ်သတ်ရကြောင်း၊ မြင်နေရက်က မကြင်ရတဲ့ သူ့အဖြစ် ဘယ်လောက်လွန်းရဆွေးရမယ်ဆိုတာသိသင့်ကြောင်း ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောပြီး ချစ်စခန်းဖွင့်ဖို့ သူကြိုးစားပြီး လုပ်ငန်းစတော့တယ်။ ကျွန်တော် ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမှတ်လို့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ချစ်ရေယာဉ်ကြော မျောမိပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစလို့ ကျွန်တော်လည်း မသက်ကို မရှောင်တော့ဘဲ ငွတ်တိုးချစ်မိပါတယ်။ မသက်အခန်းမှာ မီးချောင်းကျွမ်းတယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ကို လာစေချင်တာကြောင့် လိမ်ညာပြီးခေါ်တာလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ မသက်တို့ သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေတဲ့ ဆားငန်ရည်သောက်မိသလို အဖြစ်မျိုးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ပီတာရေ...မင်းကို ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲ မေးစရာရှိတာ မေးမယ်။ ကောင်းဆက်ကို မေးစရာလေးတွေရှိသေးလို့ ကောင်းဆက်ကို ဆက်စစ်လိုက်ဦးမယ်”

ဒုရ်အုပ်(စခန်းမှူး)မောင်စိုး။ သူက ဝါရင့်သမ္မာရင့် နယ်ထိန်းအရာရှိ။ ခင်မေသက်အသတ်ခံရမှု မတိုင်ခင်က ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ လူယက်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု

လူသတ်မှုတွေကို တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်အတွင်း တရားခံကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်အောင် စွမ်းဆောင်ရည်ကောင်းခဲ့တဲ့အတွက် တိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူးမှအစ ရဲတပ်ဖွဲ့ အကြီးအကဲများအထိ အားရကျေနပ်မှုရှိခဲ့သော စံပြအရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နယ်မြေအတွင်း ဘယ်လောက်ပင် ဖော်ထုတ်ရန် ခက်ခဲသောအမှု ဖြစ်ပါစေ၊ မောင်စိုးကိုသာ တာဝန်ပေး တရားခံတယ်တော့မှ ပြေးလွှတ်ရိုးထုံးစံမရှိ။ အမှုမှန်လည်း ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီလို နာမည်ကောင်းနဲ့ ထင်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အရာရှိ ခင်မေသက်အမှုကျမှ ရထားတဲ့ဂုဏ်သိမ် မေးမှိန်ရမလိုအဖြစ်နဲ့ ကြုံရဦးဆိုမလာဘဲ။ ပီတာနဲ့ ကောင်းဆက်တို့ အပါအဝင် မသက်တရားခံတွေ ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့တာ ဆယ်ယောက်ကျော်ပြီ။ ခင်မေသက်သတ်မှုက အမှုမှန်မပေါ်သေး။ တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့ကလည်း ဒုတိယရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကို ဖိအားပေးသလို ဒုတိယတပ်ဖွဲ့မှူးကလည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး အမှုစစ် နယ်ထိန်းအရာရှိ စခန်းမှူးနဲ့ ဗြိတိန်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးတို့ကို အချင်းဖြစ်နေမှတစ်ဆင့် တစ်လတင်းတင်းပြည့်သည့်နေ့အတွင်း တရားခံဖမ်းဆီးဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သော် အိပ်ရာလိပ်ပြင်ထားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် စွန့်ခွာသူများပို့ တာဝန်အရ မည်သည့်အရပ်ဒေသကိုမဆို ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် နာမည်ပျက်နှင့်

တော့ မပြောင်းလိုကြပါ။

“ကဲ...ကဲ၊ စခန်းမှူးနဲ့ ဆရာမောင်စိုးတို့ ထိုင်ကြကွာ။ အစဖော်မရတဲ့ ခင်မေသက် အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ ဗြိတိန်မှူး”

“ငါတော့ ခင်မေသက်အသတ်ခံရမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားမိတာတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီကိစ္စ ဆွေးနွေးအဖြေရှာကြည့်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အမိန့်ရှိပါ”

“တို့ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ခင်မေသက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထောင့်စုံဘက်စုံက ဆောင်ရွက်ချက်တွေ လစ်ဟာမှုမရှိသလောက်ပဲ။ ရဲလုပ်ငန်းနည်းစနစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်လည်း တို့ဆောင်ရွက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ပစ်မှတ်လို့ယူဆရတဲ့ သံသယတရားခံတွေ ဆွဲစစ်တာ တစ်ယောက်မှ ပစ်မှတ်အမှန်ဖြစ်မလာဘဲ ပစ်မှတ်က ငုပ်ကောင်ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီတော့ တို့တွေးမိတာက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တာတွေ ရွေးလုပ်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗြိတိန်မှူး။ ကျွန်တော်တို့ ရဲသိပ္ပံသင်တန်းတက်စဉ်က သင်တန်းဆရာတစ်ဦးရဲ့ ပို့ချချက်တစ်ခု ကျွန်တော်မှတ်မိတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီပို့ချချက်က အရေးကြီးတဲ့ အမှု၊ ဥပမာ လူသတ်မှု၊ ဖောက်ထွင်းမှု၊ ဓားပြမှုက တရားခံတွေ ဖမ်းဆီးရမိမှုမရှိဘဲ သတင်းကွင်းဆက် ပြတ်နေတာဟာ

အဝေးရောက်သွားလို့မဟုတ်ဘဲ ရဲတွေ
ရဲ့ လက်တစ်ကမ်းမှာပဲ ရှိနေလို့ ဖမ်း
မိတာပဲ။ တကယ်တော့ တရားခံဟာ
လက်ရင်းနားမှာ ကပ်နေတာတဲ့။ ရဲတွေ
ဘာသတင်းရလဲ။ ရဲတွေ ဘယ်လိုက်
သလဲဆိုတာတွေ သတင်းနားထောင်ပြီး
ရှောင်တိမ်းတတ်ကြတယ်လို့ပြောတယ်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ တို့လည်း
တရားခံဟာ တို့နဲ့သိပ်နီးလွန်းတော့
မမြင်ဘဲ မျက်စိမှောက်နေတဲ့ သဘော
လို့ ထင်မိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ စခန်း
မှူးနဲ့ ဆရာမောင်စိုး...တို့ပြောတာ
သဘောပေါက်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့...သဘောပေါက်ပါ
တယ်။ အနီးတစ်ဝိုက် ကျွန်တော် ဆက်
လိုက်ပါမယ်။”

သဘောပေါက်လွယ်သော နယ်
ထိန်းအရာရှိ(စခန်းမှူး)မောင်စိုးက မြို့
နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးအား အလေးပြုပြီး
ဆက်လက်လှုပ်ရှားရန်အတွက် အပိုင်
နယ်မြေအတွင်း သူ့နယ်ထိန်းအဖွဲ့မှ ရဲ
တပ်ကြပ်ကျောင်းနှင့်အတူ ထွက်ခွာ
သွားသည်။

“စခန်းမှူး၊ ကျွန်တော် ခင်မေ
သက် အလုပ်လုပ်တဲ့စက်ရုံကိုသွားပြီး
စစ်ဆေးပြီး ခင်မေသက်ရဲ့ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဘက်တွေနဲ့တွေ့ပြီး မေးမြန်းကြည့်
တော့ ခင်မေသက်ရဲ့ယောက်ျားမတွေ
အင်းစိန်၊ ကြို့ကုန်းမှာနေတယ်လို့ သိရ
တယ်။ ခင်မေသက်မိသားစုတွေက
တော့ သန်လျင်မှာနေတယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ ထူးခြားချက်တစ်ခုကတော့

လက်ရှိ ခင်မေသက်နေတဲ့ တိုက်ခန်း
ဟာ စက်ရုံမှူးက ငှားပေးထားတာလို့
ပြောကြပါတယ်။”

“ဟ...ဒါဆို ဒီလူသတ်မှုဟာ
စက်ရုံမှူးများ ပတ်သက်နေသလား
ဆရာစိုး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါတယ်။
ဒါပေမယ့် မသေချာသေးပါဘူး။ မြို့နယ်
မှူးပြောသလို လက်တစ်ကမ်းထိ ကျွန်
တော်နယ်ထိန်းအဖွဲ့က စင်ပြီးအဖြေရှာ
နေပါတယ်။ တစ်ခုထူးခြားတာက
ခင်မေသက် အသတ်ခံရပြီး သေဆုံးတဲ့
အကြောင်း သူ့ခင်ပွန်းရှိတဲ့ စင်ကာပူနဲ့
သူ့ယောက်ျားမတွေနေတဲ့ အင်းစိန်၊ ကြို့
ကုန်းကို ခင်မေသက်မိခင်ကိုယ်တိုင်
အကြောင်းကြားတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့်
သဘင်းမေးလည်း ရောက်မလာကြ
သလို အသုတသို့လည်း တစ်ယောက်မှ
ရောက်မလာကြလို့ ခင်မေသက်အမေ
ကြီး ဒေါမ္ပပြီး ရင်ထုဖိုတယ်လို့ သိရ
တယ်။ ခင်မေသက်ယောက်ျားကတော့
နေမကောင်းလို့ စင်ကာပူမှာ ဆေးရုံ
တက်နေတယ်ဆိုလား၊ ခွင့်ယူထားတယ်
ဆိုလား၊ ပြောတယ်တဲ့ စခန်းမှူး၊ စက်
ရုံက ဝန်ထမ်းနဲ့ တစ်ဆင့်ဖုန်းပြောရ
တာဆိုတော့ ခြေခြေမြစ်မြစ်လည်း
မပြောနိုင်လို့ ဂယနထာလည်း သိပ်မသိ
ဘူးတဲ့။”

“နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတာကတော့ ခင်မေသက်ကို မီး
သင်္ဂြိုဟ်တဲ့နေ့က အသက် ၃၀ အရွယ်
လောက်ရှိတဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက်
မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်က မီးခိုးတန်းကို ခပ်
လှမ်းလှမ်းက စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်

လုံး သိပ်သိပ်ခါအောင် ငိုနေတာကို တွေ့
တဲ့မြင်တဲ့သူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ
အမည်က မခင်ဝိုင်း...တဲ့။”

“ကျွန်မ ခင်မေသက်ယောက်ျား
ကို နိုင်ငံခြားမထွက်ခင် ခဏတွေဖူး
တယ်။ သိပ်တော့မမှတ်မိဘူး။ ငိုနေတဲ့
သူကိုမြင်ရတာက ခပ်လှမ်းလှမ်းကဆို
တော့ ခင်မေသက်ယောက်ျားနဲ့ တူ
သလိုတော့ ထင်မိတယ်။ ခင်မေသက်
ယောက်ျားဆိုလည်း ဘာကြောင့် အဝေး
ကကြည့် ငိုနေရမှာလဲလို့ တွေးမိပြန်
တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ထင်မိပြန်
တယ်။ သူ့ယောက်ျားက စင်ကာပူမှာ
လေ။ ဒီမှာ တကယ်လို့ ရှိတယ်ဆိုရင်
အလောင်းဘေးမှာ တွေ့ရမှာပေါ့တဲ့။”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအမျိုး
သမီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး အင်းစိန်၊ ကြို့
ကုန်းက ခင်မေသက်ယောက်ျားအိမ်
ဘက် စောင့်ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။”

“ဘာထူးသေးလဲ ဆရာစိုး။”

“ခင်မေသက်ကိုသတ်တဲ့ တရား
ခံမိခဲ့ပါပြီ။ စစ်ဆေးချက်အစီရင်ခံစာနဲ့
အမှုဖြစ်စဉ် ဟောဒီမှာ ပူးတွဲတင်ပြထား
ပါတယ်။ စခန်းမှူးဖတ်ပြီး မြို့နယ်မှူးထံ
ဆက်တင်ပြပေးပါခင်ဗျာ။”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဆရာစိုးရယ်။
တို့ကို တိုင်းက သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့
ရာသေပြည့်ဖို့တစ်ရက်အလိုမှာ မင်း
လုပ်နိုင်ခဲ့တာပဲ တို့အိပ်ရာလိပ်စရာ
မလိုတော့ဘူးကွ။”

နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်(စခန်း
မှူး) မောင်စိုး သူ့ဆရာစခန်းမှူး ပျော်
သွားသည်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာသွား
သည်။

စခန်းမှူးသည် နယ်ထိန်းအရာရှိ တင်ပြထားသော တရားခံစစ်ဆေးချက် နှင့် အမှုကြီး အပြီးသတ်အစီရင်ခံစာ အနက် တရားခံစစ်ဆေးထွက်ဆိုချက် ကို ပထမ ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမည် - စောအောင်။

အသက် - ၃၀ နှစ်။

အဘအမည် - ဦးကြည်အောင်။

အမျိုးသားမှတ်ပုံတင်အမှတ် -

အလုပ်အကိုင် - ပြည်ပကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း၊ စက်မှု။

နေရပ်လိပ်စာ - ကြို့ကုန်း၊ အင်းစိန်။

“ကဲ . . . ကိုစောအောင်၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုသလိုပဲ။ ခင်မေသက်သတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က အလိုရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပီပီရီရီ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ ဆရာတို့မသိလောက်ဖူးလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့တာ။ ဆရာတို့အဖွဲ့ တော်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီ ဆရာတို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်ငြင်းကွယ်လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမ ခင်မေသက်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သတ်တာပါ။ ကျွန်တော်ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒီလောက်လှ၊ ဒီလောက်ချောတဲ့ မိန်းကလေးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် နှိပ်သက်လို့ ယူထားတာပဲ။ သတ်ပစ်လောက်အောင် ဘာများ နာကြည်းချက်ရှိလို့လဲဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ သစ္စာဖောက်တယ်ဗျ”

“ခင်ဗျား ပြည်ပမှာ အလုပ်သွားလုပ်နေတာ သူသစ္စာဖောက်ကြောင်း ဘယ်လိုသိလဲဗျာ”

“ကျွန်တော့်မှာ သူငယ်ချင်း ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သူတို့က သတင်းပေးတယ်”

“ဟာဗျာ . . . သူများပြောတာနဲ့ ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့သူကို ခင်ဗျား လုပ်ရက်တယ်ဗျာ”

“သူများပြောတာကြောင့်ချည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ရော၊ ကျွန်တော့်ညီပါ မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်တာဗျ။ ဆရာသမားနားလည်အောင် ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောပြပါမယ်”

“တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်တယ်”

“စောအောင် . . . မင်းမိန်းမကို မင်းမိဘနဲ့အတူမထားဘဲ ဘာကြောင့် အပြင်မှာထားလဲ။ ဒီလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်၊ ငါဘာကြောင့် ဒီလို ပြောသလဲ မင်းသိချင်ရင် မင်းညီ၊ ညီမတွေကတစ်ဆင့် စုံစမ်းပါတဲ့”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ညီကို အကြောင်းစုံပြောပြီး စုံစမ်းခိုင်းပါတယ်။ မိဘဆွေမျိုး တခြားဘယ်သူမှမသိအောင် စုံစမ်းဖို့လည်း မှာထားပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်မိဘများက ခင်မေသက်နဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်မှာကို အစကတည်းက သဘောမတူခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော် စင်ကာပူမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး မကြာခင် ခင်မေသက် ကျွန်တော့်မိဘများနဲ့ အတူမနေတော့

ဘဲ ခွဲထွက်သွားတယ်ဆိုတာသိလို့ ကျွန်တော်က ခွဲထွက်ရတဲ့အကြောင်း ခင်မေသက်ကို မေးတော့ တစ်နေ့ ကျွန်တော် ပြန်လာတဲ့အခါ လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်လည်းရတယ်။ ရေခဲစရိတ်စက စက်ရုံက ကျခံတဲ့အပြင် တိုက်ခန်းကိုလည်း စက်ရုံက ငှားပေးထားတာ။ အခွင့်အရေးရတုန်း ယူထားတာတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ကို အဖော်အဖြစ် သူ့အမေက လာပြီး အတူနေပေးတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အိပ်လခ၊ မိတာခ ရေဖိုးက အစ စက်ရုံက ကျခံတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း ဝေဝေဝေါဖြစ်ပြီး မပြောသာတော့ဘဲ ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားခဲ့ရတယ်”

“ကျွန်တော့်ညီက စုံစမ်းရင်း စက်ရုံက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အသိဖြစ်တာမို့ အသေးစိတ် စုံစမ်းတော့ စက်ရုံမှူးဆိုတာ စက်ရုံပိုင်ရှင်သားတဲ့။ မိန်းမသိပ်ပွေသတဲ့။ တရားဝင်မိန်းမ မရှိဘူး။ အပျော်မယား၊ တိတ်တိတ်ပုန်းမယားတွေကတော့ အများကြီးပဲတဲ့။ အဲဒီ ငနဲ့လည်း ငြိစနေလို့ အဲဒီ စက်ရုံမှူးက တိုက်ခန်းငှားပေးထားတာတဲ့။ နောက် သိပ်မကြာခင်ကတော့ ချာတိတ်တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီသတင်း မှန်မမှန် စုံစမ်းချင်တာနဲ့ ကျွန်တော်က ငွေပို့မယ်။ စက်ရုံလိပ်စာ၊ ဒါမှမဟုတ် တိုက်ခန်းလိပ်စာနဲ့ ပို့ရမလားလို့ ကျွန်တော့်ညီကို မေးစေပြီး အခြေအနေ စုံစမ်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော့်ညီသွားတော့ စက်ရုံ များဆိုတဲ့လူ ခင်မေသက်အခန်းက ဆင်းသွားတာ ကျွန်တော့်ညီတွေနဲ့တယ်။ ညီလေးက ချက်ချင်းဖုန်းဆက်လို့ ဒီကိစ္စ အဖေ၊ အမေတို့ကို မပြောနဲ့။ ဒီနေ့ကစ ပြီး အစ်ကို သူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီလို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်မိသားစုတွေလည်း ဘာကိစ္စနဲ့မှ ခင်မေသက်နဲ့ မဆက်ဆံ ကြပြီ မှာထားလိုက်ပါတယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက် ကျွန်တော် စင်ကာပူက ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မဆက်သွယ်ဘဲ ဆင်းခြေဖုံးက တည်းခိုခန်းတစ်ခုမှာ တည်းပါတယ်။ အချင်းဖြစ်တဲ့နေ့ကတော့ ကျွန်တော် ခင်မေသက်အခန်းရောက်လုလုမှာ လူငယ်တစ်ယောက် ခင်မေသက်အခန်းက ဆင်းလာပါတယ်။ သူနဲ့ကျွန်တော် အရင်က မသိခဲ့ဖူးတော့ အဆင်းနဲ့ အတက် ကပ်ရှောင်သွားကြပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ခင်မေသက်ယောက်ျား လို့ သူဘယ်ထင်မလဲ။ အခြားအခန်းမှာနေတဲ့သူတစ်ယောက်လို့ ထင်မှာပေါ့။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ရှောင်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ခင်မေသက်အခန်းက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်တယ်”

“တိ...တိ...တိ”

“မောင်တို့ကတော့ လုပ်ပြီ။ ဘာ ကျန်ခဲ့လို့လဲ၊ မောင်...အ”

“ငါမိန်းမ အကြားအမြင်ရတယ် ထင်တယ် မောင်တဲ့။ ဟား...ဟား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့၊ ညက တစ်ညလုံး မောင်ကို သတိရပြီး လွမ်းလို့ မျက်ရည်ကျမိသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဘဲ(လ်)သံကြားတော့ မောင် ဖြစ်ပါစေ

ဆုတောင်းပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တာ။ တကယ် မောင်ဖြစ်နေတာ”

“ဟဲ့ကောင်မ...နင့်ပါးစပ်ပိတ်စမ်း။ နင်ခွေးဇာတ်ခင်းနေတာ ငါအားလုံးသိတယ်”

“အရှက်မလုံတစ်လုံး ထဘီရင်လျားနဲ့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောရင်း တံခါးဖွင့်ပေးလာတဲ့ ခင်မေသက်ကို တံခါးဝမှ အိမ်တွင်းသို့ ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး အိမ်တံခါးကို စိတ်ချရအောင် ပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သတ်တော့မယ်ဆိုတာသိတဲ့ ခင်မေသက်ဟာ မှန်တင်ခုံပေါ်မှာရှိတဲ့ အရိုးအသွား ရှစ်လက်ခန့်ရှည်တဲ့ ဝက်အူ လှည့်ကတစ်ဖက်၊ အဝတ်ညှပ်ကတ်ကြေးကတစ်ဖက်ကိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စတင်တိုက်ခိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ညာလက်မောင်းတစ်ချက်၊ ဝမ်းဗိုက်မှာ တစ်ချက် ဝင်ပါတယ်။ နဂိုကတည်းက သတ်ချင်နေတာ ကျွန်တော့်ဒေါသ အတွတ်အထိပ်ရောက်သွားအောင် သူ လုပ်တဲ့အတွက် အမြန်ပဲ ဟောဒီမောင်းပြန်စားနဲ့ သူလည်ချောင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်ပါတယ်။ ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သွေးကြောမကြီး ပေါက်သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ သွေးတွေ ငေါက်တောက် ပန်းထွက်ပြီး ငြိမ်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်တော့ သေပြီဆိုတာ သိတာနဲ့ ခင်မေသက်အခန်းက ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ဟောဒါ အချင်းဖြစ်တုန်းက ကျွန်တော်အသုံးပြုခဲ့တဲ့ မောင်းပြန်စားပါပဲဆရာ”

“ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းပါဆရာ။ ကျွန်

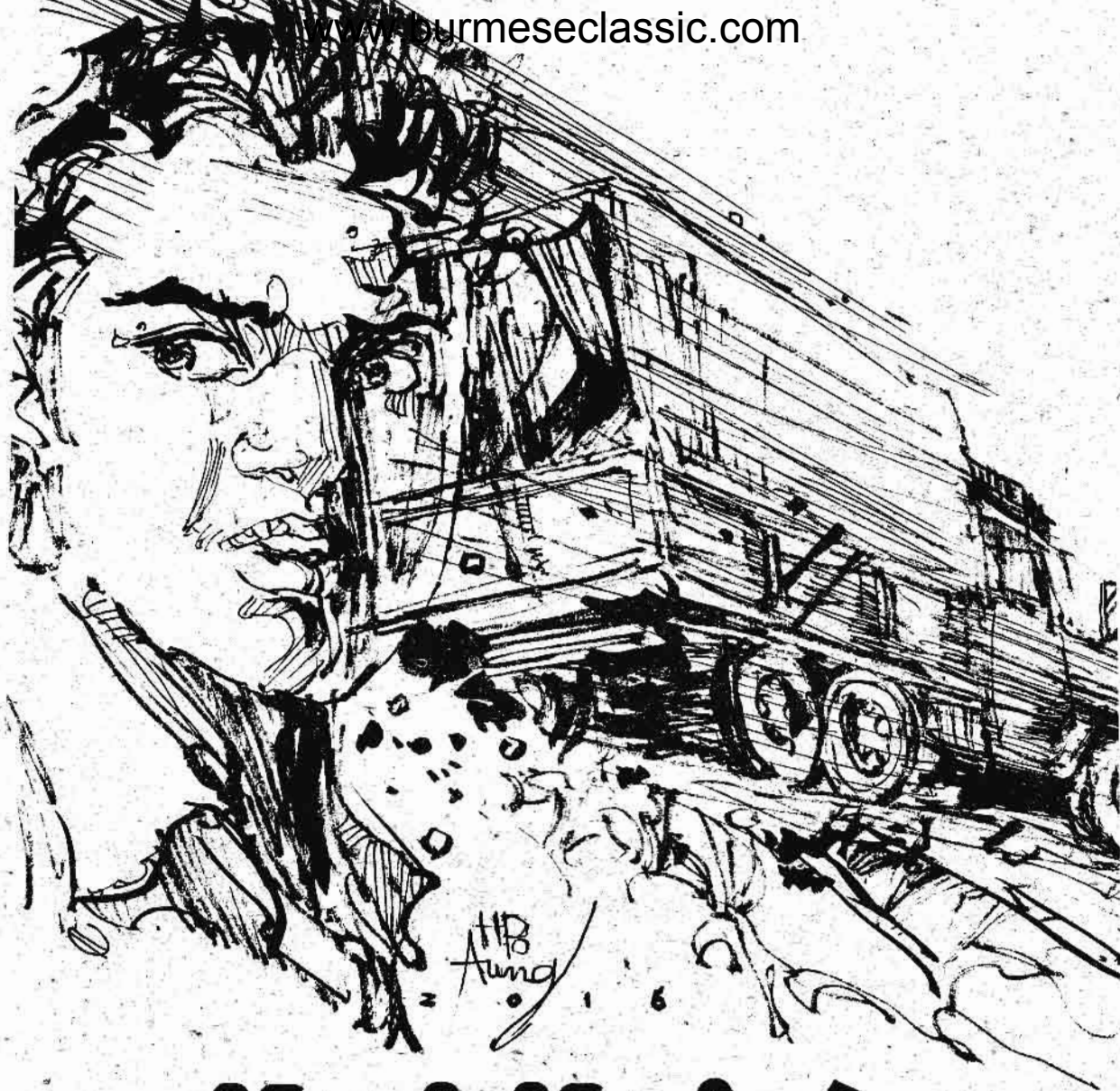
တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး အဖမ်းခံပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတို့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတာစောလွန်းတယ်ဗျာ။ အကယ်၍သာ နောက်တစ်ပတ် ဆယ်ရက် လောက်မှ ဖမ်းမယ်ဆိုရင် ကြာကူလီ နှစ်ကောင်ဖြစ်တဲ့ စက်ရုံမှူးဆိုတဲ့ကောင်ရယ်၊ ပီတာဆိုတဲ့ မလောက်လေး၊ မလောက်စား ချာတိတ်တို့ကိုပါ ဝန်ဆောင်ခမယူဘဲ ကျွန်တော် ငရဲပို့မယ့် အစီအစဉ်ပျက်သွားတာ စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။ အေးလေ၊ ခု မဖြစ်နိုင်သေးလည်း နောင်တစ်နေ့ပေါ့နော်”

ရဲတပ်ဖွဲ့အနေနဲ့ ကိုစောအောင်၏ ခံစားပေါက်ကွဲမှု သံစဉ်များကို ခံစားနားလည်သော်လည်း လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဥပဒေနဲ့အညီ အရေးယူဆောင်ရွက်ရမှာမို့ သက်သေခံ မောင်းပြန်စားကို ဥပဒေနဲ့အညီ ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းကာ ကိုစောအောင်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ပါတယ်”

“အစ်ကိုကြီး၊ တို့ရဲ့အလုပ်ကလည်း မလွယ်ပါလား။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတွေအတွက်ကတော့ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပါပဲ ကိုရွှေမိုး”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၃၀ ခန့်က အတူတကွ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော ဇုရဲအုပ်(စခန်းမှူး)မောင်စိုး (ယခု ရဲမှူးကြီး-ပရခ)နှင့် အလုံရဲတပ်ဖွဲ့မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နယ်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်များ သို့ အမှတ်တရ... (စာရေးသူ)

ကျိန်စာကို အိမ်အပါယူခဲ့သူ

မင်းရဲကျော်

“အဘ၊ ဒီရုပ်ပွားတော်ရဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ရင်ခွင်ပိုက်ထားတဲ့ ကျောက်တွေထင်တယ်အဘ”

“ဟုတ်ပါကွယ်။ ရှေးဘုရင်တွေလှူဒါန်းခဲ့တဲ့ စိန်တွေပေါ့”

“ဗျာ...စိန်တွေ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ စိန်အစစ်တွေပေါ့။ ခိုးလို့မရ ဝှက်လို့မရအောင် ကျိန်စာမယ်လို့ ကျိန်စာတိုက်ထားခဲ့တာတဲ့။ ဒါတွေခိုးသူဟာ ဒုက္ခရောက်မယ်။ နောက် ဒီစိန်တွေဟာ ဒီရုပ်ပွားတော်ထံ အလိုအလျောက် ပြန်ရောက်ရမယ်လို့

အဓိဋ္ဌာန် ဓာပနပြုထားတယ်လို့လည်း သိရတယ်”

“ဗျာ...ဒါဆို ကျိန်စာမယ်။ ကျိန်စာထိမယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ခိုဝှက်လို့မရအောင် ကျိန်စာနဲ့ထိန်းထားတာပေါ့ကွယ်။ အဘ

တို့တောင် ဘုရားရေသပ္ပာယ်တဲ့အခါ ကန်တော့သစ္စာဆိုပြီး ခေတ္တရွှေပြီးမှ ဘုရားရေသပ္ပာယ်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဒီရပ် ပွားတော်ရဲရင်ခွင် လက်ဖဝါးတော်မှာ ပြန်ကပ်ရတယ် လူကလေးရဲ့

“ဪ...တော်တော်တန်ခိုး ကြီးတာပဲနော်”

ဂေါပကလူကြီး ဦးညိုအောင်က အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်တွင် ကိုသောင်း ထိုက် တအံ့တဩဖြစ်ရလေ၏။ ကျိန်စာ ဆိုတာတော့ ကြားဖူးပါသည်။ ဤရွှေ ဤမျှစွမ်းမည်ကိုတော့ သူမသိ။ ဦးညို အောင်သည်လည်း တောသူတောင်သား ပီပီ ရိုးရိုးစင်းစင်းရှင်းပြ၍ ကိုသောင်း ထိုက် ကျေးဇူးတင်လိုက်ရလေသည်။

နောက်နှစ်ရက်ခန့် အကြာမှာ တော့ ကိုသောင်းထိုက်တစ်ယောက် သူ လုပ်နေသော တည်ဆောက်ရေးအလုပ် မှ နုတ်ထွက်စာတင်ပြီး မိသားစုရှိရာ အရပ်ဒေသသို့ ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။

အလုပ်ကိုကြိုးစား၏။ စိတ်မြန် လက်မြန်လုပ်တတ်သော်လည်း ပေး အပ်သည့်တာဝန်ကို အလွန်ကျေပွန်သူ မို့ အထက်လူကြီးတွေ နှမြောမိကြ သည်။ သူလိုလှစားရရန်မလွယ်။ နယ် တွင် တာဝန်ထမ်းရန် အခက်အခဲကြုံ ရသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။

“အစ်ကို...အလုပ်ကထွက်ခဲ့ပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်မိန်းမရေ...သား သမီးတွေသတိရသလို ဟောမိမိန်းမနဲ့ လည်း မခွဲချင်တော့လို့ပေါ့ ဟားဟား ဟားဟား”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ညီမ လည်း မခွဲချင်ပါဘူး။ သားကြီးက တက္က သိုလ်တက်စ၊ သားလတ်ကဆယ်တန်း၊ သမီးလေးက ကိုးတန်း၊ ကလေးတွေ အတွက် ပညာရေးက ငွေပဲလေ။ အေး လေ...အစ်ကိုနဲ့ညီမ ဟိုတုန်းကလို ခက်တွဲပြီး အလုပ်လုပ်ကြတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“နေပါဦးမိန်းမရေ၊ မင်းက ဘာ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

“မခက်ပါဘူး။ ငွေနှစ်သောင်း လောက်ရှာပြီး ကုန်စိမ်းပြန်ရောင်းတာ ပေါ့။ အစ်ကိုဇာတောတောထဲ ကုန်စိမ်း ကားနဲ့လိုက်ပြီးဝယ်၊ ဒီရောက်တော့ ညီ မရောင်းမှာပေါ့”

“ဟားဟား...ဟားဟား...မင်း တို့မိသားစု ဘာမှမပူနဲ့၊ မနက်ဖြန် ငွေ တွေ တစ်ပုံကြီးရမှာပါကွ ရမှာပါ”

“ရှင်...ဘယ်...ဘယ်လို”

နောက်နေ့ညနေ ၃ နာရီခန့်တွင် ကိုသောင်းထိုက် အငှားကားဖြင့် အိမ် သို့ပြန်ရောက်လာတော့ သူပြောခဲ့သည့် ငွေတွေ ငွေတွေ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီး။ ဒီမျှလောက်များပြားသည့်ငွေတွေ မတွေ့ ဖူးသော ဇနီးမမြင့်မေနှင့် သားလတ် မောင်ဇင်ထိုက်တို့ တအံ့တဩဖြစ်ရ လေသည်။

“မိန်းမနဲ့သား ဘယ်သူမှမပြောနဲ့၊ ဓားပြတိုက်လာတာ၊ ခိုးလာတာမဟုတ် ဘူးကွ။ ကောက်ရတဲ့ ရတနာတွေကို ရောင်းလို့ရတာ။ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းကွ ဘာမှမပူနဲ့”

“အို...အများကြီးပါလား”

“ကဲ...များတာမများတာ အသာ ငှား။ တို့ကုန်ကားထောင်မယ်။ ငါ သူငယ်ချင်းက ကူညီမှာကွ”

“နောက်ပြီး...မင်းအတွက်နဲ့ ကလေးတွေအတွက်လည်း ရွှေထည် ပစ္စည်းတွေဝယ်ကြ၊ အားလုံး သားသမီး တွေနှောင်ရေး စိတ်အေးရပြီ။ ဝယ်ကြ ဝယ်ကြ မိန်းမရေ”

မမြင့်မေမှာ ဘယ်သောအခါမျှ မဟုတ်တာမလုပ်တတ်သော လင် ယောက်ျားအတွက် စိတ်ချလေပြီ။ သူ တို့တစ်သက်လည်း ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲနိုင်တော့ဟူသော အတွေးတွေ က မိန်းမသားပီပီ ဝိတိဖြစ်ရလေတော့ သည်။

ကိုသောင်းထိုက်သည် ပြောရင် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သူပီပီ ကုန်တင်ကားကြီးနှစ်စီး ထူထောင်၍ စီးပွားရေးတက်ချရန် စီစဉ်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် အားကြီးတစ်စီးတွင် လိုက်ပါ ၍ အပ်ကုန်းများ နယ်စပ်အထိပို့လေ၏။ အလုပ်က မဆိုးဘူး။ ထင်ထားသည့် အတိုင်း အောင်မြင်မှုစခဲ့ပြီမို့ ကြည်နူး ပြီး နယ်စပ်မှ အိမ်ပြန်အရောက်မှာတော့ ဇနီးသည်မမြင့်မေတစ်ယောက် လေ ဖြတ်ပြီး လုံးဝသတိမရ၊ တစ်လခန့် အကြာမှာ ဆုံးပါးခဲ့ရလေပြီ။

ကိုသောင်းထိုက် ရင်ထုမနာဖြစ် ရတော့သည်။ ဆင်းရဲတုန်းက ဒုက္ခခံခဲ့ရ သော ဇနီးသည်အတွက် ယူကျွန်းမရ၊ တစ်ဖန် တစ်လခန့်အတောအတွင်း ကိုသောင်းထိုက် ဆီးချိုဝေဒနာဖြင့် ဆေး ကုသရင်း ဝဲဘက်ခြေမ အနာဖြစ်ရ ကဲ့

မရ၍ နှုတ်ဆန်ပြန်ပြန်သည်။ တစ်ဖန်
မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး မမြင်ရ။ သားကြီး
ကျောင်းထွက်ပြီး စီးပွားရေးအရ ကား
ကြီးလိုက်ကာ စီးပွားရှာပြန်သည်။
အလတ်ကောင်မှာ စိတ်စွမ်းအင်မပြည့်ဝ
သို့ သူ့အား အရှုံးဟုသတ်မှတ်ထားသူ
ကျောင်းဆက်မတက်တော့။ သမီးငယ်
လေသာ ကျောင်းဆက်တက်နေသည်။

ကိုသောင်းထိုက်ဘဝ အရှုံးမီးပိုင်။
ဝေဒနာတွေက ဆီးချိုရောဂါ၊ သွေးတိုး
ရောဂါအပြင် နှလုံးရောဂါပါ ကပ်ပါနေ
ပြန်၏။ ကျောက်ကပ်တွေ ကောင်းနေ၍
သာ တော်ပါသေး၏။

သားကြီး၏ကား တောင်ပေါ်မှ
အဆင်း ရှေ့ဘီးပေါက်ကာ လမ်းဘေး
ချောက်ထဲကျပြီး ယာဉ်မောင်းနှင့်သား
ကြီးတို့ ကွယ်လွန်ရသလို ကားကြီးတစ်
စီးလုံးလည်း ကြေမှုန့်ခုံးရုံလေပြီ။

“ဟာ...ဟာ...ဒါ...ဒါ ဘာ
ဘာတွေဖြစ်တာလဲဟာ၊ ဘာတွေဖြစ်
ကုန်ပြီလဲ”

သူရဲတစ်ပိုင်း သောကတွေပိုင်းခဲ့
သော ကိုသောင်းထိုက် တတွတ်တွတ်
ပြောနေ၏။

“အဖေရာ ဒီလိုဖြစ်တာ အဖေ
မတရားပစ္စည်းတွေ ခိုးခဲ့လို့ပေါ့”

“ဘာ...ဘာကွ ဘာပြောတယ်
အရှုံးရဲ့”

“ဟဲ့ဟဲ့...ကျွန်တော့်ကို အရှုံးလို့
သတ်မှတ်တာ ကောင်းပါတယ်။ အခုရှုံး
နေတာက အဖေဗျ...အဖေ”

“ဟေ့ကောင် တော်တော့၊ နင့်
ပါစစ်ပိတ်ထား”

အားကုန် အော်ဟစ်လိုက်သော
ကိုသောင်းထိုက်၊ သတိလစ်သွား၍
ဆေးရုံပေါ် ရောက်သွားလေပြီ။ သွေးတိုး
နှင့် နှလုံးရောဂါက ပိုပြင်းထန်နေသလို
သားလတ်အရူးလည်း ရောဂါတိုးပြီး
လမ်းမပေါ်လျှောက်နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ငယ်ငယ်က
တည်းက ဘုရားတရားရှိသော သမီး
ငယ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ကျောင်း
ဆရာမလေး ဝင်လုပ်နေသဖြင့် စားဝတ်
နေရေး မသိမငယ်သော်ငြား ဖခင်
ကိုသောင်းထိုက် ဆုံးခဲ့လေပြီကော။

“ဟားဟား...ဟားဟား ငါ့မိ
တယ် ညီမလေးရဲ့၊ အဖေ ဘုရား
ဌာပနာစိန်တွေ ခိုးခဲ့တာကွ။ အဲဒီစိန်
တွေလျှံတဲ့ သူတော်ကောင်းကြီးက
ကျိန်စာတိုက်ထားတာသိရက်သားနဲ့
အဖေလေ ခိုးပြီး အဲဒီကျိန်စာက အိမ်
အထိပါလာတာ။ အိုကွာ...ကျိန်စာကို
အိမ်အပါယူလာတာလေ”

“ကိုလတ်ရယ်၊ မပြောကောင်း
မဆိုကောင်း အဖေ့ကို အဲဒီလိုမစွတ်စွတ်
ပါနဲ့ မဟုတ်မမှတ်တွေ”

“ညီမလေးမသိဘူး၊ ငါ့ကို သူ
တော်ကောင်းကြီးတစ်ဦး အိပ်နေတုန်း
ကြွလာပြီး တိတ်ကျကျ ပြောပြတယ်။
စိန်တွေခိုးယူသွားလို့ ဒုက္ခတွေ ကျိန်စာ
တွေ တစ်အိမ်လုံး ထိခိုက်ပျက်စီးမယ်
တဲ့၊ ငါ့ကို အသေအချာ ပြောသွားတယ်
ညီမလေး”

“ဟင်...ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား
ကိုလတ်ရယ်”

“ညီမလေး အဲဒီစိန် ရောင်းလို့ရ

တဲ့ ငွေတွေကုန်ပြီဟုတ်လား။ ဆေးကု
ရတာတွေ ညီမလေးအသိ”

“ဒါ ဒါဆို မေမေဝယ်ပေးသွားတဲ့
ညီမလေးအတွက် လက်ဝတ်ရတနာ
တွေ ဘုရားသွားလှူပြီး ဖေဖေ၊ မေမေ
နဲ့ ကိုကိုကြီးအတွက် ဆုတောင်းပေးရ
အောင်လား”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်။
အဖေရေ ကျိန်စာကို အိမ်အပါယူခဲ့တာ
ကျွန်တော် အရှုံးသိတယ်ဗျ...ဟီး”

ရှေးဘုရားတွေ၊ စေတီတွေမှာ
ဌာပနာထားတဲ့ ရတနာတွေ၊ ရုပ်ပွား
တော်တွေမှာ စီခြယ်ထားတဲ့ ကျောက်သံ
ပတ္တမြားတွေ မယူကောင်း၊ မခိုးကောင်း၊
စိတ်နှုတ် မပစ်မှားကောင်း၊ ဥပဒေအရ
လည်း ခိုးဝှက်မှုဇာတ်ပြစ်မှု၊ လှူဒါန်းခဲ့သူ
တွေ၏ ကျိန်ဆိုခဲ့သော သစ္စာတရားတွေ
ကျိန်စာတွေ စူးရှပါက ဘဝပျက်ကြရ
မည်ဆိုသော အသိတရားနှင့် ဆရာမ
လေး အေးအေးထိုက်တစ်ယောက်
လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဘုရားသွားလှူ
ရင်း -

“ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ ကိုကို
ကြီးရယ် ကောင်းရာဘုံဘဝရောက်နိုင်
ကြပါစေ”ဟု ဆုတောင်းရင်း...

မင်းရဲကျော်

အချစ်မှိုင်းနှင့် လောဘမှိုင်း

မြသိန်း

အချစ်မိုင်းနှင့် လောဘမိုင်း

မြသိန်း

မေရီ...

သူမအသက်မှာ နှစ်ဆယ့်ခြောက် နှစ်။

ရန်ကုန်-မင်္ဂလာဈေးရှိ အထည် အလိပ်ဆိုင်၌ အလုပ်လုပ်သောမေရီ သည် မင်္ဂလာဈေး၌ပင် ဆေးမျိုးစုံ ရောင်းသော ကိုကျော်စိန်နှင့် အိမ် ထောင်ကျခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့်ငါးနှစ်က။

အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ကျော် ကျော်၌ ကိုကျော်စိန်သည် မြစ်ဝကျွန်း ပေါ် မြို့တစ်မြို့မှ ဆေးများလာဝယ် လေ့ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ရည်ငံနေသည်ကို မေရီသိသွားရာ လင် မယား အဆင်မပြေတော့။

ကိုကျော်စိန်ကလည်း သူ၏ဖြစ် ရပ်ကိုဝန်ခံသောကြောင့် သူတို့နှစ် ယောက်သည် မြို့နယ်တရားရုံး၌ ကွာ ရှင်းလိုက်ကြ၏။

ကိုကျော်စိန်နှင့်ကွာရှင်းပြီး သုံး လေးလခန့်အကြာ၌ မေရီသည် သူမ အလုပ်လုပ်ရာ အထည်အလိပ်ဆိုင်သို့ လစဉ် အဝတ်အထည်များ လာဝယ် လေ့ရှိသော ကိုစိုးစိုးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ပိုလာသည်။

ကိုစိုးစိုးမှာ...ပြည်နယ်မှဖြစ်ပြီး မေရီထက် အသက်ဆယ်နှစ်ကြီးသည်။

မေရီသည် ကိုစိုးစိုးအကြောင်း စုံ စမ်းရာ အိမ်ထောင်မရှိ ငွေကြေးအတန်

အသင့် ပြည့်စုံသည်ဟု သိရသည်။

မေရီသည် ကိုစိုးစိုးနှင့် တရားဝင် လက်မထပ်သေးဘဲ ကိုစိုးစိုးနှင့်အတူတူ ခရီးအနှံသွားသည်။ ကိုစိုးစိုးက အကုန် အကျခံပြီး လိုက်ပို့သည်။ ကိုစိုးစိုးသည် မိမိအပေါ် တန်းတန်းစွဲဖြစ်နေကြောင်း မေရီသိ၏။

ကိုစိုးစိုးက မေရီကို အလုပ်ထွက် ခိုင်းသောကြောင့် မေရီသည် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်သည်။

ကိုစိုးစိုးတွင် အပေါင်းအသင်း များကြောင်း မေရီသိရသည်။ ငွေစက္ကူ အချပ်ကြီးများကိုသာ ကိုင်လေ့ရှိသော ကိုစိုးစိုးသည် မေရီကို လိုလေသေးမရှိ အောင် ဂရုစိုက်သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလို့တော့ ငွေတွေ က ကိုယ့်ထံလာမှာမဟုတ်ဘူး။ လုပ် လှုပ်ရှားရှားအလုပ်လုပ်မှ ငွေကလာ မယ်”

ဟု စိုးစိုးသည် ပြောလေ့ရှိသည်။ အထည်အလိပ် အရောင်းအဝယ် လုပ်သော ကိုစိုးစိုးနှင့် မြန်မာပြည်အနှံ ခရီးထွက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာ သောအခါ မေရီက -

“ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး လက် ထပ်ကြရအောင်”

ဟု ပြောသောအခါ ကိုစိုးစိုးက “ကိုယ်တို့ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်း

တစ်ခန်းဝယ်ပြီးမှ လက်ထပ်ရင်ကောင်း မလားလို့၊ နောက်တစ်ခေါက်နှစ်ခေါက် လောက် အထည်အလိပ် အရောင်း အဝယ်လုပ်ပြီးရင် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်နိုင်လောက်ပြီ”

ဟု ကိုစိုးစိုးကပြောရာ မေရီက “အစ်ကိုသဘော”ဟု ပြောသည်။

တစ်နေ့တွင် မေရီတို့ဘားနေသော ရန်ကုန်မြို့စွန်းရှိ တိုက်ခန်းငယ်လေးသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ကိုစိုးစိုးထက် အသက်ပိုကြီးသော ထိုလူ သည် ကားကောင်းကောင်းစီးပြီးလာ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောပြီး ခဏအကြာ၌ ကိုစိုးစိုး က -

“ညီမရေ...အလုပ်ကိစ္စအတွက် ဒီအစ်ကိုကြီးနဲ့ ကိုယ်အပြင်ခဏသွား မယ်”

ဟုပြောပြီး ထွက်သွားသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် ကိုစိုးစိုး ပြန်ရောက်လာသည်။

ကိုစိုးစိုးက -

“အစ်ကို့ဆီလာတဲ့ ဦးကျော်ဟန် က အစ်ကို့ကို တောင်ပေါ်အသေက သူ ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်မလားတဲ့၊ လစာ ကောင်းကောင်းပေးမယ်တဲ့၊ အခု ကိုယ် တို့ရဲ့ လစဉ်ငွေထက် ပိုပေးမယ်တဲ့၊ အစ်ကိုက ကျုပ်အမျိုးသမီးရှိသေးမယ်

လို ပြောတော့ သူကိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပေါ့။
လခပေးမယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ကိုယ်က အစမ်း
လုပ်ကြည့်မယ်လို့ပြောတော့ သူက
လုပ်ကြည့်ပါတဲ့။ ဒါကြောင့် သန်တက်ခါ
ကျရင် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တောင်ပေါ်
မြို့က သူ့ပွဲရုံကို အဝေးပြေးကားနဲ့သွား
ကြမယ်။ သူက လမ်းစရိတ်တွေထုတ်
ပေးလိုက်တယ်” ဟုပြောသည်။

“သူ့ပွဲရုံမှာ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်
ရမှာလဲ”

မေရီက မေးသည်။

“သူက တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကုန်
ပစ္စည်းမျိုးစုံဝယ်ပြီး လောင်းထားတယ်။
အမြတ်ရရင် ပြန်ရောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့
က အဲဒီပွဲရုံကို ကြီးကြပ်ပေးရမယ်”

“အရင်လူတွေရော”

“အရင်လူတွေက ထွက်သွားကြ
တယ်လို့ပြောတာပဲ”

“အင်းလေ အစ်ကိုသဘောပါ။
ညီမကတော့ အစ်ကိုနဲ့အတူတူနေရရင်
ပျော်တယ်”

သို့နှင့် မေရီတို့သည် ---မြို့ရှိ
ဦးကျော်ဟန်ပွဲရုံသို့ ရောက်သွားကြသည်။

လူရည်လည်သော ကိုစိုးစိုးကို
ဦးကျော်ဟန်သည် တဖြည်းဖြည်းအား
ကိုးလာ၏။

မေရီသည်လည်း အလုပ်သဘော
နားလည်လာ၏။

ရုပ်ရည်ချောပြီး အပြောအဆို
သွက်သော မေရီတွင် မိတ်ဆွေပေါများ
လာ၏။

ကိုစိုးစိုးသည် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ပတ်
သက်၍ ရန်ကုန်ရှိ ဦးကျော်ဟန်ထံသို့
မေရီကို မကြာမကြာ လွှတ်လေ့ရှိသည်။

ရန်ကုန်ရောက်လျှင် မေရီသည်
ဟိုတယ်၌သာတည်း၏။ ဟိုတယ်စရိတ်
ကို ဦးကျော်ဟန်က အကုန်အကျခံ၏။

ရန်ကုန်သို့ မေရီသွားသည့်အခါ
တိုင်း ဦးကျော်ဟန်အတွက် သိသန့်
လက်ဆောင်ငယ် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို
မေရီက လျှို့ဝှက်သယ်သွားပေးရသည်။

သို့နှင့် ကိုစိုးစိုးနှင့်မေရီတို့ ဦးကျော်
ဟန်ပွဲရုံတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ခြောက်လ
ခန့်အကြာ ဦးကျော်ဟန်သည် ---မြို့သို့
ကားဖြင့် ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။

ဦးကျော်ဟန်နှင့်ကိုစိုးစိုးတို့ သီး
သန့်စကားပြောကြသည်။ ထိုညနေတွင်
ကိုစိုးစိုးက မေရီအား -

“ညီမ . . . ကိုယ်တို့ မနက်ဖြန်
ရန်ကုန်သွားကြမယ်။ ညီမပိုင်လက်ဝတ်
ရတနာတွေနဲ့ အဝတ်ကောင်းကောင်း
တွေကို ယူခဲ့ပါ။ ရန်ကုန်မှာကြာမယ်။
ဟိုရောက်ရင် ကိုယ်တို့ တိုက်ခန်းတစ်
ခန်းဝယ်ပြီး ရုံးတက် လက်မှတ်ထိုးပြီး
နေကြတာပေါ့”

ဟုပြောသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစော
မေရီတို့သည် ဦးကျော်ဟန်၏အကောင်း
စားကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့လာကြသည်။
ကားပေါ်တွင် အမျိုးသမီးများ အသုံးများ
သည့် အလှကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကိုသယ်
လာသည်။

ဦးကျော်ဟန်သည် ပုဂံဘုရားများ
ဖူးရအောင်ဟုပြောပြီး ရန်ကုန်သို့ ပုဂံ
ညောင်ဦးကားလမ်း ထိုမှ ပြည်မြို့မှ
တစ်ဆင့်ပြန်သည်။

ပြည်မြို့အရောက်တွင် “ကားက
မကောင်းဘူး” ဟု အကြောင်းပြပြီး ပြည်

မြို့မှကားတစ်စီးကို ပိုင်ရှင်တောင်းသည့်
ဈေးဖြင့် ငါးသည်။ ၎င်းကားပေါ်သို့
ပစ္စည်းများအားလုံး တင်ပြီးနောက် သူ
တို့ ရန်ကုန်သို့လာကြသည်။

ဦးကျော်ဟန်သည် သူ့ယာဉ်
မောင်းကို သူ၏ကားနှင့်ထားခဲ့ပြီး “ကား
ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြုပြင်ပြီးမှ
ရန်ကုန်လိုက်ခဲ့ကွာ” ဟုပြော၍ ငွေများ
ပေးခဲ့သည်။

ညမောင်ရိသန်းခိုနှင့် သူတို့သည်
ရန်ကုန်မြို့အဝင် လမ်းဆုံသို့ရောက်ကြ
စဉ် စစ်ဆေးရေးဂိတ်၌ ကားသည် စစ်
ဆေးခြင်းခံရသည်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့ဝင်
များ အလွန်များသည်။ သူတို့သည်
ကားပေါ်ရှိပစ္စည်းများကို အသေးစိတ်စစ်
ဆေးကြရာ ပေါင်မိတ္တူအချို့ထဲမှ မူးယစ်
ဆေးဝါးများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ကြ
လေတော့သည်။

မေရီသည် ချုံ့ပွဲချ ငိုကြွေးလေ
တော့၏။ ငါးစာကိုသာမြင်ပြီး ငါးမျှား
ချိတ်ကို မမြင်သော မေရီတစ်ယောက်
အချစ်မိုင်းနှင့် လောဘမိုင်းကြောင့် ဘဝ
ပျက်သွားရလေတော့၏။

ဦးကျော်ဟန်မှာ မူးယစ်ဆေး
မှောင်ခိုဂိုဏ်းကြီး တစ်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်း
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ မေရီ
သိလိုက်၏။

ဦးကျော်ဟန်၏ အခြားဘယဉ်များ
ကိုလည်း မူးယစ်ဆေးနှိပ်ကွပ်ရေးအဖွဲ့
က ဖမ်းထားပြီးပြီဟု မေရီ နောင်အခါ
သိလိုက်ရ၏။

ဪ . . . အချစ်မိုင်း လောဘ
မိုင်း။

မြသိန်း

ကလေးနှစ်ယောက်၏ အသက်များကို

အရေးပေါ်ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သော ဆရာဝန်

❖ ဦးဦးသိန်း ❖

စင်ကာပူ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သော ဒေါက်တာလိုဟိယန်းသည် ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီး နှစ်လခန့် အကြာ၌ နောက်ထပ် ကလေးငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်နိုင်ခဲ့ပြန်၏။

ယခင်တစ်ကြိမ်က ကုန်းမြေပေါ်မှာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ။

၂၀၁၆ ဇန်နဝါရီလ၏ ပထမရက်သတ္တပတ်၏ နေ့တစ်နေ့တွင်

ဒေါက်တာယန်းသည် အိမ်စတာနေမြို့မှ လေယာဉ်စီး၍ လိုက်ပါလာပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် သူ့နောက်နားမှ “ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်များရှိပါသလား” ဟူသော အင်္ဂလိပ်လိုမေးသံကို သူ့ကြားလိုက်ရ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ် နိုဝင်ဘာလကလည်း စင်ကာပူ၏ တိမာဆက်ကလပ်၏စားသောက်ဆိုင်တွင် သူ့ရှိနေခိုက် ထိုကဲ့သို့မေးသံကို သူ့ကြားခဲ့ရလေရာ သူသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ အပြေး

ထွက်သွားပြီး ကလပ်၏ရောက်ထဲကျ၍ ရေနစ်မွန်းနေသော အသက်သုံးနှစ်သားကလေးတစ်ယောက်၏အသက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့ဘူး၏။

ဒေါက်တာယန်းသည် နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူနှင့်ထိုင်ခုံနှစ်ခုံခြားသော နေရာ၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ချီထားရင်း အလွန်တရာစိတ်ပူနေသော မျက်နှာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဆရာဝန်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ထိုအမျိုးသမီးရှိရာသို့သွားပြီး “ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါ” ဟုပြောရင်း ကလေးကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ အသက်နှစ်နှစ်ခွဲအရွယ်ရှိ ထိုကလေးငယ်သည် ကိုယ်ပူရှိန်ပြင်းနေပြီး သတိလစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤတွင် သူသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ကလေးကို ချခိုင်းပြီး ကလေး၏အဝတ်များကိုချွတ်၍ လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်အား ရေအေးနှင့် ရေခဲကို အမြန်ယူခိုင်းကာ ကလေးကို ရေပတ်တိုက်ပေးလေတော့သည်။ ထို့အပြင် လေယာဉ်ပေါ်ရှိ အောက်စီဂျင်ဘူးတစ်

ဆင့် ကလေးကို အောက်စီဂျင်ရှူစေ၏။

ထိုသို့ ပြုစုရင်း မိနစ် ၃၀ ခန့် အကြာ၌ ကလေးသည် သတိပြန်ရလာကာ အော်ငိုပါတော့၏။

ကလေး၏ ကိုယ်ပူရှိန်မှာလည်း ၃၈.၅ ဒီဂရီ ဆဲလ်စီယပ်စ်မှ တဖြည်းဖြည်းကျဆင်းလာတော့၏။

ခရီးသည် ၃၀၀ ကို တင်ဆောင်လာသော ထိုလေယာဉ်ကြီးသည် ရိုမေးနီးယားနိုင်ငံ ဘူခါရက်လေဆိပ်သို့ အရေးပေါ် ဆင်းသက်ခွင့်တောင်းပြီး ဆင်းသက်လိုက်ရ၏။ လေယာဉ်ပေါ်ပါ အခြားဆရာဝန် နှစ်ယောက်ကလည်း ထိုသို့ အရေးပေါ်ဆင်းသက်ရန် အကြံပြုကြ၏။

ကလေးရော၊ ကလေးမိဘနှစ်ယောက်ပါ လေယာဉ်ပေါ်မှဆင်း၍ ဆေးရုံသို့ လူနာတင်ယာဉ်ဖြင့် သွားကြရလေတော့သည်။

လေယာဉ်မှူးက ကလေး၏ အသက်ကိုကယ်တင်လိုက်သောကြောင့် ယခုလို အရေးပေါ်ဆင်းသက်ရခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါရန် ခရီးသည်များကို တောင်းပန်စကားပြော၏။

အဆိုပါ ကောအယ်လ်အမ်ဒတ်ချ် လေကြောင်းလိုင်း ခရီးစဉ်သည် အချိန် သုံးနာရီခွဲ နောက်ကျသွား၏။

လေယာဉ်မှူးသည် ဒေါက်တာယန်ထံလာ၍ ကလေးအသက်ကို ကယ်ပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြော၏။

ဆရာဝန်ယန်သည် သူဇနီးနှင့်အတူ နော်ဝေးနှင့် အိုက်စ်လန်သို့ အားလပ်ရက်များ၌ “ဥတ္တရအလင်းရောင်များ” ကိုကြည့်ရန် ခရီးသွားရာမှ အပြန်ခရီး၌ ယခုလို အသက်ကယ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ခြင်းဖြစ်၏။

နိုင်ငံဘာလကလည်း သူသည် ရေနံထဲကျ၍ ရေထဲမှဆွဲထုတ်ယူထားပြီး ရေမွန်းနေသော ခုနစ်နှစ်သားကလေး၏ ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ထောင်၍ ဦးခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားရင်း အဆုတ်ထဲမှ ရေများထွက်သွားအောင် ပြုလုပ်ပြီးမှ ကလေးကို မြေကြီးပေါ် ပြန်ချ၍ ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် အားရပါးရ လေများကိုမှုတ်သွင်း၍ အသက်ပြန်ရှူနိုင်အောင် ပြုလုပ်ပေးပြီး အသက်ကယ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

“ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ယခုလိုမျိုး အရေးပေါ် ဖြစ်ရပ်တွေမှာ စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြုစုဖို့သင်ကြားပေးခဲ့တာဟာ တကယ့်ကို အကျိုးရှိပါတယ်” ဟု ဒေါက်တာလိုလီယန်က သတင်းထောက်များကို ပြောပြ၏။

ဦးဦးသိန်း

စထရိတ်တိုင်းမ်၊ ၆.၁.၂၀၁၆။

အမှားမကင်းသော ရှေ့နေ

■ စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

ဦးစလင်း ရှေ့နေလိုက်စက အမှားများ တွေ့ကြုံဖူးပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့နေပေါက်စတာဝမှာ အမှူးသေးသေး ဖွဲ့လေးတွေလောက် လိုက်ပါရသည့်အတွက် နှစ်နာသည်ဆိုလျှင်ပင် အနည်းငယ်သာဖြစ်၍ တော်သေးသည်ဟုဆိုရပါမည်။

ဘာအမှူးဆိုသည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။

ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့် အမှုဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့နေပေါက်စတာဝသည် လူလောကထဲဝင်ရောက်လာသော ကလေးပမာ အရာရာသည် မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးတာတွေချည်း ဖြစ်နေ၍ အားလုံး လေ့လာစရာ၊ သိစရာ၊ မှတ်စရာတွေ ဖြစ်နေပါသည်။

ညောင်လေးပင်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် တရားခွင့်စာရေးသည့် ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့် တရားလိုအား စစ်ချက်ယူနေပါသည်။ မ-ဆ-လခေတ်က ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်များ မေးမြန်းပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးခြင်းဟု ရေးသားပြီး ထွက်ချက်များ ဆက်လက် ရေးသားပါသည်။ ဗဟုသုတအလိုမှာ အစမှအဆုံး ဘေးမှထိုင်ကာ လေ့လာမှတ်သားနေပါသည်။

အဲဒီအသိလေး ခေါင်းထဲစွဲနေသည်။ ဒိုက်ဦးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဦးတိုက်လျှောက်ထားသည့် အမှုတစ်မှု၌ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ အရ လျှောက်ထားခြင်းဟု ခေါင်းစဉ်တပ်၍ လျှောက်လိုက်ပါသည်။ တရားရေးအကြံပေးက တက်လာသည့်အမှုများကို စီရင်ပါသည်။ ပြည်စုံမှ အမှုဖွင့်ရန် စာရေးကြီးကို ညွှန်ကြားပါသည်။

ထိုစဉ်က တရားရေးဦးစီးမှူး (အဆင့်-၃)မှာ ဦးဇော်ဝင်းဖြစ်သည်။ “ဦးစီးမှူးခေါ်နေတယ်”ဟု စာရေးလေးလာပြော၍ ဦးဇော်ဝင်းအခန့်သို့ ဝင်သွားပါသည်။ ဦးဇော်ဝင်းမှာ အထက်အောက် အားလုံးနှင့် အဆင်ပြေသည်။ ရှေ့နေများနှင့်လည်း ရင်းနှီးသည်။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး အလွန်တော်သူဖြစ်သည်။

“စလင်းကြီး ဒါ ဘာလုပ်တာတုံး”

သဘောမပေါက်ပါ။ ဦးစလင်း၏ ဦးတိုက်မှုလျှောက်လွှာလေး ရှေ့ချပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဦးတိုက်လျှောက်တာ အမှူးသည် ရုံးရှေ့မှာရှိတယ်” ကိုယ်ထင်ရာမြင်ရာ ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“အမှုသည်ရှိတာမရှိတာ အရေးမကြီးဘူး။ ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ လျှောက်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အဲဒါက လျှောက်တဲ့သူကို စစ်တဲ့ပုဒ်မလျှောက်ထားတဲ့အတိုင်း မှန် မမှန်၊ ဘယ်ဥပဒေ ဘယ်ပုဒ်မအရ အရေးယူသင့်တယ်။ ဒါ မဟုတ် အရေးယူဖို့အကြောင်း မရှိဘူးဆိုတာ ခွဲခြားနိုင် အောင်လိုစစ်တာ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့”

“ဦးတိုက်လျှောက်ရင် ကိုယ်စွဲချင်တဲ့ပုဒ်မမှာပါတဲ့ အင်္ဂါရပ်လေးတွေကို တရားခံက ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက်တယ် ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်အောင် အမှုဖြစ်စဉ်မှာ ပေါ်လွင်အောင်ရေး ဘယ်ပုဒ်မအရ အရေးယူပေးပါဆိုတာမျိုး မရေးနဲ့။ တရားရုံး ကို ညွှန်ကြားသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဥပဒေနဲ့အညီ အရေးယူ ပေးပါဆိုတာမျိုးပဲ ရေးရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလျှောက်လွှာ ပြန်ယူသွား ပြည့်စုံမှလာပြန်တင်”

ဦးစီးမှူး ဦးစော်ဝင်းအခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးစော် ဝင်းမှာ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းဖြစ်၍ အမြို့မြို့အနယ်နယ် ပြောင်း ရွှေ့အမှုထမ်းရပါသည်။ တရားရုံးချုပ်(ရန်ကုန်)တွင် ညွှန်ကြား မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာမှ အငြိမ်းစားယူသွားပါသည်။ နောက်အမှားတစ်ခု တင်ပြပါဦးမည်။

ကျောက်တံခါးမြို့နယ် တရားရုံးတွင်ဖြစ်သည်။ တစ် ဖက်ကရှေ့နေမှာ နာမည်ကြီးရှေ့နေ ဦးသိန်းမြင့်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစလင်းထက် ရှေ့နေ ဝါစဉ် ခုနစ်နှစ်လောက်ကြီးပါသည်။ သူက ၇ နှစ် အတွေ့အကြုံ၊ ဦးစလင်းက ရှေ့နေလိုက်စဉ် ဘယ်လိုမှ မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ ဦးသိန်းမြင့်သည် အမှုသည်အပေါ် တာဝန်ကျေသည်။ အမှုအဖြစ်အပျက်ကို အသေးစိတ် လေ့ လာသည်။ ရုံးချိန်းမှန်သည်။ တရားရုံးနှင့် သင့်အောင်ပေါင်း သည်။ စာလည်းဖတ်သည်။

အမှုဖြစ်ရပ်တော့ မေ့နေပါသည်။

ပြစ်မှုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဦးစလင်းက ကြောင်လက်သည်း ဂုဏ်ဆိုပြီး တရားခံ ထုချေမည့်အချက်ကို တရားလိုနှင့် လိုပြ သက်သေများ စစ်မေးရာတွင် အစွန်းအစမထွက်အောင် သတိ ထား၍ မြှုပ်ကွက်လုပ်ထားပါသည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ်တော့ အပိုင်ပေါ့။

တရားခံရောက်ပြီ။

ဦးစလင်းမြှုပ်ကွက်တွေ ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ အပိုင်က မိသွားပြီဆိုကာ ဝီတိပြောပြီး အောင်နိုင်သူအပြုံးဖြင့် စစ်ဆေး ပြီး ဟန်ပါပါ ထိုင်ချလိုက်ပါသည်။

ပြန်လှန်မေးခွန်းစပြီး

ဦးစလင်း မျက်လုံးပြုံးရာမှ ချွေးစို့လာသည်။

မြှုပ်ကွက်ဆိုမှတော့ တရားလိုနဲ့ တရားလိုပြသက် သေတွေ စစ်တော့ တမင်မမေးဘဲ ချန်ထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ယခု တရားခံစစ်သည့် အဆင့်ရောက်မှ ဖော်ထုတ်တော့ နောက်မှ အကြံရထုချေချက် (After Thought)တဲ့။ အဲဒါ သက်သေခံမဝင်ဘူးဆိုပြီး ပြန်လှန်စစ်မေးလိုက်တာ ဦးစလင်း သွားပါလေရော။ ချွေးစို့တာ ဘာဆန်းလဲ။

ပြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီ (မဆလ)ခေတ်တွင် တရားသူကြီးများသည် ရပ်ကွက်/ကျေးရွာကောင်စီဝင်၊ မြို့နယ် ကောင်စီဝင်များကို မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် တာဝန်ပေးခန့် အပ်ပါသည်။ ရပ်ကွက်/ကျေးရွာ ကောင်စီဝင်များကို မြို့နယ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် တာဝန်ပေးခန့်ထားပါ သည်။ လစာခံစားခွင့်မရှိပါ။ နေ့ထွက်သာပေးပါသည်။ တိုင်း နှင့်ပြည်နယ်အဆင့်တွင် မြို့နယ်ကောင်စီဝင်များကို တရားစီ ရင်ရေးအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် တာဝန်ပေးခန့်ထားပါသည်။ သူတို့ လည်း လစာခံစားခွင့်မရှိပါ။ မြို့နယ်တရားစီရင်ရေး အဖွဲ့ဝင် များနည်းတူ နေ့ထွက်သာ ခံစားခွင့်ရှိပါသည်။ အချိန်ပိုင်း တရားသူကြီးများဖြစ်၍ ခြောက်လတာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် စာတံမှတ်ထားပြီး အကြိမ်ကန့်သတ်ထားခြင်းမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကောင်စီ သက်တမ်းအတိုင်း လေးနှစ်ထမ်းဆောင်သူများရှိပါ သည်။ နေ့ထွက်သာခံစားခွင့်ရှိသည့် မြို့နယ်၊ တိုင်း/ပြည်နယ် တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ဝင် တရားသူကြီးများ ကျောထောက် နောက်ခံ စီးပွားရေးမရှိပါက စားဝတ်နေရေးများစွာ အခက် အခဲရှိကြပါသည်။ နိုင်ငံအပေါ် စေတနာ၊ မေတ္တာထားကာ ပြည်သူတာဝန်ထမ်း ဆောင်ကြသူများဖြစ်ပါသည်။ ယခုခေတ် ၂၀၁၆ ခုနှစ် မတ်လ လွှတ်တော်သက်တမ်းကုန်၍ ထပ်မံရွှေ့ ချယ်ခြင်းမခံရသော ပြည်သူ့လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ သည် လွှတ်တော်သက်တမ်းကာလတွင် ထိုက်တန်သော လစာ၊ နေ့ထွက်စရိတ်များ ခံစားရပါသည်။ နိုင်ငံရေးပင်စင်

တောင်းဆိုနေသံများလည်း ကြားနေရပါသည်။

ဦးစလင်း ချွေးစိုပေမယ့် အမှန်တရားကိုမြတ်နိုးသော တရားသူကြီးက ရှေ့နေဝါစဉ်နည်းကို ထောက်ထား၍ တရားခံ၏ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံပါသည်။ တရားခံမှာလည်း ဂိုဏ်းသားတော်တော်သားဖြစ်ပါသည်။ တရားခံထွက်ဆိုသည့်အတိုင်း သက်သေပြနိုင်၊ မပြနိုင်ကိုသာ ဆက်လက် စစ်ဆေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဦးစလင်း အသက်ရှူချောင်းသွား ပါတော့သည်။

တရားမမှုဖြစ်စေ၊ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်စေ သက်သေခံတင်ပြခြင်း သက်သေခံ ဝင်-မဝင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းတို့အတွက် သက်သေခံဥပဒေသည် အရေးပါသည်။ ပုဒ်မ-၁၁၄ တွင် ဖြစ်ပျက် မြဲမှုတာ အလျောက်သော်လည်းကောင်း၊ လူသားတို့၏ အလေ့အထအရသော်လည်းကောင်း၊ အများပြည်သူ သို့မဟုတ် တသီးပုဂ္ဂလတို့၏ အလုပ်ကိစ္စများကိုသော်လည်းကောင်း ထောက်ရှု၍ တရားရုံးက သက်ဆိုင်ရာအမှု၏ အကြောင်းခြင်းရာများအလိုက် ဖြစ်ပျက်တန်ရာသည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတိုင်း အကြောင်းခြင်းရာ တစ်စုံတစ်ရာသည် တည်ရှိကြောင်း မှန်သည်ဟု မှတ်ယူနိုင်သည်။

အပိုင်ခွဲ(ဆ)တွင် သက်သေခံချက်ကို တင်ပြနိုင်သော်လည်း တင်ပြခြင်းမပြုလျှင် တင်ပြခြင်းပြုပါက မိမိအကျိုးနှင့် ဆန့်ကျင်မှတ်ယူရန်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်ထုတ် တရားစီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၅ ပါ ကဏ္ဍနား(ခ)ကဏ္ဍနားနှင့် ရာဂျာဂိုရိပယ် ပါ-၂ အမှုကို ကြည့်ကြစို့။

ကဏ္ဍနား ခြောက်နှစ်သားအရွယ်မှာ မာရီမားက မွေးစားရန် ၎င်း၏မိဘများကို ပြောသောအခါ မိဘများက သဘောတူသည်ဟုဆိုသည်။ ကဏ္ဍနား၏မိဘများမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ မွေးစားသည်ကိစ္စ မိဘများကို သက်သေပြနိုင်ပါလျက် မပြခဲ့ပေ။

ထို့ကြောင့် မာရီမားက မွေးစားသည်ဆိုသော ကဏ္ဍနား၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေပေါက်ဘဝမှာ အမှားတွေ များစွာကြုံခဲ့သည်။ မသိ၍မှားသော သဘောရိုးဖြင့် မှားသည့်အမှားများဖြစ်ပါသည်။ အမှုစာခံကို မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကောင်လေးက

ကောင်မလေးနဲ့ လက်ထပ်ပြီး တစ်ပတ်လောက်သာ ပေါင်းသင်းကာ မိဘများအိမ်ပြန်နေသည်။ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ပစ်ထားသည်။ ကြားထဲက ကောင်မလေးအတွက် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ကောင်လေးကို ဖြစ်မှုပုဒ်မ ၄၁၇ အရ စွဲပေးလိုက်သည်။

ပြောရလျှင် ရှေ့နေဝါနည်းသည်အတွက် ပညာမပြတတ်သေးဟု ဆိုရမည်။ ပညာပြရန်လည်း ပြစ်ရာပညာမရှိသေးဟု ဆိုရမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖြူစင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ အတွေ့အကြုံများလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ဓာတ်အမျိုးမျိုးရှိသော လူပေါင်းစုံနှင့် တွေ့ရသည်။ ပညာတွေ့ရလာသည်။ မှုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသကဲ့သို့ လုပ်သက်ရင့်လေ ပညာတိုးလာလေ၊ ပညာပြတတ်လာလေ၊ ညစ်ထေးလာလေဟု ယေဘုယျဆိုချင်ပါတော့သည်။ ပညာနုစဉ်မှာတော့ အရှည်လည်း သိပ်မတွေးတတ်။ အန္တရာယ်လည်း မမြင်တတ်ပါ။

အသက်သည် ငယ်ရာမှကြီးလာသည်။ အသက်ကြီးသူတိုင်း ငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြရသည်။ ရှေ့နေသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ အသက်အရွယ်ကြီးမှ ရှေ့နေလိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှေ့နေအဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလာသည် ဖြစ်စေ၊ ရဟန်းသံဃာများကဲ့သို့ ဝါစဉ်တစ်ကသာ စေရပါသည်။ ရှေ့နေသည် ဝါစဉ်လုပ်သက်နှင့် ဆိုင်ပါသည်။ လိုင်စင်သာယူထားပြီး အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသူများကို ခြင်းချက်အဖြစ် ထားပါသည်။

အမှားမကင်းတာချင်းတူသော်လည်း ဝါနုစဉ်က ပညာမပြည့်ဝ၍ သဘောရိုးဖြင့်မှားသည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါသည်။ ဝါရင့်သည့်အခါ ပညာပါပါဖြင့် ကျူးလွန်သော အမှားမျိုးကိုတော့ ရှောင်ကြဉ်သင့်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဝါရင့်သူများက ဝါနုသူများကို စေတနာမေတ္တာဖြင့် ဥပဒေအသိပညာ လက်ဆင့်ကမ်းပေးခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်လက်ခံပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေတည်။

■ စလင်းဦးအောင်သိန်း
၀၉-၅၄၀၁၁၇၀

ပြန်လည်
ပြန်လည်

HB
Aung

မြောင်ချီသမား

THE SMUGGLER by Piers Plowright

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

(ယခင်လမုအဆက်)

၆။

လှေကားထစ်အုတ်ခုံပေါ်ဝယ်

နောက်နေမနက်တွင် ဖိန်းသည် ခပ်စောစော အိပ်ရာမှန်းနေခဲ့သည်။ ပထမဆုံး ကဗျာကို မိတ္တူကူးလိုက်ပြီး နောက် အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာနေပြီဖြစ်ရာ လူများသည် လမ်းများအတွင်း သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဖိန်းသည် လှေကားထစ်အုတ်ခုံဘက်ဆီသို့ ထွက်သွား၏။

တစ်နာရီကြာမှ တရားရောက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် နက်ပြာရောင်ခေါင်းစည်းနှင့် အပြာနုရောင်အင်္ကျီဖြင့် ချောမောလှပနေပေသည်။

“ဟဲလို တရား”ဟု ဖိန်းပြောသည်။

“ဟဲလိုဖိန်း”ဟု တရားမှ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောသည်။

“ထိုင်လေ”ဟု ဖိန်းမှဆိုသည်။

သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ဖိန်းသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ စားပွဲထိုက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကော်ဖီနှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“ဆိုပါဦး ဟပ်ကာလည်းသေသွားပြီ”ဟု တရားမှပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက်ပုံအလုံးစုံကို သူက ရှင်းပြသည်။ ဟပ်ကာ ကြီးဆွဲချသေနေပုံ၊ လူနှစ်ဦးရောက်လာပြီးနောက် စာရွက်ကလေးကို ကြည့်ခဲ့ကြပုံ၊ သူမည်ကဲ့သို့ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပုံနှင့် ညဘက်တွင် ဟိုတယ်၌ တည်းခိုခဲ့ပုံတို့ကို ရှင်းပြသည်။

“အဲဒီကဗျာကကော”ဖိန်း ရှင်းပြပြီးနောက် တရားမှ ထိုသို့မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ”ဟု ဖိန်းမှပြောရင်း စာရွက်ကို လက်ကမ်းပေးလိုက်ရာ တရားမှ ဖတ်ရှုနေလေ၏။

“ကဗျာထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်သတင်းရှိနေတယ်”ဟု တရားမှပြောသည်။

“ငါသိပါတယ်”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “အိပေမယ့် သတင်းကဘာလဲ”

“ကျွန်မလည်းအသိတူး”ဟု တရားမှပြန်ပြောသည်။ “အိပေမယ့် ကျွန်မတို့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ကြည့်နိုင်မှာပေါ့”

“အချိန်ကြာမယ်”ဟု ဖိန်းမှပြော၏။ “နောက်ပြီး အဖြေကို ငါတို့မဖော်ထုတ်နိုင်ခင် ဟပ်ကာလည်း သေသွားပြီလေ။ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“အင်းလေ”ဟု တရားမှပြောရင်း စကားဆက်သည်။ “မီးပွားရေကို ဆက်လုပ်သွားနိုင်တယ်။ ခွန်းက ရှင်းကိုစောင့်နေလေရဲ့။ ကားက ခါတိုင်းလို သူပုန်းခိုနေတဲ့နေရာမှာပဲ ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ဟပ်ကာသေသွားတော့ အခု ဘော့စ်က ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။ “အက်စ်ရာလား”

“အက်စ်ရာမဟုတ်ဘူး”ဟု တရားမှပြောသည်။ “အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မလည်း ပြောချင်နေတာ။ အက်စ်ရာနဲ့ ဟပ်ကာတို့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က စကားများခဲ့ကြတယ်။ အက်စ်ရာအဖွဲ့က ခွဲထွက်သွားပါပြီ။ အခု သူ့ဘာသာသူ တစ်စင်ထောင်နေစာယ်”

“ငါသိပြီ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “အဲဒီလို ဘယ်သူခေါင်းဆောင်လုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မလုပ်မယ်လေ”ဟု တရားမှ ပြောရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“နင်ကလား”ဟု ဖိန်းမှပြန်မေးသည်။

“အင်း”ဟု တရားမှပြောသည်။ “မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ မိန်းမတစ်ယောက်က ဂိုဏ်းတစ်ခုကို ခေါင်းမဆောင်နိုင်

ဘူးလို့ ရှင်ထင်သလား”

“ကောင်းပြီလေ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “ငါတော့မသိဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်”ဟု ဇာရာမှပြောသည်။ “ကျွန်မ ဘော့စ်အသစ်ပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ အမိန့်တွေပေးမယ်။ နောက်ပြီး ဒီမနက်ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ခွန်းနဲ့ရှင် သွားတွေလိုက်ပါ။ ကားက ဘယ်မှာလဲ”

“အပြင်မှာ”ဟု ဖိန်းမှဖြေလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စားပွဲထိုးသည် ပြန်ရောက်လာကာ ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို သူတို့၏ စားပွဲပေါ်သို့ချပေးလိုက်သည်။ ဖိန်းမှ စားပွဲထိုးအား ငွေပေးချေလိုက်သဖြင့် ၎င်းထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

“ဘာပြုလို့ ဟပ်ကာနဲ့ အက်စ်ရာ ရန်ဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”ဟု ဖိန်းကမေးလိုက်သည်။

“အက်စ်ရာက ဟပ်ကာနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ မတည်ခဲ့ကြပါဘူး”ဟု ဇာရာမှ ရှင်းပြသည်။ “နောက်ပြီးတော့ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က အလုပ်တစ်ခုအတွက် သူတို့ချင်း စကားများခဲ့ကြပါတယ်”

“ဘာအလုပ်မို့လို့လဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်းမသိဘူး”ဟု ဇာရာမှ ပြောကြားသည်။ “ဒီပေမယ် တစ်ခုခုတော့ အရေးကြီးပုံရတယ်။ အက်စ်ရာက ဟပ်ကာကို အော်ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဟပ်ကာက သူ့ကို နင်ထုတ်လိုက်ပါတယ်”

“ငါ့ပီပြီ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ သူသည် ခဏတစ်ဖြုတ် ငြိမ်နေလိုက်

သည်။ ထို့နောက် ဖိန်းမှ ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“အက်စ်ရာက ဟပ်ကာကို မှားသတ်ပစ်လိုက်သလားလို့ နင်မထင်မိဘူးလား”

“ကျွန်မလည်း ဘယ်သိမလဲ။ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်လေ”

ဖိန်းနှင့်ဇာရာတို့ နှစ်ဦးတည်းသာ လေ့ကားထစ်အုတ်ခုံပေါ်တွင် ရှိနေကြသည်။ အလွန်ပူသောအချိန်ဖြစ်လာ၍ လူအများအပြားသည် ဟိုတယ်တွင်း အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် နံနက်စာကို စားနေကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ်စားပွဲထိုးတစ်ဦးသည် ဖိန်းထံသို့ ပေါက်ချလာလေ၏။ ထိုသူသည် ခေါင်းပြောင်ပြောင် နှင့် သူ၏လက်ဝဲတက်ပါးတွင် အနာရွတ်တစ်ခု ရှိနေလေသည်။

“မစ္စတာဖိန်းအတွက် ဖုန်းလာနေပါတယ်”ဟု သူကပြောသည်။

“ကျေးဇူးပါ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ငါ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော် ဇာရာ”

“သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ ဒီမှာပဲစောင့်နေလိုက်မယ်”

ဖိန်းသည် လေ့ကားထစ်အုတ်ခုံကို ဖြတ်လျှောက်၍ ဟိုတယ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။ ခန်းမထဲမှ ဖုန်းလက်ကိုင်သည် စားပွဲသေးလေးပေါ်တွင် ကျနေသည်။ ၎င်းကို ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး “ဟဲလို”ဟု ထူးလိုက်သော်လည်း ပြန်ပြောသံမကြားရတော့ပေ။

“ဟဲလို”ဟု ဖိန်းမှထပ်ပြောသည်။

ပြန်ထူးသံမကြားရပြန်ချေ။

“ဟဲလို ဘယ်သူပါလဲ”ဟု ဖိန်းမှ

ထပ်မေးသည်။

ထို့နောက် အခြားဘက်မှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချသွားသည်။ ဘာတွေများ ဖြစ်နေကြပြီလဲ။ ဖိန်းသည် ဖုန်းကိုပု ကပ်ပေါ်သို့ပြန်တင်၍ လေ့ကားထစ်အုတ်ခုံသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် ဇာရာကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ခေါင်းပြောင်စားပွဲထိုးသည်လည်း မရှိတော့ပေ။ ဖိန်းသည် ချွေးပြန်စပြုလာခဲ့ရလေပြီတည်း။

“စားပွဲထိုး”ဟု ဖိန်းမှအော်ခေါ်လိုက်သည်။ “စားပွဲထိုး”ကော်ဖီယူလာသော စားပွဲထိုးသည် ဟိုတယ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”ဟု သူကဆိုသည်။

“နောက်ထပ်စားပွဲထိုး ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”ဟု ဖိန်းမှမေးလိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာပါလဲ”ဟု စားပွဲထိုးမှ ပြန်မေးသည်။ “အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းပဲ တာဝန်ကျနေတာပါ”

“ခေါင်းပြောင်ပြောင်နဲ့ တစ်ယောက်လေ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးမှာ အနာရွတ်ရှိနေတယ်”

“အနာရွတ်ရှိတဲ့ ခေါင်းပြောင်ပြောင်လူ”ဟု စားပွဲထိုးမှ ပြန်မေးသည်။

“အဲဒီလိုစားပွဲထိုးမျိုး ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

ဖိန်းသည် နောက်ထပ် သူ့ထံမှ စကားကို မကြားလိုတော့ချေ။ ဟိုတယ်၏ နံရံအခြားဘက်တွင် ကားတစ်စီး စက်နှိုးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဖိန်းသည် လေ့ကားထစ်အုတ်ခုံ၏ အစွန်း

ဘက်သို့ ပြေးသွားကာ နံရံပေါ်သို့ကျော်
၍ခုန်ချလိုက်ရာ စင်္ကြံအောက်ဘက်
သို့ ကျရောက်သွားသည်။ အနက်ရောင်
ကားအရည်တစ်စီးသည် စင်္ကြံမှထွက်
ခွာသွားနေသည်ဖြစ်ရပြီး ယာဉ်မောင်း
ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ၎င်း
သည် ခေါင်းပြောင်စားပွဲထိုးပင် ဖြစ်လေ
သတည်း။

• • •

၇။

ချိန်းဆိုသည်နေရာသို့ ရောက်သွားခြင်း

ဖိန်းသည် လမ်းသို့အပြေးအလွှား
သွား၍ သူ၏ကားထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်
သည်။ ကားအင်ဂျင်ကိုစက်နှိုး၍ စင်္ကြံ
ပေါ်သို့ မောင်းတက်၍ထွက်ခွာသွား
သည်။ အမေရိကန်ကားသည် မြို့ပြင်မှ
ထွက်၍ ကားလမ်းမကြီးမှချိုးကျွေကာ
တောင်ကုန်းများအတွင်းသို့ မောင်းဝင်
သွားသည်။ ဖိန်းသည် သူ၏ကားဖြင့်
နောက်မှ အမီလိုက်မောင်းနေလိုက်
သည်။

သူတို့ကားသည် မြို့ထဲတွင်ရှိနေ
သမျှ အမေရိကန်ကားကို သူ အနီးကပ်
လိုက်နိုင်သော်လည်း တောင်ပေါ်လမ်း
ဖြစ်၍ အမေရိကန်ကားသည် ဝိုပီအား
ကောင်းနေသည်။ ဖိန်းမှ ၎င်း၏ကားနံ
ဖိတ်ကို ဖတ်နိုင်လိုက်သည်။ ဇက်ဒိပ်စ်
၄၂၅။ ၎င်းနံပါတ်ကို ဖုန်ပေနေသည့်
ပြတင်းပေါက်ကားမှနံပါတ်တွင် ၎င်းသူ၏
သက်ညှိုးဖြင့် ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဖန် နောက်ထပ် တစ်မိနစ်
ခန့်ကြာသွားသော် ဖိန်းသည် အမေရိ

ကန်ကားကို မမြင်နိုင်တော့သော်လည်း
ကားကို ဆက်၍မောင်းနှင်နေပေသည်။
ဒါနာမြို့၏ အပေါ်စီးရောက်နေသည့်
ကောင်ပေါ်လမ်း အနေအထားကြောင့်
မြို့နှင့်ရေကန်ကို မြင်နေရသည်။ ဤ
လမ်းကြောကို ဖိန်းကောင်းကောင်းကျွမ်း
ဝင်ပြီးသားဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဒါနာ
မြို့သို့လာရောက်တိုင်း ဤလမ်းကြောမှ
သာ သွားလာလေ့ရှိခဲ့သည်။

ခွန်းပုန်းခိုနေသည့်နေရာသို့ ဤ
လမ်းမမှကျေ၍ မိုင်အနည်းငယ်ခန့် ဦး
တည်သွားရသည်။ တရားပြောခဲ့သည့်
အတိုင်း ခွန်းကို သွားတွေ့ရတော့မည်
ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး သူ့ဆီကလည်း
အနည်းဆုံး အကူအညီရနိုင်ပေလိမ့်
မည်။ ခွန်းသည် သူတို့၏ ဂိုဏ်းဝင်တစ်
ဦးဖြစ်သည်။ ဖိန်းသည် သူ၏ကားကို
မြန်နိုင်သမျှမြန်မြန် မောင်းလိုက်သည်။
သူသည် လက်ဝဲကျွေသို့ ရောက်ရုံ
လောက်၌ လမ်းဘေးတွင် အပြာရောင်
အင်္ကျီဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်
ဦးအား မြင်လိုက်ရပြီး ၎င်းက သူ့ကို
လက်ဖြင့်ငွေ့ယမ်းပြနေလေ၏။ ၎င်းမိန်း
ကလေးသည် တရားပင်ဖြစ်သည်။ ဖိန်း
သည် ဘရိတ်ကိုနင်းလိုက်၍ ကားရပ်
တန်သွားသည်။

“အထဲဝင်”ဟု သူက အော်ပြော
လိုက်သည်။

တရား ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ သူမသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်
စိုးရိမ်နေပုံရကာ သူမ၏လက်ဖက်ဘက်ပါး
သည် သွေးများထွက်နေသည်။

“နင် အဆင်ပြေရဲ့လား”ဟု ဖိန်းမှ
မေးလိုက်သည်။

“အင်း”ဟု တရားမှပြန်ဖြေသည်။
“ဒါပေမယ့် အဲဒီကဗျာကို သူယူသွား
ပြီ”

“ဘာမှမပူနဲ့”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။
“ငါ့ဆီမှာ မိတ္တူတစ်စောင် ရှိနေတယ်။
ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ရှင်လည်း ဖုန်းပြောဖို့ ထွက်သွား
သွားချင်း ကျွန်မတို့ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီ
ကို ခေါင်းပြောင်နဲ့လူ အနားကပ်လာခဲ့
တယ်။ ကျွန်မအထင် ကော်ဖီပန်းကန်
တွေကိုယူဖို့ အောက်မေ့ခဲ့ပေမယ့် ရုတ်
တရက် ကျွန်မကိုချုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မ
ပါးစပ်ကို ဝိတ်ထားပါတယ်။ ကျွန်မ ရုန်း
ကန်ခဲ့ပေမယ့် သူက သိပ်သန်မာပြီး
သေနတ်တစ်လက်လည်း သူ့မှာရှိနေ
တယ်။ ကားထဲရောက်တော့ ကဗျာကို
ယူလိုက်ပြီး အခုလို ကျွန်မကိုလမ်း
ဘေးမှာ ထားပစ်ခဲ့တာပါ”

“ထားလိုက်တော့”ဟု ဖိန်းမှပြော
သည်။ “သူကားနံပါတ်ကို ငါရထားပြီ”

“နောက်ပြီး သူကလည်း ကဗျာ
ကို ယူသွားပြီလေ”ဟု တရားမှ ပြန်ပြော
သည်။

“ငါပြောပြီးပြီပဲ။ ငါ့မှာ မိတ္တူရှိနေ
ပြီလို့”ဟု ဖိန်းမှ နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

သူမသည် သူ့ကိုကြည့်လိုက်
သည်။ “ကျွန်မတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာ
လဲ”

“ငါတို့ ခွန်းဆီကိုသွားကြမယ်။
ချိန်းတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုသွားတွေ့ကြမယ်
လေ”

တရားနင့်အတူ ဖိန်းသည် ကား
ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းသွားကြရာ
လမ်းမမှ ကျွေလိုက်ပြီး ခွန်းပုန်းခိုနေ

သည့်နေရာသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။
ယခု ကောင်းကင်၌ နေပြင်ချိန်ရောက်
လာ၍ ထိုနေသည် အလွန်ပူပြင်းလာခဲ့
သည်။ မိန်းသည် သူ၏ကာကို ဖုန်
ထူသော လမ်းအတွင်း ကွေ့ဝင်လိုက်
သည်။ ၎င်းလမ်းသည် ရေခန်းခြောက်
နေသော ချောင်းတစ်ချောင်း ဖြတ်သန်း
လျက်ရှိသည့် လျှိုမြောင်ငယ်တစ်ခုသို့
ကုန်းလျှောအဆင်းဖြစ်ပေသည်။ ထိုနေ
ရာတွင် အဖြူရောင်သစ်ပင်အိုတစ်ပင်
၏ အရွက်အနည်းငယ်ပေါ်တွင် ဖုန်
များကပ်လျက်ရှိပြီး ဆိတ်သုံးလေး
စောင်မှ ၎င်းတို့ကို ရရှိရန် ကြိုးစားနေ
ကြပေသည်။ မိန်းရောက်လာပြီးကို ခွန်း
သိသွားအောင် ၎င်းက ကားဟွန်းသံပေး
လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ပွင့်နေ
သည့်ဂိတ်ပေါက်ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်
သည်။

သူတို့သည် ခြံဝင်းငယ်တစ်ခု
အတွင်း ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။
လက်ဝဲဘက်တွင် ဂိုဏ်းရံတစ်ခုနှင့်
လက်ျာဘက်တွင် အမိုးမိုးထားသည့်
အိမ်ကလေးတစ်ဆောင် ရှိနေပေသည်။
ကြက်အနည်းငယ်သည် ခြံဝင်းကိုဖြတ်
ပြေး၍ ၎င်းတို့သည် ဂိုဏ်းရံဘက်
သို့ ဝင်သွားကြသည်။ မိန်း ကားရပ်
လိုက်သည်နှင့် ဂိုဏ်းရံထဲမှ လူဝတ်စုံဦး
ထွက်ပေါ်လာရာ ၎င်းသည် မုတ်ဆိတ်
မွှေးတိုတိုနှင့် အပြာရောင်ရင်းခါးစည်း
တစ်ခုပတ်ထားသည်။

“ဟဲလို ခွန်”ဟု မိန်းမပြော၍ ၎င်း
က “ဟဲလို...မိန်း”ဟု ပြန်ပြောအပြီး
ဇာရာကို တွေ့လိုက်၍ “ဟဲလို ဇာရာ”ဟု
ဆက်ပြောသည်။

ဇာရာမှ “ဟဲလို”ဟု ပြန်၍နှုတ်
ခွန်းဆက်လိုက်သည်။

“ခွန်ကို ကျုပ်တို့မှာ ပြောစရာ
တွေ အများကြီးရှိနေတယ်”ဟု မိန်းမ
ပြောကြားသည်။

“အထဲဝင်ပြီး ထိုင်နေကြပါ။ ကျွန်
တော် လိုက်ခဲ့ပါမယ်”ဟု ခွန်မပြော
သည်။

သူသည် ပြုံး၍ ဖြည်းဖြည်းနေ
နေ ပြောသည်။ သူပြုံးလိုက်သောအခါ
ပုလဲစီနေသည့်သွားများသည် တောက်ပ
နေကြလေ၏။

မိန်းနှင့်ဇာရာတို့သည် ကားထဲမှ
ထွက်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားကြသည်။
ခွန်မှ ကားကို ဂိုဏ်းရံထဲသို့ မောင်းသွင်း
လိုက်သည်။

အိမ်၏ အတွင်းပိုင်းသည် မှောင်
၍ အေးမြနေပေသည်။ လိုက်ကာများကို
ဝိတ်ထားသည်။ အခန်း၏အလယ်ဗဟို
တွင် သစ်သားစားပွဲကြီး ရှိနေလေ၏။

ထောင့်တစ်နေရာတွင် လှုပ်မြင်း
ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် ခွေးခြေထိုင်ခုံ
များလည်း ရှိနေပေသည်။ ဇာရာသည်
လှုပ်မြင်းကုလားထိုင်တွင်ထိုင်၍ မိန်း
သည် ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။

ခွန်သည် ခြံဝင်းထဲမှ အိမ်ထဲသို့
ပြန်ဝင်၍ သူတို့နှင့်အတူ ပြန်ဆုံလိုက်
ကြသည်။ သူက ကားသွေ့ကို မိန်းသို့
ပေး၍ ခွေးခြေတစ်ခုပေါ်ထိုင်သည်။ သူ
၏ ရင်းခါးစည်းအိတ်ထောင်ထဲမှ ဆေး
ပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ထုတ်၍ သူ၏ပါးစပ်ထဲ
တွင် တပ်လိုက်ပြီး မီးညှို့လိုက်သည်။

သူသည် ဆေးပြင်းလိပ် မီးခိုးငွေ့
များကို မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ မုတ်ထုတ်

လျက် “ဘာသတင်းလဲပြောပါဦး”ဟု
၎င်းကမေးလိုက်သည်။

“ဟပ်ကာ သေသွားပြီ”ဟု မိန်းမ
စကားပြောသည်။

ခွန်၏ဆေးပြင်းလိပ်သည် အောက်
သို့ ကျသွားလုနီးပါး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
သူသည် စကားပြောရန် ဟလိုက်သော်
လည်း စကားမပြောနိုင်မီ ကားနှစ်စီး
သည် တစ်ဝေါ်တစ်ဖြင့် ခြံဝင်းထဲသို့ လိုက်
ဝင်လာလေ၏။ အနက်ရောင် အဝတ်
အစားများနှင့် လူတချို့သည် ကားထဲ
မှခုန်ထွက်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ အပြေးလာ
နေကြသည်။ သူတို့သည် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
များ ဖြစ်ကြပေသည်။ ခေါင်းဆောင်
ပုဂ္ဂိုလ်သည် အနက်ရောင်အဝတ်အစား
ကို ဝတ်ဆင်ထားပေ။ မိန်းသည် သူ့ကို
ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ ထိုသူ
သည် ရဲမှူးရိုလန်ပင် ဖြစ်ပေသတည်း။

ဂ။

ရဲမှူးရိုလန်

“ကောင်းပါလေ ကောင်းပါလေ”
ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောရင်းဆိုရင်း အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ “မစ္စတာ မိန်း”

“ဟဲလို ရဲမှူးကြီး”ဟု မိန်းကပြော
သည်။ “ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“အဲဒီမှာပဲနေ”ဟု ရဲမှူးမှ ပြော
လိုက်သည်။

ရဲမှူးနှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်လေးဦး
ရှိနေပြီး တစ်ဦးသည် အလွန်အရပ်ရည်
သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထိုသူသည် သေ
နတ်ကြီးတစ်လက်ကို ကိုင်ဆောင်ထား
သည်။ သူသည် တံခါးပေါက်တော့တွင်

ရပ်လျက် ဖိန်း၊ တရာနှင့် ခွန်တို့ဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ရဲမှူးကြီး”ဟု ခွန်မှ ပြောကြားသည်။ “ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ကျွန်တော့်အိမ်ပါ”

“ပါးစပ်ပိတ်ထား”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ အော်ငေါက်ပစ်လိုက်သည်။

အခြားရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် သုံးဦးသည် ထိုနေရာကို စတင်ရှာဖွေနေကြသည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ဦးသည် ခြံဝင်းကိုဖြတ်၍ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ သွားသည်။ အခြားတစ်ဦးသည် ခြံဝင်းကိုပတ်၍ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျန်တစ်ဦးမှ ခွန်၏အိမ်ကို စတင်ရှာဖွေလေတော့၏။ အရပ်မြင့်သောသူသည် တံခါးဘေးမှာပင်နေပြီး သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားဆဲပင်ရှိနေသည်။

လူပျိုမြင်းကုလားထိုင် အပေါ်ရှိ နံရံမှ တိုင်ကပ်နာရီသည် ချောက်ချက်ချောက်ချက်ဖြင့် အသံထွက်နေသည်။ ဖိန်းမှ တရာကိုကြည့်လိုက်သည်။ တရာက ဖိန်းကိုပြန်ကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှ ခွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် ရဲမှူးနှင့် သေနတ်သမားများကို ကြည့်နေကြပြန်သည်။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြပေ။ နာရီသွားနေသံမှတစ်ပါး အရာရာအားလုံးသည် တိတိဆိတ်ဆိတ်နေပေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားပြီးနောက် ဖိန်းမှ ရဲမှူးသို့ ပြောသည်။

“သူတို့ ဘာတွေ့ရာနေကြတာလဲ”ဟု သူက မေးလိုက်သည်။

အဖြေ ပြန်ပေါ်မလာ။

“သူတို့ ဘာတွေ့ရာနေကြတာလဲ ရဲမှူးကြီး”ဟု ဖိန်းမှ ထပ်မံမေးမြန်းလိုက်ပြန်သည်။

“ပါးစပ်ပိတ်ထား”ဟု ရဲမှူးမှ ဟန်တားလိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ”ဟု ဖိန်းမှ ပြောကြား၍ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အေးနေသည့် အခန်းတွင်း၌ နာရီဝက်ခန့် သူတို့ထိုင်နေကြပြီးနောက် တရာသည် သူမ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ခွန်သည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကုန်သွားသဖြင့် နောက်တစ်လိပ် ပီးထပ်ညှိလိုက်သည်။ ထိုနောက် ဖိန်းသည် သစ်သားစားပွဲပေါ်သို့ သူ၏လက်ချောင်းများဖြင့် ခေါက်နေလေ၏။

“အဲဒီလို မလုပ်နဲ့”ဟု ရဲမှူးမှ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာကို မလုပ်နဲ့ပြောတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ စားပွဲပေါ်ကို မခေါက်ပါနဲ့”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောကြားသည်။

“ဆောရီးဗျာ”ဟု ဖိန်းပြော၍ လက်ချောင်းခေါက်နေသည်ကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြံထဲမှ တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ရဲမှူး”ဟု ရဲသားမှ အော်ပြောလိုက်သည်။ “ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားနှစ်စီးရှိနေတယ်”ဟု ထိုသူက ပြောလိုက်သည်။

“ကားတွေကို ကျွန်တော်ရှာရမလား”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် ရှာလိုက်မယ်”ဟု ဆိုကာ ရဲမှူးသည် ထိုသူနှင့်အတူ

အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ဖိန်းသည် ခွန်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး သူ၏မျက်ခုံးများကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။ ခွန်မှ သူ၏ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။ သေနတ်ကိုင် ခေါင်မြင့်မြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်သည် သူ့ကာမကင်းစွာ ခွန်နှင့် ဖိန်းတို့ကို ကြည့်နေရင်း သေနတ်ကို သူ၏လက်များဖြင့် ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ခွန်သည် သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလိုက်ကာ သူ၏ရှေ့တည့်တည့်သို့ကြည့်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဖိန်းသည် မျက်နှာကြက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တရာသည် ပြုံးသည်ဆိုရလောက်သာ ပြုံးလိုက်သည်။

“နင် ဘာကိုမြင်လို့ ပြုံးတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ တရာကိုမေးသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”ဟု တရာမှ ပြန်ဖြေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူးလား”ဟု ဖိန်းမှ ပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားနေပါတယ်”ဟု တရာမှ ပြောသည်။

“ဘာအကြောင်းလဲ”ဖိန်းမှမေးသည်။

“လူ့ဘဝကိုလေ”ဟု တရာပြောရင်း ပြုံးနေလေ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်ခန့် ကြာသွားပြီး နောက် ရဲမှူးရိုလန် ပြန်ရောက်လာသည်အထိ ဘယ်သူမှ စကားမပြောမလုပ်ရှားဘဲ တစ်ဖန်ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

“ကားတစ်စီးရဲ့ နောက်ဘက်ခန်းသော့ခတ်ထားတယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “ဘယ်သူ့ဆီမှာ သော့ရှိနေသလဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီမှာရှိတယ်”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“အဲဒါ ကျုပ်ကိုပေး”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

ဖိန်းမှ သော့ပေးလိုက်လေလျှင် ရဲမှူးသည် တစ်ဖန် အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြန်သည်။

မိနစ်အနည်းငယ် ကြာသွားပြီး သည့်နောက် ရဲမှူးပြန်လာသည်။ သူသည် အခြားရဲသားသုံးဦးအား လမ်းခေါ်လိုက်၍ သူတို့အားလုံး အခန်းထဲသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ရဲမှူးနှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးရပ်လျက် ခွန်၊ ဖိန်းနှင့် ဇာရာတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲမှူးသည် အခန်းကိုဖြတ်လျှောက်၍ ရုတ်တရက် ဖိန်း၏မျက်နှာကို ဖြတ်၍ရိုက်လိုက်သည်။

“အခု”ဟု ရဲမှူးကပြောပြီး “စကားပြောကြစို့”ဟု ဆိုလိုက်လေသတည်း။

၉။

စာတိုက်

“ဘာပြုလို့ အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

ရဲမှူးသည် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“မင်းကို အိပ်ရာကနိုးလိုက်တာ”ဟု သူကဆိုသည်။

“ကျုပ် နီးနေပြီးသားပဲ”ဟု ဖိန်းမှ ပြန်ပက်လိုက်၏။

ရဲမှူးသည် သူ၏အပြုံးကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ငါဒီမှာ ငါ့အချိန်တွေ လာဖြုန်း

နေတာမဟုတ်ဘူး”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောလိုက်သည်။ “ငါ တစ်ခုခုကိုရှာနေတာ”

“ကျုပ်တို့ အဲဒါကို သတိထားမိလိုက်ပါတယ်”ဟု ခွန်မှ ကြားဝင်ပြောသည်။

“ငါ ဘာကိုရှာနေသလဲဆိုတာ မင်းတို့သိသလား မသိဘူးလား” ခွန်ဘက်သို့လှည့်ရင်း ရဲမှူးမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း ကျုပ်မသိပါဘူး”ဟု ခွန်မှ ဖြေလိုက်သည်။

“ငါ့ကို ညာမယ်မကြံနဲ့နော်”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

“ကျုပ် ညာပြောမနေပါဘူး”ဟု ခွန်မှပြောသည်။ “ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုရှာနေကြတာလဲ”

ရဲမှူးသည် ခွန်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲတပ်သားတစ်ဦး၏ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သတင်းစာ မင်းမှာပါသလား”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာပါ ရဲမှူး”ဟု ရဲတပ်သားမှ ဖြေကြားရင်း သူ၏အိတ်ထောင်ထဲမှ သတင်းစာတစ်စောင်ကိုထုတ်၍ ရဲမှူးထံသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“မနေ့ကသတင်းစာပဲ”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “နားထောင်”ထို့နောက် ရဲမှူးသည် စတင်ဖတ်ပြလေ၏။

ပြတိုက်မှ ကျော်ကြားသော အစိုးတန်ရတနာအစိုးခံရခြင်း

ဒါနာ၊ အာဂါနေ၊ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀-မှ ရွှေဖြင့်သွန်းလုပ်ထားသည့် အီဂျစ်ဘုရင် စတုတ္ထမြောက် ဖေးရီးချက်စ်ရန်၏ ဦးခေါင်းရှပ်တုသည်

အလွန်အဖိုးထိုက်တန်သော ရတနာဖြစ်ပြီး ယမန်နေ့နောင်းပိုင်းလောက်တွင် ပြတိုက်မှ ပျောက်ဆုံးလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အဆိုပါဦးခေါင်း မည်ကဲ့သို့ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း စဉ်းစားမရနိုင်သေးကြောင်း ပြတိုက်ညွှန်ကြားရေးမှူးပါမောက္ခကတန်မှ ပြောကြားသည်။ အဆိုပါ ဦးခေါင်းသည် လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ်မှ ရောက်လာရုံသာ ရှိပါသေးသည်။ ပြတိုက်သို့ အသစ်ရောက်ရှိလာသည့် အစိုးတန်ရတနာဖြစ်သည်။ ဒါနာမြို့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးဖရန်စစ်ရိုလန်၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ၎င်း၏လက်အောက်တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရဲမှူးသည် စာဖတ်ပြနေသည်ကို ရပ်၍ အပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း အဲဒီအကြောင်းကို ကြား လိုက်ပါတယ်”ဟု ဖိန်းမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်တုန်းကလဲ”ဟု ရဲမှူးမှ အသံမာမာဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မနေ့က ညနေပိုင်းသတင်းမှာ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “ရေဒီယိုကပါ”

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ဇာရာလည်း ပြုံးသည်။ ခွန်မှ ရယ်လိုက်လေ၏။ ရဲမှူးသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်တွေသွားပုံရသည်။

“ငါ့အချိန်တွေကို မဖြုန်းနဲ့”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။ “မင်းတို့ ဒီဦးခေါင်းအကြောင်း ဘာသိသလဲ”

“ဘာမှမသိပါဘူး” ဖိန်းမှပြောသည်။ “ခင်ဗျားလိုက်ရှာနေတာ အဲဒါကိုလား” “ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်” ရဲမှူးက

ပြော၍ ဖိန်းမှ ရယ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ရဲမှူးကြီး”ဟု သူကပြောသည်။ “ဒီခေါင်းကို ကျုပ်မခိုးပါဘူး”

ခွန်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ သူကလည်းမခိုးဘူး။ သူမကလည်းမခိုးဘူးဟု ဆိုကာ ဇာရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်သူမှ အဲဒါကို မခိုးခဲ့ကြပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲအချိန်တွေကို အလကားလာဖြန်းနေတာပဲ”

“ငါ့အနေနဲ့တော့ သိပ်မသေချာသေးဘူး”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

“ဒါကိုကြည့်”

သူသည် ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ဖိန်းသို့ လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဖိန်းမှ ၎င်းကိုကြည့်သည်။ အဆိုပါဓာတ်ပုံကို ပြတိုက်၏အတွင်း၌ ရိုက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားများပါသော အုပ်စုတစ်စုသည် စတုတ္ထမြောက် ချက်ဖ်ရန်၏ ရွှေဦးခေါင်းကို ဝိုင်း၍မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေကြသည်။ လူအားလုံးသည် ဖန်ခွက်များကို ကိုင်ထားရင်း ပြုံးနေကြသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့သီတင်းပတ်က အရေးကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေအများအပြား ပြတိုက်ရောက်လာခဲ့ကြတယ်”ဟု ရဲမှူးမှ ပြောသည်။ “အဲဒီမှာ ညှဉ်းပွဲလုပ်ပေးတာ။ ဖေးရီးဦးခေါင်းရောက်လာလို့ အခမ်းအနား ကျင်းပကြတာပဲ။ အဲဒီဓာတ်ပုံကို ညှဉ်းပွဲမှာ ရိုက်ထားခဲ့တာ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“အခု ဓာတ်ပုံထဲက ယောက်ျားတွေကို အနီးကပ်ကြည့်လိုက်ပါ”ဟု ရဲ

မှူးရိုလန်မှ ပြောသည်။

ဖိန်းမှကြည့်သည်။ ပါတီပွဲတစ်ခုတွင် ပျော်ရွှင်စွာ ပြုံးနေကြသည့် အုပ်စုတစ်စုဖြစ်သည်။ ပထမဝိုင်းတွင် ၎င်းတို့အနက် တစ်ဦးမျှ သူမမှတ်မိခဲ့ပေ။ ထို့နောက် သူသည် ပိုမိုနီးကပ်စွာ ထပ်မံကြည့်လိုက်တော့မှ ဓာတ်ပုံ၏ လက်ဝဲဘက် ရှေ့ဘက်လူတစ်ဦး၏ နောက်တွင် တစ်ခြမ်းကွယ်လျက် လူတစ်ဦးရှိနေသည်။ ၎င်းသည် ဟပ်ကာ ဖြစ်နေလေ၏။

“မင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မှတ်မိသလား”ဟု ရဲမှူးမှမေးသည်။

“ဟုတ်”ဟု ဖိန်းမှဖြေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”ရဲမှူးမှမေးသည်။

“လက်ဝဲဘက်ကလူ”ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “အဲဒါ ဟပ်ကာလေ”

“အတိအကျပဲ”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှပြောသည်။ “အဲဒါ ဟပ်ကာ”

“ကောင်းပြီ”ဟု ဖိန်းကပြောလိုက်သည်။ “ဒါကြောင့် ဟပ်ကာ ညှဉ်းပွဲမှ တက်ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ဘာသက်သေထုတ်ပြမလဲ”

“ဓာတ်ပုံနောက်ဘက်ကို လှန်ကြည့်လိုက်”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

ဖိန်းသည် ဓာတ်ပုံ၏ကျောဘက်သို့ လှန်ကြည့်လိုက်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေ၏။ စီ ၃၀၄ တနင်္လာ။ ၎င်းစာသားသည် ဟပ်ကာ၏ လက်ရေးဖြစ်သည်။

“လက်ရေးကို မင်းမှတ်မိသလား”ဟု ရဲမှူးမှ မေးလိုက်သည်။

“မသိပါဘူး”ဟု ဖိန်းမှဖြေသည်။

“မင်း မသိဘူးလား”ရဲမှူးမှ မေး

လိုက်သည်။ “ကောင်းပြီလေ။ ငါပြောပြမယ်။ အဲဒီလက်ရေးက ဟပ်ကာလက်ရေးပဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှမေးသည်။

“ဟပ်ကာရဲအိမ်မှာ ဒီဓာတ်ပုံကို ငါတို့တွေ့ရတာ”ဟု ရဲမှူးရိုလန်မှ ပြောလိုက်သည်။ “နောက်ပြီး ဓာတ်ပုံနောက်ဘက်က လက်ရေးဟာ ဟပ်ကာရဲလက်ရေးဆိုတာ သေချာတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ သူ့အိမ်မှာ ဘာသွားလုပ်ကြတာလဲ”ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါကို သွားရှာတာပေါ့”ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”ဟု ဖိန်းမှမေးသည်။

“ငါတို့ဆီကို ဖုန်းခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဟပ်ကာအိမ်ကိုသွားဖို့ တစ်ယောက်က ပြောတယ်။ စိတ်ဝင်စားစရာတစ်ခုခုကို တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ကပြောတယ်”ဟု ရဲမှူးမှရှင်းပြသည်။

ဖိန်းသည် အဆောတလျင် စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟပ်ကာသည် ဖေးရီးခေါင်းကို ခိုးယူမည်။ သို့မဟုတ် ၎င်းကို တစ်ယောက်ယောက်အား ခိုးယူရန် စီစဉ်ခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ရဲမှူးရိုလန်အား တစ်ဦးဦးမှ သတင်းပေးခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ထိုသူသည် ဟပ်ကာကို မနှစ်သက်သူဖြစ်မည်။ ယခု ရဲမှူးရိုလန်သည် ဖိန်း၊ ခွန်နှင့် ဇာရာတို့ကို သံသယဝင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့အားလုံးက ဟပ်ကာဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ရဲမှူး

ကကော ဟပ်ကာသေသွားပြီကို မသိသေး၍လာ။

“ခင်ဗျား ဟပ်ကာကို ဖမ်းမိပြီလား” ဟု ဖိန်းမှ ရဲမှူးကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်လေ၏။

“မဖမ်းမိသေးဘူး” ဟု ရဲမှူးရှိလန်မှ ပြောသည်။ “ဒါပေမယ့် သူ့ကို မကြာခင် ဖမ်းမိတော့မှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုဖမ်းထားမိပြီလေ”

ထို့ကြောင့် ဟပ်ကာသေပြီကို ရဲမှူးမသိသေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကောင်းသားပဲဟု ဖိန်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူ့မှာအကြံအစည်မရှိပေ။

“ရဲမှူးရှိလန်” ဟု ဖိန်းမှပြောလိုက်သည်။ “ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျား ဖမ်းထားပြီးတာ ဟုတ်ပေမယ့် ကျုပ်တို့က ဒီခေါင်းအကြောင်း ဘာမှမသိပါဘူး။ ဟပ်ကာက သူ့ဘာသာ စီစဉ်ခဲ့တာပါ”

ရဲမှူးရှိလန်သည် ဖိန်းသို့ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဖန် ခွန်၊ တစ်ဖန် တရာသို့ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ကျွမတို့ ဒီကိစ္စအကြောင်း မသိတာအမှန်ပါ” ဟု တရာမှ ဝင်ပြောသည်။

“တကယ်ဆိုရင် . . . ဒီခေါင်းအကြောင်း ကျုပ်တို့ကို ပြောသင့်တာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ သူက မပြောပြခဲ့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အဲဒါကို မကြိုက်တာပါပဲ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို အကြံပေးချင်ပါတယ်” ဟု ဖိန်းမှ ပြောကြားလိုက်သည်။

“ဘယ်လို အစီအစဉ်မျိုးကိုလဲ” ဟု ရဲမှူးရှိလန်မှ မေးသည်။

“ကျုပ်တို့ကို သွားခွင့်ပြုပါ” ဟု ဖိန်းက ဆိုသည်။ နောက်ပြီးမှ ဟပ်ကာ

ကို ခေါ်လာခဲ့ပေးပါမယ်”

ရဲမှူးရှိလန် ရယ်လိုက်လျှင် ကျန်ရဲသားများကလည်း လိုက်၍ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။

“အဲဒီလို ငါလုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ မင်းတို့ကို သွားခွင့်ပေးလိုက်ရင် ဒီနေ့ညတွင်းချင်း ဟပ်ကာရယ်၊ ခေါင်းရယ် မင်းတို့အားလုံး ထွက်ခွာသွားကြမှာ” ဟု ရဲမှူးမှပြောသည်။

“ဒီမှာ” ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“ကျုပ် ဘာလုပ်ချင်တယ် ဆိုတာကို ပြောပြပါဗျာ။ ဒီမှာ ခွန်ရှိနေမယ်။ သူ့ကို ဓားစာခံအဖြစ် ခေါ်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်နဲ့တရာကို သွားခွင့်ပေးပြီး ဟပ်ကာကို ခင်ဗျားဆီခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ရဲမှူးရှိလန်သည် စဉ်းစားနေလေ၏။ သူခိုးတစ်ဦးကို သူခိုးတစ်ဦးဖြင့်ဖမ်းရန် အသုံးချရတော့မည်ဟု ရဲမှူးစဉ်းစားသည်။ ဒါဟာ ဆိုးတဲ့အကြံဉာဏ်တော့မဟုတ်ပေဘူး။ ဖိန်းနှင့်တရာသည် သူအတွက် ဟပ်ကာကို ခေါ်လာပေးမည်။ ထိုသည့်နောက်ပိုင်း၌ ဟပ်ကာအပြင် ဖိန်းနှင့် တရာကိုလည်း ဖမ်းထားလိုက်နိုင်မည်။ တကယ်တော့ ဆိုးတဲ့အကြံဉာဏ်တစ်ခု မဟုတ်ချေ။

“ကောင်းပြီလေ” ဟု ရဲမှူးရှိလန်မှ သဘောတူညီလိုက်လေသတည်း။

၁၀၈

အခန်း ၃၀၄

ရဲမှူးရှိလန်သည် ဤအစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး သူ၏လူများက ခွန်ကို

အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားကြသည်။ ဖိန်းနှင့်တရာတို့သည် ဂိုဒေါင်တွင်းမှ ကားနံရံအနက် တစ်စီးကို ယူသွားကြလေ၏။ ယခုအခါ သူတို့သည် ဒါနာမြို့ဆီသို့ ဦးတည်နေသည့် တောင်ပေါ်လမ်းတစ်လျှောက် ကားကို မောင်းနှင်နေကြလေ၏။

“ဆာနေပြီလား” ဟု မြို့အောက်ဘက်သို့ ကားကို စတင်မောင်းရင်း ဖိန်းမှ တရာကိုမေးလိုက်သည်။

“အင်း... ဆာနေပြီ” ဟု တရာမှ ဆိုသည်။

“အေးပါ။ ငါတို့စားနိုင်တဲ့ ဆိုင်ကောင်းကောင်းကို ငါသိတယ်” ဟု ဖိန်းမှ ပြန်ပြောသည်။

ယခု သူတို့သည် ရေကန်ကို မြင်နိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ မွန်းတိမ်စ စောစောပိုင်းနေရောင်သည် မော်တော်ဘုတ်ကလေးများအပေါ်သို့ တောက်ပနေစေလေသည်။

တောင်ခြေအနီးသို့အရောက် ဖိန်းသည် မော်တော်ကားကို လမ်းမမှချိုးကျွ၍ ရေကန်ဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင်သွားသည်။ ရေကန်၏ဘေးတွင် ပျော်ပွဲစားသောက်ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင် ရှိနေပေသည်။ ရေကန်ဘေးမှ စားသောက်ဆိုင်တွင် ပန်းခြံတစ်ခု ရှိနေလေရာ ၎င်းအတွင်း၌ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို ခင်းကျင်းထားသည်။ စားပွဲများတွင် လူများသည် နေ့လယ်စာကို စားသောက်နေကြသည်။ ဖိန်းသည် အဝင်မှ ကားရပ်ထားရာ နေရာကလေးတွင် သူ၏ကားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။

“လာလေ တရာ သွားကြမယ်”

ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း... ဇာရာသည် မလုပ်ရှားသော သူတို့၏ကားရပ်ခန်းမှ ဘေးချင်းကပ်နေသည့် ကားထဲသို့ သူမ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာရှိလို့” ဟု ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ကားနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်ပါ” ဟု ဇာရာမှ ဆိုသည်။

ဖိန်းသည် ကားနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကော်ဒီပိုင် ၄၂၅။ သေချာနေပေသည်။ ထိုနေ့ စောစောပိုင်းတွင် ဇာရာကို တင်ခေါ်သွားခဲ့သည့် ကားပိုင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု ဇာရာမှမေးသည်။

“သွားပြီး စားကြရမှာပေါ့” ဟု ဖိန်းမှဆိုသည်။ “ငါတို့ ဆာနေကြပြီလေ”

“ကျွန်မတို့ရဲ့ ထိပ်ပြောင်မိတ်တွေက ဘယ်လိုလဲ” ဇာရာမှ ထပ်မေးသည်။

“လူတွေရှေ့မှာ သူ ဘာမှမလုပ်နိုင်ပါဘူးကွာ” ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။

“လာ... သွားကြရအောင်”

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပန်းခြံထဲသို့သွား၍ ရေနံအိမ်အနီးရှိ စားပွဲတစ်ခုတွင်ထိုင်ရင်း စားစရာကို မှာလိုက်ကြသည်။

“နင် သူတို့ကိုတွေ့သလား” ဟု သူတို့စားသောက်နေကြရင်း ဖိန်းမှ မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ” ဟု ဇာရာမှမေးသည်။

“ငါတို့ရဲ့ ထိပ်ပြောင်မိတ်တွေကိုလေ” ဟု ဖိန်းမှမေးလိုက်၏။

“မတွေ့ဘူး။ သူ အထဲမှာရှိနေမယ်” ဟု ဇာရာမှ ပြောသည်။

ဇာရာနှင့် ဖိန်းတို့သည် အလွန်ဆာလောင်နေကြသဖြင့် သူတို့ တော်တော်များများ စားပစ်လိုက်ကြလေ၏။

“ငါတို့ နောက်ထပ် ဘာလုပ်ကြမလဲ” ဟု သူတို့သည် ကော်ဖီသောက်နေကြရင်း ဖိန်းမှ မေးသည်။

“ရှင်ပြောလေ” ဟု ဇာရာမှ ဆိုသည်။

“နင်က ဘော့စ်ပဲမဟုတ်လား” ဟု ဖိန်းမှ ပြောသည်။

“ကျွန်မပဲလေ” ဟု ဇာရာမှ ပြောပြီး ပြီးနေသည်။ “ဒါပေမယ့် ဒါက ရှင့်အစီအစဉ်ပဲ”

“အိုကေ ဓာတ်ပုံရဲ့နောက်ကျောမှ ရေးထားတာကို နင်မှတ်မိတယ်မဟုတ်လား” ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။

“စာလုံးရယ်၊ နံပါတ်ရယ်၊ နေ့ရယ်” ဟု ဇာရာပြောသည်။ “နောက်ပြီး စီအက္ခရာ”

“စီ ၃၀၄ တနင်္လာ” ဟု ဖိန်းမှ ရွတ်ပြသည်။

“အဲဒါ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ” ဟု ဇာရာမှမေးသည်။

“ကောင်းပြီ၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ တနင်္လာနေ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ” ဟု ဖိန်းမှ ရှင်းပြသည်။

“အများကြီးပဲလေ” ဟု ဇာရာမှ ပြောသည်။

“ထူးထူးခြားခြားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ စဉ်းစားကြည့်” ဟု ဖိန်းမှ ထောက်ပြလိုက်သည်။

ဇာရာ စဉ်းစားသည်။ “ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ရွှေခေါင်းအခိုးခံခဲ့ရတယ်”

“အတိအကျပဲ” ဟု ဖိန်းမှပြောသည်။ “နောက်ပြီး ရွှေခေါင်းက ဖေးရီးချက်ပီရဲ့ ဦးခေါင်း”

“စီဆိုတာ ချက်ပီရင်” ဟု ဇာရာမှ စိတ်လှုပ်ရှားကာ ပြောလိုက်သည်။ (C for Chefred)

“အတိအကျပဲ” ဟု ဖိန်းမှ ထပ်ပြောသည်။ “ဖေးရီးရဲ့ ရွှေခေါင်းအခိုးခံလိုက်ရတယ်”

“ဒါပေမယ့် ၃၀၄ ဆိုတာက ကော” ဟု ဇာရာမှ မေးသည်။

“မသေချာပေမယ့် ငါ ခန့်မှန်းကြည့်နိုင်တယ်” ဟု ဖိန်းမှ ရှင်းပြသည်။

“ဆိုပါဦး” ဟု ဇာရာမှ ပြန်မေးသည်။

“ငါ့အထင် အခန်းတစ်ခန်းရဲ့ နံပါတ်ဖြစ်မယ်။ ဟိုတယ်တစ်ခုက အခန်းနံပါတ်တစ်ခု။ နောက်ပြီး ငါသိထားတဲ့ ဟိုတယ်မှာ အခန်းတွေ အများကြီးရှိနေတယ်” ဟု ဖိန်းမှရှင်းပြသည်။

“အဲဒါ ဘယ်ဟိုတယ်လဲ” ဟု ဇာရာမှမေးသည်။

“အင်ပါရီရယ်ဟိုတယ်” ဟု ဖိန်းမှ ပြန်ဖြေသည်။

“တိုးတိုး” ဟု ဇာရာမှ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သည်။ သူမသည် ဖိန်းကို ကျော်၍ စားသောက်ဆိုင် အဆောက်အအုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေလေ၏။ ဖိန်းသည်လည်း လှည့်၍ကြည့်လိုက်သည်။ ထိပ်ပြောင်“စားပွဲထိုး”သည် အငြိုးသူနှစ်ဦးနှင့်အတူ ပန်းခြံထဲသို့ ဝင်လာနေ

ပေသည်။ သူတို့အထဲမှ လူတစ်ဦးသည် အရပ်ရှည် အသားမည်း၍ အဖြူရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူသည် အီတလီလူမျိုးပုံ ပေါက်နေသည်။ အခြား သူသည် ပိုမိုအရပ်ပု၍ အတော်လေး ဝမ်းနေလေသည်။ သူတို့သည် မိန်းမနှင့် တရားကို မြင်ဟန်မတူဘဲ အခြားစားပွဲ တွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် သစ်ပင်တစ်ပင်နှင့် တစ်ဝက်ခန့် ကွယ် နေပေသည်။

“ကျွန်မတို့ကို သူတို့မမြင်ကြဘူး” ဟု တရားမပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သူတို့ကို ငါတို့မြင်နေ ရတယ်။ ဒီနေရာကနေ သူတို့ကို အနီး ကပ် စောင့်ကြည့်လို့ရတယ်။ နောက် ‘ထပ် ကော်ဖီသောက်ခိုင်းမလား’ဟု မိန်းမ ပြောလိုက်သည်။

“အင်း... သောက်တာပေါ့”ဟု တရားမ ပြောသည်။

ထို့နောက် မိန်းမသည် တရား၏ ပန်းကန်ခွက်ထဲသို့ ကော်ဖီကို လောင်း ထည့်ပေးသည်။

“ကျွန်မတို့ အင်ပါရီယာယ်ဟို တယ်ကို သွားကြမလား”ဟု တရားမ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် မေးလိုက် သည်။

“အေး... သွားကြမယ်။ ဒါပေ မယ့် အလျင်မလိုဘူး။ အဲဒီသုံးယောက် ဟိုမှာ ဘာလုပ်နေကြသလဲလို့ ငါကြည့် ချင်သေးတယ်”ဟု မိန်းမပြောသည်။

ထို့ကြောင့် တရားနှင့်မိန်းမတို့သည် ရေနံ၏ဘေးမှာပင် သူတို့ထိုင်၍ ကော်ဖီကိုသောက်နေကြရင်း မွန်းလွဲပိုင်းနေ ရောင်အောက်တွင် ထိုသူသုံးဦးအား

စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တရားသည် ရုတ်တရက် မိန်းမ ဘက်သို့လှည့်၍ သူ၏လက်မောင်းကို ထိလိုက်သည်။ ထိပ်ပြောင်လူနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်သည် နေ့ခင်းစာ စားသောက်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပန်းခြံကိုဖြတ်လျက် ယဉ်ရပ်နားရာနေ ရာသို့ ဦးတည်လျှောက်နေကြလေ၏။ တရားကို မလုပ်မရှာဘဲထိုင်နေရန် မိန်းမ အပိုအခြည်ပြလိုက်သည်။ သူတို့သုံးဦး သည် ကားထဲဝင်၍ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကားဘီးလိုမို ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို သူတို့ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းမသည် ငွေ ရှင်းပေးပြီး သူနှင့်တရားတို့သည် ကားထဲ သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သည် အခြားကားအား ဒါ နာမြို့ထဲသို့ သွားနေသည်ကို သူတို့၏ ကားဖြင့် နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေကြ လေ၏။ အဆိုပါကားသည် မြို့သို့ရောက် ရှိသွားရာ နောက်သို့ ချိုးဝင်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့၏ကားသည် လမ်း ကျဉ်းလေးများထဲမှတစ်ဆင့် ပါလီမန်ပန်း ခြံသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ကြပေသည်။ ၎င်း မှတစ်ဆင့် သူတို့၏ကားသည် ညာဘက် ကွေ့၍ လမ်းကျယ်တစ်ခုမှ လိုက်ပါ သွားကာ မြို့၏ ချမ်းသာသောအပိုင်းဆီ သို့ ဦးတည်သွားနေကြပေသည်။

ဤအပိုင်းကို ပန်းခြံရပ်ကွက်ဟု အမည်တွင်နေရသည်။ အကြောင်းရင်း မှာ ၎င်း၏ဗဟိုတွင် ပြည်သူ့ပန်းခြံရှိနေ သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ပန်းခြံ၏ ဘေးတစ်လျှောက်တွင် ဂိုဏ်းသားလမ်းကြီး တစ်သွယ် ရှိနေပေသည်။ ဤဂိုဏ်း သားလမ်းတွင် ဟိုတယ်များ အပြည့်အလုံ

ပေါများလှကာ အင်ပါရီယာယ်ဟိုတယ် သည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုသူသုံးဦး ၏ကားသည် အဆိုပါဟိုတယ်၏ အပြင် ဘက်တွင် ရပ်ထားလိုက်၏။ သူတို့၏ ကား၏ နောက်ဘက်ကျကျ ခပ်လှမ်း လှမ်းနေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ချို့၏ အရိပ် အာဝါသအောက်တွင် မိန်းမကားကိုရပ် ထားလိုက်သည်။

“ကောင်းပါလေကွာ”ဟု သူက တရားကို ပြောလိုက်သည်။ “အင်ပါရီယာယ်ဟိုတယ်။ အဲဒါ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်”

“ရှင် အထဲဝင်လိုက်သွားမလား” ဟု တရားမ မေးသည်။

“သွားရမှာပေါ့”ဟု မိန်းမပြော သည်။

“ဘာပြုလို့လဲ”ဟု တရားမ မေး သည်။

“တစ်စုံတစ်ခုလုံးသာရင် လိုရ မည်ရ” မိန်းမ ပြောသည်။

“အိုကေ... ကံကောင်းပါစေ”ဟု တရားမ ဆုတောင်းပေးလိုက်သည်။

မိန်းမသည် “ကျေးဇူးပဲ”ဟု ဆိုကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ သူသည် ဆွဲသည့်လက်ခံသည့် ကောင်တာစားပွဲ သို့ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားလိုက်သည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ)

မိန်းမထောင်မှသည်

ကျော်မြသန်း

မိန်းမလောကမှာသည်

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမ္မာဆက်)

ထောင်ထဲမှာ အမှန်အကန်ထက် အကြံအဖန်က ပိုများသည်။

ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာအတွက် အကြံအဖန်၊ အပေါ့အလေးစွန့်ဖို့ အကြံ အဖန်၊ ရေချိုးဖို့ အကြံအဖန်၊ အဝတ် လျှော်ဖို့ အကြံအဖန်၊ ထမင်းဟင်း ပုံစံ ထက်ပိုရဖို့ အကြံအဖန်၊ အလုပ်သက် သာဖို့ အကြံအဖန်။

ဘာရောဂါမှမဖြစ်၊ ဖျားနာခြင်း လည်းမရှိဘဲ ဆေးရုံပြလိုက်ရဖို့ အကြံ အဖန်၊ နို့စားပေါင်မှန်စားရဖို့ အကြံ အဖန်၊ တစ်ပတ်မှာ တစ်နှစ်သာစားရ သည့် အသားဟင်း အတုံးကောင်း ကောင်း၊ အရည်အနှစ်နှင့် ရေပေါ်ဆီရ ဖို့ အကြံအဖန်။

ထိုထိုများအပြင် အခြားသော အကြံအဖန်မျိုးစုံလည်း ရှိသေးသည်။

သုံးလေးရက်လောက် နေလိုက် သည်နှင့် ထောင်အထာသဘောများကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်စေကာမူ တီးမိ ခေါက်မိလောက်တော့ သိရသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများအဖို့ အစားအနေ အတွက် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စရိုက်အကျင့် မတူသူများနှင့် တွဲစပ်နေထိုင်ရသော စိတ် ဆင်းရဲခြင်းတို့ထက် သာလွန်သော စိတ်ဆင်းရဲမှုမှာ မဖြစ်ကြောင်းကို ရင် ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်၏။

ခုထိ ရှေ့နေမပွားရသေး။ ဦးမျိုး လွင်၏ အခြေအနေ ဘယ်သို့ရှိသည် ကိုလည်း မသိရသေး။

သေစေလောက်သော ဒဏ်ရာ မဟုတ်လျှင် အာမခံရဖို့ လမ်းရှိသည်။ ဒါကိုတော့ ကိုယ်ကနားလည်လို့မဟုတ်။ ဒေါ်တင်လေးကြီး ပြောပြချက်အရ သိရ ခြင်းဖြစ်၏။

သည်လိုဆိုလျှင် ဦးမျိုးလွင်အပေါ် ဘယ်လောက်ပင် ခါးသီးနားကြည်းစိတ် ရှိစေကာမူ အသက်မသေပါစေနဲ့၊ အလွန်အမင်း ထိခိုက်လောက်သော ဒဏ်ရာမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရ တော့မည်ပဲ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခါးစည်းခံမည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးထားပေမယ့် တကယ်တမ်း အကျပ်အတည်း အခက် အခဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်လာရသောအခါ လူ သဘာဝအရ သက်သာရာအခွင့်အလမ်း ကို မျှော်ကိုးမိ၏။

လူပင်ဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ပင်ဖြစ် စေ အလှောင်အပိတ်၊ အကျဉ်းအကျပ် နှင့် ဤလာသောအခါ ထွက်ပေါက်ကို ရှာရစမြဲရှိ၏။

ပြောသာပြောရသည်။ တကယ် တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့ မလွယ်။ အား တက်စရာထက် အားလျော့စရာများသာ လွှမ်းထင်လာသည်။

အာမခံကိစ္စတို့ဘာတို့ ဆိုတာက အပြောလွယ်ပေမယ့် လက်တွေ့အလုပ် မလွယ်။

သူတို့ဘက်က ငွေအားရော၊ လူ အားပါ လွန်လွန်ကဲကဲ လိုက်အားသာ သည်။ ဖိဖိစီးစီး လိုက်မည်မှာလည်း သေချာသည်။

ဦးမျိုးလွင်မှာက ထောက်ထားစာ နှာ ခွင့်လွှတ်တတ်သော စိတ်ထားမျိုး လုံးဝမရှိ။ ကိုယ့်လိုဘာ ပြည့်ဝမှုတစ်ခု တည်းကိုသာ ဦးစားပေးအလေးထားသူ။

တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သလို အတ္တ မာနလည်း လွန်ကဲသည်။ ဘယ်ကိစ္စတွင် မဆို သူ့အပေါ် တစ်ကွက်ကြောရင် သူ က နှစ်ကွက်သာအောင် သုံးလေးကွက် ပြန်ကြောတတ်သူ။

ပြောစရာဆိုစရာ၊ လုပ်စရာရှိပြီ ဆိုရင် ဘာကိုမှ ထောက်ထားသူမဟုတ်။

အပေါင်းအသင်း ဝင်ဆုံသည်ကို တော့ ပြောစရာမရှိ။ စီးပွားရေးသမား ပီပီ ကိုယ့်အကျိုးအတွက် တုံ့ပြန်အကျိုး ပြုနိုင်သူမှန်သမျှကို ကိုယ်ဩဇာရိပ် အောက်ရောက်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသူ လည်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုလူမျိုးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရမည် ကိစ္စ၊ မယှဉ်ပြိုင်ခင်ကတည်းက ကိုယ် ဘက်က တစ်ပန်းရုံးပြီးသား၊ အလေး ကြောစကားနှင့်ပြောရလျှင် ဆင်းရဲလေး

တစ်လေး။

ပြီး...သူက ကျားနာခဲ့ ခဲ့မှာ သေချာသည်။ ဘယ်မလဲ ကိုယ့်ဘက် က မျှော်လင့်ချက်။ အမှုအတွက် ဘယ် လိုရင်ဆိုင်ရမည်ကို အတွေးမစဉ်ရဲ အောင် ရှိရသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူနဲ့ မညှိအေးတို့ လို ဘဝတူတွေက ဘယ်လိုပင် အား ပေးကြပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာ သိမို့ မချိုးပြီးကိုသော်မှ အားခံ၍ ပြုံးနေ ရ၏။

ရုံးထွက်ရက်ကလည်း လိုသေး သည်။ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် မလာနိုင် သော်မှ ကိုစိုးသိန်းတော့ ရုံးထွက်အမီ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေရ သည်။

သည်တော့မှပဲ ရေနုငှားဖို့ကိစ္စ၊ ဘာကိစ္စ၊ ညာကိစ္စတွေ လုပ်ရမည်။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မလာ ဖြစ်ခဲ့သော် ကံကြမ္မာစေစားရာ လမ်း ကြောင်းအတိုင်း လျှောက်ရန်မှတစ်ပါး။

* * *

အဆောင်ရောက်စက နေရာရွှေ ပေးလိုက်ရသည်မှ မပြေမလည်ဖြစ်ခဲ့ရ သော သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်လင်ခဲ့ သည့် မညှိအေးနှင့် ပြေလည်သွားပြီး အမြင်ကြည်လင်သွားကြပြီမို့ အားပေး ဖော်၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်တစ် ယောက် တိုးလာသည်။

သူတို့သုံးယောက်က အနီးကပ် ဆုံး နေရာသူတွေ။

ခင်ထားနွယ်က အလယ်လူ၊ အိပ်ရာချင်း ယှဉ်အိပ်ရာသူ ဘေးနှစ် ယောက်နှင့် ပြေလည်မှ လွတ်လွတ်လပ်

လပ် ဘယ်စောင်းညာလှည့် လုပ်လို့ ကောင်းသည်။ အနေရ အထိုင်ရ လွတ် လပ်သည်။

ပြေပြေလည်လည်မရှိခင်တုန်းက မှ ညာဘက်စောင်းအိပ်ဖို့ ဝန်လေးရ သလို ထိုင်သည်သော်မှ တစောင်းထိုင် ရသည်။

ကြောက်လို့ ဘာလို့တော့မဟုတ်။ မပြေလည်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မဆုံ မိခြင်းသည်သာ အကောင်းဆုံးဟု သဘောပိုက်ပြီး ကင်းအောင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့ ပြေလည်သွားပြီမို့ အနေ အထိုင်လည်း လွတ်လပ်သွားပြီ။ ထောင် ဝင်စာ ပုံမှန်လာနိုင်သူ မညှိအေးမှာ လည်း စားစရာ၊ သောက်စရာ စုံစုံလင် လင်ရှိသည်။

သုံးယောက်မှာ ရှိတာလေးတွေ ဖလှယ်ပြီး ဝေမျှစားသောက်ကြသော ကြောင့် စားရေးသောက်ရေး အတန် အသင့် ပြေလည်နေကြ၏။

သူတို့သုံးယောက်ထဲမှာ အငယ် ဆုံး မညှိအေးက ပန်းကန်ဆေး ဘာ ဆေး ကိစ္စလေးများကို သူကပဲ ခိုင်ခံ လုပ်ပေးသောကြောင့် စားရေးသောက် ရေးသာမက နေရေးထိုင်ရေးပါ အတော် လေး ပြေလည်လာသည်။

လုံးတီးကို မျက်နှာလွှဲလို့ မရပေ မယ့် အမြင်မလှ ငန်ပျံ့ပျံ့ ဂန်ဂျီကိုတော့ မျက်နှာလွှဲလို့ ရနေပြီ။

ရောက်စက သည်အတိုင်းသာဆို ခက်ခက်ရရညှည့်လို့ အထင်ရောက်ရသည် လည်း ပြေလျော့သွားပြီ။ အကောင်းကြီး မဟုတ်သော်လည်း အဆိုးကြီးဟု မဆို သာသော အပြောင်းအလဲလေးများ ရှိ

လာ၏။

သူတို့သုံးယောက် ပြေပြေလည် လည်ရှိနေသည်ကို မျက်စိစပ်ပေးမွှေးစူးပြီး မနာလိုဝန်တိုနေသူတွေလည်း ရှိသည်။

ရှိသည်က အကြောင်းမဟုတ်။ စောင်းကြ၊ မြောင်းကြ၊ မထေ့တထေ့ ကလိကြ၊ ရိကြသည်က အကြောင်း။

မိန်းမသားချည်း စုစုဝေးဝေးနေ သည့် နေရာဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်။ ဒါဆို ဆိုတာက 'ပြေရဆိုရ ရှင်းရလင်းရ မလွယ်။ ပြောရအခက်၊ မပြောရအခက် ကိစ္စမျိုး။

ဘယ်သူ့ကိုပြောလို့လဲဟု တုံ့ပြန် လာရင် အိုးကမယ၊ စလောင်းကယ အဖြစ် မျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ နာ သာခံခက်တော့ ဖြစ်ရသည်။

သစ်မြစ်သစ်တုံးတောင် တိုက်ပါ များရင် လှုပ်ရသေးတာ။ လူဆိုတော့ မလှုပ်ခံနိုင်မှာပဲ။

သူတို့နှစ်ယောက်က မလှုပ်ပေ မယ့် မညှိအေးက လှုပ်သွားသည်။ လှုပ်ရုံမဟုတ် ရမ်းပစ်လိုက်သည်။

တစ်ခွန်းချင်း၊ နှစ်ခွန်းချင်းမှ ခွန်း ဆင့်လာသည်။ ခွန်းဆင့်လာသည်မှ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲပြီး စိန်ခေါ်သည့် အဆင့်သို့ တက်လာသည်။

ဟိုဘက်က မညှိအေးလုံးသုံးယောက်၊ သူတို့က ကျီးကန်းတွေ အအာသန်သန် ဝိုင်းအာကြသည်။

သူတို့ဘက်ကတော့ မညှိအေး တစ်ယောက်တည်း။ သူတို့နှစ်ယောက် က ဝင်ပြောပေမယ့် ကျီးကန်းအာသလို တော့ မအာတတ်။

အဲသည်အချိန် အန်တီကြီးက လည်း မရှိ။ ထောင်ကျဆောင် နောင်

ဝင်စာအတွက် ဘူးကြီးသို့ လိုက်သွားရသည်။

တန်းစီးဒေါ်တုတ်က နှစ်ဖက်ကြားကနေ သူတို့ဘက်ကို အော်လိုက်၊ မညှိအေးကို တားလိုက်ဖြင့် ဗျာများနေသည်။

ဒေါ်တုတ်နှင့် မခင်မြင့်သာ ကြားက ခံမနေရင် ကွင်းလုံးကျွတ် နှစ်ဖက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်။ တင့်တင့်ဆိုသူက မညှိလုံး မရွှေ့ချောတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်။

တင့်တင့်ပြောလုံးက သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ထိခိုက်သည့် ပြောလုံး။

“တို့ကတော့ ပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်းပဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရင်းနှီးပြီး ရိုးရိုးသားသား လုပ်စားတယ်။ မလိမ်ဘူး၊ မခိုးဘူး။ ရုပ်ကိုဗန်းပြပြီး ချူမစားဘူး။ လိမ်လို့ ခိုးလို့ ချူလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ထောင်ထဲမှာလာပြီး ဗန်းတင်မနေနဲ့”

ဒေါ်တင်လေးကြူကို လူလိမ်၊ မညှိအေးကို သူခိုး၊ ခင်ထားနွယ်ကို ရုပ်ပြပြီး ချူစားသူဟု ယိုးစွပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဒုက္ခပေါင်းစုံ ပွန်းတီးရာ အချုပ်အနှောင်ခံ ဘဝတူချင်း တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး မပြောသင့်၊ မပြောအပ်ရာများကို ပြောလာသည့်အတွက် နာသာခံခက်ဖြစ်ရ၏။

ဒီဗေသီ သူတို့နဲ့တော့ မယှဉ်သာ။ ဝါဒါအန်တီကြီး အချိန်ပီရောက်လာလို့ လုံးထွေးသုတ်ပုတ်သည့် အဆင့်သို့ မရောက်ဘဲ စိန်ခေါ်အဆင့်မှာပင် ရပ်သွားသည်။

အစင်သီး၊ အတွင်းသီး အကြောင်းသိ အန်တီကြီးက တင့်တင့်တို့အုပ်စုကို

ပယ်ပယ်နယ်နယ်တွယ်ပြီး နေရာမထထိုင်နေရန် အပြစ်ပေးလိုက်သည်။ မညှိအေးကိုလည်း ထိုအတူ အပြစ်ပေးသည်။

တင့်တင့်တို့သုံးယောက်ကို အပေါ်အလေးစွန့်သည့်အချိန်နှင့် ထမင်းဆွဲချိန်မှအပ မိမိနေရာတွင်သာ ထိုင်နေရမည်။ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ထသွားထလာမလုပ်ရဟု အပြစ်ပေးလိုက်သည်။

မညှိအေးကိုတော့ သုံးရက်၊ အကျဉ်းကြီးထဲမှ အကျဉ်းကလေး ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ညနေဘက် လူစစ်ဝင်ချိန်တွင် အန်တီကြီးက ထောင်မှူးလေးအား အပြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး တင်ပြလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်။ သူတို့နှစ်ယောက်အပါအဝင် သိမြင်သက်သေငါးယောက်ကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ တင့်တင့်တို့သုံးယောက်ကို အဆောင်တွင်းနှင့် အဆောင်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး ဆယ်ရက်လုပ်ရမည်ဟု ထပ်ဆင့်အပြစ်ပေးလိုက်၏။

အဆောင်တွင်းရှိနေသူ အားလုံး နေ့စဉ်လုပ်ရသည့်အလုပ်ကို သူတို့သုံးယောက်က ခိုင်ခံ့လုပ်ရမည်ဖြစ်၏။ မညှိအေးကိုတော့ ရေကန်သန့်ရှင်းရေး သုံးရက်လုပ်ရန် ထပ်ဆင့်အပြစ်ပေးသည်။

သူတို့အပြောအဆို၊ အပြုအမူတွေက မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်စရာသို့ ရှိစေကာမူ အခုလိုဖြစ်လာပြန်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ မညှိအေးအတွက် ပို၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူတစ်ယောက်တည်းကို ပြောသည့်ဆိုသည့် ကိစ္စမဟုတ်။ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ပြောသည့်ဆိုသည့်

ကိစ္စ။ မညှိအေးက ထ၍ခွဲလိုက်သည်မှ ပြဿနာဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထောင်ထဲမှာက အကြောင်းကြောင်းသော ပြဿနာရှိလာရင် သက်ဆိုင်သူများကို တင်ပြတိုင်တန်းနိုင်သည်။

သူလုပ်လို့ ကိုယ်လုပ်သည်။ သူပြောလို့ ကိုယ်ပြောသည်ဆိုသည့် အပြန်အလှန်မျိုးကို လက်မခံ။

ကြားချောင် အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်း ခံလိုက်ရသူမှာ တန်းစီးဒေါ်တုတ်။ နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ရင် အပြုတ်ပဲဟူ၍လည်း သတိပေးခံလိုက်ရသည်။

အဆူအပူ အကြိမ်းအမောင်းလည်းခံရ သတိလည်း အပေးခံရသောကြောင့် လျော့လျော့ပေါ့ပေါ့ ကိုင်တွယ်သည့် ပုံစံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ကိုင်တွယ်လိုက်သည်။

အနေအထိုင် သက်သောင့်သက်သာရှိနေရာမှ ပုံစံအတိုင်း နေရာသို့ သက်သောင့်သက်သာ မရှိတော့။

ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာပေါ်ပြီဆိုရင် ပြဿနာလုပ်သူရော ကျန်လူတွေပါ ရောနှောခံရ၏။

ဒါတောင် မညှိလုံးအုပ်စုက သူတို့အထာကို မပြင်ကြ။

ပါးစပ်နှင်မပြောရတော့ အမှုအရာအမျိုးမျိုးလုပ်ပြီး စောင်းခြောင်းပြီး ကလီရီ ထေ့ လုပ်ကြသည်။

ဒါကိုတော့ တိုင်လိုကြားလို့ မဖြစ်။ သူတို့အရူးမဖြစ်ဘဲ ကိုယ်သာ အရူးဖြစ်မည်မှီ သူတို့ဆီသို့ မျက်စိမရူးရောက်မိအောင် လွှဲရ ထိန်းရတော့မည်ပါ။

x x x

www.burmeseclassic.com

(တစ်ဆယ့်လေး)

သူတို့နှစ်ယောက်က ထပ်ဆင့် ပြဿနာမပေါ်အောင် သူတို့ဘာလုပ်လုပ် မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး ဂရုမစိုက်နေသော်လည်း မညီအေးက မနေ။

သူတို့ မဲ့ကာ ရွဲကာ စောင်းချိတ်ရင် သူကလည်း မဲ့ကာရွဲကာ၊ သူတို့က ဖိဖွပ်လုပ်ရင် သူကလည်း ဖိဖွပ်၊ သူတို့က ထတိမ့်ပြီး ခြေဆောင်ရင် သူကလည်း ထိနည်း ၎င်းထက်သာအောင် တုံ့ပြန်သည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူရော သူကပါ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောဆိုပြီး မညီအေးကို ထိန်းနေရသည်။ ထပ်ဆင့်ပြဿနာပေါ်ရင် သူတို့ ပါ မကောင်းဖြစ်မည်။ နေရာတကာ အတိုင်အတောထူပြန်ရင်လည်း မကောင်း။ အများက တစ်မျိုးတစ်မည် မြင်ကြမည်။

စရိုက်အထွေထွေ မိန်းမသားတွေ ချည်း စုဝေးနေရသည့် နေရာဆိုတော့လည်း ဒီလိုပြဿနာလေးတွေလောက်တော့ ရှိလိမ့်မပေါ့။

မညီအေးက သူတို့လိုမဟုတ်။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ရူးရူးဒိုင်းဒိုင်း စိတ်ဓာတ်ရှိသလို ဟောဟောခိုင်းခိုင်း တုံ့ပြန်တတ်သည့် အမူအကျင့်လေးလည်း ရှိသည်။

ခု ထောင်ထဲရောက်လာသည်မှာလည်း ထိုသို့သော စိတ်ဓာတ်နှင့် တုံ့ပြန်မှုကို မထိန်းနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့် အတူနေပြီး အဒေါ်ဖြစ်သူနှင့်အတူ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ဈေးမှာ ဈေးဆိုင်ထွက်ရသည်။ သူတို့ တူဝန်းနှစ်ယောက်၏ ဆိုင်မှာ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို လက်လီလက်ကာ

ရောင်းသည်။

မညီအေးက မျက်နှာထားချို့သလို အပြောလည်းသွက်သည်။ ဝယ်သူကျေနပ်အောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်၊ ပေးတတ်ယူတတ်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာသည်။

အစ်မတန်သူကို မမလေး၊ မမကြီး၊ အဒေါ်တန်သူကို ဒေါ်ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကြီး၊ အမေတန်သူကို မေမေလေး၊ မေမေကြီး ဘာညာဘာညာ ဝါစာကမာတွေ သိပ်လုပ်တတ်သည်။

တစ်ခေါက်တစ်ခါ လာသူကို အမြဲတမ်းဖောက်သည် ဖြစ်အောင် လုပ်စွမ်းသလို အမြဲတမ်းဖောက်သည်ကို တခြားဆိုင်သို့ မလှည့်အောင်လည်း ထိန်းထားနိုင်စွမ်းရှိသည်။

စကားပြောလျှင် အညှိကပေ၊ အညှိကလေလို ပြောတတ်သမို့ ဝယ်သူတွေကလည်း တစ်ညီတည်း ညီလာသည်။ ချိန်ခွင်လျှာကလေး ပြုသည်ဆိုရုံ ထွက်သည်ဆိုရုံ ပြုထွက်သည်ကိုပင် သာသာထိုးထိုးလို့ ဝယ်သူက လက်ခံအောင် အပြောဖြင့် ထိန်းနိုင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းရသည်။ သူတို့ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆိုင်က ဆိုင်ကြီး။ ရောင်းကုန်ပစ္စည်းအင်အားလည်း သာသည်။ အမျိုးအမည်လည်း ပိုမိုသည်။ ဒါပေမယ့် ရောင်းပန်းမပွင့်၊ မညီအေးတို့ဆိုင်၏ ရောင်းအားကို ထက်ဝက်သော်မှ မမီ။

ရွှေသီး၊ စိန်သီး အင်အားသာပေမယ့် အပြောမချို့ ဝယ်ချင်ဝယ်၊ မဝယ်ချင်နေ မျက်နှာပေါက်ဖြင့် တိုတိုတောင်းတောင်း ဆက်ဆံသည်။ ပြောပေါက်ဆို

ပေါက် မာသည်။

မနက်ပိုင်းဆို မညီအေးတို့ဆိုင်မှာ ဝယ်သူမပြတ်။ သူတို့ဆိုင်က ဈေးစည်ချိန် မနက်ပိုင်းမှာကို ဝယ်သူက ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း။ ရောင်းရတစ်လှည့် မရောင်းရတစ်လှည့် ရှိနေသည်။ ဈေးကွဲချိန် နောက်ပိုင်းတွင်ပင် မညီအေးတို့ဆိုင်က ဝယ်သူကျဲပေမယ့် ပါးစပ်ရော လက်ပါ လုပ်နေရသည်။ သူတို့ဆိုင်ကတော့ ကျီးနှင့် ဖုတ်ဖုတ်။

အဲသည်တော့ အပြိုင်ဈေးသည်၊ ထုံးစံက ကလီသည်။ ရီသည်၊ ထေ့သည်၊ ငေါ့သည်၊ စောင်းမြောင်းသည်။

အဒေါ်လုပ်သူက တဟင်းဟင်း တဟဟဲဟဲမို့ မညီအေးက မတုံ့ပြန်သာရှိရသည်။ သည်ကြားထဲကကို မညီအေးက တစ်ချီတစ်ချီ ထထပြီး တွယ်ပစ်သည်။

တွယ်လှည့်တွယ်ခွင့်ရလို့ တွယ်ပြီးဆိုရင် သက်သက်ညာညာ မတွယ်၊ စောင်းပါးရိပ်ခြည် လုပ်မနေ။ ပိသားလေးနှင့် ဘေးမစ်သလို တွဲတိုးတွယ်ပစ်တာ။

အဲသည်လိုကျပြန်တော့ တစ်ဖက်က မယှဉ်ဝံ့။ မတူသလို မတန်သလို ပုံစံမျိုးမျိုးပြီး မကြားသလို၊ မသိသလို လုပ်နေတတ်သည်။

ထိုရောအခါမျိုးတွင် မထိခလုတ်ထိခလုတ်သမားက တရားလို့ ထိထိမိမိသမားက တရားခံသို့ ဖြစ်ရပြန်ချေ၏။

သူတို့နှစ်ဆိုင်မှာ လျှားစောင်းစေးနှင့် မျက်ချေးဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရာမှ တစ်နေ့၊ မညီအေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်း ဝယ်နေကျ ကုလားလေးတစ်ယောက် သွားတိုက်ဆေးနှင့် ကိုယ်တိုက်ဆပ်ပြာ လာဝယ်သည်။

မညိုအေးကတော့ ငယ်သူကို လူမျိုးမခြား။ အစ်ကိုကလည်း ဝမ်းနေ ကျပ်ညွှာ ဈေးတက်တော့လည်း တက် ဈေးပေါ့။ ဈေးကျတော့လည်း ကျဈေး ပေါ့လို့ ပြောရာတွင် အစ်ကိုနော်၊ ညီမ တို့ဆိုင်က ဘာညာဘာညာ ဝါစာကမာ လေးတွေ ပြောပြီး ရောင်းလိုက်သည်။

ဒါကို တစ်ဖက်ဆိုင်က ကုလား ကိုတောင် ညှတယ်။ သူလင့်ကျနေတာ ပဲ၊ ဘယ်သို့ ဘယ်ညာတွေနှင့် မခံချို မခံသာစရာ အပြောဖြင့် ထေ့လာသည်။ မညိုအေးက မခံ။

ကိုယ်ပြောသူပြော ပြောကြာရာမှ မညိုအေးက လက်ပါသွားသည်။ ငါး ဆယ်သားအလေးနှင့် အားပါးတရ ပစ် ထည့်လိုက်ရာ ငယ်သံပါအောင် အော် လိုက်သည့်အော်သံ ထွက်လာပြီးနောက် မြင်မကောင်း ရှမကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးလွှမ်း သွားသည်။ အလေးထိချက်က မျက်လုံး နှင့် နှာခေါင်းရိုးကြားကို ခေါင်လိုက်ထိ သွားခဲ့ရာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် ပြင်သလို သွေးများမှာ မြင်မကောင်းအောင် ယိုစီး ထွက်ကျလာသည်။

တစ်ယောက်က ဆေးရုံ၊ တစ် ယောက်က အချုပ်ခန့်။ အတွင်းလူနာ၊ ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်။ ထွက်လာသည့် ဆေးစာမှာ မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်၍ နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားရုံမက မျက်ခွံအရိုး ပါ ကွဲအက်သွားသည်။

တစ်ဖက်က အရှိန်အဝါရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျောထောက်နောက်ခံပြုပြီး လူအားရော ငွေအားပါး လိုက်အား ကောင်းသောကြောင့် အာမခံနှင့် ဝေး ကွာသွားသည်။

ဖန်တီးသူက မပေါ်လွင်၊ ပြုလုပ် သူက ဘွားဘွားကြီးပေါ်လွင်သွားပြီး မိန်းမသားချင်း သည်လောက်တောင် လုပ်ရပါ့မလားဟု တင်းဆိုစကား ဆို ပြောခြင်းကိုပါ ခံလိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ မြေနိမ့်ရာ လုံ စိုက်ခံလိုက်ရ၏။ သည်လိုအထိ ဖြစ်ပါ စေဟု မရည်ရွယ်ရိုး မှန်သော်လည်း တစ်ဖက်သား ရရှိသွားသည့် ဒဏ်ရာမှာ ပြင်းထန်လွန်းသောကြောင့် ဥပဒေ၏ သက်ညှာခွင့်ကို လောလောဆယ် ခံစား ခွင့်မရ။

မူဖြစ်ကြောင်း အခံမကောင်းရ သည့်ကြားထဲ ထောင်ထဲမှာ ပြဿနာက ထပ်ပေါ်မိရင် မိအေးနှစ်ခါနာ ဖြစ်မည် စို့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဖျောင်းဖျတ်နိုး သိမ်းနေရသည်။

မည်သည့် ပြဿနာတွင်မဆို ဖန် တီးသူနှင့် ပြုလုပ်သူ ရှိသည်။ ဘွားဘွား ကြီးပေါ်ရော ရှိပြီဆိုရင် ဖန်တီးသူက မပေါ်၊ ပြုလုပ်သူသာ ပေါ်လွင်စမြဲရှိသည် စို့ ပြုလုပ်သူ မဖြစ်အောင် မရှောင်နိုင် လျှင် တန်ပြန်အကျိုးဆက် ကောင်းရိပ် မထင်နိုင်ရော။

x x x

မနက်စာ ထမင်းစားပြီး၍ တုံးလုံး ပက်လက် လှဲရန်ပြင်နေစဉ် ဘူးကြီးမှ အခေါ်ရောက်လာသည်။

လာခေါ်သူ ဝါဒါကြပ်ကြီးက ဘာ အကြောင်းဟု မပြော။ အန်တီကြီးနှင့် အတူ ဘူးကြီးသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ထောင်ဝင်စာတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ တစ် မြန်နေကပဲ ကိုမြင့်မောင် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သွားပြီပြီ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခု

ခုပဲ ဟူ၍သာ။
ဘူးကြီးထဲရောက်တော့မှ မမြင်မှ။ မသိမှသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရမည်အကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းထဲရှိ သီးသန့်စားပွဲ တစ်လုံးတွင် တွေ့ရသည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ဥပစိရုပ်မှာ သန့်ပြန့်သည်။ တည်ကြည်သော အပြုံးနှင့် ဣန္ဒြေမှာ တည်ငြိမ်ခံ့ထည်သည်။

“ကျွန်တော်က ဗဟိုတရားရုံးချုပ် ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းအောင်ပါ”

ဤသို့ မိတ်ဆက်လာသဖြင့် တအံ့တမြဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“မခင်ထားနွယ်အမှုအတွက် လိုက် ပါဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ဆီကို အမှုအပ်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် လာ တွေ့တာပါ”

“ရှင်...ဟုတ်ကဲ့”

ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ “ဟုတ်ကဲ့” လိုက် ရသည်။

ကျွန်မအတွက် ဘယ်သူကများ အမှုအပ်တာပါလဲဟု မေးချင်သော်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိသည့်အတွက် မမေးလိုက်မိ။

ရှေ့နေကြီးက စကားဆက်လိုက် သည်။

“အမှုဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ပုံကို အတိုချုံးပြောပြပါ။ ဖြစ်ခဲ့ပုံကို အမှန် အတိုင်းပဲ ပြောပြစေလိုပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းသိထားဖို့ လိုပါတယ်”

ခင်ထားနွယ်က မူဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဖြစ်ပုံကို ပြောပြခဲ့ရာ တချို့နေရာများ

တွင် လက်ဝါးကာ၍ ရပ်စေပြီး မေးလိုရာများကို မေးမြန်းသည်။ ပြီးမှ ဆက်ပြောရသည်။

ဖြောင့်ချက် ဘယ်လိုပေးထားသည့်အကြောင်းနှင့် ရဲစခန်းထွက်ဆိုချက်များကိုလည်း မေးမြန်းသည်။

နာရီဝက်ခန့် ကြာသည်။ ပါဝါလွှဲစာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရ၏။ ပြန်ခါနီး စိတ်မပူဖို့ အားပေးစကားပြောတော့မှ သူမ၏ဖခင်ကြီးနှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်ကြောင်း အမှုအတွက် စိတ်အေးအေးထားဖို့အကြောင်း ပြောသွားသည်။

ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင်သော ဝမ်းသာမှုကို ဝိုက်ထွေးလျက် အဆောင်သို့ပြန်ခဲ့ရ၏။

ပထမတော့ ကိုမြင့်မောင်နှင့် အောင်သူတို့ တိုင်ပင်ပြီးမှ အမှုအပ်သလားလို့ ဝေဝေဝေါ အထင်ဖြစ်ရသော်လည်း မေးရမှာ အမေးခက်နေသဖြင့် မမေးဖြစ်။

ခုတော့ ရှင်းသွားပြီ။ အားတက်စရာအနေအထားရှိလာပြီမို့ စိတ်ထွေးစိတ်လေးစရာ အကြောင်းမရှိတော့။

အဆုံးစွန်အားဖြင့် ဥပဒေကပေးမည့် အထိုက်အလျောက်သော ပြစ်ဒဏ်ကို ခံပြီးနောက် ဦးမျိုးလွင်နှင့် ပတ်သက်စရာမလို။ လမ်းကြောင်းသစ်ပေါ်လေ့့က်လှမ်း၍ ဘဝသစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရသာ။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ သူ့ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်မည့် ရှေ့နေကြီး ဦးထွန်းအောင် လာတွေ့သည့်အကြောင်း ဧေါတင်လေးကြူအား ပြောပြလိုက်ရသည်။

ဧေါတင်လေးကြူက ခုလို လာ

တွေ့နိုင်သည်ကို ကြည့်ရင် ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိမည့် ရှေ့နေကြီးဖြစ်မှာသေချာကြောင်း အမှုအတွက် စိတ်အေးအေး၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ နှစ်သိမ့်စကားဖြင့် အားပေးသည်။

“အရေးအကြီးဆုံးကတော့ အာမခံရဖို့နဲ့ အထူးတန်းရဖို့ပဲ။ ရုံးထွက်နေကျရင် ရှေ့နေကြီးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးတွေ့လို့ရတယ်။ အဲဒီကျတော့ ပြောပေါ့။ ညီမရဲဒီမိက လူတွေလည်း လာကြမှာပဲ ဥစ္စာ”

“လွယ်မယ်တော့ မထင်ပါဘူး မမရယ်။ ဦးမျိုးလွင်က အတ္တမာန လွန်ကဲသလောက် ဘာကိုမဆို သူကသာ အနိုင်ယူချင်တယ်။ မရ ရတဲ့နည်းနဲ့ပဲ အနိုင်ယူတတ်တယ်။ သူတို့က အဘက်ဘက်ကလည်း တတ်နိုင်ကြတယ်လေ”

“ဒီလောက်ကြီးလည်း ပိုမတွက်ပါနဲ့ ညီမရယ်။ ဥပဒေက ဖဲထုပ်မှ မဟုတ်တာဘဲ ညီမရယ်။ ကိုယ်ချိုးချင်သလို ချိုးလိုတယ်ရဲ့မလဲ။ အခြေအနေအပြောင်းအလဲ ဆိုတာကလည်း ရှိစမြဲပဲလေ။ ခုပဲ ညီမအခြေအနေကို ကြည့်လေ။ ဝင်လာစတုန်းကနဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်း ပြောင်းလဲလာတဲ့ အခြေအနေတူမတူတော့တာပဲဟာ”

ဟုတ်ပဲ။ ဧေါတင်လေးကြူပြောတော့မှပဲ ကိုယ်အခြေအနေကို ပြန်လည်တွက်ဆကြည့်ရသည်။

ခါးဝတ်ခါးစားဖြင့် ရောက်လာခဲ့ရသည်။ ခုတော့ အလဲအဖယ် ဝတ်စုံသုံးစုံနှင့် ခြုံစောင်လေးဘွားလေး ရှိလာပြီ။ အသင့်အတင့်သော စားစရာ၊ သောက်စရာလေးများလည်း ရှိလာပြီ။

အမှုအတွက် အားကိုးအားထား

ပြုရမည့် ရှေ့နေကြီးလည်း လာတွေ့သွားပြီ။ အမှောင်ရိပ်လွှမ်းနေရာမှ လင်းရောင်ခြည်လေး ယှက်သန်သည့် အနေအထားရှိလာပြီ။

အဆုံးစွန်အားဖြင့် ထောင်ဒဏ်ကျခံရသည့်တိုင် ခုပဲအနေအထိုင်မျိုး နေရလျှင် နေလို့ဖြစ်သည်။

ထောင်ထဲရောက်စတုန်းက သည်လိုသာဆို ချက်ရချည့်၊ နေလို့မှ ဖြစ်ပါမလားဆိုသည်မျိုး ထိတ်လန့်စိုးရွံ့စရာမရှိတော့။

အထိုက်အလျောက် အနေအထိုင်၊ အစားအသောက် ဆင်းရဲမည်။ စိတ်ပင်ပန်း၊ ကိုယ်ပင်ပန်းရှိမည်။ ဒါပေမယ့် နေလိုတော့ဖြစ်မည်။

ဤသို့လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးပြီး အားဘင်းလိုက်ရ၏။ ရုံးထွက်ရမည်ကို စိုးရွံ့တုန်လှုပ်ခဲ့၏။ ထိုရက် မြန်မြန်မရောက်ပါစေနဲ့ဟု ဆန္ဒပြုမိရ၏။

ခုတော့ ရုံးထွက်ရက်ကို မျှော်ရပြီ။ တရားခွင်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ရှေ့မှ မားမားမတ်မတ် ရပ်ပေးမည့် ရှေ့နေရှေ့ရပ် ရှိနေပြီ။ ကိုယ့်ကို လာတွေ့မည့်လူများ ရှိနေပြီ။

ရဲအချုပ်စခန်းမှ တရားခွင်သို့ ရောက်စက မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ်နှင့် အထီးကျန်၊ သည်တစ်ပတ် ရုံးထွက်ရင် အထီးကျန်မဟုတ်တော့။

အထီးကျန်အားငယ်စိတ် လျော့ထင်သွားပြီ။ အတွေးစဉ်တို့ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသဖြင့် အိပ်စက်ခြင်းနှင့် မဆုံစည်းရသေး။

ထိုမှ အတွေးစဉ်ပုံရိပ် ပြောင်းသွားသည်။

ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်သို့ ပုံရိပ်ထင်
နေရာမှ အတိတ်ပုံရိပ်သို့...

* * *

(တစ်ဆယ့်ငါး)

ဖခင်ကြီး၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ
ယိုင်လဲပြိုပျက်နေပြီကို နောက်ဆုံးနှစ်
စာမေပွဲဖြေဆိုပြီး၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်
ပြီး တစ်လခန့်ကြာမှ ဖခင်ကြီးက ဖွင့်
ပြောလာသည်။

ဤသို့ဖွင့်ပြောလာသည်မှာ ဖခင်
ကြီး၏ ဆန္ဒအလျောက် ဖွင့်ပြောလာခြင်း
မဟုတ်။

တငေးငေး တပိုင်ပိုင်၊ တပိုင်ပိုင်
တတွေတွေ ဖြစ်နေသည့် ဖခင်ကြီး၏
အခြေအနေကို ရိပ်စားမိရာမှ မရမက
မေးမြန်းခဲ့ရ၏။

မိခင်ကြီးကလည်း ဘာမှမသိ။
လုပ်ငန်းတိုးချဲ့အတွက် အတွင်းပစ္စည်း
တချို့ တောင်းယူသည်ကိုသာ ပြောနိုင်
သည်။ ဖခင်ကြီး၏အနေအထိုင် ခါတိုင်း
လိုမဟုတ်၍ မေးသည့်အခါ ကျန်းမာရေး
အခြေအနေ နည်းနည်းပါးပါး မကောင်း
ကြောင်းသာပြော၍ စီးပွားရေးကိစ္စများ
ကိုသာ တစ်ခုမှမပြော။

ကိုရိုသိန်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်
မေးကြည့်ရသည်။ သူကလည်း တိတ်
ကျကျ ဘာမှမပြောနိုင်။ ဦးလေး အခြေ
အနေ အရင်ကလို မဟုတ်ဘူးဆိုသည့်
ထင်ကြေးလောက်ပဲ ပြောနိုင်သည်။

လုပ်ငန်းအခြေအနေကို မေး
ကြည့်ရာ ကိုယ်ပိုင်စပါး အနည်းအကျဉ်း
ထောက်ပံ့ ကြိုက်ခဲ့နိုင်ပြီး နဝလီကိုသာ
အမြဲကြိုက်ခဲ့နေရကြောင်း ပြောပြ
သည်။ အောက်တန်းအထွက်လည်း

နည်းလာကြောင်း၊ စက်ကို အကြီးစား
ပြင်ဆင်ဖို့ လိုလာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ
ခဲ့ပေမယ့် အင်းမလုပ်၊ အဲဒါလုပ်လုပ်နေ
လို့ သူလည်း ထပ်မပြောရဲကြောင်းကို
ပါ ပြောပြသည်။

ဘာရယ်လို့မပြောနိုင်သည့် အခြေ
အနေ အပြောင်းအလဲရှိနေပြီကိုတော့
ရိပ်စားမိရသည်။ အခြေအနေက မမေး
ရင် မဖြစ်သည့် အခြေအနေ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် အဲဒီလို တွက်
ဆလိုရသည်။ ဒါပေမယ့် ဖခင်ကြီးကို
မမေးရဲ။ တစ်ခါမှူးမျှလည်း ဖခင်ကြီး၏
လုပ်ငန်းကိစ္စမှာ ဝင်ရောက်ပတ်သက်
ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။

ဖခင်ကြီးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက
ချစ်ကြောက်ရိုသေခဲ့ရသည်မှာ သည်
အသက်အရွယ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်
အောင်ပင်။

မေးရကောင်းနိနိ၊ မမေးရကောင်း
နိနိနှင့် တစ်ပတ်လောက် ချီတံချီတံ
ဖြစ်ပြီးမှ ဆူချင်ဆူ၊ ရိုက်ချင်ရိုက် မေးဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နှစ်ကိုယ်ချင်း ချဉ်း
ကပ်၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးရသည်။

ပထမတော့ ဖခင်ကြီးက လုပ်ငန်း
ကိုင်ငန်း အနည်းအငယ် အဆင်မပြေ
သည့်အကြောင်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင်
ပြောသည်။

တစ်ပတ်လောက် အချိန်ယူပြီး
အခွင့်သာတိုင်း မေးခဲ့ရာ မေးရင်းပြော
ရင်းမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အခြေအနေ
မဟုတ်သည်ကို ရိပ်စားမိလာရသည်။

နောက်ဆုံး မရမကမေးတော့မှ
စက်ရော၊ အိမ်ရော အပေါင်ထားရသည့်
အကြောင်း၊ အိမ်ကိုရောင်းသည့်တိုင်
စက်ကိုပြန်ရွေးဖို့ ငွေမမီကြောင်း။

လက်ရှိအိမ်ကြီးကိုရောင်းပြီး နေ
ဖို့ထိုင်ဖို့အတွက် အိမ်ငယ်တစ်လုံး ပြန်
ဝယ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုမှ ဝိုငွေကို
ပေးဆပ်ပြီး ကျန်ငွေကို တဖြည်းဖြည်း
ချင်း ဆပ်သွားလျှင် ဖြစ်နိုင်မည့် အခြေ
အနေရှိကြောင်း။

ဒါပေမယ့် အပေါင်ခံထားသူ ငွေ
ရှင်က ဒီလိုပုံစံမျိုး လက်ခံ လက်မခံဆို
သည်ကို မေးရ ပြောရမှာ ခက်နေ
ကြောင်း၊ ကြာလေ အတိုးနှစ်လေ ဖြစ်
လာမှာကြောင့် တစ်ခုခုတော့ အမြန်ဆုံး
ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ရတော့မှာဖြစ်ကြောင်း။

မိသားစုအနေအထား ကတိမ်း
ကယိမ်းဖြစ်တော့မည်မို့ တခြားနည်း
လမ်း တွေ့လိုတွေ့ပြား နည်းလမ်းရှာနေ
ကြောင်း ပြောပြသည်။

ပစ္စည်းအပေါင်ပေး၍ ငွေယူထား
သည့်အပြင် ယုံကြည်မှုအရ အလွတ်
သဘော လက်လှည့်ယူထားသည့်ငွေ
များ ရှိသေးကြောင်း၊ ထိုငွေများမှာလည်း
မပေးမဖြစ် ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

စက်ရော၊ အိမ်ပါ ရောင်းမှ အား
လုံးပြေလည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်ကြီး
က မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်း တိုးချဲ့ရင်း ကမောက်ကမ
ဖြစ်သွားရသည့် ဖြစ်ရပ်ကြောင်းကိုပါ
ပြောပြခဲ့သည်။

* * *

သူတို့မြို့မှ စီးပွားရေးပြိုင်ဘက်
တစ်ဦး ရန်ကုန်သို့ဆင်း၍ သွင်းကုန်
ထုတ်ကုန် ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ပြီး
လုပ်ငန်းတိုးချဲ့သည်ကို အားကျခဲ့ရာမှ
ဦးကျော်သာလည်း ရန်ကုန်မှာ ကုမ္ပဏီ
ဖွင့်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းမဟုတ် သဖြင့် မြေစမ်းခရမ်းဖျိုးရသည့် စရိတ် စကများမှာ ထင်သည်ထက် ပိုများသည်။

လုပ်ငန်းသစ်ခွင်ထဲမှာက အမှန် အကန့်သမားက ရာခိုင်နှုန်း နှစ်ဆယ်၊ အကြံအဖန်သမားက ရာခိုင်နှုန်းရှစ် ဆယ်၊ လိုင်စင်ချပေးသူ အသိုင်းအဝန်း ထဲသို့ တိုးဝင်ရသည်မှာ လွယ်မယောင် နှင့် ခက်၍ တိမ်းမယောင်နှင့် နက်သည်။

အကျွေးအမွေးလည်းပါရသည်။ အပေးအကမ်းလည်း ပါရသည်။ အကျွေး အမွေးမှာ အစားထက် အသောက်ပို များသည်။ အသောက်ဆိုသည့်အတိုင်း သောက်သောက်လဲအောင် ကုန်သည်။

အပေးအကမ်းဘက်ကျတော့ တို ချိမရ တွန်ချိမရ တွက်ချိမရ ရက်ရက် ရောရော ပေးကမ်းရသည်။

အကြံအဖန်သမားဆိုတာက ကျ လောက်အောင်ပြောတတ်သည်။ မက် လုံးအပြကောင်းသည်။ ချူဆီအပေးနပ် သည်။ အလှည့်အပတ် လျင်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း ရှစ်စပ်က ဂျင် ခြေလည်၍ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စင်္ကြံ လျှောက်ခဲ့ရသူများ၏ ငယ်ထိပ်ပေါ် တက်ပြီး ထိပ်ကွက်ပေးတာ။

ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမဆို အမှန် အကန့်သမားနှင့် တွေ့ရတာက နောက်၊ အကြံအဖန်သမားနှင့် တွေ့ရတာက အရင်။

သူတို့နှင့်တွေ့ပြီးမှ သူတို့အထာ၊ သူတို့သဘောတွေကို နောက်ကျပြီးမှ သူတို့ပေးသော သင်ခန်းစာကို ပိုက် ထွေးပြီးမှ လမ်းကြောင်းအမှန်ပေါ်သို့ ရောက်သည်။

ဦးကျော်သာက သူတို့နယ်တစ်

ဝိုက်မှာတော့ ဂျင်ကိုပတ်သည့်ကြီး၊ ဂျင် ဆိုတာက သူ့ချည်းမဟုတ်၊ ကြိုးပါမှ လည်သည်။ ကြိုးအပတ်လျင်ရင် လျင် သလို ဂျင်ကို ကစားလို့ရသည်။

မြေပေါ်မှာ လည်စေချင်သလား၊ လက်ဝါးပေါ်မှာ လည်စေချင်သလား၊ ကြိုးပေါ်မှာ လည်စေချင်သလား၊ ကြိုး အပတ်အတွက်အဆွေမျှာ တည်သည်။ လက်အချိန်အဆနှင့် ကြိုးအပတ်မှာ အဓိက။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဦးကျော် သာမှာ ကြိုးမဟုတ်တော့၊ ဂျင်ဖြစ်သွား သည်။ ကြိုးပြန်ဖြစ်အောင် ရင်းနှီးလိုက် ရသည့် အရင်းအနှီးမှာ မနည်း။

နယ်မှာလုပ်နေကျ ကိုယ်ကျွမ်းဆင် သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ရပ် လိုက်ရသည်။ ထိုမှ ဝင်ငွေပါ စာရင်း ပျောက်သွားသည်။

ဝင်ငွေပျောက်သွားသော်လည်း ထွက်ကိန်းဂဏန်းများမှာမူ ဘိုးဘိုး အောင်ဝလုံး ဖြစ်လာသည်။

ရလာသည့် သွင်းကုန်လိုင်စင်မှာ လည်း မြက်မြက်ဆက်ဆက်စားရမည့် ပထမအဆင့် လိုင်စင်အမျိုးအစားတန်း မဝင်၊ စတုတ္ထအဆင့် အမျိုးအစားတန်း ဝင် လိုင်စင်သာရခဲ့သောကြောင့် အကုန် ထွက်ငွေနှင့် အရဝင်ငွေ မကာမိ။

သို့တစေ ရှေ့အလားအလာ မက် လုံးကို မကြင်ရပေမယ့် မြင်နေရပြီမို့ လုပ်ငန်းကို ရပ်လိုမဖြစ်။

လှေမျှော်ရင် လှေနှင့်လိုက်ရမည်။ ငွေမျှော်ရင် ငွေနှင့်လိုက်ရမည်။ လိုင်စင် ချပေးနိုင်သော ဝန်ကြီးအိမ်သို့ တံခါး မရှိ၊ ဓားမရှိ အချိန်အခါမရွေး ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်၊ ပြောနိုင်ဆိုနိုင် ဝင်ဆံ့သည့်

တက်နေရောင် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးမျိုးလွင် နှင့် ဆက်မိခဲ့သည်။

ဦးမျိုးလွင်က နှစ်မျိုးသမား၊ အကြံ အဖန်လည်းလုပ်သည်၊ အမှန်အကန် လည်းလုပ်သည်။

အကြံအဖန်သမားသက်သက် တစ်မျိုးသမားက တစ်နပ်စား၊ တစ်ချို့ တစ်ခါရပဲလုပ်သည်။ အကြံအဖန်သမား သက်သက်က ပွဲကြီးရပြီးရင် ပွဲပေးသူနှင့် နှစ်ခါပြန် ဆက်ဆံရိုးမရှိ၊ ဆက်ဆံလို့ လည်းမရ။

ဦးမျိုးလွင်တို့လို နှစ်မျိုးသမားက တော့ အမှန်အကန်ကိုပြပြီးမှ အကြံ အဖန်ကို ဖန်တီးသည်။

ရိုက်စားလုပ်ရာတွင် ပညာသာပါ ပါဖြင့် ကိုယ့်ခွင်ထဲသို့ ခြေကွဲလာအောင် လုပ်သည်။

ကွဲဝင်လာသော ခြေကို ပြန်နုတ် မရအောင် ချည်တုပ်ပြီးမှ ရိုက်မှန်းမသိ အောင် ရိုက်စားသည်။

တပြောက်ပြောက်ရွာသော မိုးနှင့် သွန်၍ရွာသောမိုးသို့နယ်။

သွန်၍ရွာသောမိုးက အတိတ် မြန်သည်။ တပြောက်ပြောက်ရွာသော မိုးက မိုးကြောရည်သည်။

ဦးမျိုးလွင်နှင့် လက်တွဲပြီးနောက် အတော်အသင့် အလုပ်ဖြစ်လာသည်။ သို့မှ လက်ရှိရင်းနှီးငွေနှင့် မလုံလောက်၊ ရင်းနှီးငွေ ဘယ်နှဆတိုးမှ အကျိုး အမြတ်ဘယ်နှဆတိုးလာမည်ကို တွက် ပြသည်။

အပြမက်လုံးကိုလည်း တွေ့နေပြီ၊ ရသသလောက်လည်း ရပြီးပြီမို့ ရင်းနှီး ငွေတိုးရမည်ကို စိုးရွံ့မဖြစ်။ သို့လော သို့လော သံသယစိတ်မထင်။

ဒါပေမယ့် ဦးကျော်သာမှာက
နောက်ထပ်ဖြည့်စရာ ငွေကြေးအင်အား
နည်းနေသည်။

ဦးမျိုးလွင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောပြတိုင်ပင်သည်။ ရတနာပစ္စည်းများ
ထုခွဲသည်တိုင် ဖြည့်အားမပြည့်နိုင်။
လက်ကိုင်ကျန်ရှိနေသည်က မရွှေ့ပြောင်း
နိုင်သော အိမ်ခြေနှင့် ဆန်စက်။

ဦးမျိုးလွင်က တိုက်တွန်းသည်
သဘော မသက်ရောက်စေဘဲ ဖြစ်နိုင်
စေရာလမ်းကြောင်းကို လမ်းခင်းပြသည်။
စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ဖို့လည်း တိုက်တွန်း
သည်။

သိန်းကြီးလိုင်စင်တွေ ချပေးမည်
အလားအလာနှင့် အခြေအနေ မည်သို့
မည်ပိုနေသည်ကိုလည်း ရိုးတိုးရိပ်တိပ်
ပြောပြသည်။

သည်အကြောင်းကို သိသူတွေက
သိကြီးမကြီး လိုက်နေသည့်အကြောင်း
နှင့် အပေးစောမှ အရမြန်မည်။

သေချာမည်ဆိုသည့် မစားရ
ဝခမန်း မက်လုံးများကိုလည်း မီးမောင်း
မထိုးဘဲ မီးကွက်ကျားထိုးပြသွားသည်။
မီးမောင်းထိုးပြသည်ထက် မီး
ကွက်ကျားထိုးပြသည်က ဆွဲဆောင်မှု
အား ပိုကောင်းသည်။

စကားကို အကုန်ပြောရင် နား
ထောင်သူက စိတ်ဝင်စားမှု လျော့ပါး
သည်။ စကားကို ချန်ပြောမှ နားထောင်
သူက ပို၍ စိတ်ဝင်စားသည်။

ဦးကျော်သာကို လုပ်ပါလို့ တိုက်
တွန်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ စိတ်ဝင်
စားရင်သာ စဉ်းစားဖို့ပြောတာ။ နောက်
မှ ကျွန်တော်ကမပြောလို့ဆိုပြီး အပြစ်
တင်မှာစိုးလို့ ပြောရတာ။

ဦးကျော်သာကလည်း ခုံးတိုက်
တော့မလုပ်။ အတော်ကြီး အချိန်ယူပြီး
အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားသည်။
စီးပွားရေးသမား ထုံးစံအတိုင်း တွက်
နည်းအမျိုးမျိုးချပြီး တွက်သည်။

ထိုစဉ်ကာလက အာဏာရ နိုင်ငံ
ရေးသမားများနှင့် စီးပွားရေးသမားတို့
ဆုံစည်းရာ ပြည်ထောင်စုကလပ်သို့
တစ်ပတ်ကျော်ကျော် ရက်ဆက်သွား၍
စနည်းနာ လေ့လာခဲ့သည်။

လောဘတော ကပ်ငြိမှုက နှစ်
လေးသာနေသောကြောင့် စက်နှင့်အိမ်
ကို အပေါင်ထားပြီး လှည့်ငွေယူရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးကျော်သာက ငြိစား ဦးမျိုးလွင်
က ဖြိုရှင်။ လုပ်ငန်းဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊
မဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ဦးမျိုးလွင်က တီးပွား
ငွေ ပုံမှန်ရမည်။ ဦးကျော်သာက လုပ်
ငန်းဖြစ်မှ တီးပွားငွေရမည်။

ထိုက်ထိုက်တန်တန် အကျိုး
အမြတ်ရှိမည် သွင်းကုန်လိုင်စင်အတွက်
ဆောင်ရွက်ပေးခကိုလည်း ဦးမျိုးလွင်
က သပိတ်ဝင်၊ အိတ်ဝင် ရမည်။

ဦးမျိုးလွင်သိထားသည့် အကြောင်း
တစ်ခုကို ဦးကျော်သာက မသိ။ မကြာ
မီ သွင်းကုန်လိုင်စင် လျှောက်ရန်မလို
ဘဲ လွတ်လပ်စွာ သွင်းကုန်လုပ်ငန်း
လုပ်နိုင်မည်။ အိုအိုအယ်လ် ဖွင့်မည်ကိစ္စ။

ဦးကျော်သာ ကုမ္ပဏီအတွက်
လိုင်စင်သုံးခု ကျလာသည်။ လိုင်စင်
အမျိုးအစားက ကိန်းသေပေါက် အကျိုး
အမြတ်ရှိမည် အမျိုးအစားဖြစ်သော
ကြောင့် လိုင်စင်ကိုမရောင်းဘဲ ပစ္စည်း
များ မှာလိုက်သည်။

မှာသည့်ပစ္စည်းများ မရောက်ခင်

လိုင်စင်မဲ့သွင်းကုန် ဖွင့်လိုက်ရာ ဦးကျော်
သာ ပက်လက်လန်သွားသည်။ ဘာမှ
မတတ်နိုင်တော့။

လိုင်စင်မဲ့သွင်းကုန်စနစ်သို့ ပြောင်း
လိုက်ပြီး သွင်းကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဈေးထိုး
ကျသွားသည်။ အမြတ်ကို တွက်စရာ
မလို။ ဘယ်ရွှေ့တယ်မျှ အရှုံးပေါ်မည်ကို
သာ တွက်ချက်ရမည့် အခြေအနေဆိုက်
သွား၏။

အရှုံးက တော်ရုံအရှုံးမဟုတ်။
နာလန်မထူနိုင်အောင် အထိနာမည်
အရှုံး။

ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေက
လုံးဝ မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်ရသော
ကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိအောင်
ချာချာလည်သွားသည်။

လုပ်ငန်းကို ရပ်ထားလို့လည်း
မဖြစ်၊ ဆက်လုပ်ရမည်ကလည်း အခက်။
လှည့်ငွေ ထပ်ယူသည်။ ဆက်
လုပ်သည် အဆင်မပြေ။

လိုင်စင်မဲ့ သွင်းကုန်စနစ်က ငွေ
လုံးငွေရင်းသမားတွေသာ အလုပ်ဖြစ်
သည်။ မစို့မပို့သမားတွေက သူတို့နှင့်
ယှဉ်လို့မရ အလုပ်မဖြစ်။

နွံစပ်ဆင်းမိသူကို ခြေရပ်မမြန်ဘဲ
ဆက်တိုးမိရင် နွံအိုင်မှာ စုံးစုံးမြုပ်သွား
မည်။

ဦးမျိုးလွင်က အပြုံးသမား။
ဦးကျော်သာက အရှုံးသမား။
အပြုံးသမားနှင့် အရှုံးသမားကြား
သို့ မဝင်မဖြစ် ဝင်လိုက်ရသူက ခင်ထား
နွယ်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွဲထဲ

မောင်ရွှေစွန်

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပြေထဲ

(ယခင်လမှအဆက်)

မောင်ရွှေစန်

(၆)

ကြမ်းတမ်းခက်ထရောသော မုန့်တိုင်းသည် မဆင်ဘဲနှင့် တိုက်ခတ်လာတတ်လေပြီ။

မုန့်ယိုနေသော ဆင်ရိုင်းသည် အထိန်းရခက်ခဲလှသည်။

ပန်းပွင့်တို့ကို ခြွေခူးပစ်နေသော လေရှူးလေသရမ်းသည် အလှအပဆိုသည်ကို ခံစားတတ်ခြင်းမရှိ။

လူပသော၊ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်၌ ဖတ်ချက်ကွန်မြူးလျက်၊ အတွေးဖြန့်လျက် ကြံဖြန့်ထားသော ဆေးစက်များအပေါ်သို့ ပန်းချီသဘော၊ အနုပညာသဘော မခံစားတတ်သူသည် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းဖြင့် ဆေးသားပျက်ပြယ်အောင် စွတ်စိုသောရေညစ်ရေပုတ်တို့နှင့် ပက်တတ်၏။

ဖူးနေသော ပန်းပွင့်လှလှကလေးများအား အခါသင့်အချိန်မစေဘဲနှင့် အတင်းအဓမ္မ လက်ဖြင့်ခြွေခူး၍ နင်းခြေပစ်တတ်သော ပန်းမုန့်တီးရေးဒါဒေသမားများ၏ အတ္တကြီးမားမှု။

အသွေးအဆင်နှင့် ရနံ့ကြွယ်စွာ ရှိလှပါသော နူးညံ့သည့် ပွင့်ဖတ်ပွင့်ချပ်များပေါ်တွင် ခိုးနားလျက် ချိုမြအေးမွှေးသော ပန်းဝတ်ရည်ကို သောက်သုံးတတ်သည့် ပျားရိုင်းစိတုန်းမိုက်သို့နယ်။

လူပသော သမင်၏ဦးချိုဖြင့် ညှဉ်

ခန်းဆောင်အလှကို တင့်တယ်စေချင်သည့် ဆန္ဒရှိင်းနှင့် တန်ဖိုးမဲ့စွာ သတ်ဖြတ်ခုတ်ပိုင်း မုဆိုးရိုင်းပီပီ အသက်ကို ခြွေပစ်တတ်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ပန်းမာလ် တောအုပ်တောနွယ်တို့တွင် တိတိတာတာ ချိုသာစွာခွန်းဆိုတတ်ကြသော ငှက်ငယ်ကလေးများကို အကြောင်းမဲ့ လှောင်အိမ်အတွင်း၌ ပိတ်လှောင် အလှကြည့်ထားတတ်သော အတ္တသမား လူဝါဒီများကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ဦးဘထွန်း၏ စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းစိုက်ရိုင်းသည် ချွန်းအုပ်၍မရသော ဆင်ကော်ကြီးသတ်၍မရသော မြင်းရိုင်းပမာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှား၍ ရောက်လာပေတော့သည်။

အသိကို လုံးဝ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမပေးသော သူရာရည်၏ တိုက်တွန်းစေဆော်ချက်များကလည်း ဦးဘထွန်း၏ အကြံအစည်ပက်စက်မှုကို အားပေးနေပြန်ပါသည်။

“ဟင်...ရှင်...ရှင်”

ဥထွေးမှာ သူ၏နာခေါင်းတွင်းသို့ အနံ့ဆိုးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် သူ၏လှပသော အိပ်မက်ကလေးများကို စွန့်လွှတ်၍ အသိချက်ချင်းဝင်လာသည်။

ဦးဘထွန်းကမူ နည်းနည်းမှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိ၊ ရှက်ခြင်းခွံခြင်း အသွင်မူလည်း မပေါ်။ သူ၏ ဒဿီဒေယိုင်ဖြစ်နေ

သော ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ တည့်မတ်အောင် ကြိုးစား၍ထိန်းနေသည်။ သူ၏ စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်ကိုသာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းရှိလျှင် မကောင်းပါလော။

ဥထွေးအနီးသို့ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာပြီး တိုးကပ်လာခဲ့၏။

ဥထွေးသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းလှသော ဘဝတစ်ခုကို ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်သွားရသူပီပီ အသားများလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေပေသည်။

“ရှင် ရှေ့မတိုးလာနဲ့နော်၊ ကျွန်မအော်လိုက်မယ်”

ဥထွေးမှာ သူ၏ဦးထောက်ကလေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာသော အသိကလေးများ တစ်ချက်တစ်ချက်ရတိုင်း လွှတ်မြှောက်ရေးအတွက် ဖြစ်နိုင်မည့်စကားလုံးများကို ရွေးချယ်သုံးနှုန်းလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် ဦးဘထွန်း၏ ခြေလှမ်းတို့က နောက်ဆုတ်မသွားတန်မသွား။ ရှေ့ကိုသာ တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း လှမ်းလာနေဆဲဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ သူရာရည်၏ ရီဝေမှု၊ ယစ်နေသော လူသားတို့၏သဘာဝအတိုင်း ဘာကို သဘောကျသည်မသိ၊ တဟဲဟဲနှင့် ရယ်သွေးနေလိုက်သေးတော့သည်။

“ရှင် လူယုတ်မာ၊ ခု အခါလဲ

www.burmeseclassic.com

က ထွက်သွားပါ”

ဥထွေးသည် မညာတာနိုင်တော့။ မရိုင်းဝိုင်း၍မရတော့။ ပြောလိုက်ရပြီ။ သိပ်မွေ့သော၊ နနယ်သော မိန်းမသား၏ နှုတ်ခမ်းမှ မာကြောကြမ်းတမ်းသော စကားလုံးများကို ထွက်ရပေပြီ။ မပြော၍ မဖြစ်။ သူ့ဘဝ ပျက်စီးရမည့်အခြေအနေနှင့် နှိုင်းစာလျှင် သူ့စကားလုံးများမှာ အင်မတန်မှပင် ပျော့ပြောင်းနေပါသေးသည်။

ဦးဘထွန်းသည် ဖြူစင်းလှပနေသော ဥထွေးအား ရမ္မက်ခိုးများ လှူကြွယ်နေသည့် ကောက်ကျစ်သောမြေခွေး၏မျက်လုံးအစုံနှင့် ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ ပြည့်ပြီးလှပသော ဥထွေး၏ လက်မောင်းပြည့်ပြည့်ကလေးများ၊ တလုပ်လုပ်ခန့်နေသည့် အသက်ရှူတိုင်း နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ရင်အစုံ၊ ပါးလွှာသည့် နှုတ်ခမ်းနီသွေးသွေးကလေးများ၊ ပြီးတော့ ဥထွေး၏ အချိုးအဆစ်ကျနသည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးဆီသို့။

“နွားကြီး ခွေးကြီး...ရင် ကျွန်မအသားမထိနဲ့နော်”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အနားသို့ ရောက်လာပြီး ဥထွေး၏လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သော ဦးဘထွန်း၏လက်ကို ပုတ်ထုတ်တိမ်းရှောင်ရင်း ဥထွေးသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထွက်ခဲ့ဖူးသော အသုံးအနှုန်းတို့ သုံးလိုက်ရပေပြီ။

ပြီးတော့ သူ့ခေါင်းအုံးဆီသို့ အပြေးအလွှားသွား၏။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ သူ၏ ခလုတ်နှင့်စားကလေးကို ဆွဲယူထုတ်လိုက်သည်။ ခလုတ်ကိုနှိပ်၍

ဖွင့်လိုက်သည်။ ဥထွေးလက်ထဲ၌ စားကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဦးဘထွန်း ကိုယ်ရှိန်နည်းနည်းသတ်သွားသည်။

ဥထွေးမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့်မျက်လုံးများနှင့် မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

သို့သော် ခဏမျှသာ ဦးဘထွန်းတုံ့သွားသည်။ ခဏမျှသာတွေဝေသွားသည်။ သူ့ဘဝအဖို့ ဒါမျိုးတွေ တွေ့ဖူးကြဖူးခဲ့သည်မှာ ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ဥထွေး၏ခြောက်လှန့်မှုကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ဦး၏ အသံဆိုးကြီးမျိုးဖြင့် အားပါးတရ ဟက်ဟက်ပက်ပက် အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်သည်။ ဦးဘထွန်းကိုကြည့်လျက် ဥထွေးကြောက်လာသည်။ အကြမ်းဖက်သူကို ပြန်၍အကြမ်းဖက်လျှင် ရမည်မဟုတ်။ ဥထွေး တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲစဉ်းစားမိလာပြန်သည်။

“ဥထွေးကို သနားပါ ဦးရယ်။ ဥထွေးဟာ အားကိုးရာ မဲ့နေတဲ့သူပါ။ ဥထွေးကို ဦးလေးတူမရင်းတစ်ယောက်လို စာနာပြီး သနားပါ ဦးရယ်”

ဥထွေးမှာ လက်အုပ်ချီလျက် အသနားခံလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင်ပင် ဦးဘထွန်း၏ခြေလှမ်းမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်းမရှိ။ ဥထွေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာတွင် ထရံကိုကျော့စိုပြီး ရပ်လျက်ရှိနေ၏။ ဥထွေးမှာ ဦးဘထွန်းထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားကို ကြိုးစင်အတင်ခံရမည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦးအား လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ပေးလိုက်သည်ဟူသော မိမိကြားချင်သည့်စကားကို မျှော်လင့်နေသကဲ့သို့ မျှော်လင့်နေမိရာသည်။

သို့သော် ဤအတွေးမျိုး ဤမျှော်လင့်ချက်မျိုးထားခြင်းသည် ဥထွေး၏ မဟာအမှားပင်။

ဥပုသ်စောင့်သောကျား၊ အသားစားသောနွား၊ မြက်စားသောခြင်္သေ့ဟူ၍ မရှိတတ်သည်ကို ဥထွေးမတွေးမိ။ စွန့်ရသည် မည်မျှ များပြားစွာသော လေးသည်တော်တို့ ခြံရံဝိုင်းဝန်းထားသော်လည်း သူထိုးသုတ်မည့်အသားတစ်ကိုးရအောင် ထိုးသုတ်ယူတတ်သည်သာ ဖြစ်၏။ မုန်ယိုနေသောဆင်ရိုင်းသည် ထူးခပ်၍မရ။ ဒူးတုပ်ဝပ်ချခြင်း အလျဉ်းမရှိ။ မြေခွေးသည် ဉာဏ်ပညာအမြော်အမြင်နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားထားကာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံတတ်သည်ဟူ၍ ဒဏ္ဍာရီထဲများမှာပင် မတွေ့ခဲ့ရဖူးချေ။ မြေခွေးကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစပြင်။

သိုးငယ်အား လက်လွှတ်ပေး၍ ငြိမ်းချမ်းရေးစကားကို လက်ခံတတ်သော အမျိုးအစားတွင် မြေခွေးမပါချေ။

ကျားဆိုးကျားရဲသည် သူသတ်ဖြတ်စားသောက်နေမှအပ ဘာဆိုတာမျှ တွေးတောဆင်ခြင်တတ်သည့် တရားထားသည်ဟူ၍မရှိ။

ယခုလည်း ဦးဘထွန်းသည် ကျားဆိုးနယ် သွေးဆာနေ၏။ မြေခွေးသို့နယ် ကောက်ကျစ်နေပါ၏။

ဥထွေး၏ ပါးပါးလျားလျားရှိသော အင်္ကျီကို ဖွတ်ဝင်၍ ဆွဲဆုတ်ပစ်လိုက်၏။ ဥထွေး ရုတ်တရက် ဘာမှမလုပ်နိုင်အောင် ဝိုင်းသွား၏။ ပြီးမှ ကြိုးတန်းပေါ်တွင် အသင့်တွေ့ရသော အမွှေးထည်တစ်ထည်ကိုဆွဲယူ၍ ကပျက်ကယားတတ်

ရင်း သူ့အရှက်ကို သူ ကာကွယ်လိုက်
မိသည်။

မထူးတော့။ ဥထွေး ဆိုဖြစ်ချက်
ချလိုက်ပြီ။ ဘဝတစ်ခုကို အသက်နှင့်
လဲယူယ်ရင်းနှီးတန် ရင်းနှီးရပေမည်။

အရှက်ကို အသက်နှင့် လဲပစ်ရ
ပေမည်။ လူယုတ်မာတစ်ဦးအား ရွှေရင်
အေးတရားဟော၍မရ။ နိဗ္ဗာန်ရောက်
ကြောင်းတရားပြ၍မရ။ တန်ပြန်တိုက်
ခိုက်ခြင်းသည်သာ လူယုတ်မာတစ်ဦး
အတွက် တုံ့ပြန်ထိုက်သော အမှန်ဆုံး
တရားလမ်းပင် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်နှင့် ဖြစ်နေ
သော ဦးဘထွန်းကိုကြည့်လျက် ပိုင်ပိုင်
နိုင်နိုင် တအားကုန် လက်ကိုမြှောက်
လိုက်သည်။ ဦးဘထွန်း၏ရင်ညွန့်ကိုချိန်
ရွယ်ပြီး ဓားဖြင့် ပြေးဝင်ထိုးလိုက်၏။
သို့သော် ... သို့သော်...

ဥထွေးရှုံးပါသည်။ ဦးဘထွန်း၏
မာကျောပြင်းထန်သော လက်ဝါးစောင်း
တစ်ချက်မှာ ဥထွေး၏ ဇက်ပိုးနှင့်နားရင်း
နားဆီသို့ ထိထိမိမိ ကျရောက်လာပါ
သည်။ ဥထွေး၏အသိသည် မိုက်ခနဲ
ခံစားပြီး ခွေလဲကျသွားသည်။

ဦးဘထွန်းသည် သားကောင်ကို
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပစ်ကွင်းကျကျ ပစ်လိုက်
နိုင်ခွင့်ရသော မုဆိုးကဲ့သို့ အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်သွားသည်။ ဥထွေးကို ဖွေချီလိုက်
သည်။ သူ၏ တဏှာယာဇ်ပလ္လင်တွင်
ဥထွေးကဲ့သို့သောမိန်းကလေး၏ အသွေး
အသားတို့နှင့်တင်၍ စတေးတော့မည်
ဖြစ်သည်။

ဦးဘထွန်း အရက်ပုလင်းထဲမှ
အရက်ကို တစ်ငုံမော့သောက်လိုက်

သည်။ ဥထွေး၏အရှက်ကို ကာကွယ်
ထားသော အနွေးထည်မှာ ဥထွေး၏
ကိုယ်ပေါ်တွင်မရှိတော့။ ဦးဘထွန်းသည်
ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေသောမြေခွေး မိန်
ခဲကိုရသကဲ့သို့ ရွှင်ပျမြူးထူးနေသည်။
ဥထွေးအနီး၌ တင်ပလွဲဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

ဥထွေး လူးလွန်းလာ၏။ ဥထွေး
လှုပ်ရှားလာ၏။ သို့သော် နားသယ်စပ်မှ
ဒဏ်ရာမှ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာကျင်
နေ၍ ရုတ်တရက် ထလိုက်ဖို့မလွယ်။
ဥထွေး မျက်လုံးကိုခိုက်၍ တအားကုန်
အော်လိုက်၏။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

သူ့အနားတွင်ထိုင်လျက် စာရင်း
တွက်နေသော ဒေါ်လေးညွန့်အား ဥထွေး
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဥထွေး သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်
သည်။ ဘာမှမဖြစ်။ သူ့အနီးတွင်လည်း
ဦးဘထွန်းကို မတွေ့ရ။

သူ့ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ဓား
ကလေးကလည်း ရှိနေသည်။

“သမီးအိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်တွေ
မက်ပြီထင်တယ်”

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ နဖူးပြင်၌ ချွေး
ကလေးများဥနေသော ဥထွေးကိုကြည့်
လျက် အာဓိပ္ပာယ်နားလည်သွားလေ
သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါကလေးနှင့် တို့
၍တို့၍ သုတ်ပေးနေ၏။

ဥထွေး ဘာပြန်ပြောရမှန်း တွေး
၍မရ။ ဥထွေးကိုယ်၌ ကိုယ်အဖြစ်ကို
ကိုယ်ပြောရခက်နေ၏။

ဥထွေး ဘာမှမပြောတော့။ ငြိမ်ငြိမ်
တော့သာ ထိုင်နေ၏။ ရင်ကတော့

တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေဆဲပင်။

“ရေလေးသောက်လိုက် သမီး”

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ အကြင်နာတရား
ပိုသော မိခင်ကဲ့သို့ ဥထွေးကိုပြောလိုက်
၏။ ဥထွေး ကဗျာကယာထလျက် ရေ
အိုးမှ ရေတစ်ခွက်ကိုခပ်ယူကာ သောက်
လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဒေါ်လေးညွန့်အနား
တွင် လာပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျပ်ပြား
စေ့ကလေးများချည်းသက်သက် ပုံထား
သော အကြွေပုံကလေးကို ရေတွက်ပြီး
စက္ကူကလေးများဖြတ်ကာ ဥထွေး ပိုက်
ဆံလိပ်ကလေးဖြစ်အောင်လိပ်ပြီး ပုံပေး
ထားလိုက်သည်။ ဒေါ်လေးညွန့်သည်
စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် ဘော်လံပင်န်
ကလေးဖြင့် ဂဏန်းများကို ရေးချထား၏။
စက္ကူရွက်လေးပေါ်တွင် ပေါင်းထားတာ
တွေလည်း တွေ့ရသည်။ နတ်ထားသည်
များကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“သမီး ရောက်လာတဲ့နေ့ကစပြီး
ဒီနေ့အထိ ဒေါ်လေးညွန့် အားလုံးစုစု
ပေါင်း ငွေနှစ်ထောင်လေးရာကျော်
အမြတ်ရှိပြီ သမီးရဲ့”

“နှစ်ထောင် လေးရာကျော်”

ဥထွေး တွေးနေမိသည်။ မိမိပင်
လျှင် ငွေအတော်အသင့် စုဆောင်းနိုင်
နေပြီ။ လပေါင်း ဆယ်လကျော်ကျော်
တွင် နှစ်ထောင်လေးရာကျော် မြတ်သည်
ဟုသိရသည့်အတွက် တစ်လတွင် နှစ်
ရာလေးဆယ်ကျော် မြတ်နေသည်။

“သမီးအတွက် လက်ကောက်
လေးတစ်ရန် လုပ်ပေးမလားလို့”

“ဥထွေး ရွှေမဝတ်ချင်ပါဘူး ဒေါ်
လေးညွန့်ရယ်”

“အိုကွယ် ဒေါ်လေးညွန့်မှ အား

လုံးရှိတယ်။ သမီးမှာ လက်ဝတ်လက်
စား ဘာမှမရှိတော့ ဒေါ်လေးညွန့်မကျေ
နပ်ဘူး။ လက်ကောက်ကလေးလောက်
တော့ ရှိပေလိမ့်။

“ဥထွေး ငယ်ငယ်ထဲက လက်
ကောက်မဝတ်တတ်လို့ပါ ဒေါ်လေးညွန့်”

“ဒါဖြင့် . . . ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး
တော့ ဆွဲကွယ်”

ဒေါ်လေးညွန့်ကို ဥထွေးလှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဥထွေးကို သံယောဇဉ်တွယ်
အောင်လုပ်နေပြီလား ဒေါ်လေးညွန့်ရယ်။
ဥထွေးလေ ဒေါ်လေးညွန့် ဒီလောက်ပြ
စုကူညီတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်နေပါပြီ
ဒေါ်လေးညွန့်ရယ်”

ဥထွေးသည် ဒေါ်လေးညွန့်ကို
ကြည့်လျက် စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိသည်။

ခဏကြာတော့ ယွန်းသေတ္တာ
လေးတစ်လုံးကို အဝတ်သေတ္တာထဲမှ
ဒေါ်လေးညွန့် ထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့
ယွန်းသေတ္တာအဖုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်
သည်။ အတွင်း၌ ဂွမ်းစဖြူဖြူပေါ်တွင်
ကျကျနနသေသေသပ်သပ် ထည့်ထား
သော ရွှေထည်ပစ္စည်းများကိုတွေ့ရသည်။

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ဘတ်ကြိုးဆွဲ
ကြိုးတစ်ကုံးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
ပြီးလျှင် ဆွဲသီးပြားလေးတစ်ခုကို ဘတ်
ကြိုးနှင့်အတူ ဆွဲချိတ်လိုက်သည်။ ဆွဲ
ကြိုးကို ကြည်ကြည်နူးနူး ကြည့်နေ
သည်။

“ကဲ...သမီး ခေါင်းငုံ့ပေးစမ်း”

ဒေါ်လေးညွန့်သည် ဥထွေးကို ဆွဲ
ကြိုးကိုယ်တိုင်ဆွဲပေးရန် ပြင်ဆင်နေ၏။
ဥထွေး ဘာမှမပြင်းချင်တော့။ ဒေါ်လေး

ညွန့်စေတနာကိုတော့ ဥထွေး တန်ဖိုး
ထားမိပါသည်။ ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ဥထွေး
၏ လည်ပင်းသွယ်သွယ် ပြည့်ပြီးပြီး
ကလေးတွင် ဆွဲကြိုးလေးကို ဆွဲပေးလိုက်
၏။ ဇိုးခနဲ ဇတ်ခနဲ သနပ်ခါးကျောက်
ပျဉ်ရှေ့တွင် ထောင်ထားသောမုန့်ကို ဆွဲ
ယူလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်းသမီး။ ငါ့သမီး ပိုလှ
မသွားဘူးလား”

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ပီတိအလွမ်း
သားဖြင့် ဥထွေးကို ရွန်းရွန်းဝေအောင်
ကြည့်နေသည်။

ဥထွေးမှာ ဘာမှပြန်မပြော။ ဒေါ်
လေးညွန့်စိတ်ချမ်းသာအောင်သာ ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

“သမီး ဒေါ်လေးညွန့်နဲ့ တစ်သက်
လုံး နေသွားပါလားဟင်”

ဥထွေး တွေးမိသားပဲ။ ဒေါ်လေး
ညွန့်ကိုယ်တိုင် ဥထွေးကို သံယောဇဉ်
တွယ်နေပြီမဟုတ်လား။ ဥထွေးရော
ဘာသားနဲ့ထုတ်ထားတဲ့လူပေမို့လဲ။ ဥထွေး
အသည်းနှလုံးကလည်း ဒေါ်လေးညွန့်
နှင့် မခွဲမခွာ အတူနေချင်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် လူဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်
မှာတော့ အပြီးအပိုင် ခွဲကြရမည်မဟုတ်
လား။ ကိုယ်က မခွဲလိုပေမယ့် ကြမ္မာ
က ခွဲတတ်ပါသည်။ ဒေါ်လေး။ ကိုယ်က
အတူနေလိုပေမယ့် အတူမနေရအောင်
ကြံရတတ်ပါသည်။ ဒေါ်လေး။

ဥထွေးတော့လေ ဥထွေးအတွက်
ဘယ်သူမှ သောကမဟုတ်။ ဝေဒနာမဟုတ်
စေချင်ပါ။ ဥထွေးမှာ တစ်ခုတဲ တမ်းတ
တာရှိသည်။ ငြိမ်းချမ်းလိုသည်။ ဥထွေး
သည် သူ၏ရင်ထဲ၌ရှိသော စကားများကို

အသည်းနှလုံးကသာ ပြန်ပြောပြနေမိပါ
တော့သည်။

သည်နေ့ ဥထွေးအဖို့ အပေါ့ပါး
ဆုံး အရွှင်ပျံ့ဆုံးဖြစ်နေသည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်အခါ ကလေး
ဘဝသို့ ရုတ်ချည်းပြန်ရောက်သွားလေ
သလားဟု ဥထွေး ထင်လာရသည်။

သူမအဖို့ ဝတ်ချင်တာဝတ်၊ စား
ချင်တာစား၊ ကစားချင်လျှင်ကစားရသော
ကလေးဘဝမျိုးကို ပြန်လည်သတိရ
တမ်းတခဲသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

သံယောဇဉ် အပူအပင်ကင်းမဲ့
သော အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေး
ဘဝမျိုးကို ဥထွေး အထူးပင် နှစ်ခြိုက်
မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ဥထွေးကိုယ်တိုင်ပင်
ကလေးငယ်များကိုတွေ့လျှင် ချစ်တတ်
သည်။ ခင်တတ်သည့်လျော်စွာ သူမ
အား ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ
တယုတယ၊ ကြင်ကြင်နာနာရှိလှသော
ဒေါ်လေးညွန့်နှင့် တွေ့ဆုံရသည့်အတွက်
သူမဘဝအဖို့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို
မြူးထူးရွှင်ပျံ့ ဟိုမှသည်သို့ အတောင်
ဖြန့်ဝဲလျက် တေးသီချင်းတို့ သီဆိုနေ
မိသည်။

ထမင်းဆိုင်သို့လည်း သွားရန်ပြင်
ဆင်ပြီးသွားခဲ့ပေပြီ။

ဥထွေး ခပ်ကြောကြော၊ ခပ်မော့
မော့လေး ဆိုင်သို့ရောက်ခဲ့သည်။ ဥထွေး
ကိုမြင်သော ကုလားမှာ သူမမျက်လုံးများ
ကို လက်ဝါးနှင့်ကာလိုက်။ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်နှင့် လုပ်နေရုံမက မျက်လုံးကို
ကျိန်းစပ်ဟန် ပြုလုပ်နေ၏။ ကုလား၏
ပါးစပ်မှလည်း -

“မမလေးကိုကြည့်ရတာ နှက်လုံး

www.burmeseclassic.com

ကျိန်းလိုက်တာ”

ဥထွေးမှာ ကုလားကို ဘာမှပြန် မပြော။ ရေခွက်ကိုယူလျက် ကုလား၏ ခေါင်းကို ခေါင်ခနဲနေအောင် ပစ်ခေါက် လိုက်၏။ သို့သော် ကုလားမှာ နာရမှန်း ကျင်ရမှန်းမသိ။ သူ၏ပါးစပ်ကို အစွမ်း ကုန်ဖြပြီး တဟဲဟဲနှင့် ရယ်နေတော့ သည်။

“ကုလားဆန် မျက်နှာပိုသတ်စမ်း”

ကုလားမှာ သူ၏မျက်နှာကိုလက် ဖြင့် သပ်ချလိုက်၏။ ပြီးနောက် တည်၏။ ပြီးလျှင် စပ်ဖြဖြမျက်နှာထားနှင့် ရယ် လေ၏။ ဥထွေးမှာ ကုလား၏ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူမပါ ရောနှောရယ်လိုက်၏။ ဥထွေး စိတ်မဆိုးမှန်း သိသောအခါ ကုလားမျက်နှာက ပို၍စပ်ဖြဖြဖြစ်လာ သည်။

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ကုလားနှင့် ဥထွေးတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပြောဆိုနေ ကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ၏ရင်၌ ဝမ်းသာကြည်နူးမှု ဖြစ်ရသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဒေါ်လေးညွန့် ကိုယ်၌ပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် သူဖြစ်သည်။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဝေဒနာကို ကြာ ရှည်စွာ ခံစားတွေးတောနေချင်သူ မဟုတ်။ လူ့ဘဝရောက်လာကြသည့် အချိန်ကလေးမှာ တိုတိုကလေးဖြစ် သောကြောင့် အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နှင့် အချိန်တွေကို ကုန်ပစ်ချင်သည်။ သူတစ်ပါး စိတ်ဆင်းရဲမှုကို မပေးစွမ်း သလို မိမိတို့အား စိတ်ဆင်းရဲပစ်ပန်းမှု ပေးလာမည်ကိုလည်း မလိုလားချေ။

ထမင်းစားမည့်သူ သုံးလေးဦး

ရောက်လာသဖြင့် ကုလားရောဥထွေးပါ မိမိတို့လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ကြ ရန် ပြင်ဆင်လိုက်ကြရတော့သည်။

ထမင်းစားသူများ၏ အလိုကျ တို့စရာ၊ ပဲဟင်းရည်မှအစ ငါးပိရည်၊ လက်ဆေးရေတို့ကိုပါမကျန် ကုလား ရော၊ ဥထွေးတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြည့် ပြည့်စုံစုံဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနေသလိုပင် ထမင်းလိုက်ပွဲ၊ ဟင်းရည်၊ ဟင်းဆီတို့မှ အစ ကျသင့်သောထမင်းစားများကို တွက် ချက်၍သိမ်းဆည်းနေသော ဒေါ်လေး ညွန့်ကိုယ်တိုင်ပင် မအားလပ်ချေ။

ထမင်းစားသူများ တစ်သုတ်ရှင်း သွားပြန်သောအခါ ဆိုင်တွင် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ကုလားမှာ စားသောက်ပြီးသွားသူတို့၏ ဟင်းပန်း ကန်၊ ထမင်းပန်းကန်များကို ဆေးကြော နေသည်။

ဥထွေးမှာ ဆိုင်တွင်ခင်းထားသော ပလတ်စတစ်ပေါ်တွင် ပေကျကျန်ရစ်ခဲ့ သော ဟင်းရည်၊ ငါးပိရေနှင့် ထမင်းလုံး များကို ရေစိုအဝတ်စတစ်ခုဖြင့် လိုက် လံပွတ်တိုက် သန့်ရှင်းမှုပြုလုပ်နေခဲ့ သည်။

“ထမင်းစားမလား မောင်ရင်”

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ သူ့ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရပ်လာသော လူ ရွယ်တစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက် သည်။ လူရွယ်မှာ သူ့ရှပ်အင်္ကျီအိတ် တွင်းမှ စာခေါက်ကလေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူကြည့်လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးညွန့်၊ ထမင်းဆိုင်ဆို တာ ဒီဆိုင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ

မောင်ရင်”

ဥထွေးမှာ ဒေါ်လေးညွန့်နှင့်ပြော ဆိုနေကြသော လူရွယ်ကိုကြည့်လျက် ဦးဘထွန်းနှင့်များ ပတ်သက်နေသလား ဟု တွေ့တွေ့ကလေး တွေးပြီးကြည့်နေ မိသည်။

“ဪ... ကိုကောင်းမြတ်က စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

“မောင်ကောင်းမြတ် ဟုတ်လား”

ကိုကောင်းမြတ်ထံမှစာဟု သိ လိုက်ရသဖြင့် ဥထွေး သိချင်စိတ် ပြင်း ပြလာခဲ့မိသည်။

လူရွယ်က သူ့လက်ထဲမှစာကို ဒေါ်လေးညွန့်ဆီသို့ လှမ်းပေးနေသည်။

ဒေါ်လေးညွန့်မှာ စာကို လှမ်းမယူ ဘဲ ဥထွေးကိုယူစေ၏။

“သမီး လှမ်းယူလိုက်ပါကွယ်၊ ပြီး တော့ ဘာများပါသလဲ ဖတ်စမ်းပါဦး”

ဥထွေးမှာ စာကို ကမန်းကတန်း ခတ်သွက်သွက် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီး တော့ စာရွက်ခေါက်ကလေးကိုဖွင့်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

“ဖတ်စမ်းပါ သမီးရဲ့၊ ဪ... မောင်ရင် ထမင်းစားသွားလေကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် စားပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး”

လူရွယ်မှာ ပြောပြောဆိုဆို နှုတ် ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ လူရွယ် ခပ်လှမ်း လှမ်းသို့ရောက်မှ ဥထွေးသည် စာကို အသံထွက်အောင် ဖတ်ပြလိုက်၏။

“ဒေါ်လေးညွန့်တို့၊ နက်ပြန်ခါ သူ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ပါမယ်တဲ့၊ နယ်ကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားရပါတယ်ကဲ့၊ သူ

ကြိုက်တဲ့ ငါးသလောက်ကို အစိုးနဲ့ နူးလေးနဲ့ ပေါင်းထားပါတဲ့။ နက်ဖြန်ခါ ထမင်းလာစားပါမယ်တဲ့။ ညီမကိုလည်း သတိရကြောင်း ပြောပြပါတဲ့။ ကောင်း မြတ်”

“ကဲ...ဒေါ်လေးညွန့်မပြောဘူး လား သမီးရဲ့ မောင်ကောင်းမြတ် ခရီး ထွက်သွားတာ ဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ သမီး ကိုလည်း နောက်သွားတာပါလို့”

ဥထွေးရင်၌ ချမ်းမြေ့ကြည့်နူး ခြင်းကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် ကောင်းမြတ် ပြန်ရောက်လာမည် အကြောင်းကို သိရသည့်အတွက်တော့ ဥထွေး ဝမ်းသာနေပါသည်။ ကောင်း မြတ်ပြန်ရောက်လာလျှင်တော့ ကောင်း မြတ်ကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲမသိ။ ကောင်း မြတ်က သူ့ကို ဦးကောင်းမြတ်ဟုခေါ် သည်ကို မကြိုက်ကြောင်းသာပြော သည်။ ဘယ်လိုခေါ်ရမည်ဟူ၍လည်း မပြော။ ကောင်းမြတ်က ဘယ်လိုများ ခေါ်စေချင်ပါလိမ့်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်း မြတ်ခေါ်စေချင်သလို ဥထွေးခေါ်မည်။

ကောင်းမြတ်သည် ဥထွေးအား ဂရုစိုက်ရုံသည်။ ကြင်နာသည့် အခိုက် အခွေပြသည်။ ဦးဘထွန်းကဲ့သို့ ကြောက် မက်ဖွယ်ရာမရှိ။ အမြဲတမ်း ပြုံးနေတတ် သူဖြစ်သောကြောင့် ဥထွေး ကောင်း မြတ်ကို ခင်မင်သည်။

ပြီးတော့ ဥထွေးကို ဘယ်ပန်း ကြိုက်သလဲဟု မေးဖူးသည်။ ဥထွေးက ဘယ်ပန်းမှ မပန်ပါ။ ပန်းတွေမှန်သမျှ သူကြိုက်ပါသည်။ သို့သော် ပန်းပန် သော အလေ့ သူ့တွင်မရှိပါဟု ပြောပြ သောအခါ “ပန်းမပန်လည်း လှပါတယ်”

ဟု ပြောသွားခဲ့ဖူးသည်။

ဥထွေးမှာ ကောင်းမြတ်နှင့်မိမိ ထိ တွေ့ခဲ့ရသော နေ့ရက်များစွာတို့ကို ပြန် ၍တွေးတောရင်း ပီတိဖြစ်နေရှာသည်။

“ဟဲ့ သမီး ထမင်းစားကြစို့လေ”

ဒေါ်လေးညွန့်က လှမ်းပြောလိုက် မှ ဥထွေးမှာ မိမိကောင်းမြတ်အကြောင်း ကို အဘယ်မျှကြာကြာ တွေးနေမိသည် ဟူ၍ မသိအောင်ပင် သတိကင်းလွတ် သွားကြောင်း သိလာခဲ့ရ၏။ ထမင်းစား ရန်အတွက် ကုလားနှင့်အတူ ထမင်းခိုင်း ကို ပြင်ဆင်နေ၏။

“မမလေးကို ဒေါ်လေးပြောနေ တာကြာပြီ။ မမလေး ဘာတွေတွေးနေ တာလဲ”

“ငါ့ဟာငါ ဘာတွေတွေးတွေးပေါ့ နင့် အမူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့မမ လေး ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ မမလေးနဲ့ဆိုင် တာက ဟို ဦးကောင်းမြတ်ကြီးမဟုတ် လား”

“ဟဲ့...ကုလားနော် ကုလား။ ဒေါ်လေးညွန့် ကြားသွားမယ်”

ဥထွေးမှာ ကုလား၏စကားကို ငြင်းပယ်စကားပြောရန်ထက် ဒေါ်လေး ညွန့်ကြားသွားမည်ကို တွေးမိကာ အစိုး ရိမ်ကြီးကြီးနှင့် ကုလားကို ပြောလိုက် ၏။ ထိုအချက်ကို ကုလားက ပိုင်ပိုင်နိုင် နိုင် အကွက်ယူလိုက်၏။

“ဟော...မမလေးစကားက ဝန် ခံနေပြီ။ ဒေါ်လေးကြားမှာ ကြောက် တာပဲပြောတယ်။ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလို့ မပြောဘူး။ ကေန္တတော့ ကေန္တပဲ”

ကုလားမှာ မြန်မာလို လည်လည် ပတ်ပတ်သုံးစွဲလိုက်၏။ စကားအလွဲ အချော်နှင့် အတွေးအခေါ်ဆိုလည်း မြင် အောင်တွေးတတ်၏။

ဥထွေး ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ကုလားကိုသာ ရယ်ပြလိုက်မိတော့၏။

ဥထွေး နက်ဖြန် မြန်မြန်ရောက်ပါ စေတော့ဟု ဆုတောင်းနေမိပါသည်။

နက်ဖြန်ရောက်လျှင် ကောင်း မြတ်အတွက် ငါးသလောက်ပေါင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ထားတာပါဟု ပြောပြ မည်။ ကောင်းမြတ်က သူ့ကို ဘာပြော မည်မသိ။ နယ်ကပြန်လာလျှင် ဘာ လက်ဆောင်များ ပါလာမလဲဟု ဥထွေး အတွေးဖြန့်နေမိတော့သည်။

x x x

ဒေါ်လေးညွန့် ခုတ်ထစ်ပြီးသွား သောအခါ ငါးသလောက်များကို ရေစင် စင်ဆေးလိုက်သည်။

အိုးမကပ်စေရန်အတွက် ဟင်း အိုး၏အောက်ခံတွင် ကြံဖတ်များကို ကျနစွာ ခင်းထားသည်။ ပြီးတော့ ကြံ ဖတ်များအပေါ်မှ စပါးလင်များကိုထည့် ရန် စပါးလင်ဥများကို ဓားမဦးပြား ကလေးဖြင့် ဖိရိုက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ အိုးထဲသို့ထည့်သည်။

ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးသော ငါး များကို စပါးလင်များပေါ်တွင် စီကာ ရိုကာ ချထားလိုက်၏။ ရှာလကာရည်၊ ငံပြာရည်၊ ဆား၊ နနွင်းမှုန့်တို့ကို ထည့် ပေါင်းမည့်ငါးနှင့် သင့်လျော်အောင်ထည့် သည်။ ကြက်သွန်နီဥကြီးကြီးကို အခိပ် ကြီးများစိပ်လျက် အိုးအတွင်းသို့ ထည့်

ပြန်၏။ ဦးတော့ ငါးသလောက်အရောင် လှအောင် ပဲခဲပြာရည်နည်းနည်းကို ထည့်၏။ ဆီကို အချိုးကျထည့်ကာ အိုး အဖုံးကို ပိတ်လိုက်၏။ မီးသွေးမီးဖိုပေါ်တွင် နူးအောင် ပြုတ်ထားသော ဝက်သားအိုးကိုဖွင့်လျက် နူးမနူး ငွန်းကလေးဖြင့် ထိုးဆွကြည့်နေသည်။

ဥထွေး၏နဖူးပြင်၌ ချွေးဥလေးများမှာ ရွှဲနေအောင် သီးပြီစို့နေသည်။ ဥထွေးအဖို့ ပင်ပန်းသည်ဟု သဘောမတွက်။ သူ့ဘဝတွင် ယခုကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးစွာ နေထိုင်ရခြင်းအတွက် သူကျရာတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသည်ဟု သဘောထားလိုက်၏။ ဒါကလည်း ဥထွေးအတွက် တစ်မျိုးသောယုံချက်ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကောင်းမြတ် တကူးတကနှင့် မှာကြားလိုက်သော ငါးသလောက်ပေါင်းကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်နေရခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

“ဦးကောင်းမြတ် ဘာလုပ်သလဲ ဒေါ်လေးညွန့်”

“ပြည်ထဲရေးဌာနမှာဆိုလား။ ဘာလား ပြောတော့ပြောပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်လေးလည်း မမှတ်မိပါဘူး သမီးရယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဒေါ်လေးညွန့်ရဲ့ ဦးကောင်းမြတ်အလုပ်ကို သိချင်လို့ပါ”

“သမီး မောင်ကောင်းမြတ်ကို စိတ်ဝင်စားနေသလား။ ဒေါ်လေးတို့ကိုတော့ ဖန်မသွားပါနဲ့ သမီးရယ်။ သမီးနှစ်သက်တဲ့သူရှိရင်လည်း ဒေါ်လေးကို အမေလို သဘောထားပြီး အားလုံး ပွင့်ပွင့်လင်း

လင်း တိုင်ပင်နော်သမီး”

“ဥထွေး ဒါတွေ မတွေ့သေးပါဘူး ဒေါ်လေးညွန့်ရယ်။ ဥထွေးဘဝကို ဥထွေး တိုးတက်အောင် ကြိုးစားတုန်းပါ။ ဒေါ်လေးညွန့်ကို ဘာဖြစ်ဖြစ် ဥထွေး ပြောပါမယ်။ ဥထွေး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံပါမယ် ဒေါ်လေးညွန့်ရဲ့ ဘယ်တော့မှ တိတ်တိတ်ကလေး မလုပ်ဘူးမှတ်။ ခုချိန်မှာ အမေမရှိတဲ့ ဥထွေးအဖို့ ဒေါ်လေးညွန့်ဟာ ဥထွေးရဲ့အမေပါ”

ဥထွေးသည် သူ့ရင်ထဲတွင်ခံစားထားသည့်အတိုင်း ပြောပြနေသည်။ ဥထွေး၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဒေါ်လေးညွန့် ပီတိဖြစ်သွားသည်။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာသွား၏။ ကြည့်နားခြင်းကိုလည်း ခံစားသွားရသည်။

ဥထွေးကဲ့သို့ လိမ္မော်ရောင်ရှိသည့် သမီးလေးတစ်ယောက်ကိုသာ သူ့အဖို့ မွေးဖွားခဲ့ရလျှင် အဘယ်မျှ သူ့ဘဝသည် သာယာလိမ္မော်လင်း အိပ်မက်ပင် ဥထွေးကိုပင် သူ၏ သမီးရင်းလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်နေရသောကြောင့် သူ့ဘဝတွင် သူတောင့်တသောအရာတို့ အနည်းငယ်တော့ ပြည့်စုံနေသည်ဟု ဒေါ်လေးညွန့် ယူဆထားခဲ့၏။

“တတ်နိုင်ရင် ယောက်ျားမယူတာ အကောင်းဆုံးပဲသမီး။ ယောက်ျားယူလိုက်ရင် အချုပ်အချယ်များလာမယ်။ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ပိုလာမယ်။ သူတို့နဲ့ စိတ်ချင်းတူအောင် မနည်းကြိုးစားရမယ်။ လူနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စိတ်တစ်စိတ်တည်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားရတာ တကယ်တော့ မလွယ်ပါဘူးသမီးရယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ သူက ချစ်ခင်စုံမက်တဲ့

သူမျိုးကို ရှာရလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ချစ်ကို မရှာနဲ့သမီး။ အို...သမီးလေးအရွယ်က ငယ်ပါသေးတယ်လေ။ ဒါတွေကို သမီး လုံးဝစိတ်မကူးရင် အကောင်းဆုံး နိဗ္ဗာန်ပဲပေါ့ကွယ်။ နိဗ္ဗာန်ဆိုတာ တမလွန်မှာရှိတာမှတ်ဘူးသမီး။ ဒီနေ့ဘဝမှာပဲ ရှာရင်ရှိတယ်”

ဒေါ်လေးညွန့်သည် သူခံစားထားသလို၊ သူယူဆထင်မြင်ထားသလို သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသလို ဥထွေးကို ပြောပြနေပါသည်။

ဥထွေးတစ်ယောက် ဤသို့ ဗဟုသုတရဖွယ်ကောင်းသော အကြောင်းနှင့်အကျိုးနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ပြောတတ်သော ဒေါ်လေးညွန့်၏နေရာတွင် သူ၏ ကြီးဒေါ် ဒေါ်ဝင်းမြသာဖြစ်လျှင် ယခုထက် ဥထွေးဘဝမှာ သာယာချမ်းမြေ့မှုအကျိုးကို ခံစားရနိုင်ပေသည်။

ယခုတော့ သွေးမတော်သားမစပ်တွေမှူးမြင်ဖူးခြင်းမရှိသော တဒဂ်တွေ ခဲ့ရသူ ဒေါ်လေးညွန့်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့ရသော ဥထွေး၏ကြီးဒေါ် ဒေါ်ဝင်းမြထက် မပြောပြနိုင်လောက်အောင် သူ့အပေါ် ကောင်းလွန်းနေသည်ကိုတွေ့လျက် ဥထွေးရင်၌ ချမ်းမြေ့ခြင်းကို ခံစားနေရသည်။

“ဝက်သားအိုး နူးလောက်ပြီထင်တယ်သမီး။ ငါးသလောက်အိုးတည်ရင် ရပြီလေ။ ငါးသလောက်ပေါင်းဆိုတာ အရိုးရော အသားရော နူးနေမှ စားလို့ ကောင်းတာ။ မီးမျှင်းမျှင်းလေးနဲ့ တစ်ညလုံး ပေါင်းထားရတယ်သမီးရဲ့”

ဒေါ်လေးညွန့် ပြောစကားမဆုံးမီ မှာပင် ဥထွေး ဝက်သားအိုးကို ချလား

လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငါးသလောက်အိုးကို မီးဖိုပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်၏။

“ကဲ...သမီး သွားနားနေလေ”
ဒေါ်လေးညွန့်အပါးမှ ဥထွေးအသာကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ အိပ်ခန်းကလေးအတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ဝင်လာခဲ့သည်။ မှန်တင်ခုံကလေးအရှေ့၌ ကျနစွာထိုင်လိုက်သည်။ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော မိမိ၏ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဝဝကလေးကို ကြည့်လျက် ဝိတိဖြစ်စွာပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

“ဒီလူကြီးတော့ တွေ့ပစေဦး သူများကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်သွားတာ။ ပြန်ပြီး စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လိုက်ဦးမယ်”ဟူသော စကားကို ဥထွေး၏ရင်ထဲ၌ ပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ သူ့အတွေးစကားကို သူ့သဘောကျစွာ အသံကလေးများထွက်လာအောင်ပင် ရယ်လိုက်မိပြန်သည်။

အခုမှ သတိထားကြည့်မိ၏။ သူမ၏နဖူးပြင်၌ တွဲခိုနေကြသော ချွေးသီးချွေးပေါက်ကလေးများကို ဥထွေးမြင်လိုက်ရသည်။ ပဝါစလေးနှင့် အသာတို့၍ သုတ်လိုက်၏။

“မှန်”
ဟုတ်ပါသည်။ မှန်၊ မှန်ဆိုသည်မှာ အရှိကိုအရှိအတိုင်း ထင်ဟပ်စေကာ မျက်မြင်သက်သေပြရာ တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ထဲ၌ပေါ်နေသော ဥထွေး၏ မျက်နှာပြင်သည် အဘယ်မျှ လှေ့ရွှင်နေမည်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေသည်။

ဥထွေး၏ မျက်နှာအသွင်အပြင်မှ တစ်ဆင့် ဥထွေး၏ရင်ထဲတွင်ရှိသော

ဝိတိအဟုန်တို့မှာ အဘယ်မျှရှိနေကြမည်ကို ဥထွေးအနေနှင့် သူ့မျက်နှာကို သူပြန်ကြည့်ရင်းမှ တိုင်းဆစိတ်ကူးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

“လူဆိုတာ အတွင်းစိတ်က လှုပ်ရှားနေတာကို ဖုံးကွယ်လို့မရဘူးဆိုတာ သိပ်မှန်ပါလား”

ဥထွေးရင်တွင်းမှ စကားသည် ရင်တွင်းမှာပင် ပြောနေမိတော့၏။

“သမီးရေ ကုလား ရောက်လာပြီဟေ့”

ဒေါ်လေးညွန့်၏ အော်ဟစ်သံသည် ဥထွေးထံသို့ ပျံ့လွင့်ရောက်လာသည်။

“လာမယ် ဒေါ်လေးညွန့်ရေ...လာမယ်”

ဥထွေးသည် ပြောပြောဆိုဆို အခန်းကလေးအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ကုလားမှာ ဒေါ်လေးညွန့်ဝယ်ခိုင်းလိုက်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များပါသည့် တောင်းတစ်လုံးကိုဆွဲလျက် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မမလေး အိပ်နေတာလား”

“မအိပ်ပါဘူးဟဲ့”

ဥထွေးသည် ကုလားထံမှ ဆွဲခြင်းကို ဆွဲယူလျက် ဒေါ်လေးညွန့်အနီးသို့ ရောက်လာခဲ့၏။

“သမီးရေ...တို့စရာလုပ်ရမယ့် အသီးတွေ အရွက်တွေကို ရွေးထုတ်ပြီး ဆန်ခါထဲမှာ ရေဝတ်ကလေးနဲ့အုပ်ထားလိုက်။ ချဉ်ပေါင်ရွက်ကိုတော့ ကုလားနဲ့အတူတူ ဝိုင်းသင်ထားလိုက်ကွယ်။ ဒေါ်လေးညွန့်တို့ ညစာအတွက် ဟင်းချက်ရအောင်”

“ဘာနဲ့ချက်မှာလဲ ဒေါ်လေးညွန့်”
“ငါးခူခေါင်းတွေနဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်းချက်မယ်လေ”

ဥထွေး ဘာမှဆက်မမေးတော့။ ချဉ်ပေါင်ရွက် နုနုကလေးများကို ဆိတ်ကာဆိတ်ကာ သင်ပေးနေသည်။ ကုလားလည်း ဥထွေးနှင့်အတူ ရောနှောကူညီလုပ်ဆောင်ပေးနေသည်။

“ဟေး...မညွန့်”

ဦးဘထွန်း၏အသံ၊ အရက်သံ နွယ်လာသည့်အသံ။

ဂြိုဟ်မွှေတော့မည်အသံ။ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ကြက်သီးမွှေးညှင်းထသွားလောက်အောင်ပင် ဥထွေးကြောက်နေမိသည်။ ဒါပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဘဲ မိမိလုပ်စရာရှိသည်ကိုသာ လုပ်နေသည်။

“မညွန့် ငွေနည်းနည်းလောက်ပေးစမ်းကွာ”

“သောက်လည်းပြီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား ကိုဘထွန်းရယ်။ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

“သွားသောက်ဦးမလို့ပေါ့”

“တော်ရောပေါ့ ကိုဘထွန်းရယ်။ အိမ်မှာပဲ နားနေပါတော့လား”

ဒေါ်လေးညွန့်က ဖျောင်းဖျာစကားနှင့် အသာအယာ စည်းရုံးသည်။ ဦးဘထွန်းမှာ ဒေါ်လေးညွန့်၏စကားကို လက်မခံ။ လက်ကို ဟိုသည်ခါရမ်းပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့ မိန်းမတွေဟာ အတော့်ကို စကားများတယ်”

“ကျွန်မပြောနေတာ ကိုဘထွန်းအတွက် ပြောပြနေတာပါ ကိုဘထွန်း

ရယ်။ ထမင်းစားပြီးပလာ။ ထမင်းခူး
လိုက်မယ်လေ။

“အပိုစကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့
မညွန့်ရာ။ ငါတောင်းတာကိုသာပေးစမ်း”

ဦးဘထွန်းအသံက မာကျောလာ
သည်။

ဦးဘထွန်းအသံက ကြမ်းလာ
ဟန်ပြသည်။

ဒေါ်လေးညွန့် ဘာစကားမှဆက်
မပြောတော့။ သူ၏ချွေးခံအင်္ကျီအိတ်
အတွင်းမှ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို
ထုတ်လျက် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ဒီလိုပဲ သုံးဖြန်းနေချင် ကျွန်မ
ပြောသလို အိမ်မှာ အေးအေးနေပါ
ကိုဘထွန်း”

“တစ်ဆယ် ဟုတ်လား။ မင်းငွေ
တစ်ဆယ်နဲ့ ဘာရမှာလဲ။ ငွေတစ်ဆယ်
က ဘယ်လောက်များ သုံးရလို့လဲ”

ဦးဘထွန်းသည် ဒေါ်လေးညွန့်
လက်ထဲ၌ ဆယ်တန်ကိုတွေ့သောအခါ
ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော
မျက်နှာထားဆိုးဆိုးကြီးနှင့် အော်၍ပြော
လာပါသည်။ ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ဦးဘထွန်း
ကိုကြည့်နေ၏။ ဒေါ်လေးညွန့်၏မျက်
လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တို့ ပြည့်လျှံ
လာသည်။

“ဒီငွေတစ်ဆယ်ရအောင် ကျွန်မ
တို့ ဘယ်လောက်ရှာရတယ်ထင်သလဲ
ကိုဘထွန်း။ ငွေဆိုတာ ဘယ်လောက်
ဖြစ်ဖြစ် သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်
လောက်တယ်ရှိမလဲ။ ကျွန်မလည်း
ကျွန်မဆီမှာရှိတာ ပေးရတာပဲ”

“ဟေ့...မညွန့် စကားမရည်နဲ့။
ငွေငါးဆယ်ပေ။ ငါ ခုပြန်လာခဲ့မယ်။

အဲဒီအချိန်ကျမှ မင်းပြောချင်တာပြော။
ခုအချိန်မရှိတော့။ ပြန်ပြန်ပေးစမ်းကွာ”

ဦးဘထွန်း၏အသံသည် ပို၍ပို၍
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်လာသ
လို ဦးဘထွန်း၏အသံအပြင်မှာလည်း
ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာ၏။ စရိုက်ကြမ်း
လာ၏။

“ပေးလိုက်ပါ ဒေါ်လေးညွန့်ရာ”

ဥထွေး ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဥထွေး
ဆန္ဒက နားအေးရင်ပြီးရောဆိုသည့်
သဘောမျိုးနှင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဦးဘထွန်းမှာ ဒေါ်လေးညွန့်၏မျက်နှာကို
အရက်ခိုးပြန်နေသော သူ၏မျက်နှာကြီး
ဖြင့် စူးစူးလင်းလင်း ကြည့်နေသည်။

ဒေါ်လေးညွန့်လည်း ဘာမှမပြော
တော့။ နောက်ထပ် ဆယ်တန်၊ ငါးကျပ်
တန်များကိုစုပေါင်းပြီး ငွေငါးဆယ်ပြည့်
အောင် ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ ငွေငါး
ဆယ်ရသည်နှင့် ဦးဘထွန်းမှာ ဘာတစ်
ခွန်းမှမပြောတော့။ သူ၏ထုံးစံအတိုင်း
ကိုယ်ကို ယိမ်းထိုးလျက် ထွက်သွား
လေသည်။

“ဥထွေး ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း
ကြောက်လာတယ် ဒေါ်လေးညွန့်ရယ်။
ဒေါ်လေးညွန့်သာမပေးရင် ဒေါ်လေးညွန့်
ကို ရိုက်များရိုက်မလား မဆိုနိုင်ဘူး။
ဒါကြောင့် ဥထွေးဝင်ပြောလိုက်တာပါ
ဒေါ်လေးညွန့်။ ဥထွေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့
နော်”

ဒေါ်လေးညွန့်အနီးသို့ ဥထွေးကပ်
ပြီး ပြောသည်။ ဒေါ်လေးညွန့်မှာ ဥထွေး
ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခတ်ပျော့ပျော့ပြုံး
လိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးညွန့် သမီးကို စိတ်မဆိုး

ပါဘူးကွယ်။ ဒင်းက နိုင်ထက်စီးနင်း
နိုင်လွန်းလို့ပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်
ရှာတဲ့ပိုက်ဆံကို လက်ဝါးဖြန့်ပြီးတောင်း
တာ သူမို့မရှက်တယ်။ ဒေါ်လေးညွန့်
လူတွေအပေါ်မှာ အမြဲတမ်း စိတ်ထား
ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်ဆံပါတယ်။ သူ
အပေါ်မှာလည်း အမြဲတမ်း ဒေါ်လေးညွန့်
ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါမှ ဒင်းက ဒေါ်
လေးညွန့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်
စော်ကားလာရင်တော့ ဒေါ်လေးညွန့်
သည်းခံမှာမှတ်ဘူး”

ဒေါ်လေးညွန့်သည် ဥထွေးအား
သူ၏စိတ်ထဲမှ ခံစားချက်များကို ပြောပြ
နေ၏။

ဥထွေး ဒေါ်လေးညွန့်ကိုသာ ငေး
ကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ကဲ...ချက်စရာရှိတာ
ချက်ပြီး စားကြသောက်ကြရအောင်။
ဪ... သမီးရေ ငါးသလောက်အိုး
ကို ကြည့်လိုက်ဦးကွယ်”

ဒေါ်လေးညွန့်ပြောလာမှ ဥထွေး
သတိရသည်။ ငါးသလောက်ပေါင်းမှာ
ရေများ အတော်ပင်ခန်းနေပြီ။ ဥထွေး
က ရေနည်းနည်းခပ်ယူကာ အိုးထဲသို့
ထည့်လိုက်ပြီး ပြန်အုပ်ထားလိုက်သည်။
ချက်ပြုတ်စရာများကို ခပ်သုတ်သုတ်
လုပ်နေ၏။

ချက်ပြုတ် ပြီးစီးသွားကြသော
အခါ ခူးခပ်ပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်
ကြသည်။

စားသောက် ပြီးစီးကြသောအခါ
အိုးခွက်ပန်းကန်များ ဆေးကြောပြီး
နောက် ကုလားပြန်သွားလေသည်။ ဒေါ်
လေးညွန့်မှာ ဘုရားသောက်တော်ရေ

ကပ်ရင်း ဘုရားဝတ်ပြုနေသည်။ ဘုရား
ဝတ်ပြုပြီးနောက် “စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်
ဆင်းရဲဘဝမှ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ရ
ပါလိုက်ဘုရား” ဟု ဆုမတောင်းစမှ
တောင်း လိုက်မိသည်။

ဥထွေး အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး မဂ္ဂဇင်း
ဟောင်းတစ်စောင်ကို ဟိုလှန်ကြည့်
သည်လှန်ကြည့်နှင့် အသာကလေး ငြိမ်
ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေမိသည်။

“သဗ္ဗေသတ္တာ ဝေနေယျာ ချမ်း
သာကိုယ်စိတ် မြကြပါစေ”

ဒေါ်လေးညွန့်၏နှုတ်မှ မေတ္တာပို့
သံနှင့်အတူ ဒေါ်လေးညွန့် အခန်းထဲသို့
ရောက်လာ၏။

“မညွန့်”
အိမ်ရှေ့မှ ဦးဘထွန်း၏ ကျယ်
လောင်သောအသံကြီးကို ကြားလိုက်ရ
သည်။

စာအုပ်ကို အသာပစ်ချလျက် ဥ
ထွေး အိပ်ရာထဲ လဲအိပ်နေလိုက်သည်။

ဘာများ ဆက်၍ဖြစ်ကြဦးမလဲဟု
နားစွင့်နေ၏။ တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။
အိမ်တွင်းသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းလျက်
ဝင်လာသော ဦးဘထွန်း၏ခြေသံကို
ကြားရသည်။

ဒေါ်လေးညွန့်ထံမှ ဘာစကားတစ်
လုံးမျှ မထွက်လာချေ။

ဦးဘထွန်းမှာ ဟင်္ကလက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲအသံမြည်အောင်
ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မီးခြစ်
ခြစ်သံ ကြားရ၏။ သူ၏ဆေးပြင်းလိပ်ကို
မီးညှို့သောက်နေဟန် တူသည်။

ဒေါ်လေးညွန့် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်
ဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ အခန်းတံခါးကို

အသံမြည်အောင် ခိုင်းခနဲ ဆောင့်ပိတ်
လိုက်၏။ ဥထွေး ဘာမှမပြော၊ ငြိမ်
သက်စွာပင် နေသည်။

ဦးဘထွန်း၏ အသက်ရှူသံပြင်း
ပြင်းသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်
ကြားနေရသည်။

ဥထွေး မျက်စိကိုပိတ်ထားသလို
နားကိုလည်း ပိတ်ထားလိုက်၏။

အိပ်ပျော်အောင်လည်း ကြိုးစား
ပြီး အိပ်သည်။ ညဘက်တွင်မက်ရမည့်
အိပ်မက်သည် လှလှပပလေးမက်ချင်
သည်။ သူ့အဖို့ ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခြင်းကို
သာ ခံစားလိုသည်။ သောကတွေကို သူ
ဘဝထဲသို့ အဝင်မခံချင်တော့။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဦးဘထွန်းမျက်နှာ
ကြီးကို မကြည့်ချင်ဘဲ ကြည့်နေရသော
ဘဝမှ ကင်းလွတ်လိုပေသည်။

ဟိုအတွေးတစ်စ သည်အတွေး
တစ်စဖြင့် ညသံသရာသည် ရှည်လျား
နေသည်။

သို့သော် သံသရာများသည် လည်
ပတ်ရွေ့လျားနေတတ်သော သဘောရှိ
သည့်အတိုင်း နေ့တိုင်း အချိန်တိုင်းတို့
တွင် ည၏ကြီးစိုးခြင်းသည် ထာဝရ
တည်တန့်မနေပါချေ။

အပြောင်းအလဲဆိုသည်မှာ မရှိ၍
မဖြစ်၊ အဟောင်းတို့နေရာတွင် အသစ်
သည် အစားဝင်ရောက်လာတတ်သည့်
သဘောအတိုင်း ညအဟောင်းသည်
နေ့သစ်နှင့် အပြောင်းအလဲလုပ်ရသည်
သာ ဖြစ်သည်။

ထိုတူစွာပင် ဥထွေး၏ သာတောင်
သာယာဘဝကလေးမှာလည်း ငြိမ်သက်
နေခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီ။

ယခုတော့ ပြောင်းလဲတတ်သော
သဘာဝတရား၏ ချားရဟတ်တွင် သား
ကောင်ဖြစ်ရပြန်ပါတော့သည်။ အခြေ
အနေတစ်ရပ် ဆိုသည်ကလည်း ကြို
တင်တွက်ဆခန့်မှန်းထား၍ ရရှိမရှိ၊
အထူးသဖြင့် ဘဝသည် အခြေအမြစ်
ကျကျနန ကိန်းသေနည်းချ၍တွက်လျှင်
ရနိုင်သော မေးခွန်းပုစ္ဆာတစ်ခုပင်မဟုတ်
ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ
မကြေညာဘဲ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲ
တတ်ခြင်းကို ဥထွေး မမျှော်လင့်စွာ
ကြုံတွေ့လိုက်ရပါတော့သည်။

မနက် ၄ နာရီခွဲတွင် ဥထွေး
အိပ်ရာမှ အမြန်းနေကျအတိုင်း ဥထွေး
အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့သည်။

ဝတ္ထုများအတိုင်း ဥထွေး မီးဖိုများ
မှ မီးများကို တစ်ချို့တစ်ခုမွှေးရသည်။
မီးဖိုများ မီးမွှေးပြီးသည်နှင့် နူးအောင်
နပ်အောင်ချက်ရမည့် ဟင်းအိုးများကို
မီးဖိုပေါ်သို့တင်ထားရသည်။ ဆန်ဆေး
ရန်အတွက် ဆန်ဆေးသည်။ မီးသွေးမီး
ဖိုကြီးကြီးပေါ်သို့တင်၍ ထမင်းအိုးတည်
ရ၏။ ထမင်းအိုးကျက်ပြီးဆိုသည့်အချိန်
ရောက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့သို့ ကုလား
ရောက်လာတတ်သည်။

ငါးသလောက်ပေါင်းအိုးကို မီးဖို
ပေါ်တင်ပြီး စပါးလုံးရွေးထားသော ဆန်
များကို ထမင်းချက်မည့်အိုးအတွင်းသို့
ပြောင်းထည့်နေသည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

မောင်ရွှေခွန်

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသောတောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့သြထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁ ၇၁၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

အိုင်အိုအာယုနှင့်

နတ်ဆက်စား

တရားစောင့်သံဃ်

ကြင်ဦးလှ

အိုင်အိုအာယု (နင့်)

နတ်သက်စား တရားစောင့်သန့်

(ယခင်လမှအဆက်)

■ **ကြင်ဦးလူ**

သရုပ်မှန်ဘဝ သိရလေသော်

ထိုနှစ် တောင်ပြင်တော်ကြီး လွန်
ခြောက်၍ လေးလခန့်အကြာတွင် ဦးမျိုး
ပိုင်နှင့် ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့ ချစ်သူနှစ်
ဦး ဧည့်ပရိသတ်အလယ်ဝယ် “အခါ
တော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ”
လိုက်ကြပါတော့သည်။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ယခင်က
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခဲ့သည့် ဒေါ်နီလာ
ဆွေတင်၏ နေအိမ်ကြီးသည် “ဂီတ
ဗိမာန်” တီးဝိုင်း အဆိုတော် ဦးမျိုးပိုင်နှင့်
အပေါင်းအပါများ သီဆိုကြသော ကာ
ရာဇဂီက သီချင်းသံများ ပြူးကြွငြိမ်း
ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်လွှင့်လို့နေသည်။
ဦးမျိုးပိုင်၏ အပေါင်းအပါများဟုဆိုရာ
တွင် အမျိုးသားမိတ်ဆွေများသာမက
လိင်တူချစ်သူ (ခေါ်) မိန်းမလျာများ
လည်း ပါဝင်သည်။ ဤသည်ကို ဒေါ်နီ
လာဆွေတင်က ဘဝင်မကျဖြစ်ရ၏။
သူနှင့် လက်ထပ်မိအချိန်အထိ မိန်းမ
လျာများနှင့် တပူးတွဲတွဲ သွားလာနေ
သည်ကို တွေ့မြင်ရသော်လည်း တစ်စုံ
တစ်ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ခဲ့
မိပေ။ ပြီးတော့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်က

သူ့ကိုယ်သူလည်း အထင်ကြီးခဲ့၏။

“မိန်းမလျာတွေကို ကိုမျိုးက
အပျော်တွဲနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ငါလို
ယောက်ျားတကာတို့ မက်လောက်တဲ့
ရွက်ဖိုကြီးငယ်အသွယ်သွယ်နဲ့ ပြည့်စုံ
တဲ့ အင်မဟုတ်ဘဲ အစစ်အမှန်မဟေသီ
ဒေဝီတစ်ပါးနဲ့ ညှားပြီးရင်တော့ အဲဒီ
အကောက်အဝိန် အလိမ်အညာ အတု
အပ အခြောက်မတွေ့ကို ကိုမျိုး စိတ်
ဝင်စားတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟူ၍ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထား
ခဲ့မိသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်ထောင်ဦး
ကာလ တစ်လမပြည့်မီခန့်အထိသာ
ဒေါ်နီလာဆွေတင်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု
မြင့်မားခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
အမျိုးသား နှစ်ဦး သုံးဦးခန့်နှင့် မိန်းမ
လျာ အများအပြားတို့နှင့်သာ တပူးတွဲ
တွဲ သွားလာ အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ရှိသည်
ကို တွေ့မြင်လာရသည်။ ဒေါ်နီလာ
ဆွေတင်အပေါ်မှာလည်း နှေးမယားရယ်
လို့ မြတ်နိုးချစ်ခင်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှုများ
မရှိသလောက် လျော့နည်းလာသည်ကို
လည်း သတိပြုမိလာသည်။ သည်တော့
လည်း မတတ်သာတော့ပြီမို့ ဖွင့်ပြော
ဖြစ်တော့သည်။

“ကိုမျိုးရေ . . . ကိုမျိုးကို မမ
ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုမျိုး
လည်းသိမှာပါ။ အလိုလည်းလိုက်ချင်ပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးစီးဖို့ မမဝယ်
ပေးထားတဲ့ကားပေါ်မှာ အခြောက်မ
တွေ တင်ပြီး သွားလာပျော်ပါးနေတာ
မမ မကြိုက်ဘူးကွယ်။ ယောက်ျားမို့
ယောက်ျားချင်း အပေါင်းအသင်းမိတ်
ဆွေတွေနဲ့ သွားတာလာတာ မမနား
လည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အခုတော့ ကိုမျိုး
က မိန်းမလျာတွေနဲ့ တပူးတွဲနေတာ
ထိုင်တာ မမ မကြိုက်ဘူးသိလား။ အဲဒီ
ဟာမတွေက မမထက် ဘာများသာနေ
လို့ တတွဲတွဲ မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ
လဲဟင်။ မမနဲ့ အဲဒီဟာမတွေနဲ့ ယှဉ်
ကြည့်စမ်းပါ။ သူတို့က မမထက် ဘာ
များသာနေလို့လဲ ပြောစမ်းကိုမျိုး။”

သည်တော့ ဦးမျိုးပိုင်က ပျာပျာ
သလဲ -

“ဟာ . . . မမကလည်းဗျာ။ အဲဒါ
မိစိုးတို့၊ မယ်ကံတို့ပါ။ သူတို့က အတု
အပ၊ ဟိုဆေးထိုး၊ ဒီဆေးထိုးနဲ့ အပလာ
တွေ။ ဟောဒီမျိုးရဲမကမမှ တကယ့်
အစစ်အမှန်။ အသက်ကြီးပေမယ့်
မပျက်စီးသေးတဲ့ ပင်ကိုအလှ။ သူတို့

နဲ့ ဘာမှမဆိုဘူး။ မျိုးက သူတို့နဲ့ သာ မန်အပေါင်းအသင်းသဘောပါ။ မမ မကြိုက်ရင် နောင် အဲဒီဟာမတွေနဲ့ မပေါင်းတော့ပါဘူး။

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကိုမျိုးရယ်”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ဦးမျိုးပိုင် ကို ပွေ့ဖက်ရင်း တီးတိုးပြောလိုက်၏။ ခဏအကြာ ဦးမျိုးပိုင်က -

“ဪ... မမရေ မျိုးအပြင်သွား စရာရှိသေးတယ်”

“သွားစရာရှိရင် သွားလေ။ ည တော့ စောစောပြန်လာနော်”

“ဟိုမှာ ညအိပ်သီချင်းတိုက်မှာ မမရဲ့ စိတ်ချပါ... ချန်ကေရိုတ်တို့ ကိုအာကြီးတို့နဲ့ သွားမှာပါ။ ဟိုကောင်မ တွေ မပါပါဘူး”

“အေး... အေး အပြင်မှာချည်းပဲ ပျော်မနေနဲ့။ မမနားမှာလည်း နေပေးဦး သိရဲလား”

“သိပါတယ် မမရဲ့ နောက်တော့ နေမှာပေါ့”

ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍ ဦးမျိုးပိုင်ထံ ဝင်ထွက်သွားလာသူများအနက် မိန်းမ လျာများပါဝင်ခြင်း မရှိတော့သော်လည်း ချန်ကေရိုတ် (ခေါ်) ကြောင်သိုး ကိုအာ ကြီး (ခေါ်) အာလာဒင် အစရှိသော ယောက်ျားမိတ်ဆွေတွေ ကားပေါ်တင် ကာ တရုန်းရုန်းဖြင့် ဝင်လိုက်ထွက် လိုက် လည်ပတ်လိုက်။ ကာရာအိုကေ သီချင်းဆိုလိုက်နှင့်သာ အချိန်တွေ ကုန် လွန်ခဲ့လေ၏။ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစကာ တည်းက ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ဦးမျိုး ပိုင် သွားရေလာရေ လွယ်ကူစေရန်ဟု ဆိုကာ ဂူပါဆလွန်းကားလေးကို သီးခြား

ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။

ယခင်ကတော့ “မိန်းမလျာများ နှင့် အပေါင်းအသင်း မလုပ်တော့ပါက ဇနီးမယားအပေါ်တွင် ပို၍စိတ်ဝင်စား လာလိမ့်မည်။ လင်နှင့်မယား ပိုမို၍ ကြင်နာယုယ အပေးအယူမှုလာလိမ့် မည်”ဟု ထင်မြင်ခဲ့မိ၏။ ယခုတော့ ဤသို့ မဟုတ်လေပြီ။ ယောက်ျားမိတ် ဆွေတွေနှင့် ပြင်ပ၌သာ ညအိပ်ညနေ အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိသော ဦးမျိုးပိုင်၏ အပြု အမူအပေါ် သံသယတွေဝင်လာခဲ့မိ၏။

ထိုသို့ သံသယစိတ်ဖြင့် ဂရုပြု အကဲခတ်ကြည့်လေမှ ဦးမျိုးပိုင်သည် ယောက်ျားမိတ်ဆွေတွေနှင့် အတူရှိနေ သည့်အခါတိုင်း ကနွဲကလျပြောဆိုပြုမူ လေ့ရှိသည်ကို အံ့ဩစွယ် တွေ့ရှိလာ ရသည်။ ထမင် နောက်ပြောင်ကျီစယ် နေခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု ဒေါ်နီလာဆွေ တင် ကျိတ်၍ဆုတောင်းနေမိ၏။

သို့ရာတွင် ဆုတောင်းမပြည့်ပါ။ ထိုနေ့က နေ့လယ်ပိုင်း ဒေါ်နီလာဆွေ တင် နေအိမ်မှာရှိနေလေ၏။ အမှန် တော့ ဈေးချိုမှာ ဆိုင်ဖွင့်ရမည့်အချိန်။ သိပ်နေမကောင်းချင်သလိုလိုရှိ၍ ဆိုင် ပိတ်ကာ အိပ်မှာနားနေခြင်းဖြစ်၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုနေ့မှာပင် ညီမ ဖြစ်သူ မချယ်ရီဆွေတင် စင်္ကာပူသို့ပြန် မည်ဖြစ်၍ လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရ မည်ဖြစ်၏။ ဒေါ်နီလာဆွေတင်က သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါပို့ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိ တော့ပေ။ ၎င်း၏ကားကို အချိန်ပိုင်း အငှားယာဉ်မောင်းနှင့်အတူ စေလွှတ် ပေးလိုက်ရ၏။

ထိုစဉ်အခိုက်တွင် ဦးမျိုးပိုင်၏

ကား ဝင်လာ၍ အိမ်အကူ မအေးလှ က ပြေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ကား ပေါ်တွင် ပါလာသော ချန်ကေရိုတ် (ခေါ်) ကြောင်သိုးက -

“ဟေ့ . . . မိမျိုး . . . နင့်မိန်းမကြီး ကား မတွေ့ပါလား။ မရှိဘူးထင်တယ်”

“ဈေးချိုမှ ဆိုင်ဖွင့်မှာပေါ့။ မရှိ တော့ တို့များ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆိုကြ၊ ပျော်ကြ၊ ကံကြတာပေါ့”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်လည်း ၎င်းတို့ ၏အခြေအနေကို လေ့လာအကဲခတ် လို၍ အိမ်အကူ မအေးလှအား မိမိကို မေးပါက မရှိကြောင်းပြောရန် တီးတိုး မှာကြားပြီး စောင့်ကြည့်နေလိုက်၏။

ဦးမျိုးပိုင်က ကနွဲကလျသံဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ချဲ့ချဲ့ပျစ်ပျစ် ဆိုနေ စဉ် ချန်ကေရိုတ် (ခေါ်) ကြောင်သိုးက

“မိမျိုး... နင့်ဆီကို ဦးဘဆင်ဆို တဲ့လူကြီး ခဏခဏ ဘာလာလာလုပ် တာလဲ”

“ငါ့အစ်မ ဒေါ်ပုလဲညွန့်က လက် စွပ်တောင်းခိုင်းလိုက်လို့လေ”

“နင့်စွပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားလက် စွပ်လား။ မပေးလိုက်ဘူးလား”

“ဘာလို့ ပေးရမှာလဲ။ ဒီလက်စွပ် ကို မမက ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို ပေးခိုင်းရ တဲ့အကြောင်းရင်းက ငါနဲ့ မမ မင်္ဂလာ ဆောင်အောင် လုပ်ပေးတဲ့အတွက် ဆု ချီးမြှင့်တဲ့အနေနဲ့ ပေးတာဆိုတော့ ငါ့ ကိုခုတုံးလုပ်ပြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်က အလွဲ သုံးစား လုပ်ရာမကျဘူးလား။ ဒါကြောင့် မပေးတော့ဘဲ ငါယူထားလိုက်တာပေါ့။ အမှန်တကယ်က ငါပဲ ရထိုက်တယ် လေ”

“ဦးဘဆင်ကို လက်စွပ်မပေးလိုက်တော့ ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုစီမံပေးလိုက်တာလဲ”

“လက်စွပ်ကလွဲပြီး ကြိုက်တာသုံးဆောင်ဆိုပြီး ခြုံငုံလိုက်ပို့လိုက်တယ်လေ”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်လဲ”

“ဘီယာတွေ နင်းကန်သောက်ပြီး မူးရင် အရမ်းဆိုးတဲ့ လူကြီးပဲ”

“ဟား...ဟား မိမို့ကို ဦးဘဆင်က ဘယ်လိုများ ဆိုးလိုက်သလဲ မသိဘူး။ အခုအချိန်ထိ မမေ့နိုင်အောင် ဖြစ်နေတာ။ ဦးဘဆင်ကြီးကလည်း လက်စွပ်တောင်းဖို့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ နင့်ဆီ ခဏခဏလာပြီး ခေါ်ထုတ်သွားတာ ဒါကြောင့်ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုအာကြီးနော်၊ မျိုးကို ဒီလိုပြောနဲ့၊ ငိုပစ်လိုက်မှာ သိရဲ့လား”

“ဟိုး...ဟိုး...ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ နင့်မယားကြီး ကြားသွားလို့ သူ့လင်လေး ငိုအောင် လုပ်ရပါမလားဆိုပြီး ပြန်သိမ်းသွားပါဦးမယ်။ နင့်မယားကြီးနား ပြန်ရောက်ရင် ငါတို့ကို မေ့မိမှာလား”

“တော်ပါတော့ ကိုချန်ရယ်။ အဲဒီဟာမကြီးတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ကို မရတော့ဘူး။ အရင်ကတော့ အဲဒီလို မိန်းမယူလိုက်ရင် ဘဝမှန် ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်ထင်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကလည်း ငွတ်လှော်ပေးလို့ ဒီဟာမကြီးကို ယူဖြစ်သွားတာ။ ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ပတ္တမြားလက်စွပ်လိုချင်လို့ တွန်းပို့လောက လုပ်လိုက်တာ။ အခုမှ သိရတယ်။ ဒါကြောင့် လက်စွပ်ကို မပေးဘဲ

ယူထားလိုက်တာလေ။ အခုတော့ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှသုံးစားလို့မရတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အဖတ်တင်နေတာပေါ့။ အဲ...ထင်သလိုသုံးဖြုန်းပြီး ပျော်သလိုနေခွင့်ရတဲ့အတွက်တော့ ဒီဟာမကြီးကိုကျေနူးတင်ရသေးတယ်”

“ကိုင်း...မိမို့ရေ နင့်ရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် နားထောင်ရတာ ငါတို့ရင်ပူလှပြီ။ ဘီယာဆိုင်သွားကြမယ်”

ကိုအာကြီး (ခေါ်) အာလာဒင်က အဆိုပြုလိုက်တော့ ချန်ကေရိုတ်က ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သွားကြရအောင်”

သည်တော့လည်း ဦးမျိုးပိုင်က -

“ကိုင်း...မောင့်သဘောတော်အတိုင်းပါပဲ။ ဟေ့...မအေးလှရေ ငါတို့အပြင်ပြန်သွားလိုက်ဦးမယ်။ နင့်အန်တီပြန်လာရင် ပြောလိုက်။ ဒီည ငါအပြင်မှာ ညအိပ်မယ်လို့”

ထိုသို့ ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် ကားဖြင့်ထွက်သွားကြလေ၏။

ယခုတော့မှ ဦးမျိုးပိုင်(ခေါ်) မိမို့၏ ဘဝသရုပ်မှန်ကို ဒေါ်နီလာဆွေတင်ထင်လင်းစွာ သိလိုက်ရခဲ့ပြီ။ မိန်းမလျာစိတ် ပေါက်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိ၏ မူလယောက်ျားဘဝ အစစ်အမှန်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာဖို့အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်သည့် နည်းလမ်းတစ်ရပ်အဖြစ် ဦးမျိုးပိုင်က သူမကို လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လက်ထပ်ပြီးစ အချိန်ကာလတုန်းကတော့ အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းအဖြစ် လင်နှင့်

မယား အပြန်အလှန် စိတ်ဝင်စားမှု ရှိခဲ့ကြသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အိမ်ထောင်သည်တဝှမ်းအိပ်ပွား ဝေဝေးလာခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမျိုးပိုင် အမှန်တကယ် မွေ့လျော်ပျော်ပါးနေသည်မှာ လိင်တူချစ်သူ ဘဝသာဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်နီလာဆွေတင်နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရလေပြီမို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

“အရင်ကတော့ အဲဒီလို မိန်းမယူလိုက်ရင် ဘဝမှန်ပြန်ရောက်လိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကလည်း ငွတ်လှော်ပေးလို့ ဒီဟာမကြီးကို ယူဖြစ်သွားတာ”

ကျားကျားလျားလျား ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ဦးမျိုးပိုင်တည်းဟူသော ယောက်ျားရင့်မကြီးထံမှ မိန်းမသံနောပြီး ညောင်နာနာ ပြောလိုက်သည့် စကားသံများကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြန်လည်ကြားယောင့်ကာ ရှက်ရွံ့နာကြည်းဖွယ် ခံစားချက်များအား ရင်နှင့်မဆုံ ခံစားရင်း အပြီးအပြတ် လမ်းခွဲလိုက်ဖို့သာ ဒေါ်နီလာဆွေတင် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

ဤအဖြစ်သနစ်များကို ဒေါ်နီလာဆွေတင်က သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး စိတ်ဆွေများဖြစ်သော စိန်ရတနာကုန်သည် ဒေါ်အုန်းကေသီခိုင်နှင့် ဒေါ်ပုပအေးကြူတို့ကို အသိပေး တိုင်ပင်ပြီးနောက် တရားဝင် ကွာရှင်းပြတ်စဲရေးကို အပြန်ဆောင်ရွက်လေ၏။

ကွာရှင်းတတ်ထုပ် အရွပ်တော်ပုံ

ဒိုင်ဒိုအာယုက သိလိုသည် အချက်များကို ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုးအား ဆက်လက်မေးမြန်းသည်။

“ကိုင်း...ဟုတ်ပါပြီ။ ဦးမျိုးပိုင်နဲ့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကော ထရာရုံးတွေတာတွေ ရောက်ကြသေးလား”

“တရားရုံးအထိတော့ မရောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရုံးမှာပဲ သက်သေတွေ ရှေ့နှစ်ဦးသဘောတူ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကွာရှင်းလိုက်ကြတာပါ”

“ဪ...ဒါဆိုရင် အလွယ်တကူပဲ အသာတကြည် ကွာရှင်းလိုက်ကြတဲ့သဘောပေါ့”

“ဟင်အင်း။ အင်္ဂလိပ်ပေမယ့် အရိုက်ခက်တယ် ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ...။ ယူကြတုန်းကတော့ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက်မသိဘဲ အလွယ်ယူလိုက်ကြပေမယ့် ကွာရှင်းဖို့ကျတော့ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောကြရတယ်”

“ဘယ်လိုပြဿနာတွေလဲ၊ လင်းစမ်းပါဦး”

“သူတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲပုံကို အစကနေ ပြန်ပြောရင်တော့ ဒီလိုဗျ”

ဟု၍ အစချီကာ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုး ပြန်ပြောပြသည်မှာ -

မန္တလေးမြို့၏ ဆောင်းနှင်းကာလ တစ်ခုသော နေ့လယ်ခင်းအချိန် ဖြစ်၏။

“ချမ်းမြန့်စံစဉ်” ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လိုက်ပြီး

နောက် ရုံးခန်းအတွင်း လူအချို့ ဝင်ရောက်လာကာ -

“ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ရှိပါသလား”

“ဪ...ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့ ဝန်းမောင်နဲ့ပါလား။ ကြွပါခင်ဗျ။ ဘာများအကူအညီပေးရမလဲခင်ဗျာ”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က -

“ဪ...ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး။ ကျွန်မတို့ ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့အတွက် တရားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးပါ”

“ဗျာ...ဒေါ်နီလာဆွေတင်တို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်မှလည်း မကြာသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာတွေများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြလို့လဲဗျာ။ လင်နဲ့ မယား လျာနဲ့သွားဆိုသလို အခိုက်အတန့် အဆင်မပြေမှုလေးတွေကတော့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝမှာ ကြုံရတတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ အဲဒီလို ဝိုက်နာကျင့်စရာလေးတွေ ရှိလာခဲ့ရင်လည်း ကြင်စဦးတုန်းက အပြန်အလှန် ပေးခဲ့ကြဖူးတဲ့ ကြင်နာယုယမှလေးတွေ၊ ချစ်လက်စလေးတွေကို ပြန်တွေးပြီး ဖြေသိမ့်ကြရတာဟာ ချစ်သူတိုင်းရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓမ္မတာပေကိုဗျ”

ဦးအောင်စိုးသည် သူကိုယ်တိုင်က (မယား၏ စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံထားရသော) တစ်ခုလပ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ရဲ့သို့ လင်မယားကွာရှင်းရန် ရောက်လာကြသည့် လင်မယားစုံတွဲတိုင်းကိုတော့ အလွယ်တကူ ကွာရှင်းမပေးဘဲ နိုင်ငံကျော် ဘိသိက်ဆရာကြီး ဦးတင်ဦး (ပုပ္ဖား)၏ လေသံမျိုးဖြင့် ဂဗျာဆန်ဆန် စာပေဟန်ဖြင့် ဟောပြောလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ ယခုလည်း ကြုံတုန်း စာဟောလေ့ကျင့်လိုက်ဦးမှ” ဆိုသည့် စတင်မျိုးဖြင့် အစချီ နိဒါန်းပါးလာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ကြိုတင်သတင်းရရှိထားပြီး အခြေအနေကို သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် လက်ကာပြလိုက်ကာ -

“ဒီမှာ ဘိသိက်ဆရာကြီးဦးပုပ္ဖား။ အဲလေ...ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး။ ရှင်တရားဟောတာလည်း မနာပါရစေနဲ့တော့။ ကျွန်မက သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးတဲ့ကိစ္စမို့ မြန်မြန်သာ ကွာရှင်းပေးပါတော့”

လင်မယားတို့မည်သည် တစ်ယောက်က တင်းနေလျှင် ကျန်တစ်ယောက်က လျော့ပေးရစေခြင်း မယားဖြစ်သူက ထိုမျှ ပြင်းထန်နေလျှင် လင်ဖြစ်သူက “ခင်ကလည်းကွာ၊ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီးပြောတာလည်း ဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ပါဦး။ ကိုယ်တို့ချစ်ခဲ့ကြတာလည်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် မဟုတ်ဘဲ။ အခုပြဿနာက ကိုယ်တို့အချစ်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှေးလေးပါ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘာညာကွံကွ ပြောပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြင့် သူက တရားဆက်ဟော။ လင်ဖြစ်သူက ချော့ဖြင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ပြုံးပြီးမျက်နှာကြီးတွေနှင့် အိမ်ပြန်သွားကြပြီး အချစ်ဟောင်းပေါ် အချစ်သစ်သက်တာတွေ လောင်းကာ မင်္ဂလာဦးညလို ကြည်နူးပျော်ရွှင်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်သွားခဲ့ကြသည့် လင်မယားစုံတွဲတွေလည်း ဦးအောင်စိုး ကြုံဖူးတာတွေ များလှပါပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုရှေ့

မှောက်တွင်ရှိနေသော သူကောင်းသား ဦးမျိုးပိုင်ကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလုပ်။ သည်တော့ မနေသာပြီဖြစ်၍ ဦးအောင် စိုးက -

“ကိုင်း . . . တေမိမင်းသားကြီး၊ အဲဒါ . . . ဦးမျိုးပိုင်၊ ခင်ဗျားကကော ကွာရှင်းဖို့ ဆန္ဒမရှိဘူး မဟုတ်လား”

ဥပဒေစကားနှင့် ပြောရလျှင် မိမိလိုလားသည့် အဖြေကို ပေးစေဖို့ မေးလိုက်သော “နိမိတ်ပြမေးခွန်း” ပင်တည်း။

သို့ရာတွင် ဦးမျိုးပိုင်ကတော့ အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေ နားလည်မှုမရ၊ ဒေါ်နီလာဆွေတင်ဘက်သို့ တစောင်းလှည့်ကာ လေသံပျော့လေးဖြင့် -

“မမက တကယ် မကြင်နာလို့ လမ်းခွဲချင်တာ ဆိုရင်တော့လည်း ဒီက အသည်းနာနာ၊ ရင်နာနာနဲ့ပဲ ကွာပေးလိုက်ပါတော့မယ်”

ဟဲ့ ခန့်သလိုလို ရန်ထောင်သလိုလိုဖြင့် ပြော၏။

“ဟာ... အဲဒီလို မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ခင်ဗျားပြောရမှာက . . .”

ဦးအောင်စိုးက သူလိုချင်သည့် အဖြေမဟုတ်၍ ဝင်ပြောသော်လည်း စကားမဆုံးမီမှာပင် ဒေါ်နီလာဆွေတင်က -

“အင်း... ဟုတ်တယ် ကိုမျိုးပိုင်၊ ကျွန်မက လုံးဝကို ကွာချင်တာ။ ရှင်နဲ့ ပေါင်းရတာ ကျွန်မအတွက် ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲ”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ အသံက ဟိန်းထွက်လာသည့် ပေါက်ကွဲသံစဉ်။ ဦးအောင်စိုးက ညှိနှိုင်းပေးလိုသည်

သဘောဖြင့် -

“ဪ... ဒေါ်နီလာရယ်၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိရဦးမှာလဲဗျာ။ လင်ရယ်၊ မယားရယ်လို့ ပေါင်းသင်းကြပြီဆိုမှတော့ ဘဝချင်းပေါင်းစပ်၊ အသည်းချင်းထပ်တူကျတဲ့ နှလုံးသားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သင်္ကေတ၊ ဘဝလက်တွဲဖော်ရဲ့ အနစ်သာရပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုမျိုးပိုင်။ ခင်ဗျားကလည်း ဒါကိုပြောချင်တာ” မဟုတ်လား”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ဦးအောင်စိုးအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း -

“ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ တွေ့ချင်လို့လာတာ။ ဘယ်က ကွက်စိပ်စာဟောဆရာနဲ့ လာတွေ့နေသလဲ မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ လင်မယားကြားမှာ အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူးရှင်။ မသိရင် ရှင်ကောင်မ . . . အဲ . . . ရှင်လူကို ရှင်မေးကြည့်။ အကောင်းဆုံးကတော့ မြန်မြန်သာ ကွာရှင်းပေးပါ။ ရှင်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း တရားရုံးကို အခုသွားတော့မယ်”

“လုပ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တင်ပြတာလေးတော့ နားထောင်ပေးရဦးမယ်လေ။ ကိုင်း . . . ကိုမျိုးပိုင် ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားရဲ့ချစ်ဇနီးက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လင်တစ်ယောက်အဖြစ် စွပ်စွဲနေပြီ။ အဲဒါအမှန်ပဲလား . . . ဖြေ”

ယောက်ျားမာနကို ထိခိုက်စေမည့် ထိုစွပ်စွဲချက်မျိုးဖြင့် ထိုနက်လာပါက မည်သည့်ယောက်ျားမဆို ပြင်းထန်စွာ ခုခံချေပကြမည်ဟု ဦးအောင်

စိုး ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်၍ ဦးမျိုးပိုင်ကို ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဦးမျိုးပိုင် ပြန်ပြောသည်ကတော့ “ဒီကတော့ ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး”

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးအောင်စိုး မျက်မှန်အောက်က မေးစင်းစင်း မျက်လုံးများ ပြူးထွက်လာ၏။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က လေတွင်သံသည့် ငှက်တောင်ပံလို မြင့်တက်သွား၏။ ခပ်ထောင်ထောင် ဆံပင်များက ပို၍ထောင်မတ်သွား၏။ စိတ်ပျက်သော အသံဖြင့် -

“ဟာ . . . ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဒေါ်နီလာအတွက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ လင်တစ်ယောက်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလို့ ဝန်ခံလိုက်တဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“အဲဒီလို ယူဆချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ယူဆလိုက်ကြပါတော့”

ဒေါ်နီလာဆွေတင်က -

“ယူဆနေတာမဟုတ်ဘူး . . . တကယ်ကိုဖြစ်နေတာရှင်။ ကိုင်း . . . အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး ကွာရှင်းဖို့ အမြန်ဆုံးသာ ဆောင်ရွက်ပေးပါတော့”

ဤသို့ဖြင့် ဦးအောင်စိုးလည်း ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးစာရေးကြီး ဦးတင်ဆွေကို ခေါ်၍ “လင်မယား နှစ်ဦးသဘောတူ ကွာရှင်းပြတ်စဲခြင်း” မှတ်တမ်းကို ရေးသားစေသည်။ ထို့နောက်

“ကိုင်း . . . လင်မယားကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ လက်မှတ်ထိုးကြတော့မှာဆိုတော့ နောက်ဆုံး ညှိနှိုင်းရမယ် အရေးကြီးအချက်တစ်ချက် ကျန်နေပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဥစ္စာပစ္စည်းခွဲဝေမှု အပိုင်းပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒါပြောမလို့”

ဦးမျိုးပိုင်က ဝင်ထောက်ခံ၏။

“ဟင်...ဒါကျတော့ ခင်ဗျားက သွက်လှည့်လား”

“မနေနာမာစိုးလို့ပါ”

“မမေ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါ မယ်။ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုအပိုင်းနဲ့ ပတ်သက် လို့ မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနဲ့အညီ ပါရင်းပစ္စည်းကို အဲဒီပစ္စည်းပါလာတဲ့ သက်ဆိုင်ရာအိမ်ထောင်ဖက်က ယူရ မှာဖြစ်ပြီး လင်မယားဘဝမှာ အတူရှာ ဖွေရရှိထားတဲ့ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း ကိုတော့ ညီတူမျှတူ ခွဲဝေယူကြရမှာပါ။ နှစ်ဦးသဘောတူ ညှိနှိုင်းကြပါခင်ဗျာ”

“ဒီမှာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကြီး၊ ပစ္စည်း ဥစ္စာအားလုံးဟာ ကျွန်မတက်က ပါရင်း တွေချည်းပဲ။ သူနဲ့ရပြီးမှ တိုးပွားလာတာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ သူသုံးလို့ ဖြုန်းလို့ လျော့သွားတာပဲရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဦးမျိုးပိုင် ဒီ အတိုင်းဆင်သွားရုံပဲပေါ့။ မိန်းမဆိုရင် တော့ မယားစရိတ်၊ သားစရိတ် တောင်း လို့ရမယ်။ လင်စရိတ်ဆိုတာတော့ မရှိ ဘူး”

ဦးမျိုးပိုင်က လေသံခပ်မာမာဖြင့် ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်အတွက် လက်ရှိ ကျွန်တော် စီးနေတဲ့ စုပါဆလွန်းကားနဲ့ ငွေသိန်း ၂၀ နှစ်နှာကြေးပေးမှ ကွာရှင်းစာချုပ် မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးနိုင်မယ်”

“နှစ်နှာကြေး ဟုတ်လား၊ ရှင်က

ဘာများနှစ်နှာခွဲလို့လဲ”

“အို...အာရမ်းကို နှစ်နှာခွဲတာ ပေါ့”

“ဘာနှစ်နှာတာလဲ”

ဦးမျိုးပိုင် ဆွေမျှ တွေသွား၏။ ပြောရန် သင့်မသင့် ချိန်ဆနေပုံရ၏။ ဘာသံမျှ ထွက်မလာသဖြင့် အုပ်ချုပ် ရေးမှူးက -

“ကိုမျိုးပိုင်...ခင်ဗျားတကယ် နှစ်နှာတာရှိရင်လည်း ပြောလေဗျာ”

“ဟိုဒင်းလေ...ဟို...ကျွန် တော် လူပျိုရည်ပျက်ခဲ့ရတာ မမ ကြောင့်၊ အဲဒါ နှစ်နှာမူပဲပေါ့”

“ရှင်က လူပျိုမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာ လူပျိုရည်ပျက်ရမှာလဲ။ အတွေ့အကြုံ ပေါင်းစုံနဲ့ အခြောက်တစ်ပိုင်း ယောက်ျား ရိုင်းကြီးကို...”

“ဟင်...အဲဒီလိုကြီးလား၊ မထင် ရက်စရာ သန်သန်မာမာကြီးက”

သည်တော့မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဦးမျိုးပိုင်၏ ပကတိဘဝအခြေအနေကို အကွင်းအကွင်း မှန်တိဟင်းကဲ့သို့ ထင် လင်းသိမြင်ရလေတော့၏။

“သန်မာတိုင်း လိင်တူချစ်သူ မဖြစ်ရဘူးလို့ သတ်မှတ်မထားပါဘူး နော်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်လို့ရတာပဲ”

“အင်း...ဒီလိုဆိုတော့ ကိုမျိုးပိုင် က လူပျိုရည်ပျက်သွားလည်း တန်ဖိုး လျော့မသွားပါဘူး”

“အို...အုပ်ကြီးကလည်း လုပ်ချ လိုက်ပြန်ပါပြီ”

ဦးအောင်စိုး ခါးတစ်ချက် တွန့် သွားပြီး -

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာ လဲ”

“လန်မသွားပါနဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ကို အတိုကောက်ခေါ်တာပါ။ ကျွန် တော် လူပျိုရည်ပျက်တာ ဘာဖြစ်လို့ တန်ဖိုးမလျော့ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားက နောက်ထပ်မိန်းမ ထပ်ယူတော့မှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ယောက်ျား ယူမှာပဲဟာ”

“ဟင်...အုပ်ကြီးကလည်း ကိုယ် လိုအပ်တဲ့ဟာ ကိုယ်ယူမှာပေါ့။ လူပျို ရည်ပျက်တာ ဘယ်လောက်နာတယ် ထင်သလဲ”

ဦးအောင်စိုးက အသံခပ်အုပ်အုပ် ဖြင့် -

“ဟုတ်ပါ့မလားဗျာ။ ကျုပ်တို့က တော့ လူပျိုရည်ပျက်တုန်းက ပျော် လိုက်တာ။ အခုတောင် ထပ်ပျက်လို့ ရရင် ပျက်လိုက်ချင်သေး”

ဒေါ်နီလာဆွေတင့် မျက်နှာရဲခနဲ ဖြစ်သွားကာ ရှက်ရွံ့သည့် အသံဖြင့် -

“အို...ဘာတွေပြောနေကြမှန်း လဲ မသိဘူး။ ဒီမှာရှင် ကိုမျိုးပိုင်... တကယ်နှစ်နှာရတာက ကျွန်မပါ။ ဆွေ မျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ဝိုင်းပြီးကန့် ကွက်တာဖြစ်နေတာကို မမူဘဲ ရှင်ကို မရရအောင် ယူခဲ့...”

ပြောရင်းက အသံတိမ်ဝင်သွား ကာ ရိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။ ထို နောက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်ရည်စ တို့ကို တို့ယူဖယ်ရှားရင်း ဆက်ပြော၏။

“သူများ လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးတာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှင်ကိုယူလာခဲ့ပြီးမှ အခု

တော့ ယောက်ျားအတုကြီးနဲ့ ညားမုန်း သိရလို့ ကွာရှင်းမယ်ဆိုပြန်တော့ မဆိုးမ ဘဝကနေ တစ်ခွလပ်ဆိုတဲ့ နောက်ထပ် ဘွဲ့တစ်ခု ထပ်တိုးလာရတာမို့ ကျွန်မ က ပိုပြီးနစ်နာတယ်”

“ဒီခေတ်က ဘွဲ့များလေ ကောင်း လေ...အဲ...ပညာရေးနဲ့ ရောသွား လို့ ကိုင်း...ကိုမျိုးပိုင်၊ ဒေါ်နီလာဆွေ တင့်လည်း သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ နစ် နာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား နစ်နာ ကြေးကို လျှော့တောင်းလိုက်ဗျား၊ ညှိ ညှိနိုင်နိုင်ပေါ့”

ဒေါ်နီလာဆွေတင့်က -

“ညှိနိုင်မနေနဲ့တော့၊ သူတောင်း တဲ့အတိုင်း သိန်းနှစ်ဆယ်ပေးမယ်၊ ဒါပဲ”

ဦးမျိုးပိုင်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် -
“ကားကောနော်”

“ဘာဆိုလို့လဲရှင်၊ ကျွန်မရဲ့လင် တော်တုန်းက ရှင်စီးဖို့ အသုံးပြုဖို့ ပေး ထားတာ။ မဟုတ်ရင် ရှင်က လိင်တူ ချစ်သူတွေ၊ အခြောက်တွေ ကျွန်မကား ပေါ်တင်လို့ ရှင်းအောင်ပေးထားတာ။ အဲဒီကားက စင်ကာပူသွားနေတဲ့ ကျွန်မ ညီမ ချယ်ရီဆွေတင့် နာမည်နဲ့ ဝယ် ထားတဲ့ကား။ ရှင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ယူသွားရင် အမှုဖွင့်လို့ရတယ်”

“တွေ့လား အုပ်ကြီးရဲ့ လင်တော် ရတုန်းကတော့ မျက်နှာလိုအားရ ကား တစ်စီးလုံးပေးထားပြီး အခု လင်လည်း မတော်ရော ပစ်ခလက်ခတ်လုပ်လွှတ် မလို့တဲ့၊ ကြားလို့မှ မတော်၊ အမြင် မတော် ဆင်တော်နဲ့ခလောက် ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ ကိုင်း...ကားမယူတော့ဘူး”

သိန်းခြောက်ဆယ် နစ်နာကြေးပေးမှ ကွာရှင်းလွှာ လက်မှတ်တိုးနိုင်မယ်”

“သိန်း ၂၀ ပဲ ထောက်ပံ့နိုင်မယ်”

“သိန်းခြောက်ဆယ်ရမှ”

“ကိုင်းဗျား...ခင်ဗျားတို့ကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ကြည့်ပြီး ငြင်းနေကြ တာ အဆင်ပြေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလျှော့အတင်းလုပ်ပြီး ညှိပါဦး”

သည်တော့မှ ဒေါ်နီလာဆွေတင့် က -

“ကောင်းပြီ၊ အခု သိန်းနှစ်ဆယ် ပေးထားမယ်။ ရှင့်ကိုအပ်ထားတဲ့ ပတ္တမြားလက်စွပ် ပြန်ပေးတဲ့အချိန် နောက်ထပ် သိန်းလေးဆယ် ထပ်ပေး မယ်”

“ဘာဆိုလို့လဲ မမရဲ့ အဲဒီလက် လက်စွပ်က ကျွန်တော့်ကိုရအောင် ယူ နိုင်ဖို့အတွက် ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို လက် ဆေအင်ပေးတာလေ”

ဒေါ်နီလာဆွေတင့် ရှက်အမ်း အမ်းဖြစ်သွားသလို ဦးအောင်စိုးလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အံ့ဩ သွားသည်။

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ တစ်ချိန် ကတော့ ရှင့်ကို ယောက်ျားပီသမယ် ထင်ပြီး ကျွန်မရအောင် အဲဒီလိုကြီး စားခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ အခု ရှင် အဲဒီ လက်စွပ် ဒေါ်ပုလဲညွန့်ကို မပေးဖြစ်ရင် ကျွန်မကို ပြန်ပေးရမှာပေါ့၊ ရှင့်ကိုပေး တာမဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီအတောအတွင်း ရှင်သုံးခဲ့ဖူးခဲ့တာ သိန်းတစ်ရာ အနည်း ဆုံးရှိမယ်လေ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုမျိုးပိုင်ရ၊ လက်

စွပ်ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့၊ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ရှိပါတယ်၊ သိမ်းထားပါတယ်၊ ပြန်ပေးမယ်”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားတို့နစ် ယောက် ကွာရှင်းစာချုပ်မှာ သိန်းနှစ် ဆယ်နဲ့ပဲ ရေးလိုက်တော့မယ်နော်”

စာချုပ်ကို အပြီးသတ်ရေးသွင်း ရန် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော ရုံးစာ ရေးကြီး ဦးတင့်ဆွေက အစာညံ့ပြု လိုက်ရာ ဦးမျိုးပိုင်က ကန့်ကွက်ပြန် သည်။

“နေဦးဗျား၊ သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုတာ နည်းလွန်းတယ်၊ မကိုက်ဘူးဗျ”

ဦးအောင်စိုးက စိတ်မရှည်နိုင် တော့ဘဲ -

“ဒီမှာ ကိုမျိုးပိုင်၊ ခင်ဗျားက မကိုက်ဘူးပြောရအောင် အရင်းက ဘယ်လောက်ပါလာလို့ မကိုက်တာလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို (ဒီက ကျွန်တော် အစ်မကြီးဒေါ်နီလာကိုလည်း ကန်တော့ ပါရဲ့) နှစ်ဝက်လောက်ပေါင်းရုံနဲ့ ငွေ သိန်းနှစ်ဆယ်ရတာ ဒီထက် တွက်ခြေ ကိုက်တဲ့လုပ်ငန်းရှိရင် ကျုပ်ကိုပြောစမ်း ပါ။ ကျုပ် ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး အလုပ်ကထွက်ပြီး သွားလုပ်ချင်လို့၊ ကိုမျိုးပိုင်ရေ...ကျုပ် ပြည်သူ့ကောင်စီ ခေတ်ကတည်းက ရပ်ကွက်လူကြီးလုပ် စားလာတာ။ ကွာရှင်းပေးခဲ့ရတဲ့ လင် မယားတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ချန်ကေရှိတ်တို့ လင်မယားလည်း ကျုပ် ပဲ ဆောင်ရွက်ပေးတာ။ ယောက်ျား ဘက်က အလျှော့တောင်းပြီး ကွာတာ တော့ အခု ခင်ဗျားကျမှပဲ ပြီးတော့

တယ်။ သိန်းနှစ်ဆယ်ဆိုလည်း ကိုက် ပါတယ်။”

“ကျွန်တော်က သိန်းခြောက် ဆယ်လောက် လိုချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ဒေါ်နီလာပြော သလို သူလက်စွပ် ပြန်ပေးလိုက်ရင် နောက်ထပ် သိန်းလေးဆယ် ထပ်ရမှာ ပဲ။ အဲဒီလက်စွပ် ပြန်ပေးလိုက်ပေါ့”

ဦးမျိုးပိုင်က ရုံးအပြင်သို့ တစ် ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး -

“ကိုင်း... အဲဒါဆိုရင်လည်း မြန် မြန်သာ ဖြတ်ပေးကြပါတော့”

“ဘာကိုဖြတ်ရမှာလဲ”

“ကွာရှင်းတဲ့ကိစ္စကို ပြောတာ။ ဟိုမှာ ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေ စောင့်နေ ကြပြီ”

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်နီလာဆွေတင်နှင့် ဦးမျိုးပိုင်တို့၏ ကွာရှင်းပြတ်စဲမှု အစွပ် တော်ပုံကြီးအား ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ဦးအောင်စိုး ခက်ခဲပင်ပန်းကြီးစွာ ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံကို ပြောပြခဲ့ပါ လေ၏။

အပြစ်မှန်အတွက် အစစ်ခံချက်များ

ဤသည်ကား မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်နှင့် အသတ်ခံရသူ ဒေါ်နီလာ ဆွေတင်တို့ တွေ့ဆုံခဲ့ကြပုံ၊ လက်ထပ် ပုံနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲခဲ့ပုံဖြစ်စဉ်များပါ တည်း။ အဆိုပါ နောက်ခံဖြစ်စဉ်များ သည် ယခုဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသော နှစ်လောင်း ပြိုင် လူသတ်မှုအား စုံစမ်းဖော်ထုတ် ရာတွင် အရေးကြီးအချက်အလက်များ

အဖြစ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလွဲ မသွေ လိုအပ်သောကြောင့် အိုင်အို အာယုက အလေးအနက်ထား လေ့ လာစုံစမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယခင် အမှုစုံထောက် အိုင်အို ခင်လှိုင်က ထိုလူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက် ၍ မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်နှင့် အပေါင်းအပါများဖြစ်သော ချန်ကေရှိတ် (ခ) ကြောင်သိုး၊ အာလာဒင် (ခ) အောင်ဒင်တို့ကို ဖမ်းဆီးထား၏။ လူ သတ်ရာတွင် အသုံးပြုသည်ဟု ယူဆ ရသော အရိုးအသွား ကိုးလက်မခန့်ရှိ စားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ၎င်းတို့သုံးဦး နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းမှ သိမ်းဆည်းထား ၏။ လူသတ်ရာတွင် ထိုစားမြှောင်နှစ် လက်အား အမှန်တကယ် အသုံးပြု ခြင်းရှိမရှိ ဆက်လက်စုံစမ်းအတည်ပြု နေဆဲ ဖြစ်၏။

မသင်္ကာတရားခံ ဦးမျိုးပိုင်က အိုင်အိုခင်လှိုင်ထံ၌ အစစ်ခံထွက်ဆိုရာ တွင် “ဒေါ်နီလာဆွေတင်နှင့်ကွာရှင်းခဲ့ ပြီးနောက် သုံးလခန့်အကြာ (အခင်း မဖြစ်ပွားမီ တစ်လခန့်အလို) ညနေ ၅ နာရီအချိန်ခန့် ဒေါ်နီလာဆွေတင် အိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး ရရန်ကျန်ငွေ ကျပ်သိန်းလေးဆယ် တောင်းခံခဲ့ ကြောင်း ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ပတ္တမြား လက်စွပ်ပြန်အပ်မှ ပေးမည်ဟု ပြောရာ မှ အပြန်အလှန် စကားများ အော်ဟစ် ကြကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာဆွေတင်က ရဲ စခန်းသို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမည် ပြသဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ၁၀ ရက်ခန့်အကြာတွင် ညနေ ၆ နာရီခန့်အချိန် ထိုအိမ်သို့

ထပ်မံသွားရောက်ခဲ့သော်လည်း ဝင်း တံခါးဖွင့်မပေးသောကြောင့် ဝင်ရောက် နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ ပြန်လာခဲ့ရကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာဆွေတင်နှင့် အိမ်အကူ မအေး လှတို့ အသတ်ခံရမှုအား ၎င်းကျူးလွန် ခြင်းမရှိပါကြောင်း ဟူ၍ အစစ်ခံထွက် ဆိုထားပါသည်။

ကျန်မသင်္ကာတရားခံများဖြစ် သော ချန်ကေရှိတ် (ခ) ကြောင်သိုးနှင့် အာလာဒင်(ခ)အောင်ဒင်တို့ကလည်း ဦးမျိုးပိုင်ကဲ့သို့ အလားတူ ထွက်ဆိုထား ကြကြောင်း တွေ့ရ၏။

သေဆုံးသူ ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေ စိန်ကုန် သည် ဒေါ်အုန်းကေသီခိုင်နှင့် ဒေါ်ပပ အေးကြူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးမျိုးပိုင်နှင့် အပေါင်းအပါနှစ်ဦးတို့ ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ နေအိမ်အတွင်း ဝင်ရောက်ပြီး ငွေသိန်းလေးဆယ် တောင်းခံခဲ့၍ ရဲကိုတိုင်မည်ပြုမှုသာ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား ခြင်းနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံဝင် ရောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းတို့ကို ဒေါ်နီ လာဆွေတင်က ပြောပြထား၍ သိရှိရ ကြောင်း၊ ၎င်းတို့အနေဖြင့်လည်း ဦးမျိုး ပိုင်ကို သတိထားရန်နှင့် လိုအပ်ပါက ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ သတင်းပေးပို့ထားရန် အကြံ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဖြစ်ပွားပြီးနောက် တစ်လခန့်အကြာ ယခုကဲ့သို့ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထား ပါသည်။

ဒေါ်နီလာဆွေတင်၏ အရင်းနှီးဆုံး သော တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ် သည့် နတ်ကတော်ကြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်

ကလည်း ဒေါ်အုန်းကေသီခိုင်တို့လိုပင် ထွက်ဆိုသည့်အပြင် ဦးမျိုးပိုင်က ဒေါ်နီ လာဆွေတင်အိမ်သို့ ပထမအကြိမ် ဝင် ရောက်စဉ် ရဲကိုအကြောင်းကြား ဖမ်း ဆီးခိုင်းရန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်အတွက် မကျေနပ်ဟု ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံသွားစဉ် ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပါက ထိုကဲ့သို့ပြုမူလာလျှင် သတ်ပစ်သည် အထိ ကျူးလွန်မိလိမ့်မည်ဟု ပြောဆို ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာဆွေတင် အသတ် ခံရသည့်သတင်း ကြားသိရသည့်အချိန် ည ၁၀ နာရီခန့် ဦးမျိုးပိုင်ထံ ဖုန်းဆက် မေးကြည့်ရာ ၎င်းနှင့် အပေါင်းအပါ အားလုံး အရက်များမှူးယစ်နေကြပြီး “ကျုပ်တို့ ဘာမှမသိဘူး၊ သေတာ ကောင်းတယ်” စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောခဲ့ သည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း သိရပါသည်။

ဒေါ်နီလဲညွန့်၏ အဆိုပါ ထွက်ဆို ချက်များမှာ ဦးမျိုးပိုင်အပေါ် ငြိနှိမ်သည့် အချက်များ တွေ့ရှိရသဖြင့် တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးနိုင်ရန်အတွက် ဦးမျိုးပိုင်ကို အချုပ်မှထုတ်၍ အိုင်အိုအာယုကိုယ် တိုင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။

“ဦးမျိုးပိုင်... ခင်ဗျားက ဒေါ်နီလာ ဆွေတင်နဲ့ တရားဝင်ကွာရှင်းပြီးဖြစ်ပါ လျက် အဲဒီအိမ်ကို ဘယ်လိုအကြောင်း ကိစ္စကြောင့် သွားရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြ ပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ကွာရှင်းစဉ်တုန်း က နှစ်နာကြေး သိန်းခြောက်ဆယ်ပေး ဖို့ မမ... အဲ... မနီလာဆွေတင်က သဘောတူခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက သိန်း နှစ်ဆယ်ပဲ ပေးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒါ ကျန်

နေတဲ့ သိန်းလေးဆယ် သွားတောင်း တာပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ခင်ဗျားတို့ ကွာရှင်းစဉ်တုန်းက နှစ်နာကြေး သိန်း နှစ်ဆယ်နဲ့ပဲ သဘောတူလက်မှတ်ထိုး ခဲ့ကြတာ။ ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ ကွာ ရှင်းမှုမှတ်တမ်း... ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူးရုံးက မိတ္တူကူးပေးထားတာ။ ဒါ ခင်ဗျားလက်မှတ် ဟုတ်ပါတယ်နော်”

အိုင်အိုအာယုက သက်သေခံ စာတမ်းအမှတ်အသားကို ပြသလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန် တကယ် ပေးရမယ့် နှစ်နာကြေးက သိန်းခြောက်ဆယ်ပါ။ လက်စွပ်ပြန်ပေး တဲ့အချိန် ငွေသိန်းလေးဆယ် ထပ်ပေး မယ်လို့ မနီလာဆွေတင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံ ခဲ့တာ အုပ်ကြီးဦးအောင်စိုးကိုယ်တိုင် လည်း သိပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ ကျန်ငွေ သိန်းလေး ဆယ် သွားတောင်းတယ်ဆိုတော့ ပြန် ပေးဖို့ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကော ပါသွား လို့လား”

“အဲဒါတော့ ပါမသွားဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှိမှ မရှိတော့ဘဲ။ ရောင်းပြီး သုံး လိုက်လို့ ကုန်သွားပြီ။ အဲဒီလက်စွပ်ကို မနီလာဆွေတင်က ဒေါ်နီလဲညွန့်(ကျွန် တော်အစ်မ)အတွက် ပေးထားပြီသား ဖြစ်လို့ သူပြန်ယူလို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်ပြန်ယူလို့ မရတာ လဲ”

“ပေးပြီသား ပြန်ယူရင် မျက်စိစွန် တတ်တယ်။ အဲ... ကလေးတွေပြော

တာနဲ့ ရောသွားလို့ သူက စွန့်လွှတ် ပြီးသား ဖြစ်သွားပြီလေ”

“ဒါဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားယူထား ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်နီလဲညွန့်ကို ပေး လိုက်ရမှာ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါပေါ့။ အဲ... ဟုတ်ပေါင်း၊ မနီလာ ဆွေတင်က ဒေါ်နီလဲညွန့်အပေါ် မေတ္တာ စေတနာရှိလွန်းလို့ အဲဒီလက်စွပ် ပေး တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဟော ဒီ မျိုးပိုင်ကို ဒေါ်နီလဲညွန့်ဆီကနေ ဝယ်ယူလိုက်တဲ့သဘောနဲ့ ပတ္တမြား လက်စွပ်ကို ပေးချေလိုက်တာ။ ဒေါ်နီလဲ ညွန့်ကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝသရုပ် မှန်ကိုသိလျက်နဲ့ မနီလာလက်ထဲကို ငွတ်ထိုးအပ်ခဲ့တာ။ ရောင်းစားခဲ့တာ လေ။ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်က ရောင်းကုန်မှမဟုတ်ဘဲ”

“ဘာလဲ...”

“စားသုံးကုန်”

“ရွံ့စရာကြီး... ဟာ... ဘာတွေ ပြောမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီ ပတ္တမြားလက် စွပ်ကို ပေးရမယ့်သူဆိုလည်းမပေး။ ပိုင်ရှင်လည်း ပြန်မပေးနဲ့ ခင်ဗျားပဲ ယူ လိုက်တယ်လို့ ဆိုရအောင် ခင်ဗျားက ဘာမို့လဲ၊ အဲဒါကိုမေးတာ”

“အဲဒီလိုမေးမှပေါ့ အိုင်အိုကြီးက လည်း ဒီလိုပါ... ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ က ယောက်ျားရင့်မာကြီးဖြစ်နေတာ မှန်ပေမယ့် စိတ်က လိင်တူချစ်သူဖြစ် နေတယ်ဆိုတာ ဒေါ်နီလဲညွန့်က သိသိ ကြီးနဲ့ ငွတ်အတင်းလှော်ပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ စေတနာကောင်းနဲ့ မဟုတ်ဘူး။

မနီလာ ချီးမြှင့်မယ့် ဆုလက်စွပ်ကို လိုချင်လို့။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ မှကြောင့် ကြားက ကျွန်တော် ရောင်း ကုန်တစ်ရပ်လို့ ခေါင်းပုံဖြတ်ခံရတာမို့ ဒီလက်စွပ်ကို ကျွန်တော်ပဲ ပိုင်ဆိုင် ထိုက်တယ်လို့ခံယူတယ်။ ဒါကြောင့် မနီလာက ကျွန်တော့်ကိုပေးဖို့ ကျွန်နေတဲ့ နှစ်နာကြေးငွေ သိန်းလေးဆယ်ကို လက်စွပ်ဖိုးနဲ့ ခုနိမိတာမျိုးမလုပ်ဘဲ အပြည့်အဝ ပေးသင့်တယ်လို့လည်း ယူဆတယ်။

“ခင်ဗျားအယူအဆကလည်း ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ လိပ်မင်း ဒဿနပဲ။ ထားပါတော့ အဲဒီလို ယူဆချက်နဲ့ ငွေသိန်းလေးဆယ်မရရအောင် တောင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သွားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။”

“မှန်ပါတယ်”
“အဲဒီတော့ ဘာဆက်ဖြစ်လဲ ပြောပါဦး။”

“ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအိမ်ထဲဝင် သွားပြီး မနီလာတင်ဆွေဆီက ငွေသိန်း လေးဆယ်တောင်းရာကနေ အပြန် အလှန် စကားများ၊ အော်ဟစ်ပြောဆို ခဲ့ကြပါတယ်။ မနီလာက ရဲစခန်းကို ဖုန်းဆက်မယ်လုပ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာခဲ့ကြတာပါ။”

“နောက်တစ်ခေါက် ထပ်သွားတာ ကကော...”

“အဲဒီနောက် ၁၀ ရက်လောက် အကြာ နောက်တစ်ခေါက် အဲဒီအိမ်ကို ထပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝင်းတံခါး ဖွင့်မပေးလို့ ဝင်ခွင့်မရဘဲ ပြန်ခဲ့ကြရ ပါတယ်။”

“အဲဒီအတွက် ဒေါ်နီလာတင်ဆွေ အပေါ် ခင်ဗျား မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။”

“မကျေမနပ်လည်း ဖြစ်မနေ တော့ပါဘူး။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထား လိုက်တာပါပဲ။”

“ဒေါ်နီလာတင်ဆွေက ရဲစခန်း ဖုန်းဆက်ပြီး ခင်ဗျားကို ဖမ်းခိုင်းမလို့ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ဒေါ်နီလာတင်ဆွေအပေါ် သတ်မစ်ချင် လောက်အောင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဖွင့် ဟပြောပြခဲ့ဖူးတာ ရှိသလား။”

“ဟင်္တင်အင်။ ဘယ်သူမှ မပြောခဲ့ ပါဘူး။ ဟုတ်မှ မဟုတ်ဘဲကို”

“စဉ်းစားပါဦးလေ။ ဘူးတစ်လုံး ဆောင်တိုင်းလည်း ကောင်းတာမဟုတ် ဘူး။ ခင်ဗျားဖွင့်ဟခဲ့တဲ့သူကို ကျွန် တော်တို့ စစ်ထားပြီးပြီ။”

ဦးဖျိုဝိုင် ခေတ္တမျှ ငိုငိုကျသွား၏။ ထို့နောက် ငိုက်သွားသော ဦးခေါင်းကို ပြန်မတ်ကာ -

“ဒေါ်မုလဲညွန့် ကျွန်တော့်ဆီလာ လို့ ပြောတော့ပြောခဲ့တယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လို ပြောခဲ့မိတယ်ဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ သူက လက်စွပ်လာ တောင်းတာလေ။ အဲဒီလက်စွပ် မပေး နိုင်တော့ သူကျေနပ်အောင် ကျွန်တော် လျှောက်ပြောမိတာနေမှာပါ။ အမှန် တကယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

“အဲဒီလို ဒေါ်မုလဲညွန့်ကို အဲဒီ အတိုင်း ပြောခဲ့မိပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့။”

“အိုင်အိုကြီးကလည်း ငွတ်

အတင်း ဝန်ခံခိုင်းနေတော့တာပဲ။ ဒီက မြင့် အဲဒီတွေအားလုံး မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်ဖြစ်သွားပါပြီလို့ဆို။ တကယ်ကို ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး။ မှတ်မိသမျှ တော့ တစ်လုံးမကျန် ပြောနေတာပဲ ဥစ္စာ။”

အိုင်အိုအာယု၏ အမှုစုံထောက် အတွေ့အကြုံများအရ ကြမ်းတမ်းခက် ထန်သော ယောက်ျားရင့်မာ တရားခံ ကြီးတွေက ဖမ်းဆီးရတာ ခက်ခဲ သလောက် စစ်ဆေးရတာ အလွန် လွယ်၏။ ရှင်း၏။ အမျိုးသမီးတရားခံ တွေကတော့ ဖမ်းဆီးရတာ လွယ်ပေ မယ့် စစ်ဆေးရတာကျတော့ မလွယ်။ အားခွဲမှုကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကွယ် ဂုတ်တတ်၏။ ထိုထက်ပို၍ ခက်သည်က မိန်းမလျာတရားခံများပင်တည်း။ သူတို့ ကိုစစ်ရတာ ရှုပ်ထွေး၏။ ပရိယာယ် မာယာများ၏။ အပျော့ဆွဲဆွဲကာ တင်း ခံနေတတ်လေ၏။ အကြောင်းအရာတစ် ခုကို ဘူးခံမိပြီဆိုလျှင် ဝရိယာယ်မာယာ မျိုးစုံသုံးကာ လှည့်ပတ်ကွေ့ရှောင်ပြေး နေလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အိုင်အိုအာယု က ဦးဖျိုဝိုင်အား မေးလက်စအကြောင်း ကိစ္စကို ဖြတ်လေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အိုင် အိုအာယုက ဦးဖျိုဝိုင်အား မေးလက်စ အကြောင်းကိစ္စကို ဖြတ်၍ ၎င်းမမျှော် လင့်သည့် အခြားအကြောင်းအရာသစ် တစ်ခုကို ပြောင်းလဲလိုက်၏။

“ဪ...ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဦးဆင် ကြီး(ခေါ်)ဦးဘဆင် ဆက်ဆံရေးအခြေ အနေက ဘယ်လိုလဲ”

“အစကရိုးရိုး နောက်တော့တယ် မျိုးတိုးလို့ ချစ်ပြန်ဆိုပဲ ဆိုတဲ့ သံချင်း

ထဲကလို ဦးဘဆင်လည်း တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လိင်တူချစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဒေါ်ပုလဲညွန့်ရဲ့ ခင်ပွန်းမဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ။ သူပဲလက်စွပ်တောင်းခိုင်းရင်းနဲ့ ခဏခဏ လွှတ်ပေးနေတာ။ မရမချင်း ပြန်မလာနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ညအိပ်တာ အကြိမ်ကြိမ်ဆိုတော့...”

“ဒေါ်ပုလဲညွန့်က မသိဘူးလား။ ဘာမှမပြောဘူးလား။”

“အမလေး... နေပါလိမ့်မယ်။ သူလင်ကြီး ပြန်မလာရင် လိုက်ခေါ်ရတာ အမေး။ ဟိုတာလောက ဦးဘဆင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ တစ်ပတ်လောက်ကြာအောင် နေလိုက်တာ လိုက်လာပြီး ရန်ထောင်လိုက်တာ မပြောချင်တော့ပါဘူး။”

“ဘာတဲ့တုံးဗျ”

“သူလင်က အရက်၊ ဘီယာတင်မကဘူး။ စိတ်ကြွဆေးပြားလည်း ချတယ်။ သူ့သဘောနဲ့သူ စွယ်စုံရမင်းသာကြီးလုပ်နေတာကို ကျွန်တော်ဖျက်ဆီးနေတာတဲ့။ ယောက်ျားမဟုတ်၊ မိန်းမမဟုတ်က ငါ့လင်ကို ဘယ်လိုများဆွဲဆောင်ထားလဲမသိဘူး။ ငါ့မှာလက်စွပ်လည်းဆုံ၊ လင်လည်းရုံး ဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒီသေနာကြီးကလည်း အခြောက်မကို ဘာများမကနေမှန်းမသိဘူး။ မယားတောင် မေ့ထားတယ်။ လာ... အခုပြန်လိုက်ခဲ့ပြီဗျာ ဆွဲခေါ်သွားတော့တာပဲ”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားကလည်း ငြိမ်ခံနေလိုက်ရောလား။”

“ဘယ်ရမလဲ ဆရာရယ်။ ကိုယ့်လင်ကိုယ်ခေါ်တာ အေးအေးဆေးဆေးခေါ်သွား။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်မလုပ်နဲ့။ အစ်မသော၊ ဘာသော နားမလည်ဘူး။ တရားစွပ်စပ်လိုက်မယ်ဆိုတော့မှ ပါးစပ်ပိတ်သွားတော့တယ်”

“ဪ... ခင်ဗျားကလည်း တွဲနေကျ လိင်တူချစ်သူတွေ ရှိပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်အစ်မခင်ပွန်းတောင် မချန်ဘဲ တွဲပစ်နေတာကိုး။”

“အိုင်အိုကြီးလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“တန်ဆေး လွန်ကောင်း၊ များပြောစရာမရှိ”

“ဟာဗျာ... အဲဒါ အရက်သမားညွန့်အောင်ရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ပါ”

“အတူတူပေါ့”

“ကိုင်း... ထားပါတော့။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ပုလဲညွန့်က ခင်ဗျားကို အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်တုန်း စိတ်ဆိုးတုန်း ခဏပါပဲ။ နောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်သည်ခံစိတ်နဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေတာပါ။ မနီလာဆွေတင်အိမ်ထဲ ကျွန်တော်ဝင်လို့ ပြဿနာဖြစ်တုန်းကလည်း ကိုယ်ထိလက်ရောက် မလုပ်မိစေဖို့ သည်းခံဖို့နဲ့ ငွေတောင်းတာလည်း ကိုယ်ရသင့်ရထိုက်လို့ တောင်းတဲ့ဟာ မတောင်းနဲ့လို့ မဆိုလိုဘူး။ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး ရအောင်တောင်းပေါ့လို့ မှာပါတယ်”

“မြှောက်ပေးသလိုကြီး ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ကျွန်တော်ကတော့ အားတက်မိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ဝင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာ”

“ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ခွင့်ရလို့ တတိယအကြိမ်မှာ ရအောင်ဝင်ခဲ့တာလား။”

“ဟာ... အိုင်အိုကြီးက မနီလာဆွေတင်ကို ကျွန်တော်သတ်တယ်လို့ ဝန်ခံခိုင်းနေတာကိုး။ အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ ကိုမျိုးပိုင် ရှက်ကြီးတင် ငိုလေ၏။

ထိုစဉ် စစ်ကြောရေးခန်းအတွင်းသို့ ရဲဘော်တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး သတင်းပို့သည်။

“ဗိုလ်လေးအာယု... ဗြိနယ်မှူးခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“အေး... အေး ကိုင်း... ဒါဆိုရင် ဦးမျိုးပိုင်ကို အချုပ်ထဲ ပြန်ပို့လိုက်။ ကိုင်း... ဦးမျိုးပိုင်၊ နောက်မှတွေ့တာပေါ့။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံနိုင်အောင် စဉ်းစားထား”

ဟု မှာကြားကာ မှတ်စုစာအုပ်နှင့် အမှုတွဲယူဆောင်လျက် ဗြိနယ်မှူးရုံးသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

ကြင်ဦးလူ

မာယာလွင်
လျော်လွေ
(တောင်ငူ)

မာယာမေဒင်

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

“ကိုဆွေရေ...သတင်းကတော့ ခုတ်ပဲ”

အမှတ်(၁)ရဲစခန်းသို့ ဝင်ရောက် လိုက်သည်နှင့် ဂိတ်စာရေးကြီး ဦးမောင် ကို၏တပည့် အကူစာရေးကလေးမှ ကျွန်တော်အား ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နှုတ် ဆက်ရင်း ကျွန်တော်သိပြီပြီအထင်နှင့် သတင်းစကားတစ်ခုအား လက်ဆောင် ပါးသဖြင့် -

“အေး...ညီလေး၊ ဘာသတင်း လဲကွ။ မူးယစ်ဆေးအမှုလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုဆွေရဲ့ တည်း ခိုခန်းမှာ ၃၇၆ ဖြစ်တဲ့ကိစ္စလေး၊ ဗေဒင် ဆရာတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟေ...ဟုတ်လား”

ဗေဒင်ဆရာများ ၃၇၆ ပုဒ်မကို ကျွန်းလွန်သည်ဆို၍ ကျွန်တော်၏ မျက် နှုတ်ဖက်မှာ စခန်း၏မျက်နှာကြက်သို့ တိုင် မြင့်တက်သွားရ၏။

အံ့ဩ၍လည်းမဟုတ်။ ထူးဆန်း ၍လည်းမဟုတ်။ မထူးဆန်းသော်လည်း မရှိနိုင်လွန်းသည့် ထိုအဖြစ်အပျက်များ မှာ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တောင့် စားနေကျကြောင်ဖီးများသဖွယ် အသွင် ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်သိုက်တူး ရန် အကြံဟောင်း၊ အစည်ဟောင်းများ ဖြင့် နည်းဟောင်း၊ လမ်းဟောင်းများ အတိုင်း ကာမသိုက်ကို စိုက်လိုက်မတ် တတ်ခွင့်ဆင်၊ ရှာဖွေတူးဆွရန် ကြိုးစား

နေကြသော အချို့ချို့သော ဗေဒင်ဆရာ မဟုတ်သည့် ဗေဒင်ဟောစားခြင်း အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးနေကြသည့် ယခုလိုလူစား တချို့ချို့ကြောင့် မုဒိမ်း မှုဟူသည့် အမည်ခပ်ဆိုးဆိုး အမှုကြီး များ မကြာမကြာ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့ ရလေရာ ထိုသို့သော ဖြစ်ရပ်များပေါ် ပေါက်တိုင်း ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံ တွင်းရှိ၊ ရိုးသားလွန်းသော၊ ရိုးလွန်း၍ “အ”သည့်၊ “နုရ”သည့်သူများဘဝ ရောက်ရှိနေကြသော ပညာမဲ့ကျေး လက်နေလူအချို့ ပညာတတ်သော် လည်း မိမိဆိတ်ကို မိမိမယုံကြည်သော ဗြူပြုနှင့် ကျေးလက်ရှိ ခေတ်ပညာတတ် အချို့တို့ သတိသံဝေဂများ ရရှိကြစေ ရန်နှင့် မသိဖူး၊ မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးသေး သောသူများ မှခင်သတ်များရှိကြစေရန် အစဉ်သဖြင့် ပညာပေးမှုခင်းသတင်း ဆောင်းပါးများ ရေးသားတင်ပြ၍တစ် နည်း၊ ပညာပေးဖြစ်ရပ်အမှန်ကို အခြေ ခံသော ဝတ္ထုတတ်လမ်းများ ရေးသား၍ တစ်ဖုံ အပျိုးပျိုးအစုံစုံသော ရှုထောင့် အသီးသီးမှနေ၍ စေတနာ၊ ဝါသနာများ ကို အရင်းခံလျက် ရေးသားတင်ပြရပေ ဦး မည်ဟူသော နိဒါန်းသည်အသိစိတ် ဖြင့် မျက်ခုံးများမြင့်တက်သွားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သတင်းအစရှိသောတော့ သတင်း အား ရေဆုံးရေဖျားတိုင် လိုက်ရပေဦး

တော့မည်သာ။

“ကဲ...စာရေးကြီးရေ ထုံးစံ အတိုင်း သတင်းကလေး ကူညီပေးပါဦး ဗျာ။ တစ်ချက်က အမှုစစ်အရာရှိ ဘယ်သူလဲ၊ နှစ်အချက်က တရားခံက ဘယ်နယောက်လဲ၊ ဘာ ယ်သူတွေလဲ ဆိုတာ အရင်ဆုံးကူညီပေးပါဦး”

“အမှုစစ်က ခုရအုပ်သက်နိုင်ငံ ဝင်း ပါ ကိုဆွေရေ အဲဒါတစ်အချက်ပဲ။ နှစ် အချက်ကတော့ တရားခံနှစ်ယောက်၊ အားလုံးကို ဖမ်းထားပြီးပြီ။ ဒါပေမယ့် ပုဒ်မက ၃၇၆ မဟုတ်ဘူး၊ ၃၇၆/ ၅၁၁/၅၀၆၊ ကြံစည်တာရယ်၊ မြို့ဆွယ် ခြိမ်းခြောက်တာရယ်။

ပြီးတော့ ဒီကစွ စခန်းမှူးဆီမှာ ခွင့်ပြုချက်တောင်းလိုက်ဦး။ စခန်းမှူး ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရပြီးရင် ကျွန်တော်ဆီ မှာ တိုင်ချက်အပြည့်အစုံရှိတယ်။ ကူညီ ပေးမယ်။ ဖြစ်တယ်မို့လား ကိုဆွေ”

“ဖြစ်ပါတယ် စာရေးကြီးရဲ့ စခန်း မှူးက အဝေးကြီးမှာမှမဟုတ်တာ။ ဒီ တာဝန်မှူးစားပွဲမှာတင် ထိုင်နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ခွင့်ပြုချက် တောင်းလိုက်ပါ မယ်”

“ကဲ...ဆရာရေ ဆရာအတွက် အနှောင့်အယှက်မရှိတူးဆိုရင် ဗေဒင် ဆရာနှစ်ယောက်ပါတဲ့ မုဒိမ်းမှုကိစ္စလေး ကျွန်တော်ကို ကူညီပေးပါလားဆရာ”
“ရပါတယ် ကိုဆွေရဲ့၊ သတင်း

ရေးတာပဲ။ ရေးပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ကိုပေးဖတ်ဦးမို့။ ထုံးစံအတိုင်း...ဟဲ့...ဟဲ့”

စခန်းမှူးရဲအုပ်နေဝင်းက ထုံးစံ အတိုင်း ခပ်ပါးပါးရယ်သွမ်းသွေးလျက် ကျွန်တော်လိုချင်သော အမှုအားခွင့်ပြု ချက်ပေးလိုက်သည်။

စခန်းမှူးရဲအုပ်နေဝင်းနှင့် သိ ကျွမ်းခင်မင်ခွင့်ရသည်မှာ သိပ်မကြာ သေးပါချေ။ ယခင် စခန်းမှူးရဲအုပ်ဝင်း စိန်(ယခုဒုရဲမှူး) နေပြည်တော်မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏နောက် စခန်းမှူးရဲအုပ် ကိုကိုလိုင်း၊ စခန်းမှူးရဲအုပ်တင်ထွန်း၊ စခန်းမှူးရဲအုပ်ထင်အောင်လင်း၊ စခန်း မှူးရဲအုပ်စန်းအောင်၊ စခန်းမှူးရဲအုပ်ခင် တော်တို့နောက်တွင် ခရမ်းသုံးခွဘက်မှ တောင်ငူအမှတ်(၁)ရဲစခန်းသို့ ပြောင်း ရွှေ့ရောက်ရှိလာလျက် တာဝန်ထမ်းရွက် နေသူဖြစ်ရကား စခန်းမှူးအသစ်တစ် ယောက် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင် ရောက်ရှိလာတိုင်း ကျွန်တော့်မှာ တစ် ကပြန်စ၍ မိတ်ဆက်ရခြင်း၊ ရင်းနှီးမှု ရယူတည်ဆောက်ရခြင်းများ မှန်မှန်ကြီး ပြုရမိဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် စခန်းမှူးရဲအုပ်နေဝင်း မှာလည်း အခြားအခြားသော စခန်းမှူး များနည်းတူ ကျွန်တော့်အပေါ်ဖော်ရွေ စွာ မူခင်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်း အချက်အလက်များ ခွင့်ပြုပေးခြင်း၊ ကျွန်တော်ရေးသားဦးသမျှသောသတင်း မူကြမ်းများအား လွှဲချော်မှုမရှိစေရန် စိစစ်ဖတ်ရှုပေးခြင်းများအား လွယ်လင့် တကူ ကူညီမှုများပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာခက်ခဲ မှ မရှိခဲ့ပါချေ။ အရာခပ်သိမ်း၌ အဆင်

ပြေချောမွေ့ခဲ့ပါသည်။
စခန်းမှူး၏ လက်အောက်ငယ် သားတို့ဟူသည်ကား ၎င်းတို့ပြုရမည့် ဝတ္တရားအတိုင်း အထက်အကြီးအကဲ ဖြစ်သော စခန်းမှူး၏အမိန့်ကို နာခံပြီး မှသာ ကိစ္စအရပ်ရပ်ဟူသမျှတို့အား ဆောင်ရွက်ပုံသည်ဖြစ်၍ လုပ်ထုံးလုပ် နည်း၊ စည်းကမ်းများအတိုင်း ဆောင် ရွက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန် တော်တို့ မူခင်းသကင်းထောက် စာရေး ဆရာများအနေဖြင့် နားလည်မှုပေးရ မည် ဖြစ်ပေသည်။
စခန်းမှူး၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် F.I.R ခေါ် ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက် မိတ္တူ အား ကူးယူမှတ်သားလိုက်ပြီး အမှုဖြစ် စဉ်အသေးစိတ်အား စခန်းမှူးရဲအုပ် နေဝင်းနှင့်တွေ့ဆုံ၍ စနည်းနာလိုက်ပါ သည်။
“ဒီလိုဗျ ကိုဆွေရဲ့ ကာယကံရှင် ဣလေးမလေးက အသက် ၁၆ နှစ်ပဲရှိ သေးတယ်။ ဒီမြို့ကတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ သူနေတာက ကွဲပွဲမြို့မှာ။ နာမည် ကလေးက မြစန်းကြည်တဲ့။ သူ့မိခင်က အသက် ၃၀ ပိုဝီလောက်ပဲရှိဦးမယ်။ နာမည်က ဒေါ်တင်မိမိခိုင်တဲ့။ အမှုကိစ္စ က သမီးဖြစ်သူ မြစန်းကြည်နဲ့တိုက် ရိုက်ပတ်သက်တာဖြစ်ပေမယ့် မိခင်ဖြစ် သူ ဒေါ်တင်မိမိခိုင်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက် ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာမို့လို့ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ သူ့ အမေနာမည်ကို ထည့်ပြောရတာပဲ။ ဖြစ်ပုံဇာတ်လမ်းအနက် ပြောရရင်တော့ ဒီလိုဗျ ကိုဆွေရ”
မိုးတွင်းကာလဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်တစ်ခွင်၌ မိုးသားတိမ်လိပ် တို့ ကင်းစင်နေ၏။ သွေ့ခြောက်သော

လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာရင်းမှ ဝင်မင်း ထူး စိတ်တို့မှာ မြစန်းကြည်အမည်ရှိ ကွဲပွဲမြို့မှ ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် မိန်း မချောလေးအကြောင်း တွေးတောစိတ် ကူးနယ်ခဲ့နေမိသည်။
တကယ်တော့ မြစန်းကြည်သည် မိမိ၏ဗေဒင်ဖောက်သည် ဒေါ်တင်မိမိ ခိုင်၏တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည်။
ကျေးလက်တောရွာဆန်သော တောမြို့ကလေးရှိ တောမကျ တောင် မကျ ဗဟုသုတ၊ အသိပညာနည်းပါးသူ လူတစ်စုတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း မြို့ ကြီးပြကြီးရှိ တစ်ပါးသူတို့၏ တိုက်တာ၊ အိုးအိမ်စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့အား မျက်စိ ဖြင့်မြင်တွေ့သာယာလျက် ထိုသို့သော တိုက်တာအိုးအိမ် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ အား စွဲလမ်းစိတ်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်သာ ယာလျက် ထိုသို့သော ကြွယ်ဝချမ်းသာ သည့် တိုက်ပိုင်ကားပိုင်သူဌေးကြီးများ ဘဝ၊ သူဌေးကတော်ကြီးများဘဝ ရောက်ရှိနိုင်မည့် ကံဇာတာပါ မပါ၊ မည်သည့်အချိန်၊ မည်သည့်ကာလ၌ သူဌေးကြီးဘဝ၊ သူဌေးကတော်ကြီးဘဝ ရောက်ရှိမည်ကို သိလိုက်ကြသဖြင့် ကျေးလက်တောရွာနယ်တကာအနှံ့ ဗေဒင်လိုက်ဟောစားနေကြသော ဝင် မင်းသော်တို့ကဲ့သို့ ဗေဒင်ယောင်ယောင်၊ ဂိုဏ်းဆရာယောင်ယောင်များထံ၌ ဆည်းကပ်ကာ အဆာပြေမှန်ဝယ်စား သလို စိတ်ဆန္ဒတွေပေါ်လာတိုင်း ဗေ ဒင်ခေါ်တွက်နေကြဖြစ်သော ဒေါ်တင်မိ မိခိုင်အား ဗေဒင်သွားတွက်ပေးရင်းနှင့် ဒေါ်တင်မိမိခိုင်၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေး၏ အလှအပများအောင် ဝင်မင်းထူး၏ရမ္မက်စိတ်တို့ တိမ်းညွှတ်မှု

များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယမန်နေ့က မိမိကဲ့သို့ ဗေဒင် တွက်ခြင်းအလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်စား သောက်နေသူကြသူများဖြစ်ကြသည့် မြင့်ဆောင်၊ ခင်ဝင်း၊ သောင်းထိုက်တို့ နှင့်တွေ့စဉ် ဇင်မင်းထူးက မြစန်းကြည် ၏အလှအပတို့အကြောင်း စာဖွဲ့၍ထုတ် ပြောမိခဲ့သည်။

“လှတယ်ကွာ။ ညိုချောလေး။ တကယ့်ကို လုံးလုံးကျစ်ကျစ်၊ ဖွံ့ဖွံ့ထွား ထွားကလေး။ မင်းတို့မြင့်သွားရင် ခိုက် သွားမယ်”

“ဟားဟားဟား... ဇင်မင်းထူး၊ ဇင်မင်းထူး မြေမြေချင်းခြေမြင်ပြီးသား ပါကွာ။ ဗေဒင်သမားအချင်းချင်း မင်း ဘယ်အချိုးပြင်နေတယ်ဆိုတာ ငါသိပါ တယ်။ ဟေ့ကောင် မြင့်ဆောင် ပြောပြ လိုက်စမ်း”

“အေးလေကွာ... ခင်ဝင်းရာ။ အချင်းချင်းတွေ မြစန်းကြည်က ရှိလှ ခင် နှစ်။ ဒီတော့ ငါတို့ပြောနေကြ၊ ရှိုးနေကြအတိုင်း သိုက်ကလာတာလို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖိမ့်လိုက်မယ်။ အသက် ၂၀ မှာ သိုက်ကပြန်ခေါ်တော့မှာ။ ဒီ တော့ သူ့အသက် ၂၀ ထိပ်နေရမယ် လို့ ထပ်ပြီး အားလူးဖုတ်လိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွာ။ မင်း ပြောနေတာတွေ အတိအကျပဲ”

ဇင်မင်းထူးကဝန်ခံလိုက်သည်။

“ဒီတော့ သူ့နဲ့သူမိခင်က မင်းရဲ့ ဖိန့်လုံးတွေအောက်မှာ ဖျားသွားပြီး ခြေ မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်သွားရော။ အမှန်တော့ သိုက်ဆိုတာ ဘာမှန်းသူတို့ သိတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကို ဖိမ့်လုံး

ရှိုးလုံးတွေသုံးတဲ့ ငါတို့ဗေဒင်ဟောစား တဲ့ လူစုကိုယ်တိုင်လည်း သိုက်ဆိုတာ သူများပြောလိုသာ လိုက်ပြောရတာ။ သိုက်နဲ့တူတာဆိုလို့ စာကလေးသိုက် လောက်ပဲမြင်ဖူးတာ အဟီး... ဟီး”

“ရှူးတိုးတိုး... ခွေးကောင်ရ၊ ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်စားပေါက်ပိတ်နေ ဦးမယ်”

“ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာ ပြောနေ သော သောင်းထိုက်ကို ဇင်မင်းထူးက ကျိတ်၍ ဟောက်လိုက်ရသည်။ ဒီ ကောင် ပြောနေတာတွေ ဘေးလူတွေ ကြားကုန်မှဖြင့် အခက်၊ ဆင်ထားတဲ့ ခွင်ကလေး ပျက်သွားဦးတော့မည်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီကနေတော့ မြ စန်းကြည်ကို သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးမည် ဟု သူ့အမေ ဒေါ်တင်မိမိခိုင်ကို ပြော ထားပြီးဖြစ်သည်။

“မင်း ကောင်မလေးကို သိုက်ကြိုး ဖြတ်ပေးမယ်လို့ပြောထားပြီးပြီပေါ့။ ပိုင် တယ်ကွာ။ ဘယ်တည်းခိုခန်းမှာ သိုက် ကြိုးဖြတ်မှာလဲ။ ငါတို့လာချောင်းကြည့် ဦးမယ်”

“ကောင်မလေးက အခိုင်းကလေး နော်။ အကိုင်အစွယ် မကြမ်းနဲ့။ တစ် ခါစားဖြစ်သွားမယ်။ ခဏခဏစားရတာ မှ အရသာရှိတာ”

“ဒါတွေ ငါကျွမ်းပါတယ်ကွာ။ ဇင်မင်းထူးပါကွာ။ လက်ရှိ တရားဝင် မိန်းမက သုံးယောက်၊ တရားမဝင် သိုက်ကြိုးဖြတ်ပေးခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တွေ ရေတောင်မခေါ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ် ရွာမှာ အနည်းဆုံး တစ်ယောက်တော့ရှိ တယ် ဟဲ့ဟဲ့။ မင်းတို့ဆရာပါကွ... ဟဲ့... ဟဲ့”

“မနာလိုဘူးကွာ။ တည်းခိုခန်း နာမည်ပြောခဲ့။ ငါတို့နောက်ကလိုက် လာခဲ့မယ်။ အဆင်ပြေလို့ ဝင်ညှိကြည့် လို့ရတော့လည်း အမြတ်ပဲပေါ့ကွာ... အဟီး”

“ဆောရီးကွာ။ ကွန်ချက်တော့ ဘယ်ပြလို့ဖြစ်မှာလဲ။ ဟဲ့... ဟဲ့ ဟင်း စား သဘောလောက်သာ ပေးမှာပေါ့။ အခု ငါမြစန်းကြည်ကို မြူးထောင်ထား ခဲ့တာ မင်းတို့ကိုပြောပြနေတာ။ ဟင်း စားပေးတဲ့ သဘောပဲ။ ဘယ်တည်းခို ခန်းကို သွားမယ်ဆိုတာကိုတော့ ပြော လို့ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွာ။ ဟဲ့... ဟဲ့ တာ တာ... သွားပြီဟေ့။ ဒီကနေည မင်းကြီး ညိုရပ်ကွက်မှာ ဗဟိုပြုပြီး အင်အား ပြင်းထန်တဲ့ ငလျင်ကြီးကြီး လှုပ်လိမ့် မယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါဗေဒင်ဟောစား သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းတို့ကိုကြို တင်ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့မယ်။ အင်အား ကတော့ ရစ်ချက်တာစကေး ၁၅၀၀ တဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့”

* * * * *

“ဟော... ဆရာရောက်လာပြီ။ ဆရာရယ်... လာမှလာပါ့မလားလို့၊ ကျွန်မမျှော်လိုက်ရတာ”

အိမ်ခြံထဲကို ဝင်လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်တင်မိမိခိုင်မှ ခရီးဦးကြိုနှုတ်ခွန်း ဆက်လိုက်သံကြောင့် ခုနက အတွေး စိတ်ကူးတို့ကို တိခန့်ဖြတ်ချလိုက်ပြီး ဇင်မင်းထူးမှ -

“လာမှာပေါ့ ဒေါ်တင်မိမိခိုင်ရယ်။ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်အားကိုးနေကြတဲ့ ဖောက်သည်တွေကို ကတိပျက်စို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဒေါ်တင်မိမိခိုင်အရေး

ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျွန်တော့်အရေးကိစ္စ လိုပဲ သဘောထားပြီး ကိုယ်ဖိရင်ဖိ လုပ် ဆောင်ပေးနေသူပါများ။ ကဲ . . . အခု မြစန်းကြည်ကို တောင်ငူရွှေဆံတော်ကို ခေါ်သွားမယ်။ အဲဒီမှာသိုက်ကြီး တစ်ခါ တည်းဖြတ်ပေးခဲ့မယ်။ ဒါမှသူ့ဘဝ ဟောင်းကို ပြန်မသွားရတော့ဘဲ ခင်ဗျား တို့နဲ့ သေတစ်ပန်းသက်တစ်ဆုံး မိသားစု အားလုံးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နေထိုင်သွား ရမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဆရာရယ်။ ဆရာကယ်မှပဲ သမီးလေးလူ့ဘဝမှာ အသက်ရှည်ကြာ နေထိုင်ရမှာ။ ဒါ ကြောင့် ဆရာကိုအားကိုးယုံကြည်ပြီး အပ်တာပါဆရာရယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ဒေါ်တင်မိမိခိုင် ရယ်။ ကျုပ်က မြစန်းကြည်ကလေးကို ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စောင့်ရှောက်ကယ်တင် ပေးမှာပါဗျ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

ဟန်ကျတယ်ကွာ။ ဗေဒင်ဟော ဆဲ ယတြာချေဆဲ၊ ဝိုက်ဆံငွေကြေးကို လည်း တောင်းသလောက်ရသေးတယ်။ လူသားလည်း စားရဦးမယ်။ ဆရာ လည်းအခေါ်ခံရပြန်သေးတယ်။ အလွန် ကောင်းတဲ့အလုပ်၊ အဟတ် . . . အဟတ် လှလိုက်တာကွယ်။ မြစန်းကြည်လေး ရယ်။ ကြည့်ပါဦး တီရှပ်ကို ခေါင်းက စွပ်ပြီး ခူးဖုံးစကတ်ကိုဝတ်ထားလိုက်ပုံ များ ဟောဒီက ငင်မင်းထူးရဲရင့်ကို ခုန် ပြီးရင်းခုန်စေရင်းပါလားကွယ်။

“အမေ . . . သမီး မလိုက်လို့မဖြစ် ဘူးလားဟင်”

“ဟဲ့ . . . အခိုက်မရဲ့။ ဘယ်လို စကားမျိုးပြောတာလဲ။ ငါတို့မှက သား သမီးဆိုလို့ ညည်းတစ်ယောက်တည်းပဲ

ရှိတာ။ ဒီအရွယ်အထိ ဟညာတွေသင်၊ စာတွေသင်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပြီး ဒါမှ ညည်းကိုဘဝဟောင်းက ဆွေမျိုး တွေဆီ ဘယ်ပြန်ဖို့ခွင့်ပြုနိုင်မှာလဲ။ လူ့ ဘဝမှာ အမေတို့သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေ သရွေ့ ညည်းကို ဘယ်သူ့လက်ထဲကိုမှ ပြန်မထည့်နိုင်ဘူး။ ငါတို့ရဲ့သမီးကလေး ဘဝနဲ့ပဲ အမေတို့နဲ့ အသက်ထက်ဆုံး နေသွားရမယ်။ ဒီအတွက် သိုက်ကြီး ဖြတ်ကိုဖြတ်ရမယ်။ ဆရာနဲ့လိုက်သွား။ ရွှေဆံတော်ဘုရားရောက်တော့ ဆရာ က နင့်ကို သိုက်ကလူတွေနဲ့ (ဥစ္စာ စောင့်တွေနဲ့) အဆက်ပြတ်သွားအောင် သိုက်ကြီးဖြတ်ပေးမှာ။ မလိုက်လို့မဖြစ် ဘူး။ လိုက်သွား”

မိခင်စကားကို ယယ်ရှာချွန်မရသဖြင့် မြစန်းကြည်မှာ ဗေဒင်ဟောသည့် ငင် မင်းထူးဆိုသည့်လူကြီးနောက်သို့ မဝံ့မရဲ ဖြင့် လိုက်သွားရင်းမှ ကိုအောင်စကား တွေ နားထဲကြားယောင်နေမိသည်။

“ဟဲ့ . . . မြစန်းကြည်ရဲ့ နင်လည်း ခေတ်ပညာတတ် ဆယ်တန်းကျောင်းသူ ပဲ။ နင်စဉ်းစားကြည့်လေ။ အဲဒီဗေဒင် ဆရာတွေက မိန်းကလေးချောချောလှ လှတွေရင် သိုက်ကလာတာ။ သိုက်ကြီး ဖြတ်ရမယ်။ အဲဒီလိုမလုပ်ရင်၊ သိုက် ကြီးမဖြတ်ရင် တစ်နေ့ကြရင်သိုက်က ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်နဲ့။ ဒီအတိုင်းအမြဲပြော တာ။

ကဲ . . . ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေ ကိုကျတော့ သိုက်ကလာတဲ့သူတို့၊ သိုက်ကြီးဖြတ်ရမယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါများ ဟောတာ၊ ပြောတာနင်ကြားဖူးလို့လဲ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်နော် ကိုအောင်၊ နင်ပြောမှ ငါပြန်စဉ်းစား

ကြည့်မိတယ်။ ငါတို့ မိန်းကလေးချော ချောလှ လှငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးတွေ ကိုပဲ သိုက်ကလာတာ၊ သိုက်ကြီးဖြတ် ရမယ်နဲ့။ ဒါပဲ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောခဲ့ တာ။ နင်တို့ ယောက်ျားလေးတွေကိုကျ တော့ တစ်ခါမှ အဲသလို မဟောခဲ့ဘူး နော်”

“အဲဒါကို ငါပြောတာပေါ့ဟဲ့။ နင် တို့မိန်းကလေးတွေ ဆိုတာကလည်း ဗေဒင်ဟောတဲ့လူက သိုက်ကလာတဲ့လူ လို့ ဟောလိုက်ပြောလိုက်ရင် သဘော တွေကျပြီး သိုက်ကြီးမဖြတ်ရင် သိုက် က ပြန်ခေါ်လိမ့်မယ်လို့လည်း ပြောရော တစ်ခါတည်း ကြောက်ချေပါတော့ တာပဲ။ သိုက်ဆိုတာကြီးကို ကြားလိုက် တာနဲ့ပဲ ဘာမှန်းမသိဘဲ ကြည်နူးကျေ နပ်၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ လွှတ်ကြောက်လို ကြောက်နဲ့၊ သိပ္ပံနည်းကျကျ လက်တွေ့ ကျကျ စဉ်းစားတွေးခေါ်စမ်းပါဟာ။ နင့်အမေက စာမတတ်၊ ပေမတတ်မို့ ထားဦးတော့။ ဒီဗေဒင်ဟောတဲ့လူဆို တာ နင်တို့၊ ငါတို့လောက် အတန်း ပညာရှိတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ နင်တို့ငါတို့ လောက် စီးပွားကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဲဒီငင်မင်းထူးဆိုတဲ့ လူကြီး က လူရှုပ်လူပွေကြီး။ တရားဝင်မိန်းမက သုံးယောက်၊ ကလေးက ၁၀ ယောက်၊ တရားမဝင်တိတ်တိတ်ပုန်းယူထားတဲ့ မိန်းမက ရွာစဉ်တစ်လျှောက်မှာရှိတယ်”

“ဒါဆို . . . ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုအောင်”

“နင်မလိုက်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းပေါ့ ဟဲ့။ ငြင်းမရရင်လိုက်သွား။ ပြီးရင်ကိုယ် ကိုအန္တရာယ်ဖြစ်လာမယ့် အလျှပ် အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရခဲ့ရင် မိန်းမမာယာ

သဲကိုးဖြာတဲ့။ မိန်းမမာယာနဲ့ လွတ်
အောင်ရုန်းပေါဟာ”

ကိုအောင်ရဲစကားတွေ နားထဲ
အထပ်ထပ်ပြန်ကြားယောင်နေမိသော
မြစန်းကြည်မှာ တွေးရင်းရင်မောနေမိ
သည်။ တကယ်တော့ မြစန်းကြည်နှင့်
ကိုအောင်မှာ ကျောင်းနေဘက်သူငယ်
ချင်းများဖြစ်ကြသဖြင့် မြစန်းကြည်မှာ
မိမိ၏အကြောင်းအား စကားစပ်မိ၍
ပြောကြရင်းမှ ကိုအောင်က မြစန်းကြည်
အား သွန်သင်ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“စိတ်ချပါ ကိုအောင်။ မြစန်း
ကြည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အန္တရာယ်ကြုံ
လာရင် စောင့်ရှောက်ကာကွယ်နိုင်
အောင် သတိအမြဲရှိနေမှာပါ”

နှုတ်မှဖွဖွတီးတီး ရေရွတ်ပြောဆို
လိုက်ရင်း သက်ပြင်းကို မျှင်းမျှင်းချလိုက်
မိသည်။

မေမေတို့ မေဒင်ယုံနေကြတာ
တွေကြောင့် ခက်ပါတယ်...ဟင်။

ကားပေါ်မှဆင်းပြီး လမ်းအတွင်း
သို့ ဝင်မင်းထူး၏ခေါင်းဆောင်မှုအတိုင်း
လိုက်သွားခဲ့ပြီး အဆောက်အဦတစ်ခု
အတွင်းလှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ မြစန်း
ကြည်ရင်ထိတ်သွားမိသည်။

“ဟင်...ဒါတည်းခိုခန်းကြီးပဲ။
ဘုရားကိုသွားမှာဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဘုရားကိုသွား
တယ်ဆိုတာက သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ စိတ်
ကြည်လင်လန်းဆန်းနေမှ လိုရာ ဆန္ဒ
ပြည့်ဝတာမျိုး မြစန်းကြည်ရဲ့ တည်းခို
ခန်းမှာဇာတိနားပြီး ရေခိုးခိုး ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပြီးမှ ဘုရားသွားကြတာပေါ့”

သံသယတို့ စင်လာသော်လည်း
အမြဲစကားက ယုတ္တိရှိနေသည်မို့ မြ

စန်းကြည်စိတ်ထဲ၌ ဟုတ်လေခန်းနီးဖြင့်
လက်ခံလိုက်ရသည်။

အခန်းကနစ်ယောက်ခန်း အတွင်း
၌ ခုတင်ကနစ်လုံးမို့ မြစန်းကြည် စိတ်
သက်သာသလိုတော့ ရှိလာသည်။

ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ရေချိုး
ပြီးကြချိန်၌ အချိန်ကနေဝင်ဖျိုးဖျိုး ဖိုး
ချပ်စပြစ်လာချေပြီး ထိုစဉ် ဝင်မင်းထူး
က အခန်းတံခါးအားပိတ်၍ သေချာစေ
ရန် “လော့” ချလိုက်ပြီး မြစန်းကြည်
အား နောက်ကျောဘက်မှ သိုင်းဖက်
လိုက်ပြီး -

“သိပ်ချစ်တယ်ကွာ ကလေးရယ်။
မင်းကိုလေ ဆရာချစ်နေမိခဲ့တာကြာပါ
ပြီ။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ချင်းကွာခြားနေ
တာရယ်။ ဆရာရဲ့ဘဝက လူလွတ်
မဟုတ်တာရယ်။ ဆရာရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ
တွေရယ်ကို ထိန်းသိမ်းနေရတာရယ်
ကြောင့် ဆရာရင်ထဲကအချစ်စိတ်တွေ
ကို ကျိတ်မှိတ်မျှသိပ်ပြီး ဒီကနေဒီ
အချိန်ထိ စောင့်နေခဲ့ရတာ။ အခုတော့
ရင်ထဲကဝေဒနာတွေကို မျှီသိပ်ပြီးမခံ
စားနိုင်တော့လို့ သိက္ခာတွေကိုဘေးဖယ်
ပြီး ခုလိုဖွင့်ပြောရတာပါ ကလေးရယ်။
ဆရာ့အချစ်ကို လက်ခံပေးပါနော်”

စားနေကျကြောင်ပိ။ တောကျွန်း
သော ကိလေသာမှဆိုးပီပီ တင်းကျပ်
စွာ ပွေဖက်ထားမှုကြောင့် ရုန်းရင်းကန်
ရင်း တွန်းရင်းဖယ်ရင်း မြစန်းကြည်မှာ
ကြောက်ရွံ့စိတ်တို့စိုးမိုးလျက် ရုန်းဖယ်
၍ မရနိုင်သည့်အပြင် အိပ်ရာထက်သို့
ဝင်မင်းထူး၏ တွန်းလှဲခြင်းကိုခံလိုက်ရ
ပါတော့သည်။

ထို့နောက် တစ်ဆင့်တက်၍ ခါး
တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော စကပ်ထဘီ

အား ချွတ်ရန်ကြိုးပမ်းလာသောအခါ
တွင် -

“မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတဲ့။ မာ
ယာသုံးပြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ် ကာကွယ်
ပေါဟာ”

ကိုအောင်စကားတွေ နားထဲ
ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပြီးကြားယောင်လိုက်မိပြီး-

“ဆရာ ကျွန်မနေခင်းကတည်း
က ဘာမှမစားရသေးဘူး။ တစ်ခုခုစား
ချင်တယ်”

ဒေါသထွက်နေသော လေသံကို
ဟန်ဆောင်သကာဖုံးလွှက် မီးဝင်းဝင်း
တောက်လူဖြစ်နေသော မျက်နှာပေါ်
ဟန်ဆောင်အပြုံးတစ်ချက်ဝင့်၍ မြစန်း
ကြည်မှ ပြောလိုက်သည်။

“အို... ကလေးရယ်။ ဒါများ
စောစောကပြောရောပေါ့။ ဒီတောင်ငူ
မှာ နာမည်အကြီးဆုံး ခေါက်ဆွဲဆိုင်က
ခေါက်ဆွဲကြော် ဆရာအခုပဲ သွားဝယ်
လိုက်မယ်”

မြစန်းကြည်၏စကားကို ယုံလျက်
ဝင်မင်းထူးမှာ အခန်းတွင်းမှ လျင်မြန်
စွာထွက်ပြီး မြို့ထဲသို့စားစရာဝယ်ရန်
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။ ငါ့ဘဝ
ရေတိမ်နစ်တော့မလို့။ ငါ့ဘယ်လိုလုပ်ရ
ပါ့မလဲ။ တောင်ငူဆိုတာ မြို့ကအကြီး
ကြီး တစ်ခါမှလည်း မရောက်ဖူးဘူး။
မိုးက လည်းချုပ်လာပြီ။ ကျွဲပွဲပြန်စရာ
လမ်းစရိတ်ကလည်း တစ်ပြားမှပါတာ
မဟုတ်ဘူး။ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး
အကြောင်းစုံပြောပြပြီး အကူအညီ
တောင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်”

x x x x x

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့မိန်းကလေးရေး၊
ဒီညတော့ ဒီမှာအိပ်လိုက်ဦး။ သက်
ဆိုင်ရာ ရယူကကို ဦးအခုညကတည်း
က အကြောင်းကြားပေးထားမယ်။
ရယ်ကနဲ့တိုင်ပင်ပြီး ကလေးမရဲ့အိမ်ကို
ပြန် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ သမီးကိုခေါ်လာ
တဲ့ ဗေဒင်ဆရာနဲ့ အခန်းချင်းခွဲအိပ်
လိုက်ပေါ့ ဟုတ်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
ဦး။”

မနက်လင်းသောအခါ ရယူကရုံး
သို့ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်မှ လိုက်ပို့ပေး
ပြီး များမကြာမီ ဗေဒင်ဆရာ ဇင်မင်း
ထူး၏အပေါင်းအပါ ဗေဒင်ဆရာများ
ရောက်လာကြပြီး -

“မြစန်းကြည် နင်ဘယ်လိုလုပ်
တာလဲ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဒီလိုပဲ
တုံ့ပြန်ရလား။ သူကနင့်ကို သိုက်ကြီး
ဖြတ်ပေးမှာလေ။”

“ဘာသိုက်ကြီးလဲ။ ဘာကျေးဇူး
ရှင်လဲ။ ရှင်တို့ လိမ်ညာပြောတိုင်းရမယ့်
မိန်းကလေး ထင်နေလို့လား။ ခေတ်
ပညာတတ်၊ အထက်တန်းကျောင်းသူ
ရှင်၊ ရှင်တို့ ပြောပြောနေတဲ့ ဓလ္လာရီ
အဟောင်း၊ ပုံပြင်အဟောင်းကြီးတွေကို
ယုံကြည်တယ်လို့ ထင်နေသလား။
ကျွန်မရဲ့ခင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ဒီ
အထိပါလာရတာတောင် လွန်လှပြီ။
ရှင်တို့ရဲ့ယုတ် မာတဲ့အကြံအစည်တွေ
ကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ကြံခဲ့ရပြီဦး။ ဒီမှာ
တင်ပဲ ရပ်တန့်က ရပ်ရင် ကောင်းလိမ့်
မယ်။”

“အေး... ဒါဆိုလည်း နင့်အိမ်
ကို ငါတို့ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ငါတို့နဲ့

လိုက်ခုံ”

“မလိုက်ဘူး။ ကျွန်မ ရှင်တို့နဲ့
မလိုက်ခုံနိုင်ဘူး။ ရှင်တို့အားလုံး အတူ
တူပဲ။ ကျွန်မ ရှင်တို့ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ
မယုံဘူး။”

“အဲဒါ... မြစန်းကြည်၊ လိုက်ခုံ
နော်။ မလိုက်ရင် သတ်ပစ်မယ်။”

“မလိုက်ဘူး။ သတ်ရဲရင် သတ်
ကြည့်လေ။ ဥပဒေက မနေပါဘူး။ ဦး
လေး ရယူကလူကြီးတို့ရယ် အခုကြား
တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူတို့အားလုံး အကြံ
တူ၊ ဉာဏ်တူ၊ စရိုက်တူ၊ ဗေဒင်ဟော
စားတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ အခု ကျွန်မကို
သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတဲ့လူက မြင့်
ဆောင်လို့ခေါ်ပါတယ်။ သူလည်း ဗေဒင်
ဟောတဲ့အလုပ် လုပ်စားတဲ့သူပါ။ ကျွန်
မသူတို့နဲ့ ပြန်လိုက်သွားလို့ကတော့
ကျွန်မ တကယ်အသတ်ခံရနိုင်ပါတယ်။
ဒီတော့ ကျွန်မအတွက်လိုခြံမှုရှိအောင်
ကူညီပေးကြပါရှင်။ သူတို့နဲ့တော့ ပြန်
မထည့်လိုက်ပါနဲ့။”

“စိတ်ချပါ ကလေးမရယ်။ အခု
လောက်ဆို ဦးတို့သဘောပေါက်ပါပြီ။
ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ အေးအေးဆေး
ဆေးဖြေရှင်ကြတာပေါ့ကွာ။ တို့ရယူက
လူကြီးတွေအနေနဲ့ကတော့ အားနဲ့တဲ့
မိန်းမသားတွေဘက်က အမှန်တရား
အတိုင်းရပ်တည်ကာကွယ်ပေးဖို့ တာဝန်
ရှိတယ်ကွာ။ ဒီတော့ အပြင်မှာရဲတွေ
ရောက်လာပြီ။ ကျုပ်တို့ ဖုန်းဆက်အကူ
အညီတောင်းလို့ လိုက်လာတာပဲ။ မိန်း
ကလေးကို အလိုမတူတဲ့ သားမသား
ပြုကျင့်ဖို့ကြံစည်တာရယ်။ မိန်းကလေး
ကို သတ်ပစ်မယ်ဆိုပြီး ငါတို့ရဲရဲရှာ

မြီးခြောက်ပြောဆိုတာတွေရယ် ဥပဒေ
အရ ဖြေရှင်ကြပေတော့”

“ကဲ... မိန်းကလေး ဘယ်လို
သဘောရလဲ။ မင်းတရားလိုလုပ်ပြီး
တရားစွဲခွင့်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မကနစ်နာသူမို့
ကိုယ်တိုင်တရားလိုလုပ်ပြီး တိုင်ကြားပါ
ရစေရှင်။ ကျွန်မတို့လို ကျေးလက်တော
ရွာက သမီးဖျိုးလေးတွေကို သိုက်က
လာတယ်။ သိုက်ကြီးဖြတ်ပေးမယ်လို့
ပြောပြီး ခြေတော်တင်ဖျက်ဆီးခဲ့ကြတဲ့
ဒီလိုလူယုတ်မာတွေကို ဥပဒေနဲ့အညီ
အရေးယူပေးဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တရား
လိုလုပ်ပြီး တိုင်ပါရစေရှင်”

* * * * *

“အဲဒါပဲ ကိုဆွေရေး၊ အပွဲပွဲနဲ့လာ
တဲ့ ကိုဆွေဗေဒင်သမားကတော့ ဒီတစ်
ချိန်မှာ စာပေပညာတတ်တဲ့ မိန်းကလေး
နဲ့တွေ့ပြီး ဥပဒေရဲသားကောင်ဖြစ်သွား
ရရှာပြီ”

“ကိုင်း... ဒီဇာတ်လမ်းကို ခေါင်း
စဉ်လှလှလေး ဘယ်လိုပေးကြမလဲ”

“ခေါင်းစဉ်လှလှကလေး ဆိုရင်
တော့ ဗေဒင်ဆရာမဟုတ်တဲ့ ဗေဒင်
ဟောစားသူတချို့သော ယောက်ျားတွေ
ရဲ့ ဉာဏ်များပုံကို တင်စားတဲ့အနေနဲ့
မာယာဗေဒင်လို့ ခေါင်းစဉ်ပေးလိုက်မယ်
ဆရာရေး”

“အိုကေ... ကောင်းတယ်ဗျာ”

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

အခေါင်းထဲဝင်၍ သေကြည်ကြသူများ

မြသိန်း

သူ့အမည်မှာ မစ္စတာအာကီရာအို ကိုမိုတို၊
သူသည် ဂျပန်လူမျိုး၊
သူသည် အခေါင်းထဲ၌ ငါးမိနစ် လူသေကောင်
သဖွယ် ငြိမ်သက်စွာနေပြီးနောက် အခေါင်းထဲမှထွက်လာ
သည်။

“သိပ်ပြီးတော့ သက်သောင့်သက်သာရှိတာပဲ”
သူသည် အခေါင်းပြင်ဘက်သို့ ရောက်ရောက်ချင်း
ပြောလိုက်သည်။

သူပြီးတော့ သူ့သမီးမီဝါ ၂၇ နှစ်၏ အလှည့်၊
မီဝါသည် မကြောက်မရွံ့ မတုန်လှုပ်ဘဲ အခေါင်းထဲ
ဝင်၍ လူသေကောင်သဖွယ် ပက်လက်အနေအထားနှင့်
မလှုပ်မယှက် ငါးမိနစ်နေသည်။

မှောင်မည်းနေသော ထိုအခေါင်းထဲသို့ (ထိုအခေါင်းဖို့
ထဲသို့) တစ်ချိန်ချိန်တွင် မိမိရောက်ရှိမည်မှာ မလွဲဟု မီဝါ
သည် မှတ်ယူပြီး ယခုကဲ့သို့ ခဏနေကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။

နေရာမှာ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ မြို့တော် တိုကျိုမြို့ အရှေ့ပိုင်း
တစ်နေရာရှိ ကမီးဆိုင်၏အတွင်းပိုင်း တစ်နေရာတွင်ဖြစ်
သည်။ ထိုကမီးဆိုင်တွင် လူအချို့သည် စားပွဲများ၌ ဝိုင်း
ထိုင်ကြရင်း ကမီးဆိုင်ပိုင်ရှင် မာဆုမီမူဘာသာ၏ “အခေါင်း
ထဲ အတွေ့အကြုံ”ကို ရယူခဲ့ပုံများကို ဝိုင်းဖွဲ့ပြောကြသည်။
သူတို့သည် လူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးအချိန်ဖြစ်သော “သေဆုံး
ခြင်း”ကို ရင်ဆိုင်ရန် ယခုကတည်းက ပြင်ဆင်ထားလို့ရပြီဟု
ပြောကြ၏။ ဆွေးနွေးကြ၏။

ကမ္ဘာ၏ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးသော နိုင်ငံများတွင် ယခု
ချိန်ခါ၌ တတိယအဆင့်ရှိနေသော ဂျပန်သည် ကမ္ဘာတွင်
မြေလျင်အလှုပ်ဆုံး နိုင်ငံဖြစ်၏။

၂၀၁၁ ဂျပန်ငလျင်ကြီးနှင့် ငလျင်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာသည့် ဆူနာမီရေလှိုင်းလုံးကြီးများကြောင့် ဂျပန်တွင်
လူပေါင်း ၁၅၀၀၀ သေဆုံးခဲ့ရ၏။ တိုကျိုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်

ဒေသများ၌ နေထိုင်နေကြသည့် လူဦးရေ ၃၆ သန်းသည်
နေ့စဉ်လိုလိုပင် မသိမသာလှုပ်နေသည့် ငလျင်ဒဏ်ကို မမူ
ကြတော့။ ငလျင်က သူတို့ကို သေမင်းထံ အချိန်မရွေးခေါ်
သွားနိုင်ကြောင်း သူတို့ကို သတိပေးနေသည်ဟု သူတို့
မှတ်ယူထားကြ၏။

ထို့အပြင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် သက်ကြီးရွယ်အို
အများဆုံးနိုင်ငံမှာ ဂျပန်နိုင်ငံဖြစ်ပြီး သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့်
သက်ကြီးရွယ်အို မရောက်သေးသူများသည် တစ်ကိုယ်တည်း
နေကြရာတွင်လည်း ကမ္ဘာတွင် အများဆုံးနိုင်ငံဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဂျပန်အများစုသည် သူတို့၏ နောက်ဆုံး
အချိန်အတွက် ရင်ဆိုင်ရန် သတ္တိကိုမွေးနေကြပြီဟု တိုကျိုမြို့
ရှိ သာလွန်ဘတ်သတင်းဌာနက သတင်းရေးသားလိုက်သည်။

၂၀၁၅ ဒီဇင်ဘာလ လဆန်းပိုင်းတွင် တိုကျိုမြို့၌
သုံးရက် ကျင်းပခဲ့သည့် စက်မှုပြပွဲ၌ ဂျပန်ကမ္ပူမီပေါင်း
၂၂၀ သည် သေခြင်းနှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် ဖြစ်ရပ်များကို
လက်တွေ့ပြသခဲ့ရာ ပြည့်လာသူပေါင်း ၂၂၀၀၀ သည် လက်
တွေ့ ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့၏။ ထိုပြပွဲ၏ ကုန်ကျစရိတ်မှာ ဒေါ်လာ
၂၃ ဘီလီယံရှိသည်ဟု သိရသည်။

၎င်းပြပွဲတွင် သင်္ချိုင်းဂူများ၊ အခေါင်းများ၊ သေသူ၏
ပြာများကို ဖုံးပျံ့ဖောင်းဖြင့်သယ်၍ ကျပြန့်ပုံ စသည်တို့
ပါဝင်၏။

“မသေခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားရမယ်ဆိုတဲ့
သင်ခန်းစာကို ကျွန်ုပ်ရလိုက်ပြီ”ဟု အခေါင်းထဲဝင်ကြည့်သူ
တစ်ယောက်က ပြောလိုက်၏။

မြသိန်း

ထေရီတ်တိုင်းမိမ်၊ ၁၇ - ၁၂ - ၂၀၁၆

သို့မိလေသော

မာဏ်ပျား
(ဇေယျဝတီ)

ချိန်းမိလေသောည

တင့်ထူး(ဇေယျဝတီ)

ကညင်ကုန်းရွာက မြို့နှင့်မနီးလှသော ရွာတစ်ရွာဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိလေသည်။ ထိုရွာတွင် ဦးသာလှ၊ ဒေါ်မြတို့မှာ လယ်ကေ တော်တော်များများ ပိုင်ဆိုင်ကြပြီး ထိုလယ်များမှ နှစ်စဉ်ထွက်သော ကောက်ပဲသီးနှံများဖြင့် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိနေကြလေသည်။ ထိုမျှသာမကဘဲ ဒေါ်မြက အိမ်အောက်ထပ်တွင် အိမ်စေးဆိုင်ပါ ဖွင့်ထားပြီး မီးဖိုချောင်သုံးပစ္စည်းများဖြစ်သော ဆီဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ အာလူး၊ ပဲ၊ ငါးပိများကို အဓိကထား၍ ရောင်းချပေးလေသည်။ ဦးသာလှကတော့ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးတွင်သာ အဓိကထားလုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ လယ်ကေများသဖြင့် လယ်သူရင်းကားတစ်ယောက်ကို နှစ်စဉ်ကုန်းရင်း၌လုပ်ကိုင်ရလေသည်။

“က...မယ်မြရေ၊ ဟောဒီထွေးမောင်ကတော့ ငါနဲ့အတူ လယ်ဆင်းမယ့် သူရင်းကားပဲဟေ့”

“အင်း...ရှင်ကလည်း တခြားအရွယ်ခပ်လတ်လတ်လူတွေ မရှိဘူးလားတော်၊ ဒီထွေးမောင်က သမီးနဲ့သက်တူရွယ်တူ ဖြစ်နေတော့ စိတ်ချရပါ့မလား”

“အို...မင်းကလည်း အရိုးများတယ်၊ ချေးခါးတယ် လုပ်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေကွာ၊ လယ်ဆင်းချိန်က

နီးလာတော့ သူရင်းကားဝင်လုပ်မယ့်သူတွေက အသီးသီး အလုပ်ဝင်ကုန်ကြပြီ။ ဒီထွေးမောင်လည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိပြီး ရိုးရိုးသားသားလေးပါကွာ၊ မင်းစိုးရိမ်သလို ဖြစ်မလာအောင်တော့ ငါတို့မိဘတွေက ဝိုင်းထိန်းပေးရမှာပေါ့”

ထွေးမောင်အား လူငှားအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သဖြင့် အိမ်ရှင်ဒေါ်မြကတော့ သိပ်သဘောမကျချင်ပေ။ ထွေးမောင်ဘဝက လယ်ချောင်းရှိသည် မဟုတ်။ သူများအိမ်တွင် သူရင်းကားဝင်လုပ်ရသူဖြစ်၏။ သူတို့မှာက လယ်ပိုင် ချောင်းပိုင်နှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်ကြသည်။ သမီးဖြစ်သူအား ထိုသို့သောသူနှင့် နီးစပ်သွားမည်ကို ကြိုတင်၍ တွေးပူမိလေသည်။ အိမ်ရှင်မိဘများက သူတို့၏သမီးအား ကိုယ်နှင့်တန်းတူမဟုတ်သူနှင့် “ငြိစွန်းမည်ကို စိုးရိမ်မိကြသည်။ မိဘတိုင်းမှာ မိမိတို့၏သားသမီးများအား ဆင်စီး၍ မြင်းရဲသည်ကိုသာ တွေ့မြင်လိုကြသည်။

ထွေးမောင်မှာ ထိုအိမ်တွင် လူငှားဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပျိုးထောင်ခြင်း၊ ထယ်ထိုးခြင်း၊ နွားစာရှာကျွေးခြင်းများကို လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

“ထွေးမောင်ရေ...လယ်ကွက်တွေထဲမှာ မြက်မပေါသေးတော့ အိမ်က ကောက်ရိုးပုံက ကောက်ရိုးဆွဲပြီး

မြက်စဉ်းစားနဲ့စဉ်းပြီး နွားစားကျက်ထဲ ဖွဲ့နုပါ ဖြူးပေးပြီး ကျွေးပေးကွာ”

လယ်လုပ်ခွင့်ထဲဝင်နေရပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် နွားများအား အစာဝအောင် ကျွေးပေးကြရသည်။

“က...သမီး၊ ညည်းအဖေတို့ကို မွန်းလတ်စာနဲ့ ရေနွေးကြမ်း လယ်ထဲသွားပို့ပေးဦးကွယ်၊ မနက်အစောကြီးထပြီး ထွက်သွားကြတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာနေကြမှာပဲ သမီး”

သမီးလှမေကလည်း လေးဆင့်စတီးချိုင့်ကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၍ တစ်ဖက်က ရေနွေးဓာတ်ဘူးကိုဆွဲကာ လယ်ထဲသို့ မွန်းလတ်စာပို့ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အဖေ...သမီး ရေနွေးကြမ်းနဲ့ မွန်းလတ်စာယူလာခဲ့ပြီလေ၊ အဖေတို့ထယ်နားထားပြီး စားလိုက်ကြဦးလေ”

“ကိုထွေးမောင်...လယ်ကွက်တွေထဲမှာ လယ်ကန်စွန်းတွေ မတွေ့မိဘူးလားဟင်”

“ဟာ...ရှိတာပေါ့၊ အခုဆိုရင် ကန်စွန်းတွေက သန်မှသန်ပဲလေ၊ လှမေက ကန်စွန်းရွက်လိုချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေးမောင်၊ အိမ်မှာ ကန်စွန်းချဉ်ရည်ဟင်း ချက်နိုင်အောင်ပေါ့”

“အေးပါ လှမေရယ်၊ ထယ်မြတ်တော့ လယ်ထဲက ရှာခူးလာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဟင် . . . လုမေ ရေတွင်းက ရေသယ်မလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွေးမောင်ရေ မီးဖိုချောင်သုံး ရေစည်ထဲမှာ ရေနည်း နေလို့လေ”

“အို . . . နေနေ၊ ကိုထွေးမောင် သယ်ထည့်ပေးပါမယ်လုမေရယ်။ မီးဖို ထဲမှာ လုပ်စရာရှိတာသာ လုပ်ပါ”

“အင်း . . . ဒီထွေးမောင်က အလုပ် မှာ ကတ်ကတ်တွက်တွက် မရှိဘူးကွ။ ဖင်ပေါ့တယ်”

“သိပ်လည်း ချီးမွမ်းမနေနဲ့ဦး။ တော့သမီးကို ပိုးကြေးပန်းကြေးနဲ့ လုပ် ကိုင်ပေးနေသလားမှ မသိတာတော်”

“မင်းကတော့လေ သမီးဘက် က ကြည့်ပြီး ဒီထွေးမောင်ကို ဘယ် တော့မှ အကောင်းကို မမြင်ဘူးနော်”

“ဟင် . . . အကောင်းမြင်စရာလား။ သူက လူများအိမ်မှာ လူကားလုပ်ရတာ လေ။ အဆင့်ချင်းက ကွာလွန်းလှတယ် မဟုတ်လား။ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိုး ကြီးချင်းထား ကြီးချင်းငြိ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်သမီးကိုတော့ ဒီလို အခြေအနေနဲ့ချာတဲ့ကောင်နဲ့ မနီးစပ် စေချင်ဘူး တော်ရေ”

တစ်ညနေ လယ်ထဲမှပြန်ရောက် ကြပြီး ညစာစားရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

“ကဲ . . . မောင်ထွေးမောင်၊ မင်း က စားပြီးပြန်ရဦးမှာဆိုတော့ ထမင်း လာစားဟေ့”

“ဟင် . . . ငါလည်း တစ်ခါတည်း စားလိုက်မယ်လေ”

“ရှင်က ပြီးမှ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူ စားကြတာပေါ့တော်”

“ဟာ . . . ပြီးမှ မင်းတို့သားအဖိ

စားကြပါ။ ငါလည်း စိုက်ဆာနေပြီပဲ။ အခုပဲ မောင်ထွေးမောင်နဲ့အတူ ဝင် စားလိုက်တော့မယ်”

ဒေါ်မြက ဦးသာလှအတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးကာ ကြက်သားဟင်း ပန်းကန်ကိုလည်းချပေးလာလေသည်။

“မောင်ထွေးမောင် ကြက်သား ဟင်းတွေ ထည့်စားဟေ့”

“ကြက်သားက ဦးအတွက်ကြက် အသည်းအမြစ်တွေ ခပ်ထားတာထင် တယ်။ ဦးပဲစားပါ။ ကျွန်တော်က ဒီပဲ ပြုတ်ကြော်ကို သိပ်ကြိုက်တာလေ။ ဒါနဲ့ပဲ စားပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွာ။ အလုပ်မှာ ပင်ပန်းတာချင်း အတူတူပဲကွ။ ရောပါ ကွာ စားစမ်းပါ”

ဦးသာလှက ကြက်သားတစ်တုံး ကို ဂွန်းနင့်ခပ်ထည့်ပေးကာ စားစေ လေသည်။

“ရှင်က ရှင်သမက်လောင်းကို တော်တော်သဒ္ဓါနေပါလား။ ကျုပ်တို့က ရှင်ကိုစားစေချင်လို့ ကြက်အသည်း အမြစ်ကို တမင်ခပ်ထားပေးခဲ့တာလေ”

“စားပါစေကွာ။ သူလည်း လယ် ထဲမှာ အတူတူပင်ပန်းခဲ့တာ မဟုတ် လား။ ပြီးတော့ ဒီကောင်က အလုပ် ထဲမှာတော့ မခိုမကပ်ပဲ။ စေ့စေ့စပ်စပ် လုပ်ကိုင်ပေးနေတာကွ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သမက်တော်ရရင်တောင် ငါတို့အတွက် တော်တော်အားထားရမှာလေကွာ”

“အင်း . . . ရှင်ဆန္ဒနဲ့ ကျွန်မ သဘောထားကတော့ တခြားစီပဲ။ ဒီ လို လယ်မရှိ၊ ချောင်းမရှိ သူရင်းကားနဲ့ ကျွန်မသမီးကို သဘောမတူနိုင်ပါဘူး တော်။ ဒီတော့ ဒီကောင်ကို ဒီတစ်

မိုးကုန်ရင် ဆက်မကူးတော့ဘူး”

လုမေကလည်း အသောက်အစား၊ လောင်းကစားမှုကင်းပြီး ရိုးရိုးသာသား ထွေးမောင်ကို သဘောကျခံလေသည်။ သူမအား ရွာထဲမှ သူတို့လို လယ် ချောင်းတွေပိုင်ပြီး စီးပွားရေးတန်းတူ ရှိကြသည့် မိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာ ကြသည့် ကာလသားများက မျက်စိကျ ခဲ့ကြသော်လည်း အသောက်အစား၊ လောင်းကစား မကင်းကြသူများဖြစ် သဖြင့် လုမေ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။

၀၀၀

“လုမေရယ်၊ ကိုထွေးတော့ လယ် တွေ ထွန်တုံးပိတ်သိမ်းပြီးရင် အလုပ်က နားရတော့မယ်ဆိုတော့ လုမေနဲ့ ဝေးရ တော့မယ် ထင်တယ်ကွယ်”

“အားမငယ်ပါနဲ့ ကိုထွေးရယ်။ လုမေက ကိုထွေးကို တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပါပဲ . . .။ အခြားဘယ် ယောက်ျားလေးတွေကိုမှ စိတ်မဝင်စား ပါဘူး ရှင်ရယ်”

“အင်း . . . လုမေရဲ့စကားကြားရ တာ ကိုထွေး ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်”

ထွန်တုံးပိတ်သိမ်းခဲ့သောအခါ လယ်အားလုံး စိုက်ပျိုး၍ပြီးစီးခဲ့သဖြင့် ထွေးမောင် သူရင်းကားအလုပ်မှ နားခဲ့ရ တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်ထွေးမောင်၊ မင်းက တော့ မထုံတက်တေးနဲ့ အေးဆေးနေ။ ရွာထဲက သတင်း ကြားပြီးပလားကွ”

“ဟာ . . . ဘာသတင်းမို့လို့လဲကွာ”

“ဟင် . . . မင်းမကြာမီဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ငါ ဘာသတင်းမှ မကြားမိဘူးကွ”

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ။ မင်းတော့ ကျန်ရစ်တော့မှာ ငါမြင်ယောင်သေးတယ်ထွေးမောင်”

“ဒီလိုကွ ရွာအရှေ့ရင်းက ဦးဘိုးမြ၊ ဒေါ်စိန်တို့ရဲ့သားနဲ့ လှမေမိဘများထံမှာ လာပြီးကြောင်းလမ်းကြတယ်တဲ့ကွ”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ ငါ အခုမှ သိရတာပဲကွာ”

“အေး...မင်း အဲဒီလိုသာ အေးတိအေးစက်လုပ်နေ၊ တော်တော်ကြာရင် လှမေဟာ သူများနောက်ပါသွားလိမ့်မယ်”

“ခက်ပါတယ်ကွာ။ ငါက လယ်မရှိ၊ ချောင်းမရှိ သူများအိမ်မှာ သူရင်းကားလုပ်နေရတဲ့ကောင်လေး။ တင့်တောင့်တင့်တယ်နဲ့ တောင်းရမ်းနိုင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဘဝအခြေလေး။ စီးပွားဥစ္စာတောင့်တင်းသူတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငါ့ဘဝက ဘိတ်ဆုံးမှာရှိနေလေတော့ လှမေနဲ့ နီးစပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ တွေးမရအောင်ပါပဲကွာ”

တစ်နေ့တွင် လှမေထံမှ စာတစ်စောင် လူကြုံနဲ့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထွေးမောင်လည်း ထိုစာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုထွေးမောင် လှမေကို ရွာထဲက လာကြောင်းလမ်းကြတယ်ဆိုတာတော့ ကြားပြီးရောပေါ့နော်။ မိဘတွေကတော့ စီးပွားဥစ္စာ အခြေအနေချင်းလည်း တူမူကြလေတော့ လက်ခံကြလိမ့်မယ်။ ကျွန်မကတော့ အဲဒီလာကြောင်းလမ်းတုံ့ကောင်ဟာ အသောက်အစား၊ လောင်းကစားသမား ဖြစ်နေတော့ လုံးဝ မစဉ်းစားနိုင်ဘူးလေ။ ဒါ

ကြောင့် စနေနေ့ည ၁၂ နာရီမှာ ကျွန်မကိုထွေးမောင်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလေ။ အဲဒါ ကျွန်မကို လာခိုးလှည့်ပါ။ ကျွန်မစောင့်မျှော်နေပါမယ်”

ထွေးမောင်လည်း လရောင်ရေးရေးတွင် လှမေကိုခိုးရန် တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိမ်နောက်ဖက်မှ တိတ်တဆိတ် မှောင်ရိပ်ခိုကာ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟင်...အိမ်ရှေ့လှေကားရင်းမှာ လှတစ်ယောက် ရပ်နေပါလား။ ငါလာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိလို့များ စောင့်နေတာလားပဲ”

ထွေးမောင် ရှေ့မှတိုးဘဲ မှောင်ရိပ်ထဲမှာရပ်၍ အကဲခတ်နေမိသည်။ ထိုစဉ် အိမ်အပေါ်ထပ်မှ စကားသံတချို့ ကြားခဲ့ရသည်။

“ဒီမှာ အဘွားကြီး ရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေ အကုန်ချပေးစမ်း။ နားက နားတောင်းပါခွတ်”

“နားတောင်းလေးတော့ မခွတ်ပါရစေနဲ့ကွယ်”

“ဟာ...ဒီအဘွားကြီး သေချင်ပြီထင်တယ်။ ခုတ်သတ်လိုက်ရမလား”

“ဟာ...အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ဓားပြဝင်တိုက်နေတာပဲ။ ဒါဆိုရင် လှေကားရင်းကလူက အောက်စောင့်ဖြစ်မယ်”

ထွေးမောင် လာခဲ့စဉ်က လှမေကိုခိုးယူရန် ဖြစ်ပေသည်။ ယခု သူ့ဘာကယ်ကြံတွေနေသည်မှာ လှမေတို့အိမ်ကို ဓားပြများ ဝင်တိုက်နေသည်နှင့် ကြုံတွေ့နေလေသည်။

“အင်း...ခက်ပြီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။ တကယ်တော့ ဦးသာလှ ဒေါ်မြတို့ဟာ ငါနဲ့ တစ်ရွာတည်းအတူနေထိုင်

ကြသူတွေပဲ။ သူတို့ ဓက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်နေရတုန်းမှာ ငါရှောင်ထွက်မသွားသင့်ဘူး”

ထွေးမောင်လည်း ထိုသို့စဉ်းစားမိကာ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အောက်စောင့်ဆီသို့ မှောင်ရိပ်ခိုကာ အအသံမကြားအောင် တဖြည်းဖြည်းကပ်သွားခဲ့သည်။ အိမ်အောက်မှတွေ့သော ထင်းချောင်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်လာကာ အောက်စောင့်၏နောက်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့် ခေါင်းအား ရိုက်ချခဲ့လေသည်။

“ခွပ်... အီး”

ခေါင်းကို မိမိရရ ရိုက်မိခဲ့သဖြင့် ခွပ်ဆိုသောအသံနှင့်အတူ အောက်စောင့်လည်း မအော်နိုင်တော့ဘဲ မြေပြင်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

အောက်စောင့်အား ထိုနေရာမှ အမှောင်ထဲသို့ ဆွဲဖယ်ခဲ့ပြီး သူဦးထုပ်ကို ဆောင်။ သူ့အကျိုးကို ချွတ်၍ဝတ်ဆင်ကာ မြေပြင်တွင်ကျနေသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သေနတ်က ကျည်ထိုးထားပြီး အသင့်ဖြစ်နေသည်ကို ရွာမှမှဆိုနှင့် တောလိုက်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံအရ သိနေလေသည်။

“ကဲ...ငါဟာ အခုတော့ အောက်စောင့်တစ်ဖြစ်လဲ ဖြစ်သွားပြီ။ ဒင်းတို့အိမ်ပေါ်က ပစ္စည်းသယ်ပြီး ဆင်းအလာကို အဆင်သင့်စောင့်ရတော့မှာပဲ”

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်နေကြစမ်း။ ရိုးတီးရားတားလုပ်ပြီး အော်မယ်မကြံနဲ့နော်။ အကုန်လုံးကို ပစ်သတ်ခဲ့မယ်”

မကြာမီ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ပစ္စည်းထုပ်များထမ်း၍ ဆင်းလာနေသော ဓား

www.burmeseclassic.com

ပြန်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရသည်။
ပစ္စည်းထုပ်များ ထမ်းသယ်လာကြ
သဖြင့် စာသမားက သူ့စားကို စားအိမ်
တွင်ထည့်ကာ လွယ်လာလေသည်။
ပစ္စတိသမားကလည်း သူ့သေနတ်ကို
ခါးက အိတ်ထဲထည့်ပြီး ပစ္စည်းထမ်း
ဆင်းလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲဟေ့... ငါတို့ရေကသွားမယ်။
လမ်းမှာ အနားကပ်လာတဲ့ကောင်ကို
ဆီးသားပစ်ချကွာ ညှာမနေနဲ့”

ထွေးမောင်အား သူတို့လူအောက်
စောင့်ဟုပင် ထင်မှတ်ကာ ထိုအိမ်မှ
အထွက်တွင် သူတို့အား ခုခံမည့်သူ
အနားကပ်လာက ပစ်သတ်ရန်ပင်
ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက အမိန့်ပေးနေ
လေသည်။ ထွေးမောင်လည်း သူတို့
နောက် ပလုမ်းမကမ်းမှ သေနတ်
အဆင်သင့်ကိုင်ကာ လိုက်ခဲ့လေသည်။
ထိုအိမ်ရှေ့ခြံဝမှ အထွက်သို့ရောက်ခဲ့
လေသည်။

“ခိုင်း”

“အမယ်လေး ကျိုးပါပြီဗျ”

“အား... အား... အီး”

ပစ္စတိသမားပေါင်ကို သေနတ်
ထိမှန်၍ အကျတွင် ထွေးမောင်က
လျင်လျင်မြန်မြန်ပင် ပစ္စတိသေနတ်ကို
ဆွဲနတ်ယူလိုက်သည်။ စားကိုင်စားပြက
တော့ ပစ္စည်းထုပ်ပစ်ချခဲ့ပြီး ထွက်ပြေး
သွားလေသည်။

“ဟေ့... ရွာသားတွေ စားပြတစ်
ယောက် ထွက်ပြေးလာတယ်ဟေ့။ ဆီး
ပြီး ဖမ်းကြပါဟေ့”

“ဖုန်း... အား... ဖြန်း”

တစ်ခဏမှာပင် ထွက်ပြေးသော
စားပြမှာ ရွာသားများဆီးရိုက်ခံရ၍ ဖမ်း

မိလာလေသည်။

“ကဲ... ဒီလူက စားပြခေါင်း
ဆောင်ပဲ။ ကျုပ်ပစ်လိုက်လို့ ပေါင်ကျိုး
နေပြီ။ ဟိုအိမ်အောက် မှောင်ရိပ်ထဲမှာ
စားပြအောက်စောင့် ခေါင်းကွဲပြီး မှေးနေ
လေရဲ့”

မကြာမီ ရွာမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်
အဖွဲ့များ ရွာသားများရောက်ရှိလာခဲ့ကြ
သည်။ ပေါင်ကျိုး၍ တအီးအီးအော်နေ
သော စားပြခေါင်းဆောင်ကို မီးထိုး၍
ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ... အောက်စောင့်စားပြက
ခုချိန်ထိ ခေါင်းကွဲပြီး သတိမရသေးပါ
လား။ ဟာ သေများသေသွားပြီလားပဲ”

“သေလည်း အေးသွားတာပေါ့
ဗျာ။ သူများပစ္စည်းကို မတရား တိုက်
ယူချင်ကြတဲ့ ကောင်တွေပဲ။ သနားစရာ
မရှိပါဘူး”

“နေပါဦး ဒီစားပြသုံးယောက်ကို
ဘယ်သူက ဖမ်းပေးတာလဲဟာ။ ပြော
ကြစမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ဖမ်းပေးခဲ့တာပါဗျာ။
ဒီကိုလာတုန်းကတော့ လုမေကို ခိုးရ
အောင် လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်မရက်တော့
ပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဒီခြံထဲရောက်လာ
တော့ အိမ်အောက် လှေကားရင်းမှာ
လူတစ်ယောက် ရပ်နေတာ တွေ့တယ်။
အိမ်အပေါ်ထပ်မှာလည်း ရှိတဲ့ပစ္စည်း
တွေ အကုန်ထုတ်ပေးဖို့ ခြိမ်းခြောက်
တောင်းနေသကြားခဲ့တော့ စားပြဝင်
တိုက်နေတာဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်လေ။
ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း အောက်စောင့်ကို ထင်း
ချောင်းနဲ့ ခေါင်းရိုက်ခွဲခဲ့ပြီး သူ့အင်္ကျီကို
ချွတ်ပြီးဝတ်၊ သူ့ဦးထုပ်ကိုဆောင်။ သူ
သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီး အောက်

စောင့်ဟန်ဆောင်ပြီး စောင့်နေခဲ့တာဗျာ။
အပေါ်က စားပြနစ်ယောက် ပစ္စည်းတွေ
ထမ်းပြီးဆင်းလာကာ ခြံထဲကအထွက်
မှာ ပစ္စတိကိုကိုင်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲပေါင်
ကို သေနတ်နဲ့ပစ်ချခဲ့တာပဲဗျာ။ စားကိုင်
စားပြက ပစ္စည်းထုပ်ပစ်ချပြီးပြေးတော့
ရွာသားတွေနဲ့တွေ့ပြီး ဖမ်းမိခဲ့တာပဲ
လေဗျာ”

ထွေးမောင်က အဖြစ်အပျက်ကို
ရှင်းပြလိုက်တော့မှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့်
ရွာသူရွာသားများဟာ ထွေးမောင်၏
သတ္တိကို ဝိုင်း၍ခိုးကျူးခဲ့ကြတော့သည်။
ညတွင်းချင်းပင် မြို့ရံခန့်သို့ စားပြများ
ကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

“အင်း... ထွေးမောင်ကယ်ပေလို့
သာ ငါတို့ပစ္စည်းတွေ စားပြနောက် ပါ
မသွားခဲ့ရတာပဲ”

“ထွေးမောင်ဟာ ငါတို့သမီးကို ခိုး
ဖို့လာခဲ့လို့သာ ဒီစားပြတွေကို ဖမ်းမိခဲ့
လေတော့ သမီးနဲ့ ထွေးမောင်တို့ကိစ္စ
လည်း လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ကုန်ပြီလေ။
ဒီတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်။ အလုပ်အကိုင်
လည်း ကျွမ်းကျင်၊ အသောက်အစား
လောင်းကစားလည်း ကင်းရှင်း၊ သတ္တိ
လည်းကောင်းတဲ့ မောင်ထွေးမောင်ကို
ကျုပ်တို့သမက်တော်ရတာဟာ ဂုဏ်
ယူစရာပါပဲတော်”

ရက်မကြာမီမှာတော့ မောင်ထွေး
မောင်နှင့် လုမေတို့ မင်္ဂလာပွဲမှ အသံချဲ့
စက်သံမှာ ငြိမ်ညောင်းစွာ ထွက်ပေါ်၍
သာ လာလေတော့သည်။

တင့်ထူး(လေယျဝင်)

ယန်ယင်စွန့်စားခန်းကြီး

လေးဝတီကျော်

ချောင်ချိရေးများကို ခိုင်မာသော အကျိုးဆောင်ကိုယ်စား လှယ် အခွင့်အာဏာဖြင့် စီမံခန့်ခွဲရန် လုပ်ပိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အဆိုအရ သူ့အား ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် တရားရုံးတစ်ခုက ကြားနာခဲ့ ပြီးနောက် ခိုင်မာသော အကျိုးဆောင်အခွင့်အာဏာ (LPA) သည် ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခံခဲ့ရသည်။ မဒမ်ချောင်ချိတို့မှ မဒမ်ဟက်ဒီမိုခ် Hedy Mok ၆၂ နှစ်က ယန်မိသားစုအား တစ်ထပ်အိမ်မှ နှင်ထုတ်ပြီး ၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် မုဆိုးမထံမှ ငွေများကို ကုပ်သွေးစုပ်ယူသည်ဟု စွပ်စွဲပြီး တရားစွဲသည်။

မဒမ်မွန်နှင့် ယန်တို့က မဒမ်ချောင်ချိ၏ သေတမ်း အပေါ် တိုက်ပွဲဝင်ကြသေးသည်။ သူမ၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ကို ချီတဲသူများအား အများဆုံးချွန်ထား ပေးခဲ့သော မဒမ် ချောင်က နောက်ထပ်သေတမ်းစာအသစ်ကို ဧပြီလတွင် ပြုလုပ်ရန် မိသားစုတရားရုံးက အမိန့်ချလိုက်သည်။ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ် သေတမ်းစာတွင် သူမ၏အဖိုးတန်ပစ္စည်းအားလုံး ကိုယန်က အမွေဆက်ခံရန်ကို ဤအမိန့်က ပြန်လည်ရုပ် သိမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယန်၏ အယူခံကို လာမည့်လ တွင် ကြားနာမည်ဖြစ်သည်။

ယန်အား သူ၏ကုမ္ပဏီတွင် ပြေစာများ အတုပြု လုပ်မှု၊ မဒမ်ချောင်ချိ၏ဗြေမှ ဒေါ်လာ ၁-၁ သန်း အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်မှုတို့ဖြင့် တရားစွဲဆိုလိုက်သည်။ သူ၏ အာမခံ လျှောက်ထားခြင်းကို ငြင်းပယ်လိုက်ပြီး ၂၀၁၄ ခုနှစ် အောက် တိုတာလမှစ၍ ချွန်မိန့်ပေးလိုက်သည်။

လေးဝတီကျော်

Source: The Straits Times, Thursday, January 28, 2016, Yang Yin Saga: The Saga So far.

ခရီးသွားလမ်းညွှန်ဟောင်း ယန်ယင်သည် ၈၉ နှစ် အရွယ် မဒမ်ချောင်ချိစင်ချွန်အား ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် သူမ၏ တရုတ်ပြည်ခရီးစဉ်တစ်ခု၌ သူမ၏ ပုဂ္ဂလိကခရီးသွား လမ်း ညွှန်ဆောင်ရွက်ရင်း တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ တစ်နှစ်ကြာပြီးနောက် သူသည် သူမ၏ တစ်ထပ်အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ပြီး မုဆိုးမက သူ့အား သူမ၏မြေးအဖြစ် ဖြစ်စေချင်သည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောကြားခဲ့သည်။

ဂီတနှင့်အက ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို တည်ထောင် ပြီးနောက် ၄၂ နှစ်အရွယ် တရုတ်အမျိုးသားသည် ၂၀၁၁ ခုနှစ်တွင် အပြတမ်းနေထိုင်ခွင့်ရရှိခဲ့ပြီး သူ့ဝန်းနှင့် ကလေးနှစ် ဦးအား ဂိုဏ်းသုံးများအဖြစ် စင်ကာပူသို့ ခေါ်ယူခဲ့သည်။ အငြိမ်း စား ဖက်ဒိုကုထုံးဆရာမ မဒမ်ချောင်ချိတွင် သာသမီးမရှိပေ။ သူမ၏ခင်ပွန်း ဒေါက်တာချူဆင်ကိန်းမှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

ယန်အား သူမ၏ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများနှင့် သက်သာ

KSN

ချစ်
လိမ္မော်
ဝတ်
ပုံ
ပုံ
ပုံ

ငယ်နိုင်နှင့် ဝဋ်ကြွေး

စိုးယဉ်ထွန်း

ရွက်ကြမ်းကိုပဲရေကျိုကျို ရေကျို လို့ပဲ ရွက်ကြမ်းကြမ်း အေးမော်က ရုပ် ရည်ရူပကာထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် က မော်ဒယ်ပြား ချပ်ချပ်ပိန်ပိန်ကပ် ကပ်တွေထက် သည်းလျှိုက်ရင်ဖိုဖြစ် စရာကောင်းလောက်အောင် ထစ်ရစ် ဖောင်းကြွ လုံးဝန်းတင်းရင်းနေသည်။ အသားက ညီညက်ညက်။ ဒါပေမယ့် ပိုးဆိုးပက်စက်ပြောတတ်တဲ့ဝသီ၊ ဒါကို ပင် တချို့က ပွင့်လင်းသည်ဟုပြောကြ သည်။ နားမလည်သူတို့ကတော့ အပြော ရိုင်းသည်တဲ့လေ။

ခက်သည်က ဘဝတွေဟာညီမျှ ခြင်းဖြစ်ဖို့ကမလွယ်။ လောကသင်္ချာက အနုတ်အပေါင်း ကွာဟခြင်းတွေကများ သည်။ အေးမော်က မုဆိုးမ၏သမီး။ ဟင်းရွက်သည်မ။ အိမ်တွေမှာ အဝတ် လျှော်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သူ ဒေါ်ပေါက်စ၏ သမီး။ ဖခင်ဦးစိုးနိုင်က အေးမော် သုံးနှစ် သမီးအရွယ်၌ ပင်လယ်ငါးဖမ်းစက်လှေ နှစ်၍ ပါသွားရသည်။

အမေတစ်ဦး၊ သမီးတစ်ယောက် ပဲရှိနေပေမယ့် မိခင်ကြီးကို ရိုသေလေး စား ကြင်နာယုယမှုမရှိ။ သုံးနှစ်အရွယ်မှ ယနေ့မြင်သမျှသော ပုရိသတို့ ရင်ခုန် တံတွေးသီးရသည်အထိ ဖြစ်လာအောင် ကျွေးမွေးပြုစုမှု၏ ကျေးဇူးကိုမသိတတ်။ ကျောင်းထားပေးသော်လည်း ပညာပါရမီ မပါ၍ဘဲလား။ မွဲချင်၍ ပြာပုံတိုးလေ

သည်လားမသိ။ အေးမော်က ကျောင်း မတက်။ ရပ်ကွက်လမ်းထဲ ရေမြောင်း၊ ရေအိုင်တို့တွင် ပေါက်ရောက်နေသော ကန်စွန်းရွက်၊ ကနဖော့၊ ကညွတ်တို့ကို လိုက်ခွား၍ နီးကြီးနှင့်စည်းပြီး ရပ်ကွက် ထဲလှည့်ရောင်းသည်။ ဈေးထဲတွင်ချ ရောင်းသည်။ ပေါချောင် အလွယ်တကူ ဝယ်ယူစားသုံးသူတို့ကြောင့် ရောင်းရ သည်။ သည်တော့ အေးမော်က ငွေရ လွယ်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခွန်အားမစိုက်ရ သည့်အလုပ်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်သည်။ နွေ ကျတော့ ကုန်စိမ်းသည်များဆီမှတစ် ဆင့် ပြန်ဝယ်၍ ရောင်းသည်။

ဒါလေးတစ်ခုကတော့ ကောင်း၏ လို့ ဆိုရမည်ပင်။ အလုပ်တစ်ခုကို တောက်ချစွဲမြဲ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်သည်။ စကပ်(၈)တိုကွဲ့ ဘောင်းဘီ တိုက်ပုံ၊ ရင်ဟိုက်အပေါ်လုပ်တို့ကိုတော့ ဘယ်တော့မှမဝတ်။ သနပ်ခါးပါးကွက် ကျားနှင့် ခပ်ကြားကြားပဲနေသည်။

မြန်မာဝန်းကျင်တွင် လောကီဓမ္မ၊ လောကဓမ္မအရ မိဘဆိုသည်ကို မြင်း မိုက်ဦးအထွတ်အထိပ် တုန်းမမီ ကျေးဇူး ဝေသီသူဟု ဆိုထားသည်။

“တော်ကြီးကလည်း ဒီမှာရောင်း ရတဲ့ပိုက်ဆံက ဝယ်ချင်တာဝယ်ဖို့ မပြည့် ရတဲ့အထဲ ဆေးဝယ်ခိုင်းနေရသေး”

“သမီးအေးမော်ရယ် . . . အမေ မောပြီး ရင်ကျပ်နေလို့ပါ”

“ကျပ်နေလည်း ကွမ်းရွက်နဲ့ဆား နဲ့ သောက်လိုက်ပေါ့”

“အမေ့ကို ဆေးဝယ်ပေးပါ သမီး ရယ်”

“လမ်းဘေးဆေးဆိုင်မှာ ဆေးစပ် ရင် နှစ်ခွက် သုံးခွက်စာကို ငါးရာ၊ တစ် ထောင် ပိုက်ဆံက အလကားမရဘူး”

အေးမော်၏အမေ ဒေါ်ပေါက်စမှာ မျက်ရည်တွေရစ်ဝဲဝဲနှင့် သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်၍ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ နေ လိုက်ရသည်။ သနပ်ခါးအမွှေးသားလိမ်း ကာ အကြော်ဆိုင်တွင် မဝင်းရီတို့နှင့် ချိန်းထား၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်တွင် အကြော်ရောင်း သော ဒေါ်ဖြူ၏သား ငတုတ်နှင့်က တစ် လမ်းတည်းမွေး တစ်ရပ်ကွက်တည်းကြီး သူများ၊ ဆော့ဘက်ရန်ဖြစ်ဘက်၊ အဲဒီ ရဲ့ ငယ်သံယောဇဉ်က ငတုတ်နှင့် အေး မော်၏ ရင်ထဲမှာ ရေးထိုးထားသော အကြောင်းတရားသည် အချစ်ဟုဖြစ်၏။

မဝင်းရီနှင့် ဝတ်ရည်တို့ညီအစ်မ က ငတုတ်နှင့်အေးမော်ကိုအောင်သွယ်၊ ငတုတ်၏အမေ ဒေါ်ဖြူနှင့် မဝင်းရီ၊ ဝတ်ရည်တို့အမေနှင့် ညီအစ်မတော် သည်။ မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်သည်။ ငတုတ်ကို အေးမော်နှင့် သဘောတူကြ သည်မှာ ငယ်နိုင်ဖြစ်သောကြောင့်ရယ်။ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးနဲ့နဲ့ လုပ်တတ် သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ငတုတ်ကလည်း ဒေါဖြူ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား။ သားဖြစ်သူငတုတ်က အမေအတွက် အားမဖြစ်ဘဲ ဓားလိုလိုသောသားသာ ဖြစ်သည်။

“အမေ ပိုက်ဆံပေးပါ။ ညနေဝတ်ရည်နဲ့ ဝင်းရိုက် သပြေစမ်းက ရေခဲမုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်လို့ ပြောထားလို့”

“ဟဲ့...ငတုတ်ရယ်၊ အခုနကပဲ အကြော်ဗန်းထဲက နင်ပိုက်ဆံနှိုက်ယူလိုက်တယ်မို့လား”

“ဟာဗျာ...စွပ်စွပ်ခွဲခွဲ အကြော်ယူစားတာပါ။ ကဲပါ...ပေးစမ်းပါ”

ဒေါဖြူအသက်က ငါးဆယ်ကျော်၊ ဆံပင်ဖြူ၍ သွားကျိုးပေမယ့် မျက်စိအမြင် ကြည်လင်နေသေးသည်။ ဒါပေမယ့် သားငတုတ်ကို ငြိပ်၍မငြင်းတော့ဘဲ ချွေးခံအင်္ကျီ အောက်အိတ်ထဲက နှိုက်ပြီး ဖေးလိုက်ရသည်။ ငတုတ်နှင့် ဘိုဘို၊ ဖိုးတရုတ်၊ စန်းဦးတို့က ဘီယာသောက်၊ ကော်ရုခြင်းဖြင့် ယဉ်ယဉ်ငြိမ်ငြိမ်လေး လုပ်သည်။ အားလုံးထဲမှာ ငတုတ်က ဆရာကြီး ဦးဆောင်ဦးရွက်ပြုသည်။ ဦးဆောင်နိုင်အောင်လည်း အတတ်မျိုးစုံ ကျွမ်းကျင်သည်။ အရက်သောက်တတ်သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးအားလုံးဖြစ်သည်။ လောင်းကစား၊ ဖဲ၊ ကြက်ဘက်စုံရသည်။ လစ်ရင်လည်း သုတ်တတ်ပြီး ဖြတ်တောက်လိုအုံးခါးပေါင်းစုံနှင့် အတွဲညီသည်။ သည်တော့ ငတုတ်က ရနောင်မောင်မောင်တုတ်လိုပဲ ရာဇဝင်ဆိုသည့် လူစားမျိုး။ ယခုမှ အသက်က နှစ်ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးပါ။

အေးမော်၏အမေက သူဟာသူ ဆေးဝယ်သောက်၊ ဈေးပြန်ရောင်းပဲ အမုန့်ဆုံးစုပ်ရပ်၊ ဒေါပေါက်စအတွက်

အေးမော်သမီးက ထိမဖြစ်လာပဲ မိဘစ်ခဲပဲဖြစ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်...ငါတကယ်ပေါက်တယ်။ ခွားတော့မယ်ဆိုရင် ရေလေးခပ်ပေးခဲ့ပါဦး။ ထင်းစည်းလေးဆယ်ပေးခဲ့ပါဦးနဲ့ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခိုင်းရောဟာ”

“ငါ့ကိုလည်း အမေက ဟင်းရွက်စည်းပေးပါဦး။ အဝတ်ရေဆွတ်ပြီး အုပ်ပေးခဲ့ပါဦး။ ငါ့အလုပ်ကျတော့ ငါ့ဟာငါလုပ်တာ။ အိုင်ထဲမှာ ကန်စွန်းချ။ ရေဆေး။ နီးချည် အမေလုပ်ပေးပါဦးလို့ တစ်ခါမှ မခိုင်းပါဘူးဟာ”

“အင်း...ငါလည်းစဉ်းစားနေတာ။ တိုနှစ်ယောက်အတူနေရင် အဲဒီလောက် အလုပ်မရုပ်ပါဘူးနော်”

“အေးလေး ငါက ဈေးရောင်းအိမ်ပြန်ချက်ပြုတ်။ နင်က အပြင်မှာအလုပ်လုပ် ကဲ...ဟုတ်လား”

“အေး...”

အရွယ်၊ အသက်၊ ဥစ္စာဓန၊ အတွေးအခေါ် ဘာတစ်ခုမှ မပြည့်စုံပါဘဲ အိမ်ထောင်ရေးကို အလွယ်ထင်ကြသည်။ အကြော်သည် မုဆိုးမသား ငတုတ်နှင့် ဟင်းရွက် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးသည် မုဆိုးမသမီး အေးမော်တို့ကို ဘေးမှ ဘိုဘို၊ စန်းဦး၊ ဖိုးဟရုတ်တို့၏ အမြှောက်အပင်နှင့် ရပ်ကွက်အစွန်လယ်ကွင်းပစ်ရုံ ကိုမနီးတင်၏လယ်တဲကို ခိုးပြေးဖြစ်ကြသည်။

အကြော်သည် ဒေါဖြူက လမ်းထိပ်ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်မှာ အကြော်စုံရောင်းရင်း အကြော်ဝယ်သူ၊ အကြော်စားသူတို့က -

“အကြော်ဆိုငါက တစ်ယောက်တည်းပဲတွေ့နေတယ်”

“အဒေါ်ကြီးက အဖော်မရှိဘူး

လား”
“အခုတော့ ဘာအဖော်မှမရှိတော့ဘူး။ ဝမ်းရေစပ်ပြီး မွေးထားတဲ့သားက မိန်းမယူသွားပြီလေ။ ဟင်းရွက်သည် သမီးနဲ့”

“အတူမနေဘူးလား”
“အမေ အလုပ်အကိုင် ဝိုင်းလုပ်ရမှာစိုးလို့ တခြားမှာနေတယ်”

ဒေါဖြူက ငတုတ်ကို သားတစ်ယောက်ရယ်လို့ လောက်လောက်လားလား အားကိုးရအောင် မုဆိုးမဘဝနှင့် အကြော်စုံရောင်းပြီး ကျောင်းထားခဲ့ပေမယ့် ကျောင်းပညာကို ဝါသနာမပါ။ အမှောင်ပညာများဖြစ်သည့် လောင်းကစား၊ မူးယစ်သောက်စား၊ ခိုးဆိုးလုယက်၊ နှိုက်ပညာတွေကို ဘွဲ့လွန်တတ်ခဲ့သည်။ ထိုသားကို မွေးထုတ်လိုက်သော ဒေါဖြူက သားဟုပြော၏။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆေးကုရသည်။

ဒေါပေါက်စ အေးမော်ကို ဖခင်ဦးစိုးနိုင်ကွယ်လွန်ပြီး ဖံတဆိုးသမီးလေးအတွက် ဟင်းရွက်တောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ရှာဖွေကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်။ အရွယ်ရသည်အထိ ဆေးတစ်ခွက်၊ ရေတစ်မုတ် မတိုက်ကျွေးဘဲ အကြော်သည်မသားနှင့် လိုက်ပြေးသွားသည်။ အလုပ်အကိုင်မရှိ ပညာမရှိဘဲယောက်ျားကိုယူတော့ ရှာဖွေကျွေးရတဲ့ မယားပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ငတုတ်က အလုပ်ကို ဖြစ်လို့၊ အမေအကြော်ရောင်းထွက်လျှင် ဈေးဗန်းကူသယ်၊ ရေခဲ၊ ထင်းဝယ်၊ မီးထိုးလုပ်ပေးရသေးသည်။ ယခု မိန်းမယူပြီးတော့ မိအေးမော်က ဟင်းရွက်ရောင်း၊ ဈေးရောင်းကပြန်လျှင် ဆန်နှင့် ဟင်း

ချက်စရာကို တစ်ခါတည်းဝယ်လာပြီး ချက်ပြုတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနည်းငယ် နောက်ကျသည်မှလွဲလျှင် ငတုတ်အတွက် ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်။

“အတုတု...လာ ထမင်းစားတော့။ ယောက်ျားဆာနေမှာစိုးလို့ မြန်မြန်ချက်ရတယ်”

“ရပါတယ် မော်ကြီးရာ။ ငါမိန်းမပင်ပန်းပါတယ်ကွာ”

ငတုတ်နှင့် အေးမော်က လင်မယားအဖြစ်ညှားပြီးလျှင် အခေါ်အဝေါ်တွေပြောင်း။ ကြင်နာခြင်းအကြောင်း တရားတွေနှင့် ကိုမန်းတင်ရဲ့ ရွာပြင်ကွင်းစပ်က တဲလေးမှာ ဘုံဗိမာန်တည်ဆောက်နေကြသည်။ ငတုတ်နှင့် ကိုမန်းတင်က အတွဲညီသည်။ ညနေ နေဝင်ချိန်မှာ နှစ်ယောက်တစ်ပိုင်းထက်ပိုတဲ့ အရက်ကို ဟင်းရွက်စုံကြော်၊ ဆဲဥ၊ ပဲလှော်တို့နှင့် ဖြိုလို့ အူစိုကြသည်။ ဘုံဘုံ၊ ပိုးတုတ်၊ စန်းဦးတို့သုံးယောက်ရောက်လာရင်တော့ ပုလင်းအဖိုနဲ့ အငြင်းအခုံတွေပါလှိုင်လို့၊ သောက်ကြတာ မှောက်မှပဲ ရပ်ကြသည်။

“အတုတ်ရေ တော်ပါတော့လား။ အရမ်းများနေပြီ”

“မော်ကြီး ငါမဝသေးဘူး။ လူများတော့ သောက်ရတာ နည်းတယ်ကွာ”

“တော်ပါတော့ဟယ်။ မနက် ငါဈေးရင်းဖို့ထဲကတောင် ဗုံသွားပြီ”

“ဘာ...မိမော်၊ နင်က ငါ့ကို အရက်ဝယ်မပေးချင်လို့လား”

မှူးနေတဲ့ ငတုတ် မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းကို ရမည်ရှာပြီး အေးမော်ကို ခြေစောင်းနှင့် တံတောင်ပစ်ကျွေးလိုက်ပြီး -

“သွား...နင်ကိုယ်တိုင် အရက်

တစ်ပိုင်းဝယ်ခဲ့၊ အမြည်းလည်းဝယ်ခဲ့”
“ဟင်”

ထိုသည်၏နောက် အေးမော်တစ်ယောက် ငတုတ်က အေးမော်ရေဟုခေါ်လိုက်လျှင် ရေနင့်လှူက အရင်ရောက်ပြီး ထူးသံက နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။ ငတုတ်က အရိုးကွဲအောင်ရိုက်၍ အေးမော်ကြီးက အသည်းစွဲအောင်ချစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

အမေအေပေါက်စ ရင်ကျပ်ပန်းနာဖြစ်လို့ ဆေးသောက်မလို့ “သမီးရေအမေကို ရေတစ်ခွက်ပေးပါအေ” ဆေးသောက်ရန်အတွက် ရေခပ်ခိုင်းသည်ကို “တော်ကြီးကလည်း ခဏလေးတုန်းလုံး လုံမလို့ဟာကို ကိုယ့်ဟာကိုယ်လှမ်းခပ်သောက်ပါလား” ဟု ပြောခဲ့သည့်အေးမော်ကြီး ယခုတော့ ဝင့်လည်သည်ဟုပင် ပြောရမည်။

မိုးတရုတ်နှင့် ဘုံဘုံတို့က ဂက်ဘီးဆိုင်ကယ်တို့၏အထာကို ကျွမ်းသည်။ တစ်ချီတစ်ချီ အလုပ်လုပ်ပြီး နည်းနည်းငြိမ်ပြီး ကိုမန်းတင်ရဲ့ လယ်စပ်တဲမှာ ငတုတ်နှင့်ကိုမန်းတင်ကို အမူးတိုက်အဝတိုက်ရန် သူတို့ပါ နိနေကြသည်။ စန်းဦးက မပိုင်းရှင်ပိုင်းတို့တွင် အတားကျား အတားဖျံလုပ်သည်။ ကုန်သည်ပွဲစား သူဌေးချိန်းပိုင်းတို့တွင် ကြေးစားကစားပေးသူ။ စန်းဦးကစားပေးလျှင် အရုံးမရှိ၊ အနိုင်ပဲရှိသည်။ အနည်းအများပဲကွာသည်။ များများနိုင်လျှင် ကစားပေးခ ကြေးများများရသည်။ နည်းလျှင်လည်း စားလောက်တော့ရသည်။

စန်းဦးက ကျောက်တွင်းသူဌေး၊ ရွှေမော်ပိုင်ရှင်များ မူးယစ်ရာဇာများ၏ ချိန်းပွဲများရှိ၍ခေါ်လျှင် ငတုတ်၊ ပိုးတရုတ်၊ ဘုံဘုံတို့ကို ခေါ်ပြီး(ဘော်ဒီ

ဂတ်) အနီးကပ်ထားသည်။

ငတုတ်က အဲဒီလိုပွဲမျိုးတွေမှာ အားကိုးရသည်။ အံ့တောင့်လျှင် အာကျယ်၍ လက်သွက်သည်။ သူတို့အချင်းချင်းပင် အမည်ထူးများပေးထားသည်။ ရိုက်ပြေးဖိုးတရုတ်၊ အသံကျယ်ဘုံဘုံ၊ ပွဲရှုပ်ငတုတ်၊ ကပ်ရှောင်စန်းဦးဟူ၍ဖြစ်သည်။

“ငတုတ်ရေ တစ်ခွင်တွေထားတယ်။ ညနေ ဒေါင်းပျံ့ကပ်ဖြတ်မယ်”
“အေး...အေး”

ထိုနေ့ညနေ နေဝင်ချိန်(ဒေါင်းပျံ့ချိန်)တွင် ရွှေဘုန်းသစ်ဘီယာဆိုင်ရှေ့ ခြံထောင့်သစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်ထားသော ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအသံ တိတ်ပျောက်သွားသည်။

ကိုမန်းတင်၏တဲအိမ်တွင် စားပိုင်းသောက်ပိုင်းနှင့် စိုပြည်နေကြသည်။ ပုလင်းတွေလည်းလဲ၊ လူတွေလည်းလဲကြသည်။ အေးမော်ကြီးက ငတုတ်ကို

“အတုတ်...ဟိုနေ့က အေးမော်ဝယ်ပေးတာလေ အဲဒါ...ဟို”

“နင်ကဟာ ဒီမှာစားသောက်နေတာ မြင်တယ်မို့လား”

“အေးပါ။ ငါက ဈေးရင်း...အ”

“တော်...ပြောင်းထဲကခူးရောင်းတဲ့ ကန်စွန်းရွက်များ ဘာဈေးရင်းလဲ၊ လက်လား၊ ခြေထောက်လား”

အေးမော်ကြီးမှာ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ မိုးတရုတ်တို့ ဘုံဘုံနှင့် စန်းဦးတို့က ရယ်ကြသည်။ ကိုမန်းတင်က -

“ဟ...ရိုက်ပြေးတို့၊ ကပ်ရှောင်တို့၊ ငတုတ်က အပြောနဲ့ညီတယ်နော်။ အေးမော် အသံမထွက်ရဲဘူး”

“ကိုကြီးမန်းတင်ရဲ့ အဲဒါ ငယ်ခိုင်လေဗျာ ငယ်ခိုင်”

“အေး...အေး အသံကျယ်ပြော တာဟုတ်တယ်။ အေးမော်ကို ငတုတ် က ဟိုင်ယံငယ်ကတည်းက နိုင်တာဗျာ”

အရက်ဝိုင်းမှ လူငါးယောက်၏ ရယ်သံက အေးမော်အတွက် အသံ ပျောက်ငြိမ်ဆေးလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေ မယ့် အေးမော်က ငတုတ်ကိုသာ အလျှော့ပေးချင်ပေးမည်။ ကျန်သည့်လူ များကိုတော့ အကြိတ်ပြီးကြည့်ထား လိုက်သည်။

“ကဲ...ဒီဝိုင်းကိုရပ်မယ်။ လုပ် ငန်းတစ်ခုပြောမယ်”

“အေးပြော ကပ်ရောင်၊ ခွင်ကြီး ကြီးမှနော်”

“အေးပါကွ။ ခွင်ကြီးတယ်။ မှန် တိုင်းလည်း နည်းနည်းရှိနိုင်တယ်”

“အင်းပြော ငါတို့အားလုံးလား”

“ဟ...ငတုတ်ကကွ။ ကိုကြီး မန်းတင်ပါလိုက်ရင် ခေါ်လိုရတယ်။ ဟး ကန်က လောပန်ရဲတပည့် တာမခန်း သား အာခိုက် လာခေါ်တာ စစ်ကိုင်းမှာ”

“အဲဒါ မင်းက ဘယ်နေ့ရွှေကြ မှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မှ စရိတ်လာပေးမှာ။ တို့ နောက်တစ်နေ့ ဒီကထွက်မယ်လေ”

ခရီးထွက်ဖို့နှင့် စန်းဦး(ကပ်ရှောင်) က အစီအစဉ်လမ်းကြောင်းတို့ကိုပြော ပြသည်။ ကိုမန်းတင်က ရပ်ကွက်လမ်း ထဲမှ အိမ်က မိန်းမနှင့်ကလေးကို သည် တဲမှာခေါ်ထားမည်။ ဒါမှ အေးမော် အတွက် ညအိပ်မော်ရမည်ဟုပြောသည်။

ကချင်ပြည်နယ်မှ မိုင်းသုဌေး၊ မှော်သုဌေးများ၊ ဘိန်းရာဇာများ လာကြ

သည်ပွဲ။ ပွဲက ချိန်းပွဲ။ တစ်ဖက်မှလည်း ကျားနှင့်ဖဲဝိဇ္ဇာဂျစ်တူးနှင့် ရန်ကုန်က သိန်းညွန့်တို့ကို ခေါ်ထားသည်။ နှစ် ယောက်လုံးက စန်းဦးနှင့် ရင်းနှီးသည့် ဘော်ဒါရင်းတွေ၊ မျက်လုံးနှင့်စကားပြော ချ၍ လက်အထားအသိုကို ကြည့်ပြီး ကစားကြသည်။ ဂျစ်တူးနှင့် သိန်းညွန့် တို့၏ သူဌေးများလည်းနိုင်ပြီး စန်းဦး၏ လော ပန်လည်းနိုင်သည်။ တစ်ဖက်မှကျား လာသော မူးယစ်ဆေးဝါး သူဌေးသုံး ယောက်လုံး ရုံးကြသည်။ ရုံးသူတို့၏ နောက်လိုက်တို့က စန်းဦးနှင့်သိန်းညွန့်၊ ဂျစ်တူးတို့ကို လက်ညှိုးထောင်ပြပြီး လက်ညှိုးကို ကွေးပြသွားကြသည်။

စန်းဦး (ကပ်ရှောင်)ရိုးတရတ် (ရိုက်ပြေး) ဘိုဘို(အသံကျယ်) ငတုတ် (ပွဲရှုပ်)တို့က အပြန်ခရီးအတွက် ဘူတာ ရုံတွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်း အနေပြ လိုက်ပြီး ကားနှင့်ပြန်လာကြသည်။ သား ကင်းရန်ရှင်နှင့် ပြန်၍ရောက်လာကြ သည်။ ပွဲပြန်အတွက်လည်း မြီးမြီး မြက်မြက်ရလာကြသည်။

ငတုတ်က ငွေကြေးရရှိတိုင်း နည်း သည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ မိခင် ကြီးကို တစ်ကျပ်တစ်ပြားပင် မပေးပါ။ မွေးမိခင်ကိုမပေးသလို အေးမော်၏ အမေ သူ့နွဲ့ယောက္ခမကြီးကိုလည်း သတိ ပင်မရပေ။ ဒါကို အေးမော်ကလည်း အမေမိဘာ ယောက္ခမကို ပေးကောင်း ကျွေးကောင်း ကြည့်ကောင်းသည်ဟု စကားတစ်လုံးမှမဟာသလို သူ့ကိုယ်၌ ကလည်း အမေ့ကို လက်ဖက်တစ်ရိုး၊ ကွမ်းတစ်ယာ၊ ဝယ်မကျွေးခဲ့ပါ။

စစ်ကိုင်းမှ ပြန်ရောက်ကြပြီး ကိုမန်းတင်၏တဲအိမ်တွင် သောက်ဝိုင်း

စားဝိုင်းက စလိုက်သည်။ ကိုမန်းတင် ရဲမိန်းမနှင့် ကလေးတွေက တုတ်တို့ အဖွဲ့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ရပ်ကွက် လမ်းထဲက အိမ်ကို ပြန်သွားကြသည်။

အေးမော်မှာ သုံးရက်မျှခွဲခွာရ သော လင်သားဖြစ်သူပြန်ရောက်၍ အလွမ်းဖြေ အလန်းစကားတွေ မဝေသီ ရဘဲ အရက်ဝိုင်းအတွက် အမြည်းစုံ ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးနေရသည်။

“အေးမော်ရယ်...ညည်းလေ ငါဝင့်တွေလည်မှာပါ။ ဝင့်လည်မှာ”

ဟု တစ်နေက ဈေးထဲတွင် မျက် နာချင်းဆိုင်တွေ၍ အမေကပြောသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဝင့်လည်မည်တုံး ဘာ လဲ။ ဘယ်လိုလဲမုန်းမသိ။ ယခု တွေး ကြည့်တာပင် အဖြေကမပေါ်။

“ဟေ့...အေးမော် မပြီးသေးဘူး လား။ ဘာဝိုင်နေတာလဲ။ နင်က ငါပြန် လာတာကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ မရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟို...အဲ...ပြီပြီ လာမယ်”

လွယ်ကူသောစကားပဲ ထွက်လာ ဖြစ်သည်။ ရင်ထဲကအကြောင်းကလည်း ချောင်း၏အောက်နားတွင် ကျန်ခဲ့သည်။

ငတုတ်က ဘယ်မှာဘာလုပ်လို့ ရရ၊ ရသည့်ငွေကြေးကို ဇနီးမမားဖြစ် သူကို ပေးအပ်ရမုန်းမသိ။ သိနေသော် လည်း မပေးသည်လားမသိ။ အရများ လျှင် အရက်အမြည်းနှင့်မပြီးဘဲ ဖဲဝင် ရိုက်သည်။ နိုင်လျှင်ထပ်သောက် ထပ်မှ သည်။

“ဟေ့ကောင် ငတုတ်၊ ဟိုဘက် ဝိုင်းမှာ အသုဘအိမ်ရှိတယ် လာကွ။ ဝိုင်းကောင်းတယ်”

စန်းဦးကခေါ်၍ ငတုတ်လိုက်လာ

သည်။ လိုက်သာလာသည် အသောက်များထား၍ လှကမ်းနေသည်။ နိုင်လျှင်ထပ်မံမည်။ နိုင်မှာလည်း ကျိန်းသေသည်။ စန်းဦးပါသည်အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။

အရက်က နေ့ညဆက်သွားသည်။ ငွေကလည်းပြည့်နေသည်။ လုပ်ကွက်တွေကလည်း စိပ်၍ဖြစ်သည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် စန်းဦးက သူ့အထာနှင့်သူက စားသောကြောင့်နိုင်သည်။ ငတုတ်က ဖဲကိုရိုက်တတ်သည်ပဲရှိသည်။ ဖျံမဟုတ်။ ကျားမဟုတ်။ ဝိုင်းထဲတွင် အတူကစားသူက -

“ဒီကောင်ကကွာ အနံ့ကထောင်းထောင်းထနေတာပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ။ မင်းအပူလား”

“ဟာ... ဒီကောင်မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

“ရိုင်းတော့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဖဲသမားချင်းအတူတူကို”

“မတူဘူးကွ။ ရိုင်းရင် ဒီလိုဖြစ်တယ်”

“ခွပ်...”

“အ...”

“ဟာ... ချ... ချကုန်ပြီ”

“ခွပ်”

“ဒုတ်”

“အ... အား”

လက်သီးချင်းထိုးရာမှ သံထည်က ပါလာသည်။ စားအချွန်က တစ်ဖက်လှူအိန်ကြားကို ဝင်သွားသည်။ စားကိုဝင်လျက် မှောက်သွားသည်က ငတုတ်။ စန်းဦးက ဖဲဝိုင်းမှပျောက်သွားသည်။

ဖဲဝိုင်းပျက်၍ အိမ်ရှင်မှာ ပြဿနာရှင်းရသည်။ ဖဲဝိုင်းပြုလုပ်ခြင်းအတွက်

ရန်ဖြစ်သူတွေကို သက်ဆိုင်ရာကဖမ်းတော့ အော်ရာနှင့်တစ်ယောက်၊ စားကိုဝင်ထားသူက ငတုတ်။ ငတုတ်ကို တုတ်နှင့်ရိုက်သူကတစ်ယောက်၊ စစ်ဆေးဖမ်းဆီးလိုက်တော့ တရားခံက နှစ်ယောက်။ အော်ရာရသူကတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အေးမော်တစ်ယောက် ဈေးဗန်းနှင့် ရဲစခန်းကိုအပြေးလိုက်ရသည်။ ရဲစခန်းမှာဝင်တွေ့၊ စားရေးသောက်ရေးအတွက် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ပြီး အပြေးအလွှာပင်လုပ်ရသည်။ ဘိုတို့လည်းမရှိ၊ စန်းဦးလည်းပျောက်၍ ဖိုးတရုတ်ကလည်း ရှောင်နေသည်။ သူတို့ကလည်း မရှောင်၍ မရ။ လုပ်ကိုင်ထားသည့်အကြောင်းတွေက ရှိသည်။

ရဲစခန်းထဲတွင် ငတုတ်ကိုပင် ပြစ်မှုကျူးလွန်၍ သံတိုင်အတွင်း အချုပ်ခန်းထဲရောက်နေသူတွေနှင့်အပြည့်။ သံတိုင်ကြားမှ စားစရာ ဆေးလိပ်ကွမ်းတို့ကို မှာနေကြသည်။

“အေးမော်... ငါ့လက်တွေတုန်နေတယ်... အဲဒါ”

“အတုတ်ရယ်။ အချုပ်ခန်းထဲမှာတော့ အရက်သောက်လို့ဘယ်ရမလဲ။ စိတ်ကိုထိန်းထားလိုက်ပါဟာ”

အေးမော်က အစားအသောက်များ ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းယာတို့ကိုပေး၍ နောက်နေ့ ဘာစားမလဲဟုမေးပြီး ပြန်သွားသည်။

ငတုတ်နှင့် နောက်ထပ်ဖမ်းဆီးမိလာသော ဖိုးတရုတ်၊ ဘိုတို့၊ စန်းဦးတို့ကိုပါ ရဲအချုပ်မှ တရားရုံးကိုတင်ရန် တရားရုံးအချုပ်ခန်းကို ပြောင်းရွှေ့ထားလိုက်သည်။ အချုပ်သမားများအတွက် မိသားစုအလိုက် စားစရာလာရှိကြသည်။

အချုပ်ခန်းထဲမှ ငတုတ်က အေးမော်ကိုမျှော်နေသည်။ ကျန်သူများကလည်း အိမ်မှလာမည့်သူများကို မျှော်နေကြသည်။ အေးမော်က ချိုင့်တစ်ဖက်၊ အထုပ်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။ တရားရုံး၏ အချုပ်ခန်းရေအရောက်တွင် အစောင့်ရဲတပ်သားက အေးမော်လက်ထဲမှ ချိုင့်နှင့် အထုပ်ကိုယူ၍ ဖြေဖွင့်စစ်လိုက်သည်။

“ဟာ... ဒီအထုပ်လေးတွေက ဘာလဲဗျ”

“ဟို...ဟို ကျွန်...ကျွန်မ...မယောက်ျား...နေ...နေ...မကောင်းလို့ ဆေးဆေး”

“အင်းအင်း အဲဒါကိုပြောပါလားဗျာ။ ခဏလေးနော်။ ကျွန်တော် အရာရှိကို ပြကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟင်...”

အေးမော်တစ်ယောက် ငယ်နိုင်လင်ယောက်ျားစေခိုင်းမှုကြောင့် ထမင်းထုပ်ထဲကိုထည့်၍ ယူလာမိသော မူးယစ်ဆေးဝါးများကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိသွားလေသည်။

“ကဲ... ဘယ်သူ... ဪ... မအေးမော် တရားခံ ငတုတ်ကို အစားအစာထဲမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးထည့်ပေးမှုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်”

“အမေ”

အေးမော်အိန္ဒိတ်မှ အမေဟုခေါ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ သံတိုင်နောက်မှ ငတုတ်နှင့်အပေါင်းအပါတို့က ရဲစခန်းဘက်ကို ပြန်ပါသွားသော အေးမော်၏ နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်နေမိကြလေသည်။

စိုးယဉ်ထွန်း

မြန်မာ့
အေးချမ်းသာယာ
မြန်မာ့ဝေဒနာ

HB
Aung

သရဲအိမ်ကြီး၏

ကြွင်းသောဝေဒနာ

■ ထွန်းတောက်

ရောဂါတိဖြစ်ရေသည် တအိအိ ဖြင့် စီးဆင်းနေ၏။ မြစ်ပြင်သည် ကန် ရေပြင်ကဲ့သို့ ကြည်လင်၍နေသည်။ မြစ် ထဲ၌ တံငါလှေကလေးများ ဟိုတစ်စီး သည်တစ်စီးရှိနေကြသည်။

အဝေးဆီတွင် လင်းပိုင်များ ငုပ် ချည်ပေါ်ချည်ဖြင့် သင်္ဘော၊ မော်တော် များလည်း မီးခိုးတလှလှဖြင့် ထို့နောက် သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်များ။

ရောဂါတိဖြစ်၏ ရှောက်ခြမ်းတွင် ချောက်မြို့ရှိသည်။ ချောက်မြို့ဟုဆိုလျှင် ဟမာရန်သင်းသည်အကြောင်း။ ရေနံ ထွက်၍ ရေနံမြေလုပ်သားများစုဝေးရာ ရေနံချက်စက်ကြီးရှိသည့် အကြောင်း။ ထနောင်းပင်များအကြောင်း။ ထန်းပင် တန်းများအကြောင်း စသည်ဖြင့်။

ထို့နောက် အလယ်ရိုးမကြီး၏ တောင်စွယ်တောင်တန်းများ။ ကမ္ဘာနှင့် ချိတ်ပန်းများလည်းရှိသည်။ ချောက်မှ ရေနံချောင်းသို့သွားသော ကားလမ်းမ ရှိ သည်။ ကျောက်ပန်းတောင်းနှင့် ချောက် မြို့အကြား ရွေးချို့မြို့လေးသည်လည်း ရထားဘူတာနှင့် ကားလမ်းတို့ဆုံရာဖြစ် ၍ ချောက်မြို့သို့သွားရာတွင် ဤနေရာ မှပင် လမ်းခွဲကြရသည်။

ချောက်မြို့နယ် ရောဂါတိဖြစ်

အကြား ဖြတ်သန်းဖောက်လုပ်ထား သော ကတ္တရာလမ်းမကြီးသည်လည်း မြွေလိမ်မြွေကောက်သဖွယ် ရှည်လျား စွာဖြင့် တည်လျက်ရှိနေသည်။ လမ်း ဘေးဝဲယာတွင် ထနောင်းပင်များ၊ အရိပ် ကောင်းသည့် တမာပင်နှင့် ကုက္ကိုကြီး များ၊ လမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီတွင် ကန္တာရပင်များ၊ ဘောစကိုင်းပင်များ။

လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လျှင် ခြေလျင်တပ်၊ ထောက်လှမ်းရေးတပ် ဆွယ်၊ ထောက်ပံ့နှင့် ပို့ဆောင်ရေးတပ် ဆွယ်၊ မော်တော်ယာဉ်တပ်ဆွယ် စသည်များဖြင့် ဦးချင်ရွာအထိ ရော ဝတိဖြစ်ကြောင်း အရှောက်ကမ်းတစ် လျှောက်တွင် သွယ်တန်းလျက်ရှိသည်။

ဤတတ်လမ်း၏ ဖြစ်တည်ရာ သည်ကား ထိုထိုတပ်များ၏အကြား လူ သိရှင်ကြား ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် “သရဲအိမ် ကြီး”ဟုဆိုရမည့် အိမ်ဟောင်းကြီးတစ် အိမ်မှ စခဲ့သည်။

သည်တတ်လမ်း၌ ရဲဘော်ထွန်း ရိုး၊ နောင် ဗိုလ်ကြီးထွန်းရိုး၊ ယခုစာရေး ဆရာလေး မောင်ထွန်းတောက်သည် လည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။

အတိတ်ဟူသည် မေ့ကောင်း

သော အတိတ်များဆိုသလို မေ့ပျောက် ၍မရနိုင်သော အသက်ရှည်သူ ကိုယ် ၌တည်၍ အသည်းနှလုံးတွင် အခြေသ ဖွယ် စွဲရစ်သော အတိတ်များလည်း နို့ တတ်သည်ကိုမူ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ သိ နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

သရဲအိမ်ကြီးဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြ သော ထိုအိမ်ကြီးသည် ရောဂါတိဖြစ်၏ ကမ်းနဖူးတွင် တည်ရှိသည်။ သရဲအိမ် ကြီးနှင့် တပ်ဆေးခန်းက ပေတစ်ထောင် ကျော်ခန့် လှမ်းသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ တွင် ထန်းပင် လေးငါးပင်ရှိသည်။

သည်အိမ်ကြီးကို မည်သူမည်ဝါ ဆောက်လုပ်ထားခဲ့သည် ဟူ၍လည်း (မေးမြန်းဖူးခြင်းမရှိ၍) မသိရပေ။ အိမ် ကြီးမှာ သင်္ဘောပိုင်မြေ၌ ဆောက်လုပ် ထားခြင်းကြောင့် သင်္ဘောနှင့်ပတ်သက် သော အရာရှိတစ်ယောက်ယောက်၏ အိမ်ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်။

လူမနေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဟု ဆို ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ပြုပြင်မည်သူမရှိ ၍ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည်။ သရက်ဖင်း ပိန္နဲပင် စသော အရိပ်ကောင်းသော စား ပင်၊ သောက်ပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်ဆိုင်း

နေပြီး ပေါင်းချုံ့များလည်း တောထဲလျက် ရှိနေသည်။ သရဲခြောက်သည်ဟုနာမည် ကြီးသောကြောင့် နေ့ခင်းနေ့လယ်မှာ ပင် တစ်ယောက်မျှ မကပ်ရဲကြပေ။

တစ်နေ့တွင် ဒုအရာခံဗိုလ် ဆရာ ကြီးအောင်ဒင်နှင့် မိသားစုများ တပ် ပြောင်းပြီး ရောက်ရှိလာကြသည်။ မိသား စုအားလုံး ကိုးယောက်ဖြစ်သည်။

သမီးကြီး မခင်စန်းတင့် ၁၉ နှစ်၊ ဆယ်တန်း၊ မဖြူဖြူစိန် ၁၄ နှစ်၊ ရှစ်တန်း၊ မနွဲ့နွဲ့အေး ၁၂ နှစ်၊ ခြောက် တန်း စသည်ဖြင့် သားသမီးများလည်း ကျောင်းနေသူများချည်း ဖြစ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးအောင်ဒင် တို့မှာ မိသားစုဝင်များသောကြောင့် တပ် ရေးဗိုလ်ကြီးက ထိုအိမ်ဒိုက်ကြီးကိုပင် ရဲ ဘော်များနှင့် ပြုပြင်ပေးပြီး နေစေလိုက် သည်။ မိသားစုဝင်များသောကြောင့် တပ်လှိုင်းမှာ နေရသည်ထက် ကျယ်ဝန်း သောထိုအိမ်ကြီးမှာ နေရသည်က သူ တို့မိသားစုအဖို့ သာ၍ပင် အဆင်ပြေ ဖွယ်ရှိသည်။

ထိုအိမ်ကြီးကိုလည်း အိုဟောင်း ဆွေးမြည်နေသည်များကို ဝိုင်းဝန်းအစား ထိုးကာ ပြုပြင်ပေးလိုက်ကြ၍ အိပ်ခန်း၊ ညှော်ခန်း၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်၊ ခန်းဆီး လိုက်ကာ၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာခန်း စသည်များဖြင့် အတော်လေးပင် သပ် ရပ်ကာ အဆင်ပြေပြီး နေချင့်စဖွယ် လည်း ဖြစ်သွား၍ မိသားစုဝင်များသော ဆရာကြီးတို့မိသားစုအဖို့ အတော်လေး ပင် ဟန်ကျပန်ကျ ဖြစ်သွားလေသည်။

ခြံဝိုင်းထဲသည်လည်း မူလက ပေါင်းချုံ့များဖြင့် ထူထပ်ရှုပ်ထွေးနေစဉ်

မှက်ခြင်း ခြွေကင်းများ ပေါများသော် လည်း ထိုပေါင်းချုံ့များကို ခုတ်ထွင်ရှင်း လင်းလိုက်၍ ပြောင်းရှင်းကာ သရက်၊ ပိန္နဲပင်ကြီးများဖြင့် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် အရိပ်အာဝါသကောင်းသော ခြံဝိုင်းကြီး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၍ ပိုပြီးပင် နေ ချင့်စဖွယ်ဖြစ်သွားသည်။ ခြံဝိုင်းကြီးကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလိုက်မှ သံချက်ကြီး များ ကာရံထားသည်ကို တွေ့ရ၍ လုံလုံ ခြံခြံလည်းရှိသည်။

သရက်ပင်များမှာလည်း စိန်တစ် လုံး ရင်ကွဲ၊ သုံးလုံးတစ်တောင်၊ မချစ် စု၊ မနွယ်နွယ်(စိုင်) စသည်ဖြင့် အဖိုး ထိုက်အဖိုးတန် အပင်များချည်းဖြစ်ပြီး အပွင့်အသီးများဖြင့် ဝေဝေဆာဆာရှိနေ ကြသည်။ ထိုနည်းအတိုင်း ပိန္နဲပင်များမှာ လည်း အပွင့်အသီးများ ရှိနေလေသည်။

ကြပ်ညပ်နေသော ကိုင်းခက်များ ကို ခုတ်ထစ်ရှင်းလင်းလိုက်၍ လှပ သော ခြံဝိုင်း၌ ဝေဆာသော အပင် အသီးများ တင့်တယ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးအောင်ဒင် တို့မိသားစုများနှင့် လိုက်ဖက်သောနေ ရာဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်လေသည်။ သို့ ဆရာ ကြီးတို့ မိသားစုများ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင် ကြသောနေ့မှာပင် ခြံဝိုင်းကြီးသည် မူလ ဗီသေတ္တိုကို စတင်၍ ပြုလေသည်။

ဆရာကြီးတို့မိသားစု ပြောင်းလာ ကြသောနေ့ ည ၈ နာရီအချိန်တွင် ဆရာကြီးကတော် ဒေါ်မေမြင့်သည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် ဘုရားပန်း၊ ရေ ချမ်း၊ ပန်းဆီမီးများ ကပ်လှူပူဇော်သည်။ မေတ္တာသုတ်တော်ကိုလည်း ရွတ်ဆိုပွား

များသည်။
“ခိုး ခိုင်း ဘောင်း ဂွန်း”
တံခါးများ မိုးမရွာ လေမတိုက်ဘဲ အလိုအလျောက် ပွင့်ထွက်သွားသံများ ဖြစ်သည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သမီး ကြီး ခင်စန်းတင့်၏ လန့်အော်သံကို လည်း ကြားလိုက်ရသည်။
“အောင်မလေး အမေရေ ကယ် ပါဦး၊ အမေရေ...”

ဒေါ်မေမြင့်မှာ ဘုရားပြီးအောင် မရှိခိုးနိုင်ခဲ့ဘဲ အိမ်နောက်ဘက်ကို ပြေး ဝင်သွားသည်။ ခင်စန်းတင့်က မျက်နှာ ကို လက်ဝဲနှင့်အုပ်ပြီး သူမခင်ကို ပြေး ဖက်ကာ အော်ပြန်သည်။

“အမေရေ သမီးကြောက်တယ် ကြောက်တယ်...”

ဒေါ်မေမြင့်လည်း သမီးကြီးခင်စန်း တင့် ပြေးဖက်လိုက်၍ ဖင်ထိုင်ကျသွား သည်။ ဟင်းလင်းကြီးပွင့်လျက်ရှိနေ သော တံခါးများကို တစ်ချက်မျှသာ စောင်းငဲ့ကြည့်နိုင်ပြီး ခင်စန်းတင့်ကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်ရသည်။ ခင်စန်းတင့်လည်း သူမခင်၏ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအုပ်ပြီး ငိုရိုက်နေ၏။

ဒေါ်မေမြင့်လည်း သက်မကို အကြိမ်ကြိမ် ချလိုက်မိသည်။ ကျယ် လောင်စွာဖြင့် တံခါးများ အလို အလျောက်ပွင့်သွားသည့်အကြောင်းကို လည်း နားမလည်ပေ။

နာနာဘာဝတို့နှင့် ပတ်သက် သော တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းများ ရှိလိမ့်မည်ဟုတော့ နားလည်မိသည်။

သို့သော်လည်း တိကျစွာဖြင့် နားမလည် နိုင်သေးသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးကြောင့် ထိုထက် အာရုံအလွန် မစဉ်းစားနိုင်သေး ပေ။ ကျန်သောကလေးများ ကြောက် လန့်ကြမည်စိုး၍ ဘာမျှမပြောဘဲသာ ထားလိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းမှ ကလေးများ လည်း စုပြုံပြောဝင်လာကြသည်။ ထို နောက် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို နား မလည်ဖြစ်ကာ ကြောင်ကြည့်နေကြ သည်။

ယခုအချိန်တွင် ကလေးတို့အဖေ ဦးအောင်ဒင်လည်းမရှိပေ။ တာဝန်မှူး ကျ၍ တပ်ရင်းရုံးကိုရောက်နေသည်။ ထို ကြောင့် တပ်ရင်းရုံးတွင် ညအိပ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ပြောင်းစဖြစ်၍ ည ၁၀ နာရီတွင် ပြန်လာခွင့်ရမည်ဟုတော့ ပြောသွားသည်။ သူပြန်ရောက်မှ သည် ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြီးကို ကလေးများမကြား အောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြရမည် ဟု အိမ်မေမြင့် စိတ်ကူးလိုက်ပြီး က လေးများ အာရုံပြောင်းသွားစေရန် အတွက် တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ကာ ငင်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း... မဖြူ(မဖြူဖြူစိန်) သောက်ရေတစ်ခွက် သွားခပ်စမ်း။ ညည်းအစ်မကို ရေတိုက်ရအောင်”

မဖြူဖြူစိန် ခပ်သွက်သွက်ထ သွားပြီး သောက်ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ မိခင်ဖြစ်သူအား ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရော သမီး... ရေလေးသောက် လိုက်ပါဦး”

ခင်စန်းတင့်သည် သူမိခင်၏ရင် ဘတ်မှာ မျက်နှာဟပ်ပြီး ငိုရိုက်နေရာမှ

ရေခွက်ကိုယူကာ သောက်လိုက်သည်။

“အမေ... မမကြီး ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ”ဟု ကလေးများက ဝိုင်းမေးကြ သည်။ အိမ်မေမြင့်လည်း ပါးစပ်မှ တွေ့ ရာတစ်ခုကို ကောက်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်။ ငရုတ် သီးထောင်းရင်း မျက်စိထဲဝင်သွားလို့တဲ့။ ကိုင်း... သွား... ညောင်ခန်းမှာ ဆော့ ကစားနေကြ”

သူမိခင်၏ စကားအဆုံးတွင် ကလေးများသည် ညောင်ခန်းသို့ ပြန်ထွက် သွားကြသည်။

အိမ်မေမြင့်မှာ အတော်လေးပင် တုန်လှုပ်သွားပြီး စိတ်များလည်း အလွန် အမင်း ချောက်ချားနေပါပြီ။ ဘာလုပ်၍ လုပ်ရမှန်းလည်း မသိဖြစ်နေပါသည်။

ည ၁၀ နာရီအချိန်တွင် ဆရာ ကြီးအောင်ဒင် တပ်ရင်းမှ ပြန်လာ သည်။ ငါးတောင့်ထိုးဓာတ်မီးကြီးဖြင့် ခြံ ဝိုင်းထဲ ဟိုထိုးသည်ထိုး ဝင်လာရင်း ဖြူ ဖြူသဏ္ဌာန် လူရိပ်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ ၍ -

“ဟေး...ဟေး ဘယ်သူလဲကွ”

ဆရာကြီးက လိုက်မေးသော် လည်း ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်လူရိပ်သည် တုတ် ရှည်တစ်ချောင်းကို တခေါက်ခေါက် ထောက်ကာ ဘာမျှမပြောခဲ့ဘဲ အိမ် နောက်ဘက်မှ ရောဝတီမြစ်ဆိပ်လမ်း အတိုင်းသာ ဆင်သွားလေသည်။ ဆရာ ကြီးလည်း နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ ငေး ကျန်ခဲ့သည်။

ဤလူရိပ်သည် လူစင်စစ် မဖြစ်

နိုင်ပေ။ လူဆိုလျှင် တစ်စုံတစ်ခု ပြန် ပြောပေလိမ့်မည်။ လူဆို သူခိုးဟုဆို လျှင်လည်း ထွက်ပြေးပေလိမ့်မည်။ စစ် တပ်မိသားစုများ နေထိုင်ကြသည့်နေရာ ကိုလည်း တော်ရုံလူဆို သာရဲမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် နာနာဘာဝတစ် ကောင်သာ ဖြစ်ဖို့များသည်။ ဒုက္ခပဲဟု ဆရာကြီးတွေးသည်။

အိမ်ပေါ်ကို ရောက်သွားရာတွင် လည်း ဆရာကတော်ကြီး ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ကာ မျက်လုံးများပင်ပြီးကျယ်နေ သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးက အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ဆရာကတော်ကြီးက နောက်ဖေး ခန်းသို့ အသံတိတ် လက်ယပ်ခေါ်၍ ဆရာကြီးလည်း ဘုမသိဘမသိ လိုက် သွားမိသည်။

ဆရာကတော်ကြီးက ဦးစွာ ထမင်းပွဲပြင်သည်။ ထို့နောက် ဆရာကြီး အား ထမင်းပွဲတွင် ယပ်ခတ်ပေးရင်းက ကလေးများမကြားအောင် တိုးတိုးပြော ပြလေသည်။

“ကလေးတို့အဖေ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သရဲခြောက်တယ်တော့”

“ဟေ...”

“ခြောက်တယ်ဆိုမှ တော်တော် ကြမ်းတာ။ ကျုပ် ဘုရားရှိခိုးနေတုန်း မိုးမရွာ လေမတိုက်ဘဲ အိမ်နောက်ဖေး တံခါးတွေ တခန်းခန်း တခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပွင့် ထွက်ပြီး ဆူညံသွားလို့ အကြီးမတောင် ကြောက်လန့်ပြီး ရူးမတတ်ဖြစ်သွား တယ်။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေကိုတော့ သ ရဲခြောက်တာမသိအောင် ဖုံးဖိထား တယ်”

ဆရာကြီး သက်မတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အတွေးအကြံကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အေး ခုတင်က ငါ ခြံထဲဝင်လာတုန်းကလည်း ဝတ်ဖြူနဲ့လူကြီးတစ်ယောက် တွေ့လိုက်လို့ ငါလိုက်မေးတော့လည်း ဘာမှမပြောဘဲ နောက်ဖေးလမ်းအတိုင်း ဖြစ်ဆိပ်ကိုဆင်းသွားတယ်။ ဒါလည်း သရဲပဲဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဝတ်ဖြူကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ သရဲဆိုးတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်လို့မထင်ဘူး။”

“ဟောတော့ ရှင်လည်း အဲလို တွေ့လိုက်တာပဲလား။”

“အေး...ဒါပေမယ့် ဝတ်ဖြူကြီးနဲ့ အဘိုးအိုကြီးကွ။ တောင်ဝေးတောင်ထောက်လိုပဲ။ ဒါကြောင့် သူတော်ကောင်းသရဲများလားလို့တောင် ယူဆမိတယ်။”

သည်အကြိမ် ဆရာကတော်ကြီး သက်ပြင်းချသည်။ ထို့နောက်ပြောသည်။

“သရဲကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ သရဲဆိုးဖြစ်ဖြစ် သရဲဆို ကြောက်ရမှာပဲ။ ကိုယ့်မှာက ကလေးတွေနဲ့”

“အေးကွာ၊ ခက်တော့ခက်တာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးက ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိလို့ တိမ့်သားစုနဲ့ အတော်ကို အဆင်ပြေတာပဲဆိုပြီး သဘောကျရရှိသေးတယ်။ ပြဿနာကစလာပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အခြားတစ်နေရာကို ပြောင်းနေရအောင် အိမ်ခန်းကလည်းမရသေးဘူး။ ဟု ပြောကာ ဆရာကြီးလည်း ထမင်းစားပြီး၍ ခွက်ထဲ လက်နှိုက်ဆေးရင်း စဉ်းစားသည်။

ဆရာကတော်ကြီးက ဆရာကြီး

ဘာများပြောမည်ကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေသည်။

“အေးကွာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ အိမ်ခန်းမရခင် နေထိုင်လိုရအောင်လေးတော့ ငါ (သရဲ၊ မိစ္ဆာတွေကို) တောင်းပန်ကြည့်လိုက်မယ်။ တောင်းပန်ကြည့်လို့မှ မရဘဲ ဆက်ပြီးခြောက်လှန့်နေတယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တစ်နေရာကို ပြောင်းရွှေ့ကြရတော့မှာပေါ့။ အဲလိုဆိုရင်ကော အဆင်မပြေဘူးလား။ လစာထုတ်တဲ့အခါလည်း သံယာတွေပင့်ပြီး အိမ်တက်လုပ်မယ်။ ဒီကြားထဲ မင်းလည်း ကလေးတွေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးပြီး မေတ္တာပို့ အမျှဝေပေါ့။”

ဆရာကတော်ကြီး မျက်လွှာချရင်း သက်မတစ်ချက်ကို ရှုရှိုက်ကာ တဆတ်ဆတ် ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့နောက် ဆရာကြီးလည်း ခြံထဲပြန်ဆင်းလာကာ ဝတ်ဖြူနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောဝတ် ဖြစ်ဘက်ဆင်းသွားသည့် လမ်းထိပ်မှာ မတ်တတ်ရပ်ကာ သူစိတ်ကူးနဲ့ စီစဉ်လာသည့်စကားများကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်တို့မရောက်ခင် ရှေ့အဖို့ကပင် ဒီခြံထဲမှာရှိနေကြတဲ့ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် နှစ်ရပ်သတ္တဝါအားလုံးတို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့မှာ တပ်မိန့်နဲ့ ဒီခြံ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ခေတ္တမျှလာနေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အစဉ်ထာဝရ ကြာကြာနေထိုင်ဖို့ အစီအစဉ်လည်းမရှိပါဘူး။ နေသဒိုက်လေးမှာလည်း ကျုပ်တို့မိသားစုက ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ စားသောက်ဖွယ်ရာတွေနဲ့ တစ်လတစ်ကြိမ် ကျွေးပေးပါမယ်။ မခြောက်မလှန့်ကြပါနဲ့။ ကျုပ်တို့

မိသားစုကိုလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ကြပါခင်ဗျ”

ဆရာကြီး၏ လစာငွေမှာ ၃၂၀ ကျပ်မျှသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခြံခြံစွာဖြင့် စားလောက်ရုံမျှသာရှိ၍ ကလေးများ၏ ကျောင်းစရိတ် စသော ကုန်ကျစရိတ်များက စာရိပ်ရိပ်ဖြင့် တက်၍လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မေမြင့် စဉ်းစားသည်။

ယခင်က တပ်မှန်နေခဲ့စဉ်က ကြက်၊ ဝက်မွေးခြင်း၊ ဥစားကြက်မွေးခြင်း စသည်ဖြင့် အပိုင်ငွေရအောင် ရှာဖွေခဲ့သည်။ ဤအလုပ်ဖြင့် အကျိုးပေး၍ လားမယ်။ အဆင်ပြေသည်။ မွေးမြူရေးဝင်ငွေနှင့် လစာငွေကို ထပ်ထည့် ပေါင်းလျှင် သုံးစားလောက်ရုံအပြင် သမီးများကိုပင် ရွှေဆင်နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ယခင် မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းများကိုပင် ပြန်စရန် လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးထံတွင် တပ်ဆောင်ငွေထဲမှ တစ်ရာတစ်ကျပ်တိုးဖြင့် ငွေချေးကာ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို စတင်ခဲ့ကြသည်။ ဝက်ခြံ ကြက်ခြံများကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် (ထိုအချိန်က ဤစာရေးသူ ရဲဘော်မောင်ထွန်းရီအပါအဝင် တပ်ထဲက ရဲဘော်များပါ လာရောက်ပြီး ကူညီကြသဖြင့်) တစ်ပတ်အတွင်း ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။

မီးလွှတ်ကြက်ပေါက် ကောင်ရေငါးရာနှင့် လသားဝက်ပေါက် ဆယ်ကောင်ကို စတင်၍မွေးသည်။ ဆရာကြီး

က တစ်နေ့ရိုက်ကြီးမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်တင်ရွှေတို့ကို မွေးမြူရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဝင်ရောက်ကူညီကြရန်ကို တောင်းခံလာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကူညီပါမည်ဟု ကတိပေးလိုက်ကြသည်။

ဝက်ကလေး ကြက်ကလေးများကို စတင်မွေးမြူသည့် ညနေ ၆ နာရီကျော်အချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ရဲဘော်တင်ရွှေတို့ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းများ ပြီးစီးရန်အားဖြင့် ရေစိုင်းချိုးကာ တစ်ရင်း၊ လူဖျိုလှိုင်းသို့ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေကြချိန်တွင် ဝက်ခြံထဲက ဝက်ကလေးများ စူးစူးဝါးဝါးအော်လျက် ကြောက်လန့်ထွက်ပြေးနေကြသံကို ကြားရ၍ ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေ ပြေးလိုက်သွားပြီး ကြည့်ကြသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေတို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြသည်။ မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဌာန်ကြီး တစ်ခုသည် ဝက်ပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို ကိုင်မြှောက်ထားလေသည်။ ကျွန်တော်တို့မနီးမဝေးကိုရောက်မှ ထိုမည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဌာန်ကြီးသည် ဝက်ပေါက်ကလေးကို ပစ်ချထားခဲ့ပြီး ဧရာဝတီမြစ်ဆင်းလမ်းအတိုင်း ဆင်းသွားလေသည်။

ထိုအချိန်၌ မောင်ရီသန်းနေပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေ ထိုမည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဌာန်ကြီးကို တိတိကျကျကြီးပင် မြင်လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။ ဝက်ကလေးသည်လည်း ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဘယ်လိုလဲကွ။ ခု

တင်က အကောင်ကြီးက သရဲ ဘီလူးဆိုတာများလား။”

ဟု ကျွန်တော်က တင်ရွှေအား မေးသည်။ တင်ရွှေ သက်မတစ်ချက်ကိုချလိုက်ပြီး ဖြေပြသည်။

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာကွ။ ဒီအိမ်ကြီးက နာမည်ကြီးပဲ”

“အေး... သရဲအိမ်ကြီးတဲ့”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်အောင်ငေးနေကြပြန်သည်။

“ဒီတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဆရာကတော်ကြီးကို လှမ်းတိုင်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။”

ဟု တင်ရွှေက မေးသည်။

“တိုင်လိုက်ရင်တော့ ကြောက်ကြမှာပဲကွ။ သူတို့မှာက အခုမှ မွေးမြူရေး လေး စကားရှိသေးတယ်ဆိုတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးကြရင် ခက်မယ်။ ပြီးတော့ ကလေးတွေနဲ့ ဒီတော့ငါ ဆရာကတော်ကြီးကို လှမ်းတိုင်လိုက်မယ်ကွာ။ သူကမေးရင်ပြောမယ်။ မမေးရင် မပြောဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် မကောင်းဘူးလား။”

“တိုင်လည်း တိုင်ကြည့်လိုက်လေ”

“အစ်မရေ... ဒီမှာ ဝက်ကလေးတစ်ကောင် နေမကောင်းဘူးထင်တယ်။ ပါးစပ်ထဲက အပြွန်တွေထွက်ပြီး ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ လာကြည့်ပါဦး။”

ဆရာကတော်ကြီး ချက်ချင်းပင် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး ကြည့်သည်။ ထို့နောက် သက်မတစ်ချက်ကို ချပြီး နောက် တစ်အောင်လေး စိုက်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“မင်းတို့ ဝက်ကလေးကို ကိုင်မထားပါနဲ့။ အောက်ပဲ ချထားလိုက်ပါ”

ထိုမျှသာ ပြောထားခဲ့ပြီး ဆရာကတော်ကြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။ မည်သို့မျှ ပူပန်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ တွေးတောခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေတို့မှာ ဆရာကတော်ကြီးအား အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ နားမလည်သလိုပင် ဖြစ်မိကြ၏။ သည်အဖြစ်ဆိုကြီးကို ကြိုတင်သိရှိနားလည်နေသလိုပင် ထင်ရမလို ဖြစ်မိကြသည်။

သို့သော် ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်သော်မှ တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမျှမတတ်နိုင်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို တိုင်ကြားပြောပြရန်ပင် ဆန္ဒမရှိဘဲ ရေစိုင်းချိုးကာ လူဖျိုလှိုင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် တစ်ခုသောမနက်တွင်လည်း သွားနေကျအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေတို့ စောစောသွားပြီး ဝက်ခြံကိုကြည့်ကြသည်။ ဝက်ကလေး နေကောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာကတော်ကြီးကပင် ဆေးဝါးကုသထားလေသလားဟု ယူဆရသည်။ မေးမြန်းကြည့်၍လည်း သင့်မည်မထင်တော့။

ထို့ကြောင့် လုပ်နေကျအတိုင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဝက်စာကျွေးကြသည်။ ထို့နောက် ကြက်စာကျွေးရန် သွားကြည့်ကြရာ ကြက်ငါးကောင် ခေါင်းပြတ်ပြီး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရပြန်သည်။ သေနေသော ကြက်ငါးကောင်လုံး အမွှေးများကျွတ်ပြီး သွေးတစ်ကောင်မျှမထွက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ထူးဆန်းသလိုကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဟိတ်ကောင် ဖြစ်ပြန်ပြီကွ။ ဒီ

ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု ကျွန်တော်က မေးသော်လည်း တင်ရွှေသည် ချက်ချင်းမပြောသေးဘဲ ကြက်သေများကို တစ်အောင်ကြာအောင် စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ -

“မပြောတတ်ဘူးကွ။ ထူးတော့ အရမ်းထူးဆန်းနေတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိနဲ့ ခေါင်းဖြတ်သတ်သွားတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ဝက်ကလေးအဖြစ်ကိုပြောတော့ ဆရာကတော်ကြီးက ဘာမှ မပြောဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သူတို့နဲ့ ဒီအဖြစ်တွေနဲ့ ဆက်စပ်မှုတစ်ခုခုများ ရှိလေသလားလို့တောင် ထင်ရမလိုဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကြက်သေတွေကို ဆရာကတော်ကြီးတော့ ခေါ်ပြလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် တစ်ချက်နှစ်ချက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မသိမသာ သက်မတစ်ချက်ကိုချကာ ဆရာကတော်ကြီးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အစ်မရေ ဒီမှာ ကြက်ငါးကောင်သေနေတယ်ဗျ”

“ဪ... အေးအေး။ ဒါဆို ကောက်လာခဲ့ ချက်စားရတာပေါ့”

“ဟောဗျာ... အစ်မကလည်း မနပြောဘူးလား။ ကြက်တွေက လေးဆယ်သားလောက်တောင် ရှိနေကြပြီဗျ။ ပြီးတော့ သေဆုံးနေပုံတွေကလည်း ခေါင်းတွေသာပြတ်ပြီး သွေးတစ်စက်မှ မထွက်ဘူးဗျ။ တကယ် ထူးဆန်းနေသလိုပဲ”

“ဟေ... မောင်ထွန်းရီ စကားမများနဲ့။ အဲဒီကြက်သေတွေကို ယဆိုယူလာခဲ့။ အမွှေးမြန်မြန်နုတ်။ မင်းတို့

ဆရာကြီးရောက်လာရင် အဆူခံနေရဦးမယ်။ ဘယ်သူမှလည်း လျှောက်မပြောကြနဲ့”

ဆရာကတော်ကြီးက ထိုသို့ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုမျှအထိ ကြက်ငါးကောင်ကြီး သေဆုံးနေသည့်အကြောင်းကို ပြောပြလျှင်ပင် ဘာမဟုတ်သလို နေနိုင်ပြီး နှုတ်ပိတ်သည့်သဘောမျိုးပင် ပြောလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း တင်ရွှေပြောသလို ဤအဖြစ်ဆိုးသည် ခြံထဲတွင် ကြိုတင်ရှိနှင့်သော သရဲအိမ်ကြီးဟု နာမည်ကြီးနေသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်နိုင်သည်။

ယခု ဆရာကတော်ကြီးကလည်း သည်အဖြစ်ကို ပိတ်ပင်နေ၍ ထိုသရဲတစ္ဆေများနှင့် ဆရာကြီးတို့မိသားစုလည်း တစ်စုံတစ်ခု ပတ်သက်နေမှုများ ရှိနေလေသလားဟူ၍ပင် ယုံကြည်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ခြံပိုင်ရှင်ဟုဆိုရမည့် ဆရာကတော်တို့ မိသားစုကပင် ထိုအဖြစ်ကို ဖုံးဖုံးမိမိ သဘောမျိုး ပြောနေကြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမျှဝင်ပြောရန် မသင့်တော့။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေလည်း ဘာမျှ ဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ ကြက်ငါးကောင်ကို အမွှေးနှုတ်ကာ ခင်စန်းတင့်အား ပေးလိုက်ကြသည်။

ကြက်ပေါက်ငါးရာကျော် စတင်မွေးမြူခဲ့ရာမှ အကောင် လေးရာငါးဆယ်တင်သည်။ ငါးဆယ်ကျပ်သားမှ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်သား စီးချိန်တွင်

အကောင်ကြီးများကို နှစ်ရာငါးဆယ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုငွေဖြင့် မီးလွတ်ကြက်ပေါက်နှစ်ရာငါးဆယ် ထပ်ဖြည့်သည့်အပြင် တပ်မှ တစ်ကျပ်တိုးဖြင့် ချေးယူထားသော ကြွေးလည်း တစ်ဝက်ကျော့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆရာကြီးတို့မိသားစုများနည်းတူပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့က ဆရာကြီးတို့မိသားစုကို ခင်တွယ်နေကြသလို ဆရာကြီးတို့မိသားစုကလည်း ကျွန်တော်တို့ကိုခင်တွယ်ပြီး သံယောဇဉ်များဖြစ်နေကြသည်။ ည-မနက် ထမင်းကျွေးသလို အခြားစားသောက်စရာများ ရလာလျှင်လည်း မိသားစုဝင်များနည်းတူ ခွဲဝေပေးကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးက ခေါ်သည်။

“ထွန်းရီနဲ့တင်ရွှေ လာကြပါဦးကွ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လိုက်သွားကြသည်။ ညှော်ခန်းသို့ရောက်လျှင် ဆရာကြီးက ပြောသည်။

“သားတို့နှစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ပဲ တို့မိသားစု သက်သာချောင်ချိမှုလေးတွေ ရလာတာပါ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို သားအရင်းလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။ မင်းတို့ကလည်း ငိုသားသမီးတွေကို မွေးချင်းညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေလို သဘောထားကြပါ။ တို့စစ်သားတွေဆိုတာက ခင်ရာဆွေမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကလည်း တာဝန်တစ်ခုလို သဘောထားစေချင်ပါတာ။ ငိုကလေးတွေကလည်း

မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မွေးချင်းထဲက အစ်ကိုတွေလိုပဲ ခင်တွယ်နေကြပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာက တော်ကြီးတို့က ကျွန်တော်တို့ကို သား အရင်းတွေလို သဘောထားကြတဲ့ အတွက် အရမ်းပဲဝမ်းသာပါတယ်။ မိဝေးဖဝေးနေရတဲ့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ကျေနပ်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လည်း သည်းခံပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေ ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်းထိုင်ပြီး ဆရာကြီး နှင့် ဆရာကတော်ကြီးတို့အား ဦးချပြီး ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

“အေးကွယ် သာဓုပါ။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီမှာ စားသောက်နေအိပ်ဖို့ လည်း ငါ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးကို ခွင့်တောင်းထားပါပြီ။ ဟုတ်ပြီ။ ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို သွားလုပ်နေကြတော့”

ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေ ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။ ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီးတို့က သားအရင်းများလို သဘောထားကြသည်ဟု ပြောပြလိုက်ကြ၍ ကျွန်တော်နှင့်တင်ရွှေမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၍ မဆုံးလောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိကြသည်။ ထိုနေ့ထိုအချိန်ကစ၍ ဆရာကြီး၊ ဆရာကတော်ကြီးဟု မခေါ်တော့ဘဲ “အဘ၊ အမေမြင့်”ဟု ပြောင်းခေါ်လိုက်ကြသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးတို့မိသားစုနှင့် လက်တွဲလာခဲ့ကြသည်မှာလည်း ခြောက်လကျော်ခဲ့ပြီ။

ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် တစ်ခါက မည်းမည်း

အကောင်ညစ်သွားသော ဝက်ကလေးကိုကြည့်သည်။ ထိုဝက်ကလေးမှာ ကြီးထွား၍မလာပေ။ ထို့ကြောင့် အမေမြင့်အား ပြောပြလိုက်သည်။

“အမေမြင့် အခြားဝက်တွေက ကြီးထွားလာပေမယ့် တစ်ခါက အမြွှပ်တစ်စီထ လဲနေတဲ့ဝက်ကလေးက ကြုံလို့ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်ဗျ။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မသိဘူး”

“အိုကွယ် သူက ရောဂါရထားတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ သားတို့က ဂရုတစိုက်ကျွေးရင် ကြီးလာမှာပေါ့”

ထိုမျှသာ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပြောသည်။ ထို့အပြင် ဘာမျှမပြောပေ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လည်း ဘာမျှ စောဒကတက်ခြင်းမရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် နေလိုက်ကြသည်။ လုပ်မြဲအလုပ်များကိုလည်း ပုံမှန်လုပ်ကိုင်ကြသည်။

စတင်မွေးမြူသည်မှ ရှစ်လကို လွန်မြောက်လျှင် ဝက်ကြီးကိုးကောင်ထဲမှ ငါးကောင်ကို ထုတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုငွေကြေးဖြင့် ဝက်ပေါက်ငါးကောင် ထပ်ဖြည့်ပြီး ကုန်သွားငွေဖြင့် အကြွေးကျေးအောင် ဆပ်လိုက်နိုင်လေသည်။

ဆရာကြီးတို့မိသားစု ဤမွေးမြူရေးလုပ်ငန်းဖြင့် ထိုက်သင့်သော အောင်မြင်မှုများရှိနေသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်မိသော်လည်း ခြံထဲ၌ မကြာခဏဆိုသလို သရဲခြောက်ခြင်းစသော အဖြစ်ဆိုးကြီးကို လျစ်လျူပြုပြီး နေကြသည်ကိုမူ ကျွန်တော် သဘောမကျချင်ဖြစ်နေမိသည်။

ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးကို အဘယ်

ကြောင့် လေးလေးနက်နက်ထားပြီး မတွေးမကြောက်ကြလေသည်ကိုမူ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပေ။ ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးသည် မိသားစုအတွက်ရော၊ မွေးမြူရေးအတွက်ပါ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကြီးကြီးမားမား ခုက္ခပေးကောင်း ပေးလာနိုင်သည်ကိုမူ ထည့်စဉ်းစားသင့်သည်။

လူအများက ဤအိမ်ကြီးအား “လူမနေသော သရဲအိမ်ကြီး”ဟု သမုတ်ကြသည်ကို ဆရာကြီးရော၊ ဆရာကတော်ကြီးတို့ပါ သိနေကြပါလျက် ဤကဲ့သို့ လျစ်လျူပြုပြီးမနေသင့်ဟုထင်သည်။

ယခုဆိုလျှင် နောက်တစ်မျိုးက တိုး၍လာပြန်သည်။ ညဖိုးချပ်ချိန်နှင့် အရက်မတက်မီ အချိန်များတွင် လူသုံးယောက် တံမြက်စည်းလှည်းသံ၊ လမ်းလျှောက်သံများကို ကြားလာနေရသလို ရိုးတိုးရိပ်တိပ်လည်း မြင်နေရသည်။

သည်အဖြစ်ကိုလည်း သိလျက် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီးတို့ ဘာမျှမလုပ်၊ မပြောဘဲ ဖုံးဖိပြီးသာ နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဤအဖြစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးနှင့် ဆရာကတော်ကြီးတို့က ကျွန်တော်တို့မသိနိုင်သော တစ်စုံတစ်ခုပင် ပြုလုပ်ထားကြဟန်ရှိသည်။

သည်အိမ်ကြီးကို ပြောင်းလာစက အခြောက်အလှန်းများနှင့်စတင်၍ ကြုံရစတွင် သူတို့မိသားစုသည် ဤအိမ်၌ ကြာကြာမနေ။ သရက်ပင်ကြီးများကိုလည်း အသီးရာသီကုန်လျှင် ခုတ်ရှင်းမည်။ နေထိုင်ရန် တပ်လိုင်းရလျှင် ပြောင်းရွှေ့မည် စသည်ဖြင့် အစဉ်းတွင် ကြားလိုက်ရသော်လည်း ယခု

ဆောက်ပိုင်းတွင် ထိုအသံများကို လုံးဝ
ကြားရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤသရဲကိစ္စများနှင့်
ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးနှင့် ဆရာက
တော်ကြီးတို့ကပင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်
ထားကြလေသလားဟု ကျွန်တော် ထင်
မိခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့
က ကျွန်တော်တို့ကို သာသနာဆိုင်ရာသို့
ရိုနှေး၍ သည်အကြောင်းကို မေးမြန်းစုံ
စမ်းရန် ခက်သည်။

ကိုးလသို့လွန်မြောက်လျှင် ပထမ
သားစားကြက်အားလုံးကို ထုတ်လိုက်
ပြီးနောက် ကြက်ပေါက် နှစ်ရာငါးဆယ်
ထပ်ဖြည့်သည်။ ပထမဝက်များကို
ထုတ်ပြီးနောက် ကျန်သောငါးကောင်
တွင် နေမကောင်းသည့် တစ်ကောင်ကို
ထားကာ လေးကောင်ကို ထပ်ထုတ်ပြီး
ငါးကောင်ထပ်ဖြည့်ပြန်သည်။

တစ်နှစ်တာ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း
များ အောင်မြင်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။
တပ်ရင်းမှ ချေးငွေများကျေပြီး ကြက်မြဲ
ဝက်မြဲများပြုလုပ်ရာတွင် သုံးစွဲခဲ့ရသည့်
ငွေလေးများသာ ကျန်တော့သည်။

ဤသည်မှာလည်း ပြောလောက်
သော အနေအထားမဟုတ်ပေ။ လက်ရှိ
တွင် ကြက်ပေါက် နှစ်ရာငါးဆယ်၊
ကြက်လတ်နှစ်ရာငါးဆယ်နှင့် ဝက်
လတ် ငါးကောင်၊ နေမကောင်းဖြစ်နေ
သော ဝက်ကတစ်ကောင် စသည်ဖြင့်
အမြဲတာထွက်လျက်ရှိနေလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေတို့မှာ
လည်း ဆရာကြီး၏အိမ်မှာပင် အိပ်၊

နေ၊ စား မွေးမြူရေးကိစ္စများကို လုပ်
ကိုင်ပေး။ လကုန်လျှင် လစာထုတ်
စသည်ဖြင့် အဆင်ပြေလျက်ပင် ရှိနေ
ကြသည်။

တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့သည့်
ကာလတစ်လျှောက်တွင်လည်း နောက်
ထပ် ထူးထူးခြားခြား နောင်ယုက်ခြောက်
လှန်ခြင်းများ မရှိဘဲ ခြံထဲတွင် အရိပ်
သဏ္ဌာန်သုံးခုတို့၏ အသံကိုလည်း
ကောင်း၊ အရိပ်အယောင်များကိုလည်း
ကောင်း ညအချိန်များတွင် တွေ့မြင်နေ
ကြရဆဲမျှသာဖြစ်သည်။ ကြာတော့
လည်း ကလေးများမှစ၍ ထိုအရိပ်အသံ
သဏ္ဌာန်များကို ကြောက်လန့်ခြင်းမရှိ
တော့ဘဲ ရိုးသွားကြသည်။

“သား မောင်ထွန်းရီ ဒီနေ့ ဝက်
ကြီးလေးကောင်ထုတ်မယ်။ သားပေါက်
ငါးကောင်ထပ်ဖြည့်မယ်။ အသင့်ပြင်
ထားကြပါကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ”

ဆရာကြီးသည် ထိုမျှသာပြော
ထားခဲ့ပြီး စက်ဘီးဖြင့် တပ်ရင်းရုံးဘက်
ကို ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တင်ရွှေလည်း
ဝက်ကြီးများကို ရေချိုး သန့်ရှင်းရေးလုပ်
ဝက်ငယ်များကို အစာကျွေး၊ ကြက်များ
ကိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း အစာကျွေး
သည်။

ယခင်နှစ်ကပင် စတင်မွေးမြူလာ
ခဲ့သော သရဲအညစ်ခံထားရသည့် ဝက်
ကလေးမှာမူ ကြီးထွားခြင်းမရှိသည့်
အပြင် သည်နေ့တွင် အဘယ်ကြောင့်
ရယ်မသိ အစာမစားပေ။ ယခင်နေ့များ
တွင် အခြားဝက်ကြီးများထက်ပင် အစာ

စားလေ့ရှိသည်။ ယခု ခြံထောင့်မှာလဲ
အိပ်ပြီး တအိအိအော်နေသည်။

“အမေမြင့်... ဒီမှာ ဝက်နာလေး
အစာမစားဘဲ တအိအိအော်ပြီး အိပ်နေ
တယ်ဗျ။ လာကြည့်ပါဦး”

ဟု ကျွန်တော် က လှမ်းအော်
ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အမေမြင့်၏
အသံကို မကြားရဘဲ ခင်စန်းတင့်က

“အစ်ကိုထွန်း အမေ ဘုရားဆွမ်း
ကပ်နေတယ်”

ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး မောင်နမ
လေးယောက် ကျောင်းလွယ်အိတ်များ
ကိုယ်စီဖြင့် ကျောင်းကာရီရာသို့ ထွက်
သွားကြသည်။ ထိုနောက်မှ အမေမြင့်
ထွက်လာပြီး ဝက်ကလေးနားကပ်ကြည့်
ကာ ပြောသည်။

“အေး... ဒီကောင်လေး နေ
မကောင်းပြန်ဘူးထင်တယ်။ ဆေးဝေး
ဘာလေး တိုက်လိုက်ကြပါဦးကွယ်”

ဟု ပြောထားခဲ့ပြီး အမေမြင့်
အိမ်ပေါ်ကို ပြန်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဝက်ကလေး လုံအိပ်
အော်နေရာမှ ချက်ချင်းထလာကာ ကျွန်
တော်အား နှုတ်သီးနှင့် တိ၍တိ၍ အစာ
တောင်းလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်
တော်မှာ အံ့သြ၍မဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘာဆေးမျှ
မတိုက်လိုက်ရပေ။ အမေမြင့် အနား
ကပ်ကြည့်ရုံမျှဖြင့်ပင် ဝက်ကလေး နေ
ကောင်းသွားလေသည်။ အမေမြင့် ဘာ
များလုပ်ပေးထားခဲ့သည်ကို မသိနိုင်ပေ။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ထွန်းတောက်

ယာဉ်ကို တစ်နေရာတွင် ခေတ္တရပ်ထားခြင်းအတွက်

ဒဏ်ငွေဒေါ်လာ ၆၆၀

အပြီးသတ်ပြစ်ဒဏ်အတွက် ဒဏ်ငွေ ဒေါ်လာ ၇၀၀၀

လေးဝတီကျော်

ဂါဘရီရယ်ရာဘီ ဂျာနာဂျရန် သည် သူ့အား တရားရုံးသို့လာရန် ဆင့် တမထုတ်မီ ၂၀၁၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ လနှင့် ၂၀၁၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ အတွင်း ၁၄ ကြိမ် ယာဉ်ရပ်ထားခဲ့ခြင်း ပြစ်ဒဏ်အတွက် ဒဏ်ငွေပေးဆောင် ရန် ဘုံကြိုက်သတိပေးချက်ကို မသိကျိုး နှံ့ပြနေခဲ့သည်။ ၎င်းပြင် သူ့အား ဖမ်း ဝန်းငြိမ်းကြိမ်ထုတ်ဆင့်ခြင်းကို လစ်ဖြေ နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လွန်ခဲ့သောနှစ် ဧပြီလက ခရိုင်တရားရုံးတစ်ခု၌ သူ၏ အပြစ်ကို ဝန်ခံခဲ့ရာ ဒဏ်ငွေစုစုပေါင်း ဒေါ်လာ ၇၀၀၀ (သို့) ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုစီ အတွက် ဒဏ်ငွေဒေါ်လာ ၅၀၀ ချမှတ် ခံခဲ့ရသည်။ ဒဏ်ငွေဆောင်ရန် ဖျက် ကွက်ခဲ့လျှင် ထောင်ဒဏ် ၁၄ ရက် ကျခံရမည်ဖြစ်သည်။ ယမန်နှစ်က သူ သည် အဆင့်မြင့်တရားရုံးသို့ ဒဏ်ငွေ လျော့ပေါ့ရန်နှင့် ဒဏ်ငွေအတွက်

အချိန်ပိုပေးရန် အယူခံဝင်ခဲ့သည်။ သူ သည် မိသားစုဝင်တစ်ဦးတည်းသော ဝင် ငွေရှာသူဖြစ်ပြီး ကျောင်းနေအရွယ် ကလေး လေးဦးရှိသဖြင့် ထောင်သို့ မသွားနိုင်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အယူခံတရားရုံး တရားသူကြီး ချာအိုဟစ်တန်က သူ့အား အကယ်၍ သင်သည် စုစုပေါင်းဒဏ်ငွေကို ပေး ဆောင်ခဲ့လျှင် ဤနေရာသို့ ရောက်လာ မည်မဟုတ်ကြောင်း ပြောကြားသည်။ ဒုတိယ ပြည်သူ့ဥပဒေအကျိုးဆောင် အီဆန်တန်က ဂါဘရီရယ်ရာဘီသည် ရုံး၏သတိပေးချက်ကို မသိကျိုးနှံ့ပြခြင်း မှာ တမင်ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရုံး မှသတင်းပေးခြင်း ဆင့်ခေါ်ခြင်းများကို လည်း ရှောင်ကွင်းနေခဲ့ကြောင်း ကျူး လွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုတစ်ခုစီအတွက် ဒဏ် ငွေဒေါ်လာ ၅၀၀ ချမှတ်ခြင်းကို ပိုလွန်း သည်ဟု မခုခံနိုင်ကြောင်း ရုံးသို့ တင်ပြ သည်။

တရားသူကြီး ချာအိုက သင် သည် ဒဏ်ငွေကို အရစ်ကျပေးနိုင်သ လားဟုမေးရာ တစ်ရှက်လျှင် ဒေါ်လာ ၃၅၀၀ ဖြင့် နှစ်ရစ်ခွဲပေးမည်ဟု တင်ပြ သည်။ သို့သော် တရားသူကြီးချာအိုက ဒဏ်ငွေမဆောင်လျှင် ထောင်ဒဏ်ကျ ခံရမည်ဟုသတိပေးပြောကြားပြီး အရစ် ကျခံနိုင်ဖြင့် လေးလပေးဆောင်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပထမ နှစ်လတွင် တစ်လ လျှင် ဒေါ်လာ ၂၀၀၀ ဆောင်ရမည်ဖြစ် ပြီး ဒုတိယ နှစ်လတွင် တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ ၁၅၀၀ ပေးဆောင်ရမည်ဟု ချမှတ်လိုက်သည်။

လေးဝတီကျော်

Ref: Parking fines: \$
600, Final Penalty: \$ 7,000.
The Straits Times, Thursday,
January 28, 2016.

မြတ်ဗွန်
နတ်ရောင်
မိတ်တင်
အနုပညာ

ရေတိမ်မှာ နှစ်ရရွာ

ဟော်တင်ပိန်းအောင်

ကြီးမြတ်သော ဓမ္မဒေသနာတော် မြတ်လာ၌ သတိသမ္ပဇဉ်တရားကို အထူးတလည်မျှ ဖွင့်ဆိုညွှန်းပြတော်မူခဲ့ပါသည်။ သတိသမ္ပဇဉ်တရား ကင်းလွတ်၍ တစ်နည်းအားဖြင့် ပေါ့ဆ၍ အသက်အိုးအိမ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း၊ ငွေကြေး ရတနာ၊ ရာထူးဌာနန္တရ အလုပ်အကိုင်တို့နှင့် အကြံအစည်၊ အခွင့်အလမ်း ကြီးပမ်းဆောင်ရွက်လိုလားနေချက်များ အနေနှင့် သဲထဲရေသွန်နယ် ဆုံးရှုံး ထိခိုက်၊ နိမ့်ပါးလက်လွှတ်ရသော အကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်အင်များနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်တို့အနေနှင့် အထင်ကရ အနန္တပင် ရှိတတ်ကြပါသည်။

ထိုအကြောင်းခြင်းရာ ဖြစ်အင်များထဲက အထက်ကျေးရွာကြီးတစ်ရွာ အညာရွာနေသော အမည်၊ ပညတ်နှင့် ဓာတ်သက်ပါ ကက်ကင်းကြီးကိုက်ညီ ရကာ ချမ်းသာပြည့်စုံလှသော ဦးချမ်းသာတစ်ယောက် အကာလမရဏဘေး သင့်ရသည်နယ် အကောင်းပကတိကြီး လူလတ်ပိုင်းရွယ်မှာတင် သူ၏သတိ သမ္ပဇဉ်တရားကင်းလွတ်ကာ၊ ပေါ့ဆခဲ့ မိ၍ မမျှော်လင့်မထင်မှတ်ဘဲ ကောက် ကာငင်ကာနှင့် လျှပ်တစ်ပြက် ရုတ်တရက်ကြီးဆိုသလို အကျည်းတန်လှစွာ သေဆုံးခဲ့ရရှာသည်။ ကျန်လူများ အတွက်ကိုလည်း အမှုတွေဝေ သောက ဖင်လယ်ခဲခဲ့ကြရသည် ဖြစ်အင်တစ်ရပ် နှာ အစစ်ဆေးအပေးမြန်းတွေကို ခံ

ကြရကာ နှမြောတသ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှသလို သံဝေဂအသိတရား ရယူစရာလည်း ကောင်းလှပေတော့သည်။ ခေတ်မီနေအိမ်တိုက်တာ၊ ယာဉ်ကား၊ ရွှေငွေဥစ္စာပစ္စည်းရတနာ ဂုဏ်သတင်းရှိန်ဝါ လုပ်ငန်းစုံတို့နှင့် ခြွေရံသင်းပင်း ဝန်းသားမယားတို့ နှစ်ဘက်စုံဆီက ပြည့်စုံ၍ ကောင်းစားလှသော ဦးချမ်းသာတစ်ယောက် အလွန်သာယာလှသည့် ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီကာလ ၏ တစ်နေ့ နံနက်ခင်းရုံးချိန်၌ သူ၏ အလုပ်စားပွဲထက်တွင် သွေးပွက်ပွက် အလဟောမျှ အော့အန်၍ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင်မျှ လျှပ်တစ်ပြက် ဗုံးခနဲ ဆိုသလို မှောက်ခုံပြုလျက် ရပ်ဆို အကျည်းတန်လှစွာ မျက်ဖြူဆိုက် ရုံ တွဲပြီး အသက်ပျောက်သေဆုံးသွားသည်ဟူသော သတင်းဆိုးကြီးအား သပြေကုံးရွာထဲမှာရော၊ ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာစဉ်တစ်လျှောက်များကိုပါ တောမီးကြီးနယ် ယမ်းပုံမီးကျပင် တုန်ဟည်း ယုံန့်၍ ထွက်ပေါ်ခဲ့လေသည်။

ဦးချမ်းသာ သေဆုံးရုံက ဆန်းကြယ်နက်ရှိုင်းလှသလို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှတော့သည်။ ဦးချမ်းသာသည် သူ၏ အလုပ်စားပွဲထက်၌ သွေးအန်၍ သေဆုံးမည့် ထိုနေ့နံနက် ၉ နာရီကျော်ခန့်တွင် ဦးချမ်းသာသည် သူ၏ နိစ္စဓူဝထုံးတမ်းအတိုင်း နေအိမ်တွင် မိသားစုတို့နှင့် ပျော်ပျော်

ပါးပါးကြီး ရယ်မောပျော်ရွှင် စားသောက်ခဲ့ရာပြီး ရွာထိပ်ပိုင်းရှိ သူ၏ အထွေထွေရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၏ အလုပ်ရုံးခန်းဆီသို့ တစ်ဦးတည်းထွက်ခဲ့သည်။

ဦးချမ်းသာအနေနှင့် ပင်ကိုအခြေခံကိုက သဘောမနော ကောင်းမွန်လှသလို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာလည်း ဝင်ဆံ့ကောင်းမွန်လှသူဖြစ်သည်။ တွေ့သမျှ လူသူပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း တခင်တမင်မျှ စိတ်ရင်းနှင့် ဝုဂ္ဂိုလ်မရွေးပင် တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်စကားစမြည်များ ပြောဆိုနေထိုင် ဆက်ဆံသွားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ဦးချမ်းသာ၌ ရန်သူနှင့် မုန်းတီးသူမရှိ၊ ရပ်ရွာကြီး အလှူဒါနပွဲနှင့် ရွာသူရွာသားတို့၏ သာရေးနာရေး လူမှုရေးကိစ္စပွဲတို့တွင်လည်း ထက်သန်စွာ လှူဒါန်းကူညီတတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

ဦးချမ်းသာ ရုတ်တရက် မြန်မားစားကြီး သေဆုံးမည့် ထိုနေ့နံနက်က ဦးချမ်းသာသည် သူ၏အလုပ်ခန်းဆီသို့ တစ်ဦးတည်း ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့နံနက်က သူ၏အလုပ်ခန်း၌ သူ၏ အောက်လက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းအချို့လည်း ရောက်ရှိနေကြလေသည်။ ဦးချမ်းသာသည် သူ၏ နိစ္စဓူဝစလေ့ထုံးစံ အကျင့်အတိုင်း ပထမဆုံးအနေနှင့် အလုပ်ရုံးခန်းရှိ ဘုရားခန်းသို့သွားကာ အရင်ဝတ်ပြုရန်ခိုသည်။ ပြီးကဆီးမထိန်းနိုင်သည့်ရောဂါရှိ၍ အားပါ

သွားသည်။ ပြီးသော် ဝန်ထမ်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံကာ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ညှိနှိုင်းခိုင်းစေ အကြံပေးသည်။ ထိုအခိုက် ဦးချမ်းသာသည် မပြောမဆို ကောက်ကာငင်ကာ အရေးပေါ်ဆိုသလို အကောင်းပကတိကြီးမှ ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲဆိုသလို သူ၏ ဝမ်းဗိုက်တစ်ပြင် ထဲမှ ပြင်းထန်စွာ နာကျင်ကိုက်ခဲလာပြီး ဆိုးဝါးစွာ ထိုးထိုးအောင့်လာ၍ သူ၏ ပြောလက်စ အမှာစကားများကို ဖြတ်လိုက်ကာ သူ၏ ဝမ်းဗိုက်ပြင်ကို နှိပ်ရှာလေသည်။ ဦးချမ်းသာ၏ ဆိုးဝါးပြင်းထန်သော အရေးပေါ်ဝေဒနာဆိုးကို တွေ့မြင်ရကြသော ဝန်ထမ်းတို့က ဝိုင်းဝန်းကြကာ ပြုစုရန်အပြုတွင် ဦးချမ်းသာသည် ပါးစပ်ထဲဆီက သွေးများ ဒလဟောမျှ အတုံးအခဲတွေပင်ပါကာ အော့အန်လျက် သူ၏စားပွဲပေါ်တွင် အန်နေရင်းနှင့် ပြန်မထူနိုင်ဘဲ မှောက်ခုံပြုလျက် အားပြတ်ကာ တစ်လက်စတည်းပင် အသက်ပျောက်သွားရှာလေသည်။

သဘောမနော ကောင်းလှသော၊ ရန်သူမရှိဘဲ မိတ်ဆွေနှင့်လူချစ်လူခင် ပေါများလှသော၊ အကောင်းပကတိကြီး ဖြစ်သော လူလတ်ပိုင်းရွယ်မှုသာပင် ရှိနေသေးသလို ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသည့် ဦးချမ်းသာတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ကြီး သွေးအန်၍ သေဆုံးရသဖြင့် လူသေမှုအဖြစ် ရဲနှင့် ရပ်ရွာဆိုင်ရာတို့က သူ၏အိမ်ရှိ ဇနီးသားမယား၊ အိမ်အကူအဖော်၊ ဝန်ထမ်း၊ လူရင်းမိတ်ဆွေ၊ လုပ်ငန်းတူလူများကိုသာမက ဦးချမ်းသာသွားတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ စားသောက်တတ်ရာ၊ ဝင်တတ်ရာ၊ မွှော့ရုံ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုမ် ကွမ်းယာဆိုင်း၊ လှည်း၊ ယာဉ်ဆိုက္ကာဂိတ်တို့နှင့် အိမ်သာထဲပါ

မကျန်ရဆိုသလို စီးနိုးကြက်လျှောက် ပြောင်းဆန်ရအောင် မြေလှန်၍ စစ်ဆေးထောက်လှမ်းကြလေသည်။ ဦးချမ်းသာ လျှို့ဝှက်ရန်သူများ (သို့မဟုတ်) အငယ်အနောင်း အပျော်အပါးများလည်း ရှိနေသေးလားဟုလည်း သတင်းအနံ့ခံကာ အသဲအခဲမျှ စိစစ်ဖော်ထုတ်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထူးခြားမှုမရှိသဖြင့် ဦးချမ်းသာ၏ အလောင်းအား ခွဲစိတ်စစ်ဆေးကြည့်ကြရာ၌ ဦးချမ်းသာ၏ အစာအိမ်အနေနှင့် သွေးပြန်ကြောများ ပေါက်ပြဲကာ အစာအိမ်အတွင်း၌ ပူနွေးလတ်ဆတ်ပြီး မကျေမပြုသေးသော အမွှန့်နှင့် ဆေးအလုံးများကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။ သူ၏ဇနီးနှင့် အိမ်သူအိမ်သားများတို့ထံမှ...

“ဦးချမ်းသာမှာ မွေးရာပါ ကြက်ညှာရင်ကျပ်နဲ့ အဆုတ်ရောဂါဟောင်းရှိတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ ညညချောင်းဆိုးသံကို ဘေးလူတွေကိုအားနာလို့ သိသန့်တစ်ဦးတည်းပဲအိပ်တယ်။ ညတိုင်းလည်း တစ်ညကို ပုံမှန် သူက ချောင်းထဆိုးပြီး ရင်ကျပ်တတ်တာ သုံးလေးခါလောက် ရှိတတ်တယ်။ အဲဒီလိုချောင်းဆိုးတာနဲ့ သူက အိပ်ချင်မှူးတူးကြီးနဲ့ ထမထိုင်မပြုဘဲ ပျင်းပြီး သူ့ခြင်ထောင် ခုတင်ဘေးနဲ့ ကပ်နေတဲ့ ကြွက်လျှောက်တန်းဆီက ဆေးတွေကို ခြင်ထောင်ထဲကနေ မမြင်မစမ်းနဲ့ လက်နဲ့စမ်းကာ လှမ်းလှမ်းယူလိုက်ရင်း မော့ချသောက်လိုက်ပြီး ပြန်ပြန်အိပ်တတ်တဲ့ ပေါ့ဆတဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။ သူ့ကို အဲဒီအကျင့်ဆိုးဟာ အန္တရာယ်ရှိပါတယ်လို့ သူ့ကို တားမြစ်ဟန့်တားသော်လည်း သူက လက်မခံခဲ့ဘူး။”

ဟု ထွက်ဆိုချက်များကို ရရှိကြ

လေသည်။ ထိုစစ်ဆေးတွေ့ရှိ ထောက်လှမ်းရချက်များအရ သေဆုံးသူ ဦးချမ်းသာသည် သေဆုံးမည့်ညတွင် ချောင်းဆိုးစဉ်၌ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ဖြစ်ချင်တော့ ကြွက်လျှောက်တန်းပေါ်ဆီက ဆေးဝါးစုံကို လက်နှင့်စမ်းကာ လှမ်းလှမ်းယူပြီး သောက်ရာတွင် အခန့်မသင့် ဖြစ်ရကာ သောက်ချိန်များနီးကပ်၍ အစာမကြေသလို ဆေးဝါးများအနေနှင့်လည်း လွန်ကဲကာ ပိုသွားပြီး အစာနှင့် ဆေးများ အဆိပ်သင့်ရကာ အခန့်မသင့်ဘဲ သွေးရိုးသားရိုးနှင့် အခြားပြင်ပ ပယောဂများ အလျဉ်းမပါဘဲ အစာအိမ်သွေးကြော ပေါက်၍ သေဆုံးရသည့် ဖြစ်အင်နှင့် အကြောင်းအကျိုးဆက်တို့ကို ဆက်စပ်တွေ့ဆင်ရင်း ဦးချမ်းသာအနေနှင့် သမ္မတကင်းလွတ်မှုနှင့် ဆေးဝါးများ မှားယွင်းအသောက်လွန်ကဲမှုတို့ကြောင့် အသက်ပေးလိုက်ရသည်ကို ကောက်ချက်ချ၍ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သုံးလူထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်၏ အပ္ပမာဒနဲ့ သမ္မာဒေထိဟူသော မှန်ကန်သော အသိ၊ သတိ၊ ဆင်ခြင်မှု အသိတရားတို့နှင့် မမေ့၊ မလျော့၊ မပေါ့ဆရလေအောင် အမြဲကျင့်ကြံအားထုတ်နေထိုင်ပါ။ ‘တရားအဆုံးအမ ဩဝါဒမြတ်အရ ဦးချမ်းသာအနေနှင့် ဥစ္စာပစ္စည်း ရွှေငွေဂုဏ်သတင်းများ ချမ်းသာရသော်လည်း သတိသမ္မတကင်းလွတ်၍ အသက်ပီဝိအတိုင်းအတာတော့ မချမ်းသာရဘဲ ရေတိမ်မှာနစ်ရသလို ကြွေရက်ကယ်စောသွားရရှာလေသည်။

မော်တင်သိန်းဇော်ဝ

ခွေးယောင်ဆောင် ခွေးတုပေလော

မောင်ထက်ရှား(ပြည်)

ယောဒေသသို့သွား၍ တာဝန် ထမ်းခဲ့ရသည်။ မဟာမြိုင်တောကြီးကို ဖြတ်၍ သွားရသည်။ သစ်ပင်မြင့်ကြီး များ၏ အကိုင်းများတွင် ကြီးမားလှ သော ပျားအုံကြီးများကို ကားပေါ်မှ မြင်နေရသည်။ မိမိဒေသတွင် လက် တစ်ဝါးသာသာ ယင်ပျားအုံငယ်များ သာ မြင်ဖူးသဖြင့် ယခုမြင်တွေ့ရ သည်မှာ လှည့်ဘီးမျှ ဆက်ထရံ လောက်ကြီးမားသော ပျားအုံကြီးများ မို့ အံ့သြနန်းရှိရ၏။

အဝေးပြေးကားကြီးသည် မဟာ မြိုင်တောအလယ် ပျင်းကိုင်းစခန်း၌ တစ်နာရီမျှ ရပ်နားသည်။ ခရီးသည် များ ထမင်းစားကြသည်။ ဒေသထွက် ဝဏ္ဏန်းများ ဝယ်ယူကြသည်။ အထူး သဖြင့် ပျားရည်ပုလင်းများကို ဝယ်ယူ

ကြသည်။ ပျားရည်ပုလင်းများ ဝယ်ယူ ထားသော ခရီးသည်တစ်ဦးသည် ပျား ရည်ချေးသည် တိုင်းရင်းသားကြီးအား သိလိုသည်ကို အမေးစကားဆိုလိုက် သည်။

“ပျားရည်ပေါများတာက ပျားအုံ ကြီးတွေ မြင်ရတာနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ အချို့ဒေသတွေမှာ ပျားရည်စစ်မစစ် သံသယဖြစ်ကြပါတယ်။ စစ်မစစ် ဘယ်လိုစမ်းသပ်လိုရပါသလဲ”

ထိုအခါ ပျားရည်ရောင်းသော တိုင်းရင်းသားကြီးသည် မဆိုင်းမတွ ဖြေကြားပေးသည်။

“ပျားရည်အစစ်ကို ခွေးမစားဘူး။ ခွေးကျွေးကြည့် သိနိုင်တယ်”

ထိုစဉ် ခွေးတစ်ကောင်သည် အနားသို့ရောက်လာသည်။ ပျားရည်

ဝယ်သူသည် လက်တွေ့ဆန်စွာ ဝယ် ယူထားသော ပျားရည်ပုလင်းမှ ပျား ရည်အနည်းငယ်ကို စက္ကူပေါ်သွန် ထည့်၍ ခွေးရှေ့ချပေးလိုက်သည်။ ငနဲ သား ခွေးကောင်သည် နုတ်သုဒ္ဓါ အလား တဖျပ်ဖျပ် ဗလပ် ဗလပ် လျက်လိုက်သည်မှာ ပြောင်တလင်းခါ သွား၏။ တိုင်းရင်းသားကြီးမြင်လေရာ ပြောလိုက်သောစကားသည် ပြုံးတုံ့တုံ့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ငါ့ပျားရည်ကအစစ်၊ ဒီကောင် က ခွေးမစစ်ဘူး” ပါတဲ့ဗျား။

မောင်ထက်ရှား(ပြည်)

၀၉၂၅၀၄၀၄၆၄၄

မောက္ခရုပ်ငြိမ်း

ရိုက်ကောက်

ဝန်းချီကျော်စိုးညွန့်

နတ်ကျောက်

မောင်ရင်ငြိမ်းချွမ်း

လောကမှာ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားသိတတ်တဲ့သူ ကို လူလိုခေါ်သတဲ့။ ပြီးတော့ လောဘ ဒေါသ၊ မောဟတွေ စုဝေးပြီး အာရုံ ခြောက်ပါး တပ်မက်သူကိုတော့ လူ မိုက်ဆိုပြီး ရည်ညွှန်းပြန်တယ်။ ဆို တော့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း နက်ကျောက် ဆိုတဲ့အကောင်ကို လူဆိုပြီး သတ်မှတ် ရလည်းအခက်၊ လူမိုက်ဆိုပြီး ကင်ပွန်း တပ်ရအောင်ကလည်း တွေးမရ။ ဆို တော့ နက်ကျောက်ရဲ့ ဘဝအဆစ် အချိုးကလေးတွေကို ကျုပ်က တစ်စ စီ တစ်စစီ ခွဲထုတ်ပြမယ်။ ခင်ဗျားက နက်ကျောက်သည် လူဖြစ်၏။ သို့ မဟုတ် လူမိုက်ဖြစ်၏ ဆိုတာကို အဖြေပေး ... ဟုတ်ပြီလား။

ပဲခူးတိုင်း၊ ညောင်လေးမင်မြို့မှာ ကျုပ်ဆယ်တန်းအောင်တော့ မဂ္ဂဇင်း စာမျက်နှာတွေထဲ ကဗျာတိုလေးတွေ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ဖြတ်သန်းမှုစတင်ခဲ့ ပြီ။ အဲဒီတော့ ခုန့်ကုန်-မန္တလေး မီး ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းပေါ်က ကျုပ် တို့မြို့မှာ ကျုပ်ကို စာရေးဆရာပေါက် စ ဆိုပြီး ဟိုက နောက်သလိုပြောင် သလိုခေါ်၊ ဒီက အတည်ပေါက်နဲ့ခေါ်။ ကျုပ်နာမည်ကြီးနေပြီ။ ကျုပ်ကလည်း ကိုယ်ဖောက်ထုံးတဲ့လမ်းကို ကိုယ် ဝံ့ဝံ့စားစား ချီတက်နေပြီ။ အဟုတ်။ ပြီးတော့ ... ကျုပ်တို့မြို့မှာက

သီတင်းကျွတ်၊ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတို့၊ တပေါင်းပွဲတို့ဆို ကိုယ့်ရပ်ကွက်၊ ကိုယ့် လမ်း၊ သူ့ရပ်ကွက်၊ သူ့လမ်း၊ ကိုယ့် ဇာတ်စင်၊ ကိုယ့်မင်းသား၊ ကိုယ့်မင်း သမီးတွေနဲ့ အပြိုင်ကကြတာ။ လူတွေ ကြိုက်ကြိုက်တိုးစည်ကား ညလုံးပေါက် ကပြနိုင်သဟေ့။ ရန်မဖြစ်ကြဘူးဟေ့။ မမူးကြ မရူးကြဘူးဟေ့ဆိုရင် ခေါင်း ဆောင်လုပ်တဲ့သူက ဂုဏ်။ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဝတ္ထုဇာတ် ညွှန်း ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီးအဖြစ် ကျုပ်က တာဝန်ယူရတာကို။ ကျုပ်က လက်မထောင်ချင်ချင်ကို။ ရပ်ကွက် ထဲမှာ ရပ်ကွက်ထဲမှာ။

အဲဒီမှာ ကျုပ်နဲ့နက်ကျောက် စတွေ့တာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ တစ် ရပ်ကွက်တည်း။ တစ်လမ်းတည်း နေ ကြပေမယ့် နောက်ကြ၊ ပြောင်ကြနဲ့ ပြဿနာက အထွေအထူးရှိတာမဟုတ် ဘူး။ အဲ ... ကျုပ်ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်း ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီး(ရပ်ကွက်) ဖြစ်တော့မှ ဒီကောင်နဲ့ ရှင်းလို့မရ အောင် ရှုပ်သွားတော့တာ။ အဟုတ်။

“ငါ့ကို မင်းသားနေရာမှာ ထား ကွာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် နက် ကျောက်”

“ဘာပြောရမှာလဲကွ။ သီတင်း ကျွတ်ပွဲဇာတ်စင်မှာ ငါ့ကို မင်းက

မင်းသားနေရာမှာထားလို့ ပြောနေတာ”
“မင်း ... ကွာ”

အဲဒီမှာ ကျုပ် နက်ကျောက်ကို ဘယ်လိုစကား ဆက်ပြောရမယ်ဆို တာ မတွေးတတ်တော့ဘူး။ နက် ကျောက်ကိုယ်တိုင်က တိတိကျကျကြီး ဆိုပြောနေတာဆိုတော့ ကျုပ် စိတ် ပျက်သွားရုံကလွဲပြီး ဘာမှလည်းဆက် မလုပ်တတ်တော့ဘူး။ ကြည့်စမ်း ... နက်ကျောက်ဆိုတဲ့ အကောင်ရဲ့ ခန္ဓာ ကိုယ် အဆစ်အချိုးနဲ့ အသားအရေနဲ့ ရပ်ရည်နဲ့။ အဲဒါတွေကို ကျုပ် အသေး စိတ်ပြောပြမယ်။ ခင်ဗျားက နက် ကျောက် မင်းသားဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင် ဆိုတာလေးကို ကျုပ်ဘက်က ဝတ္ထု ဇာတ်ညွှန်း၊ ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီး (ရပ်ကွက်)ဘက်က စဉ်းစားပေး။ ဟုတ်ပြီလား ...။

အဲဒီတုန်းက နက်ကျောက် လည်း ကျုပ်လိုပဲ အသက် ၂၀ စွန်း စွန်းပဲရှိ သေးတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခန္ဓာ ကိုယ်အဆစ်အချိုးကြီးကတော့ ကျွဲ ပေါက်တစ်ကောင်လို တုတ်ခိုင်ကျစ် လျစ်၊ ကြွက်သားတွေ အဖုအထစ် ထနေတာ။ အဲဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း နက်ကျောက်ဆိုတဲ့ အမည်နာမ ပီသေ သနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ နက်ကျွတ်နေ တာ။ မီးသွေးခဲမည်းတာကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက်

နီးနီး မည်းမှောင်နေတာ။ ပြီးတော့ မျက်နှာအကျအနုဆို တာကလည်း ဟို ... ရောမခေတ်လောက်တုန်းက ကျောက်ရုပ်၊ ကြေးရုပ်တွေထဲက အတိုင်း မေးရိုးကားကား၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ နားရွက်ကြီးကြီး၊ နှာခေါင်း ဖွဖွကြီးဖြစ် နေသလို မျက်လုံးအစုံကလည်း ပြူး ထွက်နေတဲ့ရုပ်မျိုးဆိုတော့ သူကောင်း သားနက်ကျောက်ကို မင်းသားနေရာ ကထားရမယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ် ဘယ်က လောက် အတိုင်းအတာအထိ ဒေါသ ကို မျှီချလိုက်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစား သာကြည့်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး နက်ကျောက်။ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက် ငါတစ်နေရာ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ မင်းလည်း ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ရမှာပါကွာ။”

ကြည့်စမ်း။ ကျုပ်စကားအဆုံး မှာ နက်ကျောက် ချုံးပွဲချခဲ့တော့တာပဲ။ မင်းသားနေရာမှ မလုပ်ရရင် မလုပ် ဘူး ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကျုပ်ကို ဆန္ဒပြ တော့တာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကလည်း မင်းသားနေရာ၊ မင်းသမီးနေရာ၊ လူ ဆိုးနေရာ စသည်ဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲက ကိုယ့်လူတွေကို သင့်လျော်ရာ သင့် လျော်ရာ နေရာချပြီး ဇာတ်တိုက်ရ တော့မယ့်လူဆိုတော့ ဒီကောင်ငိုတာ ကို ကျုပ် မျက်နှာလွှဲပစ်ရုံကလွဲပြီး ...။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ နက် ကျောက်မှာက အဖေ၊ အမေရှိတော့ တာ မဟုတ်သလို ကျောင်းစာကို လည်း ရေးတတ်ဖတ်တတ်ရုံ သင်ဖူး တာ။ ပြီးတော့ အဒေါ်ရဲ့ယောက်ျား အိမ်မှာ ခိုကပ်နေပြီး ရေထမ်းရောင်း ဘဝကျောင်းနေရတဲ့လူဆိုတော့ ကျုပ် က အဲဒါကိုပဲ မျက်နှာသာမပေး

သယောင်ယောင်၊ နက်ကျောက်ကို ငွေးကြေးချိုင့်သူဆိုပြီး ကျုပ်က ချန် ထားသယောင် သူကထင်သွားသေး တာ။ ဆိုတော့ ကျုပ်ကို နက်ကျောက် က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ မင်းက ငါ့ကို ဝင်ကြေး ၃၀ ကျပ် မထည့်နိုင် ဘူးထင်လို့လားဆိုပြီး စိတ်ဆိုးသေး တာ။ ရေတစ်ထမ်း ပြား ၃၀ နဲ့ ရောင်း ရပေမယ့် ငွေ ၃၀ ကျပ်ဆိုတာ ငါ တစ်လ မရှာရပါဘူးကွာဆိုပြီး ကျုပ်ကို စောဒကတက်ချင်နေသေးတာ ...။ အဟုတ် အဟုတ်။

အဲဒီလိုနဲ့ သီတင်းကျွတ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားခဲ့။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲကြီး လွန်မြောက်သွားခဲ့။ နက်ကျောက်ကို ကျုပ်အပါအဝင် ကျုပ်တို့ ဦးစီးဦး ဆောင်ပြုသူတွေအားလုံးက တွေ့ တိုင်း တောင်းပန်၊ တွေ့တိုင်းနားသွင်း ပြီး မင်းသားထန်းရည်မှူးတဲ့အခန်းမှာ မင်းသားကိုတွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် တစ်ခန်း၊ နောက် ရှင်လောင်းလှည့်ပွဲ မှာ ရွှေထီးမိုးပေးသူအဖြစ် တစ်ခန်း

ထည့်ပြီးသုံးလိုက်ရသေးတာ။ အဲဒီလို၊ ရယ်စရာလည်းကောင်းတယ်။ ပထမ မင်းသားထန်းရည်မှူးပြီး သူ့ကို တွဲခေါ်ဖို့ လူရောက်လာတဲ့အခါ ဇာတ် ခုံပေါ်က ထွက်သွားဖို့ပဲ။ အဲဒါ ... မင်းသားလည်း ပြောစရာစကားကုန်၊ သင်ပေးထားသမျှလည်း ပြီးစီးနေတာ ထောင် မင်းသားကိုတွဲဖို့ နက်ကျောက် က မိတ်ကပ်လိမ်းလို့ မပြီးချင်သေး ဘူး။ မှန်ကြည့်လို့ မဝသေးဘူးဆိုတော့ ပြောရမခက်လား။ ရှင်လောင်းကို ရွှေထီးမိုးတဲ့အခန်းမှာလည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ။ လူစုံ တက်စုံရောက်နေကြ ပြီး။ ရွှေ ... ရွှေ ဆိုပြီးလည်း ခုနစ်ခါ လောက် အော်ပြီးပြီး။ ထီးမိုးမယ့်နက် ကျောက် မိတ်ကပ်လိမ်းလို့ မပြီးသေး ဘူး။ အဲဒါသာကြည့်။

လူတစ်ယောက်စီ တစ်ယောက် စီမှာ ဝါသနာတစ်မျိုးစီ ရှိကြတယ်ဆို တာ ကျုပ်လက်ခံပါတယ်။ အဲဒီလို ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်ညွှန်း၊ ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီး နေရာကို

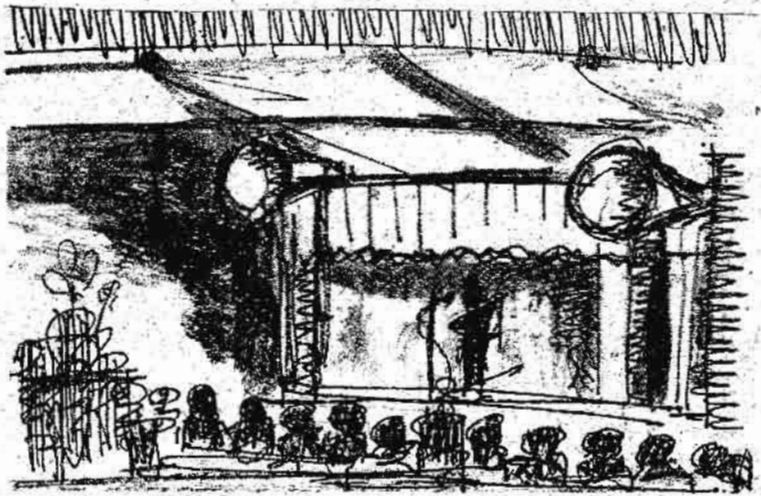
ချုပ်မရခင်ကဆို နက်ကျောက်
အကြောင်း ကျုပ်ဒီလောက်ကြီး ထဲထဲ
ဝင်ဝင်သိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်က
ဆည်း ကျုပ်အလုပ်နဲ့ကျုပ်ဆိုတော့
နက်ကျောက်ကို အကျီကျောပြကြီးနဲ့
ဆိပ်ပေါက်စု ရေထမ်းရောင်းနေတာ။
သူ့ဦးလေးဆိပ်မှာ ခိုကပ်နေရတာ။
အစ်ကောင်ကြက် တစ်မျက်နှာဆိုတာ
လောက်ပဲ သိတာ။ တခြားသိတာ
မဟုတ်သလို လေ့လာနေတာမျိုး
ဆည်း မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီလို သိတင်း
ကျွတ် တန်ဆောင်တိုင်နှစ်ပွဲ ပြီးသွား
တော့မှ နက်ကျောက်ဆိုတာ ဇာတ်ရူး
တစ်ယောက်ပါလား။ မင်းသားရူးတစ်
ယောက်ပါလားဆိုတာ သိရတော့တာ။
ရပါတယ်ကွာ။ မင်းတို့ ငါ့ကို မင်းသား
နေရာမပေးပေမယ့် မင်းတို့ထက်သာ
တဲ့ ဇာတ်ပွဲကြီးမှာ ငါမင်းသားနေရာ
ရအောင်လုပ်ပြမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်နဲ့တွေ့
တိုင်း ခြိမ်းခြောက်သလိုလို၊ အားကျ
မခံသလိုလို ပြောနေစော့တာ။ မခက်
ဘူးလား။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ ညောင်လေးပင်
မြို့ကို မြို့တော်မောင်မောင် ဇာတ်
သဘင်အဖွဲ့ ရောက်လာတယ်။ မြို့ဦး
ဘုရားပွဲအတွက်၊ ငါးညကမယ့်ပွဲဆို
တော့ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ပွဲတစ်မျိုးစီ တစ်
မျိုးစီ သွင်းနေကျဖြစ်ပေမယ့် ဒီနှစ်
တော့ ရွှေမန်းတင်မောင်တို့၊ မြို့တော်
သိန်းအောင်တို့ ပွဲမရတာနဲ့ပဲ အဲဒီမြို့
တော်မောင်မောင် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့
ကို ငှားလိုက်ကြရတာ။ အဲဒီလို ...။

ပွဲက နှစ်ရက်ကြိုတင်ပြီး ရောက်
နေပြီ။ ပွဲဈေးတန်းမှာလည်း ဈေးသည်
တွေ အစုံအစုံရောက်နေပြီ။ နက်

ကျောက်တို့က ပွဲမရောက်ခင်တုန်းက
ပွဲဈေးတန်းထဲ ရေရောင်းပေမယ့် ပွဲ
လည်းရောက်ရော ဈေးတန်းကို ရေ
မပေးတော့ဘူး။ မြို့တော်မောင်မောင်
အဖွဲ့ထဲကိုပဲ ရေမပြတ်ထည့်ပေးနေ
သလို လူပြက်၊ ကားဆွဲ၊ ဆိုင်းဆရာ၊
ပြဇာတ်မင်းသားဆိုတာတွေအားလုံးနဲ့
ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းတော့တာ။ တချို့
အငြိမ့်မင်းသမီးလေးတွေနဲ့ဆို နက်
ကျောက်ကြီးက ဈေးထဲကိုတောင်
ဈေးဝယ်လိုက် သယောင်ယောင်၊
လိုက်ပြသယောင်ယောင်နဲ့ တွဲခုတ်လို့
ရတဲ့အထိကို ရင်းနှီးသွားတော့တာ။

ကိုနက်ကျောက်ကြီး၊ ကိုနက်
ကျောက်ကြီးဆိုပြီး ဇာတ်ထဲကလူတွေ
အားလုံးကလည်း သူဆိုရင် မသိတဲ့လူ
မရှိသလောက်ဖြစ်သွားတော့တာ။ ပြီး
တော့ နက်ကျောက်က သူကိုယ်တိုင်
အဲဒီဇာတ်ပွဲကို ညတိုင်း အခမဲ့ရနေတဲ့
ကြားကနေ ကျုပ်ကို သူတပည့်ဆိုပြီး
နှစ်ညဆက်တိုက် အခမဲ့သွင်းပေးသေး
ကာ။ ကျုပ်ကလည်း ဇာတ်အခမဲ့
ကြည့်ရ မနည်းဘူးဆိုပြီး သူတပည့်မ

လိုက်ရသေးတာ။ အဟုတ် ...။

အဲဒီလိုနဲ့ မြို့တော်မောင်မောင်
ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ ကျုပ်တို့မြို့မှာ ငါး
ရက်ကပြလို့လည်းပြီးကရော ကျုပ်တို့
ဇာတ်လိုက်ကြီး နက်ကျောက်လည်း
အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ဇာတ်
ထဲ လိုက်သွားတော့တာပဲ။

“မင်းက ငါ့ကို မင်းသားနေရာ
မထားချင်ပေမယ့် ငါ့ကို မြို့တော်
မောင်မောင်ဇာတ်ဆရာက မင်းသား
ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ်ကွ။ ဆို
တော့ ငါမင်းသားဖြစ်ပြီဆိုရင် မင်း
လည်း ပွဲအလကားကြည့်ရတာပေါ့

ကွာ။ ကဲ ... ငါသွားမယ်”

အဲဒီလို ကျုပ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး
ကားပေါ်တက်သွား။ ကားကြီးရဲ့
နောက်ဆုံးနေရာက ကြိုးကြီးကို လက်
တစ်ဖက်နဲ့ဆွဲပြီး လက်တစ်ဖက်က
နှုတ်ဆက်သွားတော့တာ။ အဲဒီလို ...။

အဲဒီလိုနဲ့ ရွက်ကျင်ကြွေကျ နွေ
လရာသီ ငါးကြိမ်ဖြတ်သန်း လူနဲ့
မြောက်ခဲ့။ လူ့ဘဝဆိုတာကြီးကိုက
လူတစ်ကိုယ် ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်မျိုးစီ

ရှိပြီးသားမို့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း မွေး
ရပ်မြေနဲ့ ခွဲခွာ။ ဟိုး... ပဲခူးတိုင်းထဲက
ပန်းတောင်းမြို့ဆိုတဲ့ အရပ်ကို ရောက်
ရှိခဲ့။ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ နက်ကျောက်ဆို
တာ မရှိတော့သလို မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက် ဖြစ်နေခဲ့။ နက်ကျောက်
မင်းသားဖြစ်နေပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းက
ကျုပ်ရင်ထဲမှာ မေးစရာမလိုအပ်သလို
ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့ ကြော်ငြာပိုစတာ
တွေကိုလည်း ကျုပ် တစ်ခုတည်းတစ်ရ
ကြည့်စရာမလိုခဲ့။

တစ်ခုသော နွေရာသီ။ ပန်း
တောင်းမြို့ ပေါ်တော်မူဘုရားပွဲ၏
ဒုတိယညမြောက် ကပြရန် 'ခေတ္တရာ
ချိုချိုသိန်း'က ဇာတ်အဖွဲ့သားအချို့
ရောဝတ်ဖြစ်အတွင်း ရေဆင်းချိုးကြ
တဲ့အချိန် ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေအချို့
ထန်းရည်ဖြူတစ်ကျိုက်နဲ့ ရောဝတ်ရဲ့
အလှည့်နေကို ထွေးပိုက်ထုဆစ်နေတဲ့
အချိန်။

“ဟေ့ကောင်... နက်ကျောက်”

ကျုပ်မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ တစ်
သက် မေ့ပျောက်ပျက်ပြယ်မှာ မဟုတ်
တဲ့ နက်ကျောက်ရဲ့ အသားအရေ
ခန္ဓာကိုယ်အဆစ်အချိုး မျက်နှာအကျ
အနုတွေကို သုံးသပ်ပြီး ကုန်းပေါ်ကို

ကလေးတစ်ယောက်ကိုချီပြီး ရေချိုးပြီး
စမိန်းမတစ်ယောက်နဲ့အတူ တက်လာ
တဲ့ နက်ကျောက်ကို ကျုပ်အပိုင်
အမည်နာမတပ်ပြီး စူးစူးရှရှ အော်ခေါ်
လိုက်မိတယ်။

“မင်း ငါတို့ညောင်လေးပင်က
စာရေးဆရာပေါက်စ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ”

ဒီလိုနဲ့ နက်ကျောက်က သူ့
လက်ထဲက ကလေးကို မိန်းမရဲ့လက်
ထဲ ပြောင်းပေးရင်းက သူ့အမျိုးသမီး
ဖြစ်ကြောင်း၊ သူနဲ့အတူ 'ခေတ္တရာ
ချိုချိုသိန်း'အဖွဲ့မှ ယိမ်းသမဖြစ်
ကြောင်း မိတ်ဆက်ပေး။ သူ့မိန်းမက
လည်း သူ့လိုပဲ အသားအရေ မည်း
နက်ညိုမှောင်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခန္ဓာ
ကိုယ်အချိုးလှလှ။ သူတို့လက်ထဲက
ကလေးက ဖွေးဖွေးနုနု၊ ပီဘီချစ်စရာ
အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် လိုလို။

“ဒါက မင်းတို့ကလေးလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်။ ငါ့သား
လေကွာ။ ချစ်စရာမကောင်းဘူးလား”

ကျုပ် သူ့မေးခွန်းကို အဖြေ
မပေးမီမှာပဲ သူက သူ့မိန်းမကို ဇာတ်
ရုံသို့ ပြန်နှင့်ရန်ပြော။ ကျုပ်နဲ့အတူ
ပိုင်းထဲဝင်ကာ ကျုပ်လက်
ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်။ ငါးနှစ်
တာကာလအတွင်း
သူ့ဘဝအဆစ်အချိုး
ကို ပြောပြ။
မြို့တော်မောင်
မောင် ဇာတ်အဖွဲ့
မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး
လွန်မြောက်တဲ့အထိ
နက်ကျောက် ဇာတ်

ခုံပေါ် တက်ခွင့်မရ။ ကြိုးဆွဲ၊ ရေခပ်၊
ထမင်းချက်ဘဝဖြင့်သာ အချိန်တွေ
ကုန်ဆုံး။ အဲဒီနောက် ရေနံချောင်း
မြို့အရောက် ခေတ္တရာချိုချိုသိန်းအဖွဲ့
နှင့်ရင်းနှီးပြီး ဇာတ်ပြောင်းခဲ့။

“ဒီအဖွဲ့မှာကော မင်းသားဖြစ်ပြီ
လား နက်ကျောက်”

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ။ ဒါပေ
မယ့် ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ခွင့်တော့ ရပါ
တယ်။ ဒီညဇာတ်လမ်းမှာ ငါပါတယ်
လေကွာ။ လူဆိုးကြီးမိုးသီး သေနတ်နဲ့
ပစ်သတ်လို့ သေသွားတဲ့အကောင်က
ငါပေါ့ကွ”

နက်ကျောက် ပြောပြနေတာ
တွေကို နားထောင်ပြီး ကျုပ်မိတ်ဆွေ
တွေက နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ရယ်မောကြ
တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ဘာ
ကြောင့်ရယ်ကြတယ်ဆိုတာ နက်
ကျောက် ဂယနဏ သိမှာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ခုရှိတာက နက်ကျောက် ကျုပ်ကို
ပြောပြနေတဲ့ စကားတစ်လျှောက်လုံး
သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းရိပ်
တွေ ပါဝင်ယှက်သန်းနေတယ်ဆိုတာ
ကိုတော့ ကျုပ် မြင်တွေ့နေသလိုပဲ။

“မင်း ညောင်လေးပင် ရောက်
သေးလား နက်ကျောက်”

“မရောက်ပါဘူးကွာ။ မင်းသား
ဖြစ်မှ ညောင်လေးပင်ပြန်မယ် စိတ်ကူး
ထားတာကိုးကွာ။ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်
ချင်ဘူးကွာ”

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ထန်းကျ
ရည်ကို တစ်ဝတစ်မှူးသောက်ပြီး သူ့
ဇာတ်အဖွဲ့ထဲ ကျုပ်တို့ကိုခေါ်သွား။
သူ့မိန်းမနဲ့မိတ်ဆက်၊ ဇာတ်ဆရာနဲ့
မိတ်ဆက်ပေး။ ငါက ဇာတ်ခုံပေါ်
မတက်ရပေမယ့် ငါ့ကို လူဆိုးက

လွန်ဆန်ရဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ ထွက်သွားမှာ သိပ်ကြောက်တာဆိုပြီး ပြော။ အဲဒီနောက် ကျုပ်တို့ ပြန်ခဲ့ကြ။

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်နဲ့နက်ကျောက် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကြပြန်။ စာရေးခြင်းအလုပ်၊ ဝန်ထမ်းအလုပ်နဲ့ ဆိုတော့ ရန်ကုန်မြို့ပြကို ကျုပ် ရံဖန်ရံခါ ရောက်တတ်သလို ပန်းတောင်းမြို့ ကနေ ရွှေတောင်၊ အဲဒီနောက် ကြို့ ပင်ကောက်မြို့ အသီးသီးကို ကျုပ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်း။ ဆယ်မိုးဆယ် နွေဆိုတဲ့ ကာလလျားကြီးကို ဖြတ် သန်းပြီးခဲ့။ အသက် ၃၀ စွန်းခဲ့ပြီး ၄၀ အနားရောက်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အရွယ်ကို ရောက်လာ။ ကျုပ် ဖွေးရပ်မြေ ညောင် လေးပင်မြို့ကို ခေတ္တရောက်ရှိ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း နက် ကျောက်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ”

ရပ်ကွက်ထဲ အလွမ်းပြေလျှောက် သွားရင်း နက်ကျောက်နဲ့ကျုပ် မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံ။ သူက အိမ်လိုက်ခဲ့ပါ ဦးဆိုလို့ ကျုပ် သူ့အိမ်လိုက်သွား။ အိမ်ရောက်တော့ အသက် ၃၀ စွန်းစ အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ ကလေး နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရ။ မိန်းကလေးက ခြောက်လသာသာ ကိုယ်ဝန်ကို လွယ် ဦးထား။ ဟိုးတုန်းက ကျုပ်နဲ့ နက် ကျောက် ပန်းတောင်းမှာတွေ့တုန်းက နီနီမ မဟုတ်တော့တာကတော့ သေ ချာနေ။

“ဒါက ငါ့မိန်းမပဲကွ။ နောက် နီနီမဆိုပါတော့ကွ။ ငါကလည်း သူ့ ခုနောက်ယောက်ျားပဲကွ။ ကလေး နှစ်ယောက်က သူ့ပထမယောက်ျားနဲ့ ဆွေ ကလေးနှစ်ယောက်လေကွ။ ပြီး

တော့ သူ့ဗိုက်ကလည်း သူ့နောက် ယောက်ျားနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပဲကွ။ ငါနဲ့ ရတာမဟုတ်ဘူး။ အခုအချိန်က ဇာတ် နားတဲ့ရာသီလေကွ။ အလုပ်မရှိဘူး ဆိုတော့ ညောင်လေးပင်ပြန်ပြီး ရရာ အလုပ်ကို လုပ်မယ်စိတ်ကူးနဲ့ ထွက် လာခဲ့ကြတာ။ မိုးကုန်ရင်တော့ ပြန်မှာ ပေါ့ သူငယ်ချင်း။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ဘယ်ဇာတ်ထဲလိုက်ရမလဲဆိုတာတော့ ငါစဉ်းစားမရသေးဘူး ဟေ့ကောင်”

သူက ကျုပ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြ။ ပန်းတောင်းတုန်းက မိန်းမ အကြောင်း ကျုပ်က တိုးတိုးတိတ် တိတ် မေးကြည့်တော့ သူ့မိန်းမတော့ သူ့မိန်းမဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် .. ကလေးက သူ့ကလေးမဟုတ်ကြောင်း၊ စင်စစ် သူက ကယ်တင်ရှင်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ကြောင်း ရယ်ရယ်မောမောပြောပြ။

“ဒါနဲ့ မင်း အခုတာလုပ်နေလဲ နက်ကျောက်”

“ငါ ကားစပယ်ရာလုပ်နေတယ် ကွ။ ဒီမိန်းမရဲ့ဦးလေးက ကားပိုင်ရှိ တယ်လေကွ။ ဆိုတော့ သူ့တူမမျက် နှာ၊ ငါ့မျက်နှာကြည့်ပြီး အလုပ်ခန့် ထားတာ”

“ကောင်းပါတယ်”

အဲဒီနောက် သူက မိုးကုန်ရင် တော့ သင့်ရာဇာတ်အဖွဲ့ထဲ ထပ်လိုက် ရဦးမည်အကြောင်း၊ အနှစ် ၂၀ လုံး လုံး ဇာတ်အဖွဲ့နှင့်သာ ကျင်လည်နေပြီ မို့ ဇာတ်ရည်လည်းဝနေပြီဟု သူ့ကိုယ် သူ ဆုံးဖြတ်မိကြောင်း ကျုပ်ကိုပြောပြ။ ကျုပ်က ဇာတ်ခံပေါ်တက်ရပြီလား၊ မင်းသားဖြစ်ပြီလားဆိုတော့ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ တစ်ခန်းနှစ်ခန်း တက်ရ တဲ့အကြောင်း၊ မင်းသားဖြစ်ဖို့ ကြိုးစား

ရဦးမယ့်အကြောင်း ဆက်လက်ပြောဆို။ စာဖတ်သူများခင်ဗျား ...

ဒီလောက်ဆို ကျုပ်တင်ပြခဲ့တဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ နက်ကျောက်ရဲ့ ဖြစ်ရပ် မှန်ဇာတ်လမ်းကို မိတ်ဆွေတို့သဘော ပေါက်လောက်ပါပြီ။ ဆိုတော့ ကျုပ် ပထမပိုင်းမှာ လောကမှာ အကြောင်း အကျိုး အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားသိ တတ်သူကို လူလို့ခေါ်ပြီး လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ စုဝေး။ အာရုံ ခြောက်ပါး တပ်မက်သူကို လူမိုက်လို့ သတ်မှတ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါ တယ်။ ဆိုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ နက် ကျောက်ကို လူလို့ခေါ်ရမလား၊ လူ မိုက်လို့ သတ်မှတ်ပေးရမလားဆိုတာ အဖြေပေးကြပါ ခင်ဗျား။

နက်ကျောက်နဲ့ကျုပ် မတွေ့တာ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ်စွန်းခဲ့ပါပြီ။ ကျုပ် လည်း အသက် ၅၀ ဆိုတဲ့အရွယ်ကို ဖြတ်သန်း လွန်မြောက်ပြီးပြီဆိုတော့ နက်ကျောက်လည်း ကျုပ်လိုပဲ ၅၀ ကျော်ပြီပေါ့။ နက်ကျောက်တစ် ယောက် မင်းသားဖြစ်မဖြစ်၊ သို့မဟုတ် ကျုပ်နဲ့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တုန်းက မိန်းမနဲ့ပဲ ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကိုလည်း ကျုပ် မတွေးတတ်တော့ပါ။ မိတ်ဆွေ ကရော နက်ကျောက် မင်းသားဖြစ်ပြီ လို့ သတ်မှတ်ပါသလား။ အဲဒီမိန်းမနဲ့ပါ ပဲလို့ ထင်ပါသလား။ ကဲ ... ဖြေ။

ဝန်ခံချက် ။ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပြောပြသော ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ရင်ငြိမ်းချမ်း

အကောင်ကြီးကြီးတော့ ဖန်ဆင်းလို့ မရဘူး။ ကြက်စုတ်တို့၊ တောပင့်ကူ တို့လို မြွေပါတို့လို အရွယ်အစားမျိုး လောက်ပဲ ဖန်ဆင်းနိုင်တယ်လို့ ကြား ဖူးတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ခုပြောနေတဲ့ မှင်စာက တန်ခိုးကြီးကြီးမရတဲ့ တန်ခိုး သေးသေးသာရတဲ့ စိတ္တကောင်ပေါ့”

“အဲဒီလိုပဲ ဆိုရမယ်နဲ့ တူပါ တယ်ဗျား။ နောက်တစ်ခု ကြားဖူးတာ က အဲဒီမှင်စာကောင်ဟာ လူတွေကို ကူညီပေးတတ်သလို အစအနောက် လည်း အင်မတန်သန်တယ်လို့ ပြော တယ်ဗျာ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားမှင်စာက လူ့ရွှင်တော်သေလို့ ဝင်စားတယ်နဲ့တူ တယ်”

“ဒါတော့ ကျွပ်လည်း သေသေ ချာချာတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ”

“မပြောတတ်ရင်လည်း နေ တော့။ ကျွပ်ကို ရေးခိုင်းမယ်ဆိုတဲ့ မှင်စာအကြောင်းကို ဆက်ပြောစမ်းပါ ဦး”ဟု ကျွန်တော်က စကားကို ဆက် ပြောနိုင်အောင် စပေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားရေးရမယ့် မှင်စာ အကြောင်းက ကျွပ်ပြောတာထက် ပို ပြီး လက်တွေ့ကျတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ် တိုင် အဲဒီအရပ်ကိုသွားပြီး ကိုယ်တိုင် လေ့လာ ကိုယ်တိုင်ရေးရမှာဗျာ”ဟု ဗေဒင်ဆရာက ဆိုလေ၏။

“ကျွပ်က ခင်ဗျားပြောတဲ့နေ ရာမှမှသိတာ။ ခင်ဗျားလိုက်ပြမှာလား”

“ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စလေး တွေရှိနေလို့ ခင်ဗျားကို လိုက်မပြနိုင် ဘူးဗျား။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ လမ်းညွှန်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား သွားပြီး လေ့လာ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံတော့ ကိုယ် တွေ့ဇာတ်လမ်းစဉ်ပြီး ရေးချလိုက်

ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော် စဉ်းစားသွားလေ ၏။ ဗေဒင်ဆရာမှာလည်း ပြောပြီး မောသွားသကဲ့သို့ ဆေးလိပ်ထုတ်၍ မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်၍ နေလေ၏။

“ကျွပ်က အဲဒီ ခင်ဗျားပြော တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေပြီး လေ့လာရမှာလဲ”

ဟု ကျွန်တော် က ပြန်၍မေး လိုက်ရာ ၎င်းက ...

“မှင်စာနဲ့ မတွေ့မချင်းပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ကျွပ်ကလည်း ထူးထူးဆန်း ဆန်းဆိုရင် အင်မတန် လေ့လာချင် တဲ့ ကောင်ဗျား။ ခင်ဗျားပြောတာနဲ့ပဲ ကျွပ်စိတ်ဝင်စားလာပြီဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းက -

“ဒါဆို လုပ်လိုက်လေ”

ဟု ဆို၍ စကားကို ဆက်၍ဆို လေ၏။

“ကျွပ် ခင်ဗျားကို သတိပေးဖို့ ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ မှင်စာက နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိ တယ် ကိုမျိုးဇော်အောင်။ မှင်စာတစ် မျိုးက အခါ။ အချဉ်၊ အစပ် အရသာ ကိုကြိုက်တဲ့ မှင်စာနဲ့၊ အချို့ အဆိပ်၊ နို့ကိုကြိုက်တဲ့ မှင်စာရယ်လို့ နှစ်မျိုးရှိ တယ်ဗျား။ အခါ။ အချဉ်၊ အစပ်ကို ကြိုက်တဲ့ မှင်စာနဲ့တွေ့ရင်တော့ ... မချောင်ဘူးနော် ကိုမျိုးဇော်အောင်”

“ဘယ်လို မချောင်တာလည်း ဗေဒင်ဆရာကြီးရဲ့”

“အဲဒီ အခါ။ အချဉ်ကြိုက်တဲ့ မှင်စာက အနက်ရောင်အဆင်းရှိတဲ့ မှင်စာဗျား။ သူက စိတ္တဆိုးဗျား။ လူကို လည်း ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့် တတ်သလို အန္တရာယ်လည်း အမျိုးမျိုး

ပေးတတ်တယ်”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ။ နောက် အချို့အဆိပ် နို့ကြိုက်တဲ့ မှင်စာကျ တော့ကောဗျာ”

ဟု ကျွန်တော်က မေးလိုက်ရာ ဗေဒင်ဆရာက -

“အဲဒီမှင်စာကတော့ အဖြူ ရောင်ဟေ့။ အရမ်းအစအနောက်သန် တယ်။ လူကိုတော့ အန္တရာယ်မပေး တတ်ဘူး။ အကူအညီလိုရင် အကူ အညီပေးတတ်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန် တော်က ...

“ခင်ဗျားက စောစောက ပြော တော့ မှင်စာအကြောင်း မသိသလို လို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အခုတော့လည်း မှင် စာအကြောင်း ပြောနေလိုက်တာ။ ဆွေမျိုးဉာဏ်ကကျနေတာပဲ။ တော် တော့ကို သိနေပါလားဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းဗေဒင် ဆရာ အောင်ဇမ္ဗူသည် “ဟက်” ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီးလျှင် ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွပ်ကလည်း ကျွပ်အဘိုးပြောပြလို့ မှတ်သားထား တာဗျာ။ တကယ်သိလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွပ်က ဗေဒင်ဆရာ သာ လုပ်စားနေတာ။ တစ္ဆေသရဲဆို အရမ်းကြောက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် သည် သဘောကျလျက် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေတော့သတည်း။

* * *

ဗေဒင်ဆရာ အောင်ဇမ္ဗူနှင့် အထက်ပါအတိုင်း တွေ့ဆုံပြောဆိုခဲ့ ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ရင်း ပြောခဲ့သော ဝါးတောအစပ် မြေခင်း လေးရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေ၏။

အချိန်မှာ ဝိညာဉ်ဖြူချိန်ဟု ခေါ်သော
နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော် ဝါးတောအစပ်သို့
ရောက်သည်နှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း
တစ်တောင်ခန့်ရှိသော ကြောင်ဖြူ
လေးတစ်ကောင်သည် ကျွန်တော်၏
ခြေအစုံကို ပုတ်တိုက်လှည့်ပတ်ပြီး ဝါး
ရုံတောအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ပျောက်
ကွယ်သွားလေ၏။

“ဟ ... ဘာကောင်လဲကွ။
ဒီကြောင်က မေဒင်ဆရာပြောတဲ့ မှင်
စာဆိုတဲ့ကောင်များလား၊ မသိဘူး”

ဟု ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ခေ
ရွတ်လိုက်မိသည်။ မကြာမီ အဖြူ
ရောင်ကြောင်သည် ဝါးရုံတောအတွင်း
က ပြန်၍ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်
တော်၏ ခြေနှစ်ချောင်းကြားတွင် ဟို
ဘက်သည်ဘက် လှည့်ပတ်ပြေးဆော့
နေသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ လှည့်
ပတ်နေသော ကြောင်နှင့် ခလုတ်
တိုက်မိမလိမ့်ဖြစ်ပြီး လဲကျတော့မလို
ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟ ... ဟ ... ဟာ၊ ဒီ
ကြောင် ဘာကြောင်လဲကွ”

ကျွန်တော် စိတ်မချည်တော့
သဖြင့် ကြောင်ကို ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်
ရာ ‘ပုန်း’ခနဲပြည်ပြီး ဝါးရုံတောတွင်း
သို့ လွင့်စဉ်သွားလေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား
ဟား ... မင်းက တော်တော်စိတ်တို
တတ်တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါက ချစ်လို့စတာ။
ငါက ကြောင်အစစ်မဟုတ်ဘူးကွ။
မှင်စာ ... မှင်စာ”

ဟု ဝါးရုံတောအတွင်းမှ ရယ်
မောသံနှင့် စကားပြောသံများ
ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အနည်း
ငယ်ဖြုန်၍သွားလေ၏။ အတန်ကြာ
စကားသံများ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်

သွားပြီးနောက် တစ်ဖန်စကားသံများ
ပေါ်ထွက်လာပြန်လေ၏။

“ငါ ဝါးရုံတောနန်းတော်ထဲမှာ
နေနေရတာ။ ကြာလည်းကြာပြီ။ ပျင်း
လည်းပျင်းတယ်။ မင်းရောက်လာလို့
ငါ အရမ်းပျော်တယ်ကွာ။ ငါတို့ ဆက်
ဆော့ကြမယ်။ ဆော့လို့ပြီးရင် မင်းလို
ချင်တာ ငါ့ဆီမှာတောင်း ငါပေးမယ်”

ဟု ဆိုလာသဖြင့် ကျွန်တော်က
လည်း ...

“တကယ်ပေးမယ်ဆိုရင် တော့
ဆော့မယ်ဗျာ”ဟု ပြောလိုက်ရာ ...

“စိတ်ချ ပေးမယ်”

ဟု ဆိုကာ ဝါးရုံတောထဲက
တစ်တောင်ခန့်ရှည်သော အဖြူရောင်
ကြိုးတစ်ချောင်း ‘ဝှစ်’ခနဲ လေတိုက်
သလို လွင့်စဉ်၍ ကျွန်တော်၏ကိုယ်ကို
တစ်ပတ်လှည့်လည်၍ မထင်မှတ်ဘဲ
ကျွန်တော်၏လည်ပင်းကို လာရောက်
ရစ်ပတ်တော့လေ၏။ ရုတ်တရက်
ကျွန်တော်လည်း ထိတ်လန့်၍သွား
ကာ ကြိုးကို ဖြေထုတ်လေ၏။ ကြိုးမှာ
ရုတ်တရက် ဖြေ၍မရဘဲ ခိုင်မြဲစွာ
ရစ်ပတ်လျက်ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်
တော့်မှာ ဖြေထုတ်ရန် ကြိုးစားလေ
ကြိုးက ရစ်ပတ်လေလေ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ မောပန်း၍
ဖော့ချွေးများပင် ထွက်လာလေ၏။
တစ်ချက် တစ်ချက် အသက်ရှူကျပ်
ချင်သလို ဖြစ်လာ၍ ကြိုးစက်ရှာ၍
အတင်းဖြေပစ်လိုက်ရာ ကြိုးစမှာ
လည်း လည်ပင်းမှ ဖြေထွက်သွားပြီး
လျှင် လက်ကို ပြန်၍ရစ်ပတ်နေပြန်
လေ၏။

ကျွန်တော်နှင့် ရစ်ပတ်နေသော
ထိကြိုးတို့သည် တော်ရုံနှင့် မပြတ်ဘဲ
ကြိုးစမှာ လျှော့လိုက်၊ တင်းလိုက်
လှုပ်ရှား၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်

လည်း ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ကြိုးစကို
ပါးစပ်ဖြင့်ကိုက်ဖြတ်ရန် ငုံ့လိုက်ရာ
ကြိုးသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ပြတ်
ထွက်၍သွားကာ ဝါးရုံပင်များကြားသို့
လွန်ကန် လွင့်စဉ် ဝင်ရောက်ပျောက်
ကွယ်သွားလေတော့၏။ တစ်ခဏမျှ
ကြာသော် ဝါးရုံပင်များကြားက အသံ
ဩဩတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“မင်းက တော်တော်ညစ်ပတ်
တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါက တံတွေးတို့၊ နှပ်
တို့ကို အရမ်းရုံတာကွ။ ကြောက်
လည်းကြောက်တယ်။ တော်ပါပြီကွာ
မင်းနဲ့ဆော့ရတာ မော့ပြီ။ မင်းလည်း
ချွေးတွေပြန်နေပြီ။ ဒီတော့ မင်းလည်း
နားလိုက်တော့၊ ငါလည်းနားမယ်။
မဆော့တော့ဘူး။ ဒီတော့ ငါ့ကတိ
အတိုင်း မင်းလိုချင်တာ တောင်းတော့
ငါပေးမယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း
ဘာတောင်းရမှန်းမသိဘဲ မောမော
ပန်းပန်းဖြင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ...

“ဓာတ်ဘူး လိုချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

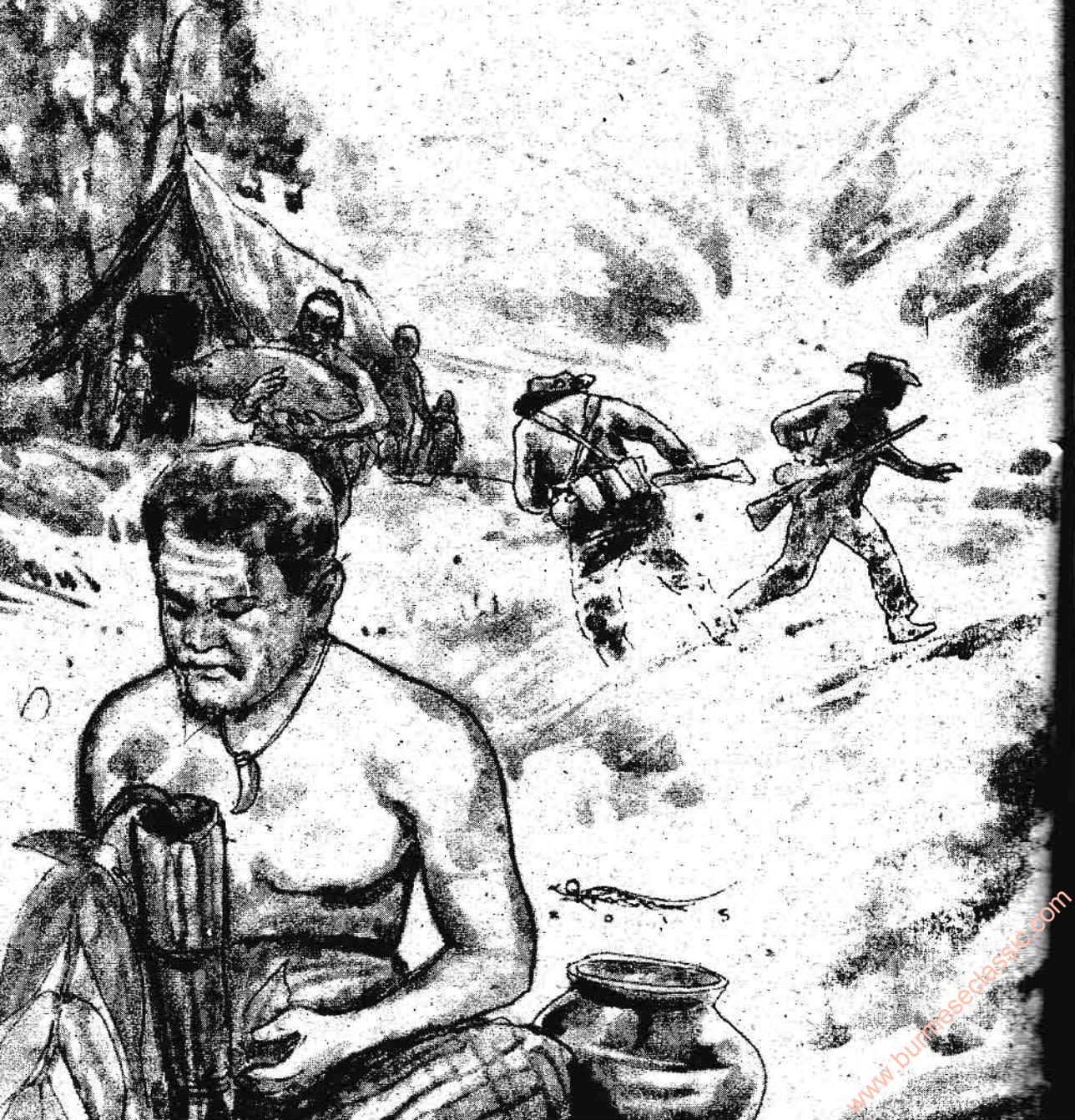
“ရမယ်၊ မင်းပြန်တော့၊ မင်း
အိပ်တဲ့ ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ
ဓာတ်ဘူးသစ် ရောက်နေပြီ။ ကဲ ...
မင်းသွားတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်
လည်း ဓာတ်ခနဲ အိပ်ရာမှလန့်၍ နိုး
ထသွားလေ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလို ခံစား
မိနေလေ၏။ ကျွန်တော်၏ ခုတင်
ဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှာတော့ ဓာတ်ဘူး၊
အသစ်လေးတစ်လုံး ရောက်ရှိနေ
သည်မှာ တကယ်ကို အံ့ဩစရာ
ကောင်းနေပေတော့သတည်း။

ဒါရိုက်တာမျိုးစော်ဘွင်

ဂေဟိန်

မသေသေးနှင့် နတ်လေးများ

မသေဆေးနှင့် လူပုလေးများ

အောင်ခင်(မြောင်းမြ)

ယမ်းငွေများကြား အပြန်အလှန် ပစ်ခတ်နေကြသောအသံများ တစ်တောလုံး၊ တစ်တောင်လုံး၊ ဟိန်းဟိန်း ထနေသလို၊ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းနေသော ပဲခူးရိုးမကြီးမှာ ယမ်းငွေများဖုံးလွှမ်းကာ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ညည်းတွားသံများကလီည်း စိမ်းစိုနေသော တောတွင်ခိုမှီးနေကြသော ကျေးငှက်သံများ အစား သေနတ်သံများက လွှမ်းမိုးနေပေသည်။ အချိန်ကား ပဲခူးရိုးမတစ်ခွင် ဗကပတို့ ကြီးစိုးနေချိန်တွင် တပ်မတော်စစ်ကြောင်းနှင့် ဗကပတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံ၍ အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်သံများက မကြာခဏ ပဲခူးရိုးမတစ်ကြော ကြွေနေရသည်မှာ ၁၉၆၄-၆၅ ခုနှစ်အချိန်ကပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာတပ်မတော်မှ တပ်သားလှဦးအပါအဝင် တပ်မတော်သားများနှင့်ဗကပတို့ အပြန်အလှန် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေချိန်မှာ ညနေစောင်းအချိန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ တပ်သားလှဦးက သူတပ်ဖွဲ့သို့ လှမ်းသတိပေးရင်း ပြောကြားလိုက်သည်မှာ -

“ရဲဘော်တို့... ရန်သူက တို့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေတယ်။ ကြွကြွခံပြီး ခုခံကာကွယ်ထားကြ။ မကြာခင်တို့စစ်ကူရောက်လာမှာ”

ဟု သတိပေးလိုက်ရင်း မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ ကျလာသော ကျည်ဆံများကိုရှောင်ရှားရင်း လက်မှသေနတ်

ကို ကိုင်ထားလျက် ခံပစ်ပစ်နေရပါသည်။ တပ်သားလှဦးအနားသို့ ကိုယ်ကိုလိုမ့်ချရင်း တိုးကပ်လာသော ရဲဘော်သက်ထူးက တပ်သားလှဦးကို အလျင်စလို ပြောချလိုက်သည်မှာ -

“အခြေအနေက သိပ်မကောင်းဘူးကိုလှဦး။ ဆုတ်ပစ်ပစ်ပါ။ ဗိုလ်ကြီးမြင့်နိုင်လည်း ဒဏ်ရာရထားတယ်”

ဟုပြောရင်း ရဲဘော်သက်ထူးက မြေကြီးမှာ သူခန္ဓာကိုယ်ကို ပြားပြားတပ်ကာထားလိုက်ပါသည်။ တခိုင်းခိုင်းနဲ့ သေနတ်သံများ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲပစ်ခတ်လိုက်သည်မှာ ရဲဘော်လှဦးနှင့် သက်ထူးတို့နှစ်ယောက်ကြား တဖောက်ဖောက်နှင့် တရစ်ကျလာသလို ရဲဘော်သက်ထူးက ထိုကျည်ဆံများအကျ တန့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲဘော်လှဦး၏လက်ကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ရင်း အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လိုမ့်လိုက်ရာ၊ သက်ထူးတွဲခေါ်လာသော လှဦးပါလိမ့်ပါလာကာ အရှိန်နှင့် နှစ်ယောက်သား လျှိုကြီးအတွင်း လုံးထွေးကာ နက်ရှိုင်းလှသော လျှိုကြီးအတွင်း တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဘယ်နှပတ်၊ ဘယ်နှလိမ့် လိမ့်သွားသည်မှာ မရေတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင်။ ထို့ပြင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၏ ရိုက်ခတ်ဒဏ်၊ ဆူးငြောင့်များ ခြစ်မိဒဏ်များဖြင့် နှစ်ယောက်သား သတိလစ်သွား

သည်မှာ ဘယ်မျှကြာသွားသည်ကို မသိရတော့ပါ။

ရဲဘော်လှဦးနှင့် သက်ထူးတို့နှစ်ယောက် မည်မျှကြာကြာ မေ့နေသည်မသိရ။ သူတို့မျက်စိကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးရွက်များအပြည့် ကျပ်စည်းထားပြီး ခန္ဓာကိုယ်မှာ သစ်တော်၏အေးမြသော ဒဏ်ကို သိပ်မခံစားရပေ။ ၎င်းတို့အနီးရှိ ထင်းမီးဖို၏ အနွေးတတ်များက ညကာလ၏ အေးမြသောဒဏ်ကို ခုခံထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် သူတို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးရွက်များဖြင့် ကျပ်စည်းထားမှုကလည်း သူတို့အတွက် အအေးဒဏ်ကို သက်သာစေပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့၏ မရေတွက်နိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲလို့ နေပါတော့သည်။

သူတို့သည် အနီးအနားကို မျက်စိဝှေ့ယမ်းကြည့်မိရာတွင် မီးဖိုလေးများ ဟိုတစ်ဖု၊ ဒီတစ်ဖုနှင့်ရှိနေပြီး မီးဖိုလေးများအနီးတွင် လူအများဝိုင်းထိုင်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ရန်သူလား၊ မိတ်ဆွေလားမသိ၊ ရီပေပီနိုးမောနေသော မျက်လုံးများ ပို၍ပြူး

ကျယ်လာပြီး ဗကပတွေလားဟု စိတ်ထဲ ဗလောင်ဆူးပြီး ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အထင်နှင့်အမြင် လွဲခဲ့ပါတယ်။ ဝိုင်းကြည့်နေသော လူတစ်စုမှာ အရပ်ပုပုနှင့်လူများ ဖြစ်နေပြီး ယောက်ျားများမှာ အပေါ်ဝိုင်း ဗလာကျင်ထားပြီး ခါးတွင် တိရစ္ဆာန်သားရေများကို ပတ်ထားကြပါသည်။ အမျိုးသမီးပုလေးများမှာ ထဘီရင်လျားနှင့် သားငါးများမီးဖိုတွင် မီးကင်ခြင်းဖြင့် စားသောက်စရာများနှင့် အခြားစားဖွယ်သီးနှံများကိုပါ လှီးဖြတ်နေကြပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဆီမှာ ရောက်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အနီးတွင် မုတ်ဆိတ်ဖြူနှင့် အဘိုးအို လူပုလေး ရှိနေပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်က သူ့အနီးမှာရှိနေတဲ့ ဘယ်လိုသစ်မြစ်တွေနဲ့ ဖော်စပ်ထားမှန်မသိရတဲ့ ညိုညိုအရောင်ရှိ ဆေးရည်များကို အုန်းမှုတ်ခွက်နှစ်လုံးနှင့် ဆေးရည်ထည့်ထားသော အိုးတွင်း နှစ်ခပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ပြပြီး အုန်းမှုတ်ခွက်မှ ဆေးရည်များကို သောက်ခိုင်းပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကို သူတို့ကကယ်ထားပြီး ဆေးကုသပေးနေတာကို သိလိုက်ရပါသည်။ လူပုလေးများမှာ စကားပြောသံမကြားရ၊ လက်ဟန်ခြေဟန်ပြနေကြခြင်းတို့က သူတို့ရဲ့သင်္ကေတစကားပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်းချင်းမှာ နားလည်နေကြသလို ကျွန်တော်တို့တောင် နားလည်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး သူတို့ကမ်းပေးလာသော ဆေးရည်များကို ကြိတ်မှိတ်သောက်ချလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ဝမ်းထဲကို ဆေးရည်တွေဝင်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဖိန်းဖိန်းရိုန်းရိုန်း ဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စဖြစ်ချိန်မှစ၍ အခုလို သတိရလာချိန်အထိ ဘာမှမစားရသဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများကအတိုင်း ထက်အလွန်ခံစားလာရပါသည်။ ထိုအခြေအနေကို သိထားပြီးဖြစ်နေသော လူပုလေးများသည် အစားအသောက်များကို ဖက်ရွက်ကြီးတစ်ခုပေါ် ချကျွေးလေရာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အငမ်းမရစားလိုက်ကြသည်မှာ အစာနှင့်သလို ဖြစ်သွားချိန်မှာ အခြေအနေကို သိနေပြီဖြစ်သော လူပုလေးများက အုန်းမှုတ်ခွက်များဖြင့် ရေများခပ်ယူလာပြီး တိုက်ကြလေသည်။

ထိုသို့စားရင်း၊ သောက်ရင်းဖြင့် ရဲဘော်လူဦးက အစားအစာများကို လက်စသတ်ရင်း -

“သက်ထူးရေ ... ငါတို့နှစ်ယောက် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ပဲ တို့တစ်တွေအသက်ရှင်ရပ်တည်နေသရွေ့ လူပုလေးတွေရဲ့ ကျေးဇူးတရားကို မမေ့နဲ့ကွ”

ဟုပြောရင်း အုန်းမှုတ်ခွက်ထဲမှ ရေများကိုလည်း တဂွပ်ဂွပ်နှင့် သောက်ချလိုက်ပါသည်။ လူပုလေးအုပ်စုကလည်း ကျွန်တော်တို့ စားသောက်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျနှစ်ခြိုက် ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။

ခဏအကြာတွင် အဘိုးအိုလူပုလေးက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သူလူ

ပုလေးများကို ပြလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့နားသို့ ဝိုင်းအုံလာကြပြီး ဖေးမတဲ့ထူပေးကာ တဲလွတ်တစ်လုံးရှိရာသို့ ကျွန်တော်တို့ကို တွဲခေါ်သွားခဲ့ပြီး နေရာချထားပေးလိုက်ကြပါသည်။

ထိုသို့ နေရာချထားပေးရာ တဲအတွင်း မြက်ဖြင့်ရက်လုပ်ထားသော ဖျာပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည့် စစ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီ၊ ကျောပိုးအိတ်၊ သေနတ်၊ ခါးပတ်၊ ဘေးမြှောင်များကို စုပုံချထားပေးသည်ကို တွေ့ရ၍ မိမိတို့ပစ္စည်းများကိုပါ သိမ်းဆည်းထားပေးသဖြင့် ထပ်ပြီး ကျေးဇူးတင်မိလိုက်ရပေသည် ...။

ကိုသက်ထူးက ထိုပစ္စည်းများကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းသီးစွာဖြင့် -

“ကိုလူဦးရေ၊ ကျုပ်တို့အပေါ် သူတို့က တကယ်မိတ်ဆွေလို ယုံကြည်ကြောင်းသက်သေပြနေတာပဲဗျ”

ဟု ပြောရင်း မြက်ဖျာပေါ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လဲလျောင်း၍ ဝမ်းမိုက်များလည်း ပြည့်နေကြပြီမို့ အင်အားပြည့်ရန် အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြပါသည်။

◆◆◆

“ဒုံ .. တုံ .. တုံ .. တုံ ... တုံ”ဟူသော အသံများကြားရသည်။ ထိုအသံများသည် သစ်တုံးအခေါင်းတုံးကို သစ်သားအနှစ်တုံးနှင့် ခေါက်နေသောအသံများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေမှုကို လှမ်း နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ကိုလူဦးနှင့် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်မိပါသည်။ ကိုလူဦးက

“သက်ထူး ... အသံတွေကြားတယ် တဲပြင်ကိုထွက်ကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောသဖြင့် အပြင်သို့ နှစ်

ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။
ကိုလှည့်က -

“သက်ထူး...ဟိုမှာကြည့်စမ်း။
လူပုလေးတစ်ယောက် သွေးအလူးလူး
နဲ့ ထမ်းစင်ပေါ်မှာ ပါလာပါလား။
ဘယ်လိုကြောင့် ဒဏ်ရာတွေ ရလာ
လဲမသိဘူး။ ဒဏ်ရာက သေနိုင်
လောက်တယ်ကွ”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီလောက်ဒဏ်ရာ
ကြီးကြီးမားမားဖြစ်နေတာ ဒီလိုတော
တောင်ထဲမှာ ခွဲစိတ်ကုသစရာ ဆေး
ကိရိယာတွေမှမရှိတာ သေဖို့ပဲရှိတာ
ပေါ့ကွာ”

ဟုပြောရင်း မျက်စိတစ်ဆုံး
ကြည့်နေကြပါသည်။ မကြာပါ။ အဘိုး
အိုနေတဲ့ တဲရေမှာချထားပေးလိုက်ပါ
သည်။ အဘိုးအိုလူပုလေးသည် ဒဏ်
ရာရထားသော လူပုလေးပေါ်သို့ ရေ
များလောင်းချဆေးကြောပေးပြီး သွေး
များစင်ကြယ်သလောက် ဖြစ်သွားချိန်
တွင် သူယူလာတဲ့ဆေးရည်အိုးထဲမှ
ဆေးရည်များပက်ဖျန်းပြီး ဒဏ်ရာရလူ
ပုလေးကို ဆေးရည်များတိုက်ကျွေး
လိုက်ကာ ဝမ်းဗိုက်တွင်ဟက်တက်ဖြစ်
နေသောအရေခွံများကို ပြန်စေ့ပေး
ရင်း ဆေးရွက်များကပ်ပေး၍ သေ
ငယ်စောဖြစ်နေသော လူပုလေးကို
ဝိုင်းမပြီး တဲအတွင်း သယ်ယူလိုက်
ကြပါတော့သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့်
မရှေးမနှောင်းခင်မှာပဲ တောဝက်သေ
ကြီးကို ဆွဲယူလာ ကြသည်ကိုကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ဒဏ်ရာရသောလူပုလေးမှာ ဝက်ပက်
ခံလိုက်ရကြောင်း သဘောပေါက်
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်
ယောက်မှာ ကောင်းကောင်းကျန်းမာ
လာမှ မရှိသေး၍ ထိုလူပုလေးအဖြစ်

ကိုကြည့်ရင်း ရှင်မလာနိုင်တော့ဘူးလို့
ဘဲ ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်ခန့်အကြာ
လူပုလေးများ အမဲလိုက်ထွက်သွားကြ
သည်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
တွေ့လိုက်ကြရပါသည်။ ထိုအထဲတွင်
ဒဏ်ရာရ၍ သေလုမျောပါး ဖြစ်ခဲ့
သော လူပုလေးလည်း ပုကွပုကွနဲ့
လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပေ
သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်လုံး
မှာ ဒဏ်ရာတွေ လုံးဝမပျောက်သေး
၍ လူပုလေးများ ကျွေးသောအစာ
များကို စားသောက်အသက်ရှင်နေရ
ပြီး လူပုလေးများကို ဘာမှမကူညီ
နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရပါသည်။

လူပုလေးများသည် တောတွင်း
မှ ဒဏ်ရာများ သေလုမျောပါးရလာ
သော်လည်း မသေမပျောက်၊ လူပု
လေးဦးရေလည်း လျော့မသွားဘဲ သူ
တို့ဘဝမှာ သေလမ်းမရှိသလောက်
ထူးခြားနေမှုများ ရှိနေသည်ကို လေ
လာတွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

လူပုလေးများမှာ အရေးအတွက်
လူ ၂၀ ခန့်သာရှိပေမည်။ အမျိုးသမီး
က ငါးယောက်ခန့်ရှိပြီ။ အမျိုးသား
များသည် အမဲလိုက်အလုပ်ကို လုပ်
နေကြသော်လည်း အဘိုးအို လူပု
လေးတစ်ဦးသာ အမဲမလိုက်ဘဲ ဆေး
ကုသမှုကို ပြုလုပ်ပေးနေသည်။ မိန်း
ကလေးငါးယောက်မှာ စားဖွယ်ကိစ္စ
များသာ ဆောင်ရွက်နေရပြီး အိမ်
ထောင်ကျ၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခြင်းမရှိ၊
အဖျားအနာ အသေအပျောက်မရှိ
ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် အသက်ရှင်ရပ်
တည်နေကြပါသည်။

◆◆◆

ရက်ပေါင်း ၂၀ ခန့်ကြာလာ
သောအခါ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးမှာ
အတော်ကျန်းမာလာပြီး လူပုလေးတဲ
များ ပြုပြင်သောအခါ ကျွန်တော်တို့
က ဝိုင်းကူလုပ်ပေးကြသည်။ တော
တွင်းမှ သားကောင်များရလာသော
အခါ ဝိုင်းကူဆောင်ရွက်ပေးကြသဖြင့်
လူပုလေးများက ကျေးဇူးတင်သော
အကြည့်များဖြင့် ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး ဖျော်
ရွှင်ကြည့်နူးနေကြပါသည်။ ကိုလှည့်
က -

“သက်ထူး။ တို့လည်းအတော်
ကျန်းမာလာပြီကွ။ မိခင်တစ်ကို ပြန်
သွားဖို့ အချိန်တန်ပြီလေ။ လူပုလေး
တွေ ကျေးဇူးကိုတော့ တို့ဘယ်တော့
မှ မမေ့နိုင်ပါဘူးကွာ။ သူတို့ခေါင်း
ဆောင် အဘိုးအိုကိုပြောပြီး နှုတ်
ဆက်ကြရအောင်”

ဟု ပြောကြားလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ် ကိုလှည့်။ နက်ဖြန်
လောက်ကျရင် သွားပြောကြတာပေါ့”
ဟု သက်ထူးက ပြန်ပြောရင်း
တဲအတွင်း ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။

◆◆◆

ညနေစောင်းအချိန် ရောက်လာ
ချိန်တွင် လူပုမလေးများ ပေးပို့လာ
သော အစားအသောက်များကို စား
သောက်ကြပြီး -

“သက်ထူး... တို့စခန်းကိုပြန်
ရောက်ရင် ဒီလူပုလေးတွေကို ကူညီ
စောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ တို့တွေကြိုးစားရ
မယ်”

ဟုပြောရင်း ကိုလှည့်တစ်ယောက်
အထုပ်အပိုးပစ္စည်းများ ပြင်နေပါ
သည်။ သက်ထူးမှာလည်း ၎င်းရင်း
တူပြင်ဆင်နေရင်းက -

“ငါတော့ ပြန်ရင်သူတို့ဆီက မသေဆေးရည်တွေ လက်ဆောင် တောင်းသွားချင်တယ်ကွာ”

“သက်ထူး... မင်းဘာစကား ပြောတာလဲ။ တို့ကျေးဇူးရှင်တွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြိုက်မှန်းမသိ၊ မကြိုက်မှန်းမသိ အကြောင်းအရာနား မလည်ဘဲ မထိုက်တန်တာတွေကို စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့။ တို့အသက်ကို ကယ်တင်ထားတာပဲ တော်လောက်ပါ ပြီ။ မင်းစကားကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါ”

“လှဦး... ငါက မဖြစ်မနေ လုပ်တတ်တာ ငါ့အကျင့်ပဲ”

“မင်း မဟုတ်တာတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ သူတို့ဟာ တို့ရဲ့အသက်သခင်ဆိုတာ တို့ရင်ထဲမှာ မှတ်ထားပါ။ မဟုတ်တာလုပ်ရင်တော့ ငါကရပ်ကြည့်မနေဘူးဟေ့”

ဟု လှဦးက ဒေါသသံပါပါဖြင့် သက်ထူးကို ပြောလိုက်ပါသည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည် အောက်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ အလုပ်လုပ်ကိုင်နေကြသော ဇူပုလေးများ စကားဖြင့်မဟုတ်ဘဲ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သူတို့သင်္ကေတများဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ ကိုလှဦးလည်း ၎င်းတို့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း ခေါင်းဆောင် အဘိုးအိုကို လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် အကြောင်းခံသွားရောက်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ အဘိုးအိုလူပုလေးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် လူပုလေးများကို လှမ်းခေါ်ပြီး ခြေဟန်၊ လက်ဟန်များဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

ညနေစောင်း အချိန်လောက်တွင် အသားခြောက်များနှင့် အသီး

အနံ့များကို လှဦးနှင့် သက်ထူးတို့ အတွက် အထုပ်နှစ်ထုပ် လာပေးသွားခဲ့ပေသည်။ မကြာခင်မှာဘဲ လှဦးနှင့် သက်ထူးတို့ ညနေစာစားဖို့ လူပုလေးများက စားစရာများ လာပို့ခဲ့ပြန်ပါသည်။ လှဦးနှင့် သက်ထူးတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ညနေစာကို စားသောက်နေကြရင်း သက်ထူးက -

“ငါတော့ သူတို့ဆီက မသေဆေးရည်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားနေပြီကွ။ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကုလည်း မသိတာကို သိရမူ၊ မရတာကိုရမူ စိတ်ကျေနပ်တဲ့သူဖြစ်နေလို့ မသေဆေးရည်ကို တောင်းသွားရဦးမယ်ကွ”

ဟု သူရင်ထဲက လောဘဇောတိုက်သံတွေက ပေါ်ထွက်လာသလို ကိုလှဦးကလည်း -

“မင်းကွာ၊ ကျေးဇူးတရားကို ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ မင်းရဲ့လောဘတွေကို ရှေ့တန်းတင်ထားသမျှ မင်းရဲ့ လောဘနောက်က ဒေါသ၊ မောဟတွေ လိုက်ဖုံးပြီး မင်းကို အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းပြီး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲကွာ။ မင်းကို ငါကြပ်ကြပ်သတိပေးပါရစေ။ ဒီလူပုလေးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းဘာမှ မမှန်မကန် မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ငါကလည်း မမှန်ရင် ငါ့ကျေးဇူးရှင်တွေကိုတော့ အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ရမယ်”

ဟု ပြောရင်း ကိုလှဦးသူ့အထုပ်အပိုးများကို ဆွဲယူရင်း သက်ထူးကို စကားမပြောတော့ပေ။

ပဲခူးရိုးမတစ်ခွင် ကောင်းကင်မှ မိုးသားတိမ်လိပ်များက မည်းမှောင်တက်လာပြီး လေပြင်းများအဝှေ့တွင်

မိုးသင်းနံ့များပါလာသလို ရိုးမတောင်တန်းများမှ ပြေးဆင်းလာသော မိုးစက်ဖွားဖွားလေးများသည် လေနှင့်အတူပါလာရာ တဖွဲဖွဲကျလာသည်မှာ ပဲခူးရိုးမ၏ မိုးသက်ကယ်ဆင်လာပြီလော။ မိုးခြိမ်းသံများက တစ်ချက်တစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာသလို ရိုးမ၏ ကောင်းကင်ပြင်ပေါ်က လျှပ်စီးတန်းများက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်ဖြင့် ကောင်းကင်ကို ဖျပ်ခနဲ၊ ဖျပ်ခနဲ တန်ဆာဆင်နေပါတော့သည်။ ဒီလိုအေးချမ်းတိတ်ဆိတ်ပြီး အမှောင်ထုဖုံးလွှမ်းနေချိန်တွင် လူပုလေးများနေ့ဘက်မှာ မောပန်းလာသမျှ မောမောနှင့်အိပ်မောကျနေကြပေတော့မည်။ ကိုလှဦးလည်း မိုးရာသီရဲ့ညိုယူ ဖမ်းစားထားမှုကို ခံစားရင်း သက်ထူးအသံမကြားရ၍ သတိရပြီးသူလဲ လျှောက်ရာနေရာကိုကြည့်လိုက်ရာ သက်ထူးတစ်ယောက် ပျောက်ချက်သွားကောင်းနေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ဟိုဟို ဒီဒီကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လျှပ်စီးအလင်းရောင်နှင့်မိုးခြိမ်းသံတို့အကြား တလှုပ်လှုပ်နှင့်မိုးရေထဲမှာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းလာနေသော သက်ထူးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပိုက်၍ယူလာသော မသေဆေးရည်တုံးနှင့်အတူ တွေ့လိုက်ရပေတော့သည်။ လှဦးက ထိုခြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီး အထိတ်တလန့်ဖြင့် သက်ထူးကိုကြည့်ပြီး -

“သက်ထူး... မင်း... မင်း... မဟုတ်တာတွေ လုပ်လာပြီနဲ့တူတယ်”

သက်ထူးက -

“မင်းကို ငါ တစ်ခါကပြော ထားတယ်လေ။ ငါသိချင်တာကို သိသော်လည်း လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ ငါလိုချင်တာကို

လက်ဆောင်တောင်းတတ်တာပဲလေ။
မသေဆေးဆိုတာ ဟောဒီဆေးရည်
တွေပဲကွ”

ဟု သူ့လက်ထဲကဆေး ရည်အိုး
ကိုမြှောက်ပြရင်း တံအတွင်းဝင်ရောက်
လာပါသည်။ ကိုလှဦး မျက်လုံးပြူးပြီး
တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်း ထ
လာလေ၏။ ဒေါသတွေကလည်း
အထွတ်အထိပ်သို့ လျှံတက်လာပြီး

“မင်း ... ဒီဆေးရည်တွေကို
ဘယ်လိုရလာတာလဲ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

သက်ထူးက လှဦးကိုမထိမီမြင်ခဲ့
စိုက်ကြည့်ပြီး -

“ဒါလောက်လည်း ဒေါသမကြီး
ပါနဲ့လှဦးရယ်။ ဒီဆေးရည်တစ်ဝက်ကို
သူငယ်ချင်းကိုပေးမယ် မင်းကျေနပ်
တယ်မို့လား”

လှဦးဒေါသက မိုးကောင်းကင်
သို့ ထိုးတက်လာတော့သည် -

“မင်း ... ဒီဆေးရည်တွေရ
လာတာကို မြန်မြန်ပြောစမ်းပါ”

ဟု အထိတ်တလန့်ဖြင့် လှဦး
ကပြောလိုက်ပြီး သက်ထူး၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လှုပ်
လိုက်ပါသည်။ သက်ထူးက -

“ဒီမယ်လှဦး ... တို့က အချိန်
သိပ်မရှိဘူး။ သွားဖို့သာအမြန်ပြင်ပါ
လှဦး”

“မင်း မှန်မှန်ကန်ကန်မပြော
မချင်း ငါဒီကထွက်မသွားဘူးမှတ်ပါ”

ဟု လှဦးကပြောရင်း သက်ထူး
ဖုန်းနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါ
သည်။ သက်ထူးကလည်း -

“မင်းဒီလောက်တောင် သိချင်
ရင်ပြောပြမယ်။ ငါဒီဆေးရည်ကို အဘိုး
အိုလူပလေးဆီက လွယ်လွယ်နဲ့တောင်း
ရလို့ သတ်ပစ်လိုက်ရတယ်လေ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘာ မင်း
တော်တော်ရက်စက်ယုတ်မာလှချည်
လာကွ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးဇူးကန်း
တဲ့ကောင်”

ဟု ပါးစပ်ကအော်ပြောရင်း
လှဦး၏ ညှာမြောင့်လက်သီးက သက်
ထူးမျက်နှာပေါ်သို့ ဒေါသတကြီး ကျ
ရောက်သွားပါတော့သည်။ သက်ထူး
လည်း ဖင်ထိုင်လံကျသွားပြီး ဆေး
ရည်အိုးကိုကိုတော့ လက်ကမချဘဲ၊
ပါးစပ်မှထွက်လာသော သွေးစများကို
ပွတ်သိပ်ရင်း ဆေးရည်အိုးကို တစ်
ဖက်သို့ ချထားကာ သူ့အိတ်ထဲမှာ
ဝှက်ထည့်ထားတဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့
ခားမြှောင်ကို ညှာဖက်လက်နှင့် ဆုပ်
ကိုင်ပြီး လှဦးကို ကာကွယ်ရန်ပြုစဉ်
လှဦးဒေါသများက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်
ဆင့် ပေါက်ကွဲလာလို့ သက်ထူးလက်
ထဲမှ ခားမြှောင်ကိုလုရင်း လုံးထွေး
သတ်ပုတ်လိုက်ကြ၍ အရှိန်လွန်ပြီး
သက်ထူးရင်ဝကို သူ့ခားမြှောင်ကိုင်
လက်က လှဦး၏ဖိအားဖြင့် ထိုးသွင်း
လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး သက်ထူးရင်မှာ
ခားမြှောင်က တန်းလန်းကြီးဖြစ်သွား
ပါတော့သည်။ လှဦးက -

“ငါဒီဆေးရည်ကို ဘယ်တော့မှ
မမက်မောဘူးကွ”

“မင်း ... ငါကို တံကယ်သတ်
လိုက်တာလား ... ငါမသေဘူးလှဦး”

ဟုပြောရင်း ဆေးရည်အိုးထဲမှ
ဆေးရည်များကို တစ်ဝကြီးငုံသောက်
ရင်း တဟားဟားရယ်မောကာ -

“ငါဘယ်တော့မှ မသေဘူးမှတ်
လှဦး။ မင်းတို့ဆီကို ငါပြန်လာခဲ့မယ်”

ဟု သက်ထူး၏ကြိုးဝါးသံကို
ကိုလှဦး ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့

“မင်းဟာမင်း သေသေ၊ မသေ

သေ မင်းလိုသစ္စာမရှိတဲ့ကောင်ကြောင့်
ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေကို ငါဘယ်လိုရှင်း
ပြရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”

“အကောင်းဆုံးက ငါဒီမှာ
ဆက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ဟုပြောရင်း လှဦးတစ်ယောက်
သူ့ကျောပိုးအိတ်နှင့် လက်နက်ကို
ကောက်ကိုင်ပြီး ကယောင်ကတန်းဖြင့်
ခြေဦးတည်ရာသို့ ထွက်ပြေးသွားပါ
တော့သည်။

ကိုလှဦးခြေဦးတည်ရာသို့ ပြေး
လွှားနေသလို မိုးရေများတဖွားဖွားကျ
နေသော တောတောင်အတွင်း
တဂျိန်းဂျိန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် မိုးကြိုးပစ်
သံများက တောလုံးအနှံ့ ဝင်းခနဲ
လက်ခနဲ တောတောင်ထဲမှာ တရိပ်
ရိပ် ပြေးလွှားနေသော လှဦးတစ်
ယောက် လေးလံနေသောသူ၏ ခြေ
ထောက်များကို ပေါ့ပါးနိုင်သမျှ ပေါ့ပါး
အောင်ထားပြီး တစ်တောဝင် တစ်
တောင်တက်ဖြင့် မောပန်းနေကာ
တစ်ခါတစ်ခါ လျှပ်ရောင်တို့ဖြင့် တော
ကောင်တချို့ ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသွား
သည်ကို သတိထားမိသော်လည်း
လှဦး သွားနိုင်သမျှ ခရီးပေါက်ဖို့သာ
အဓိကထားပြီး သူတစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်
နှစ်နေသော မိုးရေများကြောင့် လေး
လံနေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါ့နိုင်
သမျှပေါ့အောင် ဂရုစိုက်ရင်း ခရီးကို
ဆက်နေရတော့သည်။ အဓိကက
တော့ လူပုလေးတို့နေရပ်နှင့် ဝေးနိုင်
သမျှဝေးရန်ဖြစ်သလို အရှေ့၊ အနောက်၊
စောင်း၊ မြောက်ဆိုတာသူ မသိ။
လမ်းမရှိရာသို့ မှန်းဆပြေးလွှားနေ
သော လှဦးတစ်ယောက် သစ်တိုင်၊
သစ်ခက်များ၏ စူးခြစ်ခံရသော ဒဏ်

ရာများက ဗရဟ္မကာ ပဲခူးရိုးမတောကြီးအတွင်း ဒယ်ဒယ်ဖြင့် တစ်ရက် ကျော်ကြာလာသဖြင့် လူပုလေးများ ပေးလိုက်သော အသားခြောက်များကိုစားရင်း ပင်ပန်းခွမ်းချီစွာဖြင့် သုံးလေးရက် ကြာလာသောအခါ။ ကိုလှဦးတစ်ယောက် ကံကောင်းထောက်မစွာ မြန်မာတပ်မတော်စစ်ကြောင်းနှင့်တွေ့ပြီး။ သူဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြနိုင်ခဲ့သော်လည်း လူပုလေးတို့ နေထိုင်ရာနေရာကိုလည်း မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။ သူ့ခြေဦးတည်ရာ ပြေးလွှားရင်း အရှေ့အနောက်၊ တောင်မြောက် မသိရပါသောကြောင့် ဘယ်လိုမှမခန့်မှန်းနိုင်ကြောင်း၊ တောအလွန်နက်သောနေရာတစ်ခုလောက်သာ ဖြစ်မည်ဟု လှဦးပြောနိုင်ပါသည်။ ပဲခူးရိုးမမှာပင် ဆက်လက်တာဝန်ကျလာခဲ့ပေသည်။

သုံးလေးနှစ် ကြာခဲ့ပြီ။

ကိုလှဦးတို့တပ်သည် ပဲခူးရိုးမတောကြီး၏တစ်နေရာတွင် ခေတ္တရပ်နားကင်းချပြီး ညအိပ်ရပ်နားနေစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ပဲခူးရိုးမတောကြီး၏ တိတ်ဆိတ်မှုက ညအချိန်တွင် သားကောင်များအသံတချို့နှင့် ညဉ့်ငှက်များ၏ အော်မြည်သံများကိုသာ တစ်ချက်၊ တစ်ချက်ကြားရပြီး။ တောအလုံး အမှောင်ပိတ်ပုံးကာ တောတွင်းသစ်ခြောက်၊ ရွက်ခြောက်၊ မြက်ခြောက်ပင်များကို နင်းလာသော ခြေသံချိုးချိုးချွတ်ချွတ် မြည်သံတွေက အချက်ကျကျအသံနှင့် အတူ လေချွန်သံကို ကြားနေရပါသည်။ လေချွန်သံအလိုက်မှာ -

“တို့ဗမာတွေ ရဲစွမ်းပြမည်...

အာဇာနည်ပီပီ ... တို့ရဲဘော်များ အားလုံးညီညီ သက်စွန့်ကာတိုက်မည်”

လေချွန်သံကို ကြားနေရသလို တောနင်းလမ်းလျှောက်သံကလည်း အချက်ကျကျပေါ်နေသံများမှာ ပဲခူးရိုးမတောကြီးအတွင်း တိတ်ဆိတ်မှုကို ထိုးဖောက်ဝင်လာသည်မှာ စခန်းစည်းရိုးနားထိပင် ရောက်ရှိလာနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ စည်းရိုးကင်းမှမေးသံက ထွင်းဖောက်ပေါ်လာပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ” ဟုမေးသံကြီး ဟိန်းထွက်သွားပြီး၊ မြေကြားသံလုံးဝမကြားရဘဲ -

“တို့ဗမာတွေ ရဲစွမ်းပြမယ် အာဇာနည်ပီပီ”

သီချင်းအလိုက် လေချွန်သံက ပိုကျယ်လာသလို ထိုသူ၏ လှုပ်ရှားလာသံများကလည်း ပိုကျယ်လာပြီး ကင်းစောင့်သည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်မေးပြီးနောက် အမှောင်ထုတွင်းမှန်း၍ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်ရာ “ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံက တောအလုံး ဟိန်းထွက်သွားသလို လမ်းလျှောက်သံနှင့် လေချွန်သံတို့ပါ ပျောက်သွား၍ ရဲဘော်အားလုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး သေနတ်ပစ်လိုက်ရာနေရာသို့ လက်နှိပ်မီးများထိုး၍ ရှာဖွေကြည့်လိုက်ကြရာ လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်ကိုင်ပြီး မှောက်ခုံလဲကျသေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။ သေဆုံးသူသည် အရပ်အလွန်ပူသော လူပုလေးဖြစ်ပြီး တပ်သားများလာကြည့်ရာတွင် ကိုလှဦးလည်းပါလာပြီး ဓားမြှောင်ကိုင်ပြီး မှောက်လျက်သေနေသော လူပုလေးမျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုလှဦးရင်ထဲ ဆိုကျပ်

သွားကာ ကိုလှဦးပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့ရသည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သက်ထူးရယ်။ သက်ထူးဘဝ တစ်ဖြစ်လဲ လူပုလေး သက်ထူးဘဝရောက်နေရပါရောလားကွာ။ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း မင်းမသေဘဲ ငါ့ဆီကိုလိုက်လာပေမယ့် မင်းက လူပုလေးဘဝနဲ့ ဇာတ်သိမ်းနှစ်ခါ ဖြစ်ရပါလား။ ငါ့ကို မင်းခုခံတိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဓားက သက်သေခံနေလို့သာ မင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ မပြောင်းလဲသေးတဲ့ မင်းမျက်နှာကြောင့်သာပဲပေါ့ကွာ”

ဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသော လှဦးက သူတို့တပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်းစုံ ပြောပြလိုက်ပြီး လူပုလေးတစ်ဖြစ်လဲ တပ်သားသက်ထူးကို တပ်ဖွဲ့က ဝိုင်းပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ကြပါသည်။

ပဲခူးရိုးမတောကြီး၏ တောကြက်တွန်သံများ၊ တောအနံ့ တောင်အနံ့ ကျေးငှက်တို့၏ အော်မြည်သံများက တောဇဏ္ဍိအနံ့ တောင်အနံ့၊ နေခြည်ဖြာကျလာသော လင်းအရောင်နှင့် အတူ နိုင်ငံတော်၏ ကာကွယ်ရေးအတွက် ‘လှဦးတို့တပ်ဖွဲ့’ ချီတက်သွားကြသလို ရဲဘော်သက်ထူးရဲ့ မြေပုံမှိုလေးနှင့် တပ်သားလှဦးလည်း ဝေး၍ ဝေး၍ သွားရပါတော့သည်။

အောင်ခင်(မြောင်းမြ)

မှတ်ချက် ။ ။ စာရေးသူငယ်စဉ်က ခင်မင်သောတပ်သားတစ်ဦးက သူ၏အတွေ့အကြုံ ကြားဖူးနားဝများကို ကြားရသမျှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကြားလျှင် ရမှုကို ပြန်လည်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဝင်းမြအောင်(မြတ်)

မြတ်မြို့တွင် ဦးကောင်းမြတ်ဆိုသူ ရှိ၏။ သူနဲ့တွေ့လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပေါင်ချိန်တရားသူကြီးလို မှန်ကန်ရိုးသားသူဟု မွေးနေ့ပွဲတွင် အခါတော်ပေးလုပ်တတ်သည်။ တောက်တဲ့ကတောက်တဲ့အော်တာ မဆန်းပေမဲ့ လူက မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရိုးသားသူဟု ချီးမွမ်းခန်းပြလုပ်နေတာကို ကြားရသူတို့အဖို့ ယုံကြည်ရခက်သည်။ သို့သော် တချို့ကတော့ ဝေါ်မိသော်ခေါ်နှင့် ဝမ်းစွေ ဝမ်းစွေကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝမ်းစွေ ဝမ်းစွေနှင့် ဝေါ်မိသော်ခေါ်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေမဲ့ အလေးပြုလေးစားသည့် အသုံးအနှုန်းဟု ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ချီးမွမ်းခန်းပွင့်သည့် ဦးကောင်းမြတ်အား ဝေါ်မိသော်ခေါ်နှင့် ဝမ်းစွေဝမ်းစွေဟု လေးစားမြဲ လေးစားခဲ့သည်။

၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က ယခင် စာပေနဲ့ စာနယ်ဇင်း ပဉ္စမအကြိမ် ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန် သွားခဲ့ရာ ညနေ ၄ နာရီခန့်တွင် ထားဝယ်သို့ရောက်

သည်။ (ထိုစဉ်က ထားဝယ်တွင် တစ်ညအိပ်ရသည်။) တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ပါသည်။ ထိုစဉ်က တည်းခိုခန်းခတစ်ညကို တစ်ထောင်ငါးရာ နှစ်ထောင်ပေးရသည်။ နံနက် ၄ နာရီလောက်တွင် အိပ်မောကျပြီး အိပ်မက်လှလှမက်မနေသော ခရီးသည်တို့အား တတ်လမ်းမရှည်စေဘဲ တည်းခိုခန်းပိုင်ရှင်က မြှောက်ကိုရီးယားဇုန်းကျည်ပစ်သလို “ခရီးသည်များအားလုံး ထကြ၊ ၄ နာရီထိုးပြီ” ဟူ၍ အသံဖြင့် ပစ်ပါတော့သည်။ ထိုအခါ ခရီးသည်များက ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြင့် ဖွင့်၍ မပွင့်ချင်ပွင့်ချင်ဖြစ်နေသော မျက်လုံးကို ပွင့်စေပြီး အိမ်သာသို့ပြေးသူပြေး ရေချိုးခန်းတွင် မျက်နှာသစ်သူကသစ်၊ ရေချိုးသူကချိုး ပြီးတော့ မိမိနှင့်အတူပါလာသည့် ကျောပိုးအိတ်ကို လက်ဆွဲကာ မြတ်ကိုသွားမည့်သူ မြတ်ကိုသွားရန်၊ ရန်ကုန်သွားမည့်သူက ရန်ကုန်သွားရန် တည်းခိုခန်းမှ သက်ဆိုင်ရာ ကားဂိတ်ရှိရာသို့ ထွက်လာရပါသည်။

စာပေညီလာခံအပြီး ရန်ကုန်မြို့ပန်းဆိုးတန်းတွင် ဦးကောင်းမြတ်နှင့် မိထင်မှတ်ဘဲ တွေ့ကြသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးရန် ကားလက်မှတ်လာဖြတ်ကြတာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် နောက်နေ့တွင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ နေချင်းပြန်ဘုရားဖူး အတူသွားကြသည်။ ထိုညတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးကောင်းမြတ်က ပွန်းစခန်းရှိ တည်းခိုခန်းတွင် တစ်ညအိပ် တည်းခိုကြသည်။ မျက်နှာသစ်ခ၊ တည်းခ၊ ခေါင်းအုံးခ၊ အိမ်သာတက်ခ၊ ရေချိုးခ စသဖြင့် သတ်မှတ်ထားရာတွင် ကျင်ယေစွန့်ခ ၁၀၀ ကျပ်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားပါသည်ဆိုသော ပေါင်ချိန်တရားသူကြီး ဦးကောင်းမြတ်၏ တရားအစီအရင် အဆုံးအဖြတ်ကို ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်အံ့သြသွားသည်။

“ရေချိုးခန်းထဲမှာ မျက်နှာသစ်ရင်း သေးပေါက်လိုက်”တဲ့။

ဝင်းမြအောင်(မြတ်)

ပရဟိတ ပေပေ

■ ဝင်းဖေါ်သုံးဆယ်

“တုံ ... တုံ ... တုံ ... တုံ
တုံ...တုံ”

အရှေ့မြောက်ဘက် အရပ်ဆီမှ
တုံးမောင်း အဆက်မပြတ်ခေါက်နေ
သည်ကို ကြားလိုက်သည်။ သုံးဆယ်
မြို့ ထူပါရုံကျောင်းတိုက်မှ ကျောင်း
ထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ဦးစန္ဒ
(ကျောင်းတိုက်၏ ဒုတိယမြောက်
ဆရာတော်) မကျန်းမမာဖြစ်နေသည်
မှာ ကြာနေပြီ။ ကျွန်တော့်အဖေ
ဦးအောင်တင်၏ ဆရာရင်းဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် အဖေက ဆရာတော်ကြီး
ထံသို့ နေ့တိုင်းသွားရောက်ကာ လူနာ
အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ပြန်လာတိုင်း
အဖေ၏မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းနေသည်ကို
ကျွန်တော်သတိထားမိသည်။

“မကြာမီ ဆရာတော်ကြီး ခန္ဓာ
ဝန်ချတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

အဖေက အမေ့ကိုပြောသည်။
ဆရာတော်ကြီး သတိမေ့ချောနေသည်
မှာ ကြာပြီ။ အဖေက ထိုကျောင်း
တိုက်က ဂေါပကလူကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ

ပါသည်။

ယခုတော့ ထူပါရုံဆရာတော်
ကြီး ခန္ဓာဝန်ချသွားလေပြီ။ ဘုန်းကြီး
များ ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူမှသာ
အချိန်အခါမဟုတ် တုံးမောင်းခေါက်
သည်ဟု ကျွန်တော်ကြားဖူးထား
သည်။ အဖေက နေ့လယ်ကတည်းက
ဆရာတော်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးအခြေ
အနေ ဆိုးဝါးလာသောကြောင့်ဟုဆို
ကာ ကျောင်းသို့သွားသည်။ ဆရာ
တော်ကြီးခန္ဓာဝန်ချသွားသည်မို့ ဒါယ

ကာ၊ ဒါယိကာမတွေ အလုပ်ရှုပ်နေကြပေတော့သည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ဆရာတော်ကြီးသီတင်းသုံးသည့် ကျောင်းတိုက်၏ အောက်တွင် အပူဇော်ခံထားရှိသည်။ သုံးဆယ်မြို့သူမြို့သားများက သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပြီး ဈာပနအတွက် အလှူငွေများ လှူဒါန်းကြသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်အသက်သည် ရှစ်နှစ်ခန့်သာရှိဦးမည် ထင်သည်။ ကျွန်တော်က အဖေ၊ အမေတို့၏ အိမ်တွင်နေပါ။ အဖေ၊ အမေတို့အိမ်၏ မျက်စောင်းထိုးတွင်ရှိသော အဘိုးဦးဘသိန်းနှင့် အတူနေသည်။ ကျွန်တော်က အဖေ၊ အမေထက် အဘိုးဦးဘသိန်းကို ပိုချစ်သည်။

တစ်နေ့ညနေတွင် အဘိုးဦးဘသိန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ထူပါရုံကျောင်းတိုက်သို့သွားကာ ခန္ဓာဝန်ချသွားသော ဆရာတော်ကြီးဦးစန္ဒ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဖူးမြော်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို စံကျောင်းချသည့်နေ့ကလည်း လာရောက်ဖူးမြော်သူများနှင့် အထူးစည်ကားလှပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို အန္တိမဈာပနကျင်းပမည့်ရက်ကို မြို့လယ်မီးသတ်ရုံရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးဖြင့် ကြေညာထားသည်။ ထူပါရုံကျောင်း၏ ခေါင်းရင်း(အရှေ့ဘက်)တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ အန္တိမဈာပနသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပရန် လယ်ကွင်းများကို မြေညှိ

နေကြသည်။ လောင်တိုက်ပြာသာဒ်များ ဆောက်နေကြသည်။

ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ဤကွင်းကြီးထဲတွင် လျှပ်စစ်ဖြင့် အန္တိမဈာပနကျင်းပမည်ဟု သိရသည်။ မည်သို့လျှပ်စစ်ဖြင့် အန္တိမဈာပနကျင်းပမည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော ကျွန်တော်အနေဖြင့် စိတ်ကူးဖြင့် လုံးဝပုံဖော်၍ မရခဲ့ပါ။

အန္တိမဈာပန မကျင်းပမီ တစ်ရက်အလိုတွင် မှန်ခေါင်းသွင်းထားသော ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လယ်ကွင်းထဲမှ ဗဟိုမဏ္ဍပ်သို့ တပည့်သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ၊ တပည့်ဒါယကာများက ယင်ဆောင်ပြီး ကလပ်ပေါ်တွင် အပူဇော်ခံထားပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး၏ရုပ်ကလာပ်တော်၏ လက်ယာဘက်တွင် ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်အတူကို မှန်ခေါင်းထဲတွင်ထည့်၍ ယန်းကြိုးများဖြင့် လေးဘက်လေးတန် ဆိုင်းထားသည်။ အန္တိမဈာပနကို မီးမသင်္ဂြိုဟ်မီ တစ်ရက်အလိုညတွင် ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဦးစိန်အောင်မင်း၊ သမီး စီစီစိန်၊ သန်းသန်းစိန်တို့က ဧယင်ကျူးကြပါသည်။ ဆိုင်းဆရာကား ဆရာစိန်ဝင်းထိန်(သုံးဆယ်မြို့ အနောက်ရိုးကြီးရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သူ)ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးပျံဧယင်ကျူးသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး၊ မကြားဖူးသည်မို့ အံ့သြစရာဖြစ်နေသည်။ မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့က ငိုချင်းဆိုသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ငို

ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆရာတော်ကြီး၏ ရုပ်ကလာပ်တော်(မှန်ခေါင်းဖြင့်ထည့်ထားသည်)ကို ကရဝိက်ဖောင်ပေါ်သို့တင်၍ နတ်သား၊ နတ်သမီးများခြံရံကာ သုံးဆယ်မြို့တွင်းပတ်လည်သို့ လှည့်လည်၍ အပူဇော်ခံပါသည်။

ညနေ နေဝင်ခါနီးအချိန်သို့ ရောက်မှ အန္တိမဈာပနကွင်းထဲသို့ ပြန်ရောက်ကြသည်။ နတ်သားများက ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ်တော်ကို နတ်ပြည်သို့ ပင့်ဆောင်ရန်ပြင်သည်။ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ (မင်းသား၊ မင်းသမီး)တို့က လူပြည်တွင် ဆရာတော်ရုပ်ကလာပ်တော်ကို သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ပြုရန် ငိုယို၍တောင်းသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများက ပူဇော်ခွင့်ရ၍ လောင်တိုက်ပေါ်သို့ ယင်ဆောင်သွားကြသည်။ မှန်ခေါင်းထဲမှ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို သစ်သားခေါင်းထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည်။ ဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်တော်ကို ထည့်ထားသော သစ်သားအခေါင်းကြီးသည် လောင်တိုက်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။ ဧည့်ပရိသတ်အပေါင်းမှာ ဈာပနကျင်းပသည့် ကွင်းလုံးပြည့်အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်ကို လျှပ်စစ်ဖြင့် မီးသင်္ဂြိုဟ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြလေပြီ။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်အဖေက လောင်တိုက်ပေါ်ကို ပြေး

တက်သွားသည်။

“ဦးဘဟန်...ခဏနေပါဦး”

“ဟာ...ကို အောင် တင်၊

လောင်တိုက်ပေါ်ကို ဘာလို့တက်လာတာလဲ။ လျှပ်စစ်ဓာတ်နဲ့ မီးသင်္ဂြိုဟ်မှာနော်။ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား”

“သိပါတယ်ဗျာ။ ဆရာတော်ရဲ့ အခေါင်းမှာကပ်ထားတဲ့ ကနုတ်ပန်း ခွေပြားတွေကို ခွာပေးပါလားဗျာ။ အဲဒါတွေက မီးလောင်မြိုက်တဲ့အထဲကို ပါသွားရင် နှမြောစရာကြီး”

“ဟာ ...ဒီလူကွာ။ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီမြို့က သေဆုံးတဲ့ အသုဘတွေကျရင် အဲဒီကနုတ်ပန်းငွေပြားတွေကို အခေါင်းမှာကပ်ပြီး အခေါင်းဆင်ပေးချင်လို့”

“ကျွတ်...ခင်ဗျားဗျာ၊ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“လူတွေက တစ်နေ့သေကြမှာပဲ။ ခင်ဗျားဗျာ၊ တရားမရှိဘူးလား”

“ဟင်း ...ခက်လိုက်တာဗျာ”

အဖေက ဆရာတော်ကြီး၏ အခေါင်းမှ ကနုတ်ပန်းငွေပြားများကို ပလာယာချွန်၊ စိုက်အူလှည့်တို့ဖြင့် မပျက်စီးအောင် ဖြုတ်နေသည်။

“ဟေ့ ...ကို အောင် တင်၊

ခင်ဗျား တော်တော်ခွကျတဲ့လူပဲ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့မယ်ဗျာ။ အခုမှ ခင်ဗျားက အလုပ်လာရုပ်နေတယ်”

“ခင်ဗျားအတွက်ပါဗျာ...။

ခင်ဗျားသေရင်လည်း...”

“ဟာ ...ဒီလူ”

“ဟေ့...ဒကာအောင် တင်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သံဃာတော်တစ်ပါးက လှမ်းမေးသည်။

“အခေါင်းတော်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ကနုတ်ပန်းငွေပြားတွေကို ဖြုတ်ယူနေတာ”

“ဟာ ...ဒီလူကွာ၊ ငွေကြေးလည်း ချမ်းသာရဲ့သားနဲ့။ အဲဒါအားလုံးရောင်းလို့ ငွေဘယ်လောက်ရမှာလဲ”

“ရောင်းဖို့မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ ပြန်သုံးလို့ရလို့ပါ”

အဖေက ဆရာတော်ကြီး၏ အလောင်းတော်(အခေါင်း)မှ ကနုတ်ပန်း ငွေပြားချပ်များအားလုံးကိုပိုက်ပြီး လောင်တိုက်ပေါ်မှ ကျေနပ်ပိတ်စိတ်များဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာသည်။ လောင်တိုက်ပေါ်တွင် ရှိနေသူများက အဖေ့ကို ပြစ်တင်ဝေဖန် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဆရာတော်၏ ရုပ်ကလာပ်တော်အား မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်ကို ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြသော ဧည့်ပရိသတ်များမှာ ရင်တမမနင့်။

သေနတ်များကို မိုးပေါ်သို့အောင် ပစ်ကြသည်။

“ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း...ဒိန်း”

မဟာဒွါရဂိုဏ်းမှ ဆရာတော်ကြီးက ဆရာတော်၏ရုပ်ကလာပ်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်မည့် လျှပ်စစ်ဖြင့် ဆင်ထားသောခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

လောင်တိုက်ပေါ်တွင် လှပသောရောင်စုံအလင်းတန်းများ ပေါ်လာသည်။ တဖြောက်ဖြောက်အသံများ ပေါ်လာပြီး မီးထတောက်သည်။ ခဏကြာလျှင် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အန္တိမဈာပနသည် ပြီးဆုံးသွားသည်။

* * *

အဖေသည် ဆရာတော်ကြီး၏ အခေါင်းထဲမှ ခွာလာသော ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။

“ရှင်က ဘာတွေသယ်လာတာလဲ”

“ကနုတ်ပန်း ငွေပြားချပ်တွေ”

“ဘယ်က ယူလာတာလဲ”

“ထူပါရဲ့ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ အခေါင်းက ခွာလာတာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ အချိန်နဲ့ရောင်းစားဖို့လား”

“ဟာ...မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်သေတဲ့ လူတွေရဲ့ အသုဘကျရင် အခေါင်းမှာကပ်ပေးဖို့ ယူလာတာ”

“ဟင်...နာရေးက ပစ္စည်းတွေကို အိမ်ကိုယူလာတယ်”

“ဟဲ့...မသာစဆောင် ကျောင်းစရောင်တဲ့။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပစ္စည်းကို အိမ်မှာထားကောင်းတာကွ။ မသာပစ္စည်းကထားလို့ရတယ်”

ဘုန်းကြီးပျံတွင် ဆရာတော်ကြီး၏ သစ်သားခေါင်းမှ ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များကို အဖေက ဖြုတ်ယူသွားသည်ဆိုသည့် သတင်းက ကျွန်ုပ်တို့

တို့ရပ်ကွက်ထဲမှာသာမက တစ်မြို့လုံး သို့ပျံ့နှံ့သွားပြီး ပြောစမှတ်ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့မြို့တွင်သာမက မြန်မာနိုင်ငံ၏ မည်သည့်အရပ်ဒေသမှာမဆို နာရေးကူညီမှုအသင်းများ မရှိကြသေးပါ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် (ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးသူငယ်)တို့ ရောဂါဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာကြောင့်ဖြစ်စေ သေဆုံးသွားပါက အရပ်ဒေသခလေးအတိုင်း အသုဘအိမ်ပေါ်မှ ဝါးကပ်ဖြင့် သေဆုံးသူ၏ အလောင်းကိုတင်ထားသည်။ ကျမ်းကျင်သော လက်သမားကိုခေါ်၍ သေဆုံးသူ၏ရုပ်အလောင်းကိုထည့်ရန် အခေါင်းရိုက်ကြသည်။ သေဆုံးပြီး နှစ်ရက်မြောက်သောနေ့၏ ညနေတွင် အလောင်းကို အခေါင်းထဲသို့ ထည့်သည်။ အသုဘအိမ်ရှေ့တွင် အလောင်းစင် (ခုတင်)တို့ကို ပန်းကနုတ်ကွက်များထွင်းကာ ကပ်သည်။ ဤသည်က အသုဘအခေါင်းပြင်ဆင်သည့် သမားရိုးကျ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေကတော့ ထူပါရုံဆရာတော်ကြီး၏ အန္တိမဈာပနတွင် အခေါင်းကပ်သော ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များကို လက်ဝယ်ရပြီးကတည်းက မြို့ထဲမှ အသိမိတ်ဆွေ အဘိုးအဘွားများ သေဆုံးသည့်အခါတိုင်း အခေါင်းတွင် ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များကပ်ပြီး အလှဆင်ပေးခဲ့သည်။ သုသာန်သို့အလောင်းရောက်ပြီး မြေကြီးတွင်းထဲသို့ အခေါင်းချခါနီးတွင်

အခေါင်းမှ ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များကို ပြန်ဖြုတ်သည်။

သုံးဆယ်မြို့မှ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများ သေဆုံးလျှင် အခေါင်းတွင် ကနုတ်ပန်းငွေပြားချပ်များဆင်ရန် အဖေကိုလာခေါ်ကြသည်။ အဖေ၏ညီများ၊ ညီမများက ယခုကဲ့သို့ အဖေက အသုဘများတွင် လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးနေသည်ကို သဘောမကျ။

“သေဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ဇောက်ဆုံးအချိန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ သေဆုံးသူရဲ့အခေါင်းကို လှလှပပဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးတာ ကုသိုလ်ရတယ်။ အသုဘရှင်တွေက သေဆုံးသွားသူရဲ့ ဇောက်ဆုံးခရီးမှာ လှလှပပဖြစ်စေချင်မှာပဲ။ သေသွားမှတော့ ဘာမှမလိုတော့ပါဘူးလို့ စိတ်ရှိချင်လည်းရှိကြမယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ဆန္ဒကတော့ သေဆုံးသွားတဲ့သူတွေရဲ့ ဇောက်ဆုံးခရီးမှာ လှလှပပဖြစ်စေချင်တယ်။ လူတွေဟာ သေပြီး သုံးရက်ကြာရင် မကောင်းတဲ့အနံ့ဆိုးတွေ ထွက်လာကြတာပဲ။ ပုပ်ဟောင်နေတဲ့အနံ့ကို သေဆုံးသွားသူကို မသေခင်က ဘယ်လောက်ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သားသမီး၊ သားမယား၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဘယ်သူမှ မရှုရှိုက်ချင်ကြဘူး။ အနံ့ဆိုးထွက်လာတာနဲ့ နှာခေါင်းကိုပိတ်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ။ ငါကတော့ သေတဲ့လူရဲ့အလောင်းက ပုပ်တာပွတာကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ သေဆုံးသူကိုထည့်ထားတဲ့အခေါင်းဟာ လှပနေပြီး သင်္ချိုင်းကိုရောက်သွားတာပဲ ငါမြင်ချင်တယ်။

ငါ့ကို ကွယ်ရာမှာ သုဘရာဇာအလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုပြီး အပြစ်တင် ရွတ်ချနေတာကို သိနေတာပဲ။ ငါက ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ငါ့ကို အပြစ်တင်ရွတ်ချနေတဲ့သူတွေက မသေကြတော့ဘူးလား။ ငါမေးချင်တယ်။ မသေသေးတဲ့သူက သေသွားတဲ့သူတွေအပေါ် မေတ္တာထားတာ ကောင်းပါတယ်။ ငါကတော့ ငါ့ခံယူချက်အတိုင်း ငါမသေမချင်း ရင်းနှီးတဲ့မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အခေါင်းတွေကို လိုက်ပြီး အလှဆင်ပေးနေမှာပဲ”

ဟု အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဖူးသည်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကတော့ အဖေ၏လုပ်ရပ်ကို ရှက်နေဖူးသည်။ ကျွန်တော် စာရေးဆရာဖြစ်လာတော့ အဖေ၏ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို လေးစားဂုဏ်ယူလာမိသည်။

အဖေသည် အသက် ၈၃ နှစ်အရွယ်တွင် ဆီးအောင့်ရာမှ လဲပြိုခဲ့သည်။ အဖေကို ဆီးသွားအောင် ဆရာဝန်နှင့် ကုသခဲ့ရသည်။ အဖေဆီးသွားနိုင်တော့မှ မိသားစု စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ အဖေသည် လဲပြိုထားသဖြင့် လမ်းလျှောက်ရမည်ကို ကြောက်သွား၏။ အိပ်ရာထဲမှာပင် လဲလျောင်းနေတော့သည်။ ဆောင်းရာသီတွင် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကွေးအိပ်ချိန်က များသွားသောကြောင့် အကြောတွေဆိုင်းသွားသည်။ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်၍ မရတော့။ ဖင်ရွှေဖင်ရွှေသာ သွားနိုင်တော့၏။ အဖေ လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့

www.burmeseclassic.com

သည်ကို မည်သူမှမသိကြ။ သုံးဆယ်
မြို့ထဲမှလူများ သေဆုံးလျှင် အခေါင်း
ကို အလှအပဆင်ရန် အဖေကိုလာ
ခေါ်ကြသည်။ အဖေက မလိုက်နိုင်
သဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

“အသုဘတွေမှာ အလှဆင်
ပေးတဲ့အလုပ်ကို အဖေလုပ်ပေးခဲ့တာ
နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ အခု
အဖေမှ ကျန်းမာရေးမကောင်းတာ
ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့”

ဟု အဖေကို နှစ်သိမ့်ရသည်။
အရပ်ထဲမှ အသုဘချသည့် ကြေးစည်
သံကြားလျှင်...

“ဘယ်သူသေတာလဲ”

ဟု အဖေက ကျွန်တော့်ကိုမေး
တတ်သည်။ သုံးဆယ်မြို့ထဲမှ မည်သူ
သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့က
အဖေကို မပြော။ အဖေစိတ်မကောင်း
ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်နေ့
တွင် နာဂစ်မုန်တိုင်း ကျရောက်သည်။
ရန်ကုန်နယ်မြေမှာ လေမုန်တိုင်းဒဏ်
ကြောင့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများကို ခံရ
သည်။ ဖြစ်ကြွေးပေါ်၍ ကျေးရွာများ
တွင် သေကျေပျောက်စီးမှုတွေက အနန္တ။

၁၉၇၂ ခုနှစ် ရခိုင်မုန်တိုင်းကျ
စဉ် သုံးဆယ်မြို့မှာလည်း မုန်တိုင်း
ဒဏ် ခံခဲ့ရသည်ကို သတိရ၍ ရန်ကုန်
မှာနေသော ကျွန်တော်က မိဘများထံ
သို့ ကားသုံးဆင့်စီးကာ အရောက်ပြန်
ရသည်။

အဖေက အသည်းအသန်ဖြစ်

နေပြီ။ နာဂစ်မုန်တိုင်း ကျရောက်ပြီး
နောက်တစ်နေ့မှာ နေ့လယ်စာစားရင်း
အစာသီးကာ အဖေသတိမေ့မြော
သွားသည်။ ဆရာဝန်က အဖေကိုစမ်း
သပ်ပြီး ဦးနှောက်ကြောပြတ်သွားပြီ
ဟု ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မရတော့ဘူး
ထင်တယ်”

ဟု အမေက ငိုရင်းပြောသည်။
ကျွန်တော်ရောက်သည့်နေ့က အဖေ
သတိလစ်နေသည်မှာ သုံးရက်မြောက်
သောနေ့။ အဖေကို သက်ရှိထင်ရှား
ရှိနေစေချင်သေးသည်။ ငွေမည်မျှကုန်
ကုန် ကုသကြည့်ချင်သည်။ ဤအစ်ကို
မောင်နှမများက ဘာစကားမျှမဆို။
သည်ကြားထဲ အဖေကိုကုသပေးနေ
သည့် ဆရာဝန်မက အဖေ၏အခြေ
အနေကိုသိပါလျက် ကျွန်တော်တို့
မိသားစုထံမှ ငွေကို ရိုက်စားလုပ်သွား
သည်။ အသားမည်း လူမျိုးခြားပီပီ
လုပ်ရက်လေခြင်း။

အဖေ့နားမှာ ကျွန်တော် အချိန်
ပြည့် ပြုစုသည်။ တစ်နေ့မှမအိပ်။
အဖေသတိလစ်နေသည့် ၁၂ ရက်
မြောက်နေ့မနက် ၄ နာရီတွင် ညီမဖြစ်
သူက ...

“အစ်ကိုလေး...နင် အဖေ့နား
မှာနေပြီး မအိပ်ဘဲနေတာ ကြာပြီ။
ကြာရင် နင်လဲတော့မယ်။ ခဏဖြစ်
ဖြစ်သွားအိပ်လိုက်။ အရေးကြီးရင်
ငါလာနှိုးမယ်” ဟု ပြောသည်။ အမှန်
လည်း ကျွန်တော် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ
ပြီ။ ခေါင်းထဲတွင် မူးဝေနေသည်။

အမေ့ဘေးနားမှာ အဖေ့ထံသို့ နားကို
စွင့်ထားရင်း မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်
သည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၀ ရက်
နေ့ နံနက်။

“အဖေ...အဖေ...အဖေ”

နားထဲတွင် အော်ခေါ်သံကို
ကြားလိုက်မိသည်။ အိပ်ရာထဲမှ ဝုန်း
ခနဲထကာ အဖေ့ထံသို့ပြေးသည်။ ညီ
မလေးက အော်ငိုနေသည်။ အမေက
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ ငိုနေ
သည်။ ကျွန်တော်က အဖေ၏နာသီး
ဖျားကို လက်ချောင်းများဖြင့် စမ်းသပ်
ကြည့်သည်။ နာသီးဖျားတွင် လေ
မတိုးတော့။

“အဖေ...အဖေ”

ကျွန်တော်က အော်၍ငိုသည်။
ကျွန်တော့်ဘဝ၏ နေမင်းကြီးကွယ်
လေပြီ။

အဖေဆုံးပြီးကြားတော့ သုံးဆယ်
မြို့ထဲမှ အသိမိတ်ဆွေများက အပြေး
အလွှား ရောက်လာကြသည်။ အမေ
ကို အားပေးစကားများ ပြောကြ
သည်။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော် သစ္စာရှိ
စွာ ပေါင်းသင်းခဲ့သော ခင်ပွန်းသည်
အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေရှာသည့်
အမေ့ကို သနားမိသည်။

“ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အသုဘ
တုန်းက ဦးလေးကိုအောင်တင်ကာ
အခေါင်းပြင်ဆင်ပေးခဲ့တာကို ကျွန်
တော်အသိအမှတ်ပြုထားတယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် ဦးလေးရဲ့ အသုဘသင်္ဂြိုဟ်
စရိတ် (အခေါင်းကြေး၊ ခုတင်ငွေ၊

အမိုးအကာငှားခ၊ မြေတွင်းတူးခ)ကို ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူခွင့်ပေးပါ”

သုံးဆယ်မြို့ လမ်းသစ်တန်း လမ်းနေ ကွယ်လွန်သူဦးထွန်းရွှေ၊ ဒေါ်ခင်စောတို့၏သားလတ် ရွှေပန်း ထိမ့်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ကိုခင်မောင်သွယ်က ပြောသည်။ အဖေကို ခုတင်ပေါ်တွင် အလောင်းပြင်ထားသည်။ ကျွန်တော်က အဖေလက်ဖဝါးလေးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ အေးစက်နေသည်။

အဖေသေဆုံးပြီး ခုတိယမြောက် နေ့ညနေတွင် အဖေကို ခေါင်းသွင်းတော့မည်။ ကျွန်တော်က အဖေရုပ်ကလာပ်ကို ခေါင်းမသွင်းမီ အဖေလက်ကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော်နမ်းကြည့်သည်။ မည်သည့်အနံ့မှမနံ။ စာပေမယူချက်ကြီးကြီးဖြင့် ၂၀၀၃ ခုနှစ်ကတည်းက သုံးဆယ်မြို့ ဇာတိမြေမှ ရန်ကုန်မြေတွင် အခြေချနေထိုင်မိသည့်အတွက် သားသမီးတာဝန်မကျေပွန်ခဲ့သော မိမိကိုယ်မိမိ အပြစ်တင်နေမိသည်။ မိမိကြောင့် မိအိုဖအိုတွေ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရမှန်းသိ၍ ယူကျွေးမရ ဖြစ်နေရသည်။

မေလ ၂၂ ရက် နေ့လယ် ၁ နာရီတွင် အဖေ၏ရုပ်အလောင်းကို အရှေ့ရိုးကြီးသူသာန်တွင် သင်္ဂြိုဟ်ရန် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်က အဖေ၏ရုပ်အလောင်းကို အုတ်ဂူသွင်းကာသင်္ဂြိုဟ်ချင်သည်။ ထိုအချိန်က မိုးက ရက်ဆက်သွန်းနေသည်။ ဆွေမျိုးများနှင့် ကိုခင်မောင်သွင်က “သေပြီးမှတော့ ညီလေးရယ်

မိုးတွင်းကာလ အုတ်ဂူလုပ်ရင် ကုန်ကျစရိတ်က ပိုများမယ်။ သေတဲ့လူထက် ရှင်နေတဲ့မင်းအမေက ပိုအရေးကြီးတယ်။ မင်းအဖေအတွက် အုတ်ဂူလုပ်မယ့်ငွေကို အမေအတွက် ပေးတာက ပိုကောင်းတာပေါ့။ စိတ်လျှော့လိုက်ပါကွာ”

ဟု ဝိုင်းတားကြသည်။ အဖေနှင့်အမေက မြို့ထဲမှာ သာရေးနာရေးမှန်သမျှကို မလွတ်တမ်း သွားလာတတ်သူများဖြစ်သောကြောင့် အဖေအသုဘကိုလိုက်ပို့ကြသည့် သူတွေက များပြားလွန်းလှသည်။ သူတစ်ပါး၏ အသုဘများတွင် အခေါင်းအလှဆင်ပေးတတ်သော အဖေ၏လုပ်ရပ်များကို လွမ်းတသသပြောဆိုကြသည်။

အဖေ၏အခေါင်းကို မြေကျင်းထဲသို့မချမီ မြေကျင်းပေါ်တွင် ဝါးလုံးနှစ်လုံးကို ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ပြီးထားသည်။ အဖေကိုနောက်ဆုံးကြည့်ကြရန် အခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်ပေးသည်။ အဖေသည် သူ့အလွန်မြတ်နိုးသော ယောဂီရောင်ပုဆိုးနှင့် လုံချည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။ အစ်ကိုကြီးက အဖေကိုကြည့်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ညီမလေးနှင့်ကျွန်တော်က အဖေကိုကြည့်ပြီး ငိုသည်။ ကျွန်တော်က မြေတွင်းဘေးမှရပ်ကာ အခေါင်းထဲက အဖေလက်နှစ်ဖက်ကိုယူပြီး နမ်းကြည့်သည်။ မည်သည့်အနံ့မှ မနံပါ။ အဖေ၏သီလကို လေးစားဂုဏ်ယူနေမိသည်။ အချို့လူတွေသေလျှင် သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အနံ့ဆိုးများ ထွက်

တတ်သည်။ အဖေကတော့ သူမသေမီက သူတစ်ပါးအလောင်းတွေက အပုပ်နံ့တွေရှူခဲ့သည်။ သူကိုယ်တိုင် သေတော့ အပုပ်နံ့မထွက်။ သီလကောင်းလိုက်လေခြင်း။

ယနေ့ မြို့ရွာအသီးသီး၊ ဒေသအသီးသီးမှာ နာရေးကူညီမှုအသင်းတွေ ပေါ်ပေါက်နေလေပြီ။ အသုဘရှင်တွေ သေဆုံးသူများအတွက် စိတ်ပူပန်စရာမရှိတော့။ သည်လိုပရပိုဘာအသင်းများ တိုးပွားလာခြင်းသည် ကောင်းသောလက္ခဏာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အဖေကား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကတည်းကပင် နာရေးကူညီမှုကို တစ်ဦးတည်းဆောင့်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ အများတကာ၏ ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းကိုလည်း ဂရုမစိုက်ခဲ့ပါ။ သူ၏ယုံကြည်ချက်ကို အောင်မြင်အောင်သာ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။

ယနေ့အခါတွင် ကျွန်တော့်အဖေ ဦးအောင်တင်ကဲ့သို့သော ပရဟိတလုပ်ငန်းကို စွမ်းစွမ်းတမံဆောင်ရွက်နေသူများကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေမိပါသည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ကျိုးစွန့်ကာ ဆောင်ရွက်နေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း လေးစားမိပါသည်။ ပရဟိတလုပ်ငန်းကိုဆောင်ရွက်လိုသူများ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုတိုးပွားလာကြပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိပါတော့သတည်း။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

အေးဆေးပဲ

ချိုသာ

ကျုပ် တစ်လောက မန္တလေးမြစ် ဝယ်နားက ကမ္ဘာ့ရွာကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာမှာ ကျုပ်သားကြီး ရွှေမင်းသား ရှိတယ်။ ရွှေမင်းသားနဲ့ ခင်မာချို မင်္ဂလာဆောင်တုန်းက ပထမအကြိမ် ရောက်ဖူးတာ။ ခု အကြီးမအိပ်ကြာဖြူ က လေးတန်း အငယ်မ အိမ်ချစ်ချစ်က အခါလည်ကျော်၊ ကလေးနှစ်ယောက် ရမှ ဒုတိယအကြိမ်ရောက်ဖူးတာ။

ရွှေမင်းသားရဲ့ မိန်းမဘက်က အဖေ၊ အမေတွေက ကမ္ဘာမှာ လယ် မြေက တော်တော်များများပိုင်ကြ တယ်။ ခုတစ်ဖက်နိုင်က ကိုရွှေတရုတ် တွေက မြေတွေ ဝင်ဝယ်ကြတယ်။ ခင်မာချိုအဖေ ကိုအေးဆွေက သူ

လယ်မြေကို ပထမ သိန်းသုံးထောင် အော်တယ်။ တရုတ်က ဈေးမဆစ်ဘူး ဝယ်တယ်။ ခု ကျန်နေသေးတဲ့ လယ် မြေကို သိန်းငါးထောင် အော်ပြန်တယ်။ ဝယ်ဦးမှာပဲ။

ဆိုတော့ကာ ရွှေမင်းသားတို့ တိုက်နဲ့၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနဲ့ စလောင်းနဲ့၊ တီဗွီနဲ့ ရေခဲသေတ္တာနဲ့၊ ကက်စ်မီးဖိုနဲ့၊ ဘိုတိုင်အိမ်သာနဲ့ လေ အေးစက်နဲ့၊ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နဲ့၊ ကျုပ်တို့လင်မယားကိုလည်း မန္တလေး ဘုရားကြီး ကျောက်စိမ်းဘုရား ကျောက် ဆည်ဘုရားတွေကို ပရမိကာသစ်ကြီး နဲ့ ဘုရားဖူးလိုက်ပို့တယ်။ အိမ်မှာလည်း ပရိဘောဂအစုံအလင်၊ စားသောက်ဖွယ်

ရာအပြည့်အစုံနဲ့၊ ခင်မာချိုမောင်လည်း ခြံထဲမှာ သီးခြားတိုက်တစ်လုံးနဲ့ သူ့ မိန်းမကျောင်းဆရာမနဲ့ ခင်မာချိုရဲ့ ညီမ နှစ်ယောက်မှာလည်း ရွှေလက်ကောက် တံတောင်ဆစ်၊ စတိုးဆိုင်လည်းရှိတယ်။

ကျုပ်ဘော်ဘော် အယ်ဒီတာချုပ် ညီညီထွန်း သူကားသစ်ကို ကားရေ ဆေးရင်း ကားကက်ဆက်ဖွင့်သံသဲ့သဲ့ လေထဲမှာ လွင့်ပျံလာတယ်။ ရက်(ပုံ) “ငွေရေးကြေးရေးကတော့ ခြေသလုံး မွေး အေးဆေးပဲ... အောင်မာကွာ။

ချိုသာ

အာရှတိုက်သမိုင်း
ဝိဇ္ဇာတိ
■ ဆန်းပြင်ဦး

အချစ်ကြီးသူလေးနဲ့ ဝိညာဉ်ကျား

■ ဆန်းမြင့်ဦး

(၁)

လမ်းကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်...
ကောင်းကင်နောက်ခံနဲ့ ထင်းနေတဲ့ နဂါး
တောင်ပေါ်ရွာရဲ့ အလှကို မိတ်ကူး
ကောင်း လက်ရာကောင်း ပန်းချီဆရာ
တစ်ယောက်ရဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို
မြင်ရမယ်။ ငြိမ်သက်နေတဲ့ အဲဒီပန်းချီ
ကားလို မြင်ကွင်းကို စိုက်ကြည့်နေ၊
ငြိမ်သက်နေတဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ လှုပ်
ရှားနေတဲ့ အရောင်အစက်လေး။ အဲဒီ
အရောင်အစက်လေး တဖြည်းဖြည်း နီး
လာမယ်။ တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာမယ်။
တဖြည်းဖြည်း ပီလာမယ်။ ရုပ်လုံးကြွ
ပေါ်လာမယ်။

နဂါးလှလင်ပျိုလေး တစ်ယောက်
နဲ့ နဂါးလှမပျိုလေးတစ်ယောက် နဂါး
ရွာထဲက လက်ချင်းတွဲ ခပ်သုတ်သုတ်
ပြေးထွက်လာကြတာ။ တောထဲဘက်
ကို ပြေးထွက်လာကြတာ။ လှလင်ပျို
လေးက ဓားတစ်လက်ကိုလွယ်၊ လက်
တစ်ဖက်က လှတစ်ချောင်းကိုကိုင် ကျန်
လက်တစ်ဖက်က လှမပျိုလေးလက်ကို
တွဲကိုင်၊ လှမပျိုလေးက လက်တစ်ဖက်
လှလင်ပျိုလေးလက်နဲ့ တွဲကိုင်၊ ကျန်

လက်တစ်ဖက်က ခေါင်းနဲ့လွယ်လာတဲ့
ပလိုင်းကြီးကိုထိန်းကိုင်...

သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲအဝင်
မှာ ခြေလှမ်းအရှိန်လျှော့ချလိုက်တယ်။
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်တွဲပြီး
တောထဲဝင်ခဲ့ကြတယ်။ ခိုးခိုးခပ်ခပ်
ရယ်သံလေးတွေ သစ်ပင်ကြို၊ သစ်ပင်
ကြား တိုးဝင်သွားတယ်။

ဖက်တွယ်လျက်မှပဲ ခပ်သုတ်
သုတ်ပြေးလျှောက်ကြပြန်တယ်...။
အတန်ကြာတော့ ခြေလှမ်းအရှိန်လျှော့
ဖြည်းဖြည်းလျှောက်...

သည်လိုနည်းနဲ့ သုတ်သုတ်လေး
ပြေးလျှောက်လိုက်၊ ဖြည်းဖြည်းလျှောက်
လိုက်နဲ့ ခရီးအတော်လေး ပေါက်လာ
တယ်။ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ် သူတို့
ပြေးတက်ကြပြန်တယ်။ အဲဒီတောင်
ထိပ်မှာက သစ်ပင်ချုံ့နွယ်တွေ မိုးကာ
ပိတ်နေတဲ့ လိုထူလေးတစ်ခု၊ သေ
သေချာချာကြည့်မှမြင်နိုင်တယ်။ အမှတ်
တစ်ခုဆို ဂူရှိမုန်းမသိရ၊ သူတို့နှစ်ယောက်
အဲဒီဂူဆီ ပြေးလာကြတာ။

ဂူပေါက်အရောက် နှစ်ယောက်
သားပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်တယ်။

ပြီး ဂူထဲကိုလှစ်ခနဲဝင်တယ်။ ဂူထဲက
နေပြီး ဂူပေါက်ဝမှာပေါက်နေတဲ့ ချုံ
နွယ်ခက်တစ်ခက်နှစ်ခက်ကိုဆွဲပြီး ဂူ
ပေါက်ကို ကွယ်ပိတ်နေကြတယ်။ ဂူ
ပေါက်ပိတ်လုနီးနီး ဖြစ်သွားတယ်။
အတန်ကြာတော့ ဂူထဲက ခိုးခိုးခပ်ခပ်
ရယ်သံလေးတွေ...။ ရယ်သံငြိမ်သွား
ပြန်တယ်။ အကြာကြီးငြိမ်သွားပြီး

ဂူထဲဝင်ကြည့်မယ်ဆို တွေ့ရမယ်။
လှမပျိုလေးက ထိုင်နေလို့၊ ထိုင်နေတဲ့
လှမပျိုလေးနဲ့ဘေးမှာ လှလင်ပျိုလေး
က အိပ်နေလို့။

မဟုတ်သေးဘူး။ အမှန်က လှ
လင်ပျို အိပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ လဲ
လျောင်းနေတာ။

အဲ...လဲလျောင်းနေတာလည်း
ရိုးရိုးလဲလျောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။
ဝိညာဉ်လွှတ်နေတာ။ ဝိညာဉ်လွှတ်နေ
တဲ့ လှလင်ပျိုလေးကို လှမပျိုလေးက
ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နေတာ။

အဲဒါ ခုတလော သူတို့ သည်ဂူ
မှာ လာလုပ်နေကျအလုပ်။

နဂါးလှလင်ပျိုလေးက လူကုန်း
လေးဖြစ်နေတယ်လေး၊ လူကုန်းဆိုတာ

က လူ့ခန္ဓာက ကျားခန္ဓာဖြစ်သွားတဲ့ သာမန်ကျားတော့မဟုတ်။ သမန်းကျား လို့ခေါ်နိုင်ပေမယ့် သူက လူကနေ ဝိညာဉ်စေပြီး လူဝိညာဉ်ကိုကျားမှာ ပူးစီးနိုင်တဲ့ အတတ်ပညာ၊ သူလုပ်နေ ကျအတိုင်း နာဂလုလင်ပျိုလေး ဝိညာဉ် လွှတ်ပြီး တောထဲကကျားတစ်ကောင် ကိုရှာ ကျားခန္ဓာမှာ သူ့ရဲဝိညာဉ် ပူးစီး တော့မယ်။ ဝိညာဉ်ပူးစီးခံထားရတဲ့ ကျားအဖြစ်နဲ့ သားကောင်ရှာမယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကျားဟာ လူဝိညာဉ် လူစိတ် ဖြစ်နေတယ်။ ကျားခန္ဓာနဲ့လူစိတ်ရှိတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရှားနေရတယ်။

လုလင်ပျိုလေး ကျားရှာတွေ့သွား ပြီ။ ကျားမှဝိညာဉ် ပူးစီးပြီးသွားပုံရ တယ်။ ရုပ်ခန္ဓာကို အသေအချာငေး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လုံမပျိုလေးထင်လိုက် တယ်။ အတွေ့အကြုံအရ ထင်လိုက်မှု၊ သိလိုက်မှုပါ။ အခါတိုင်းလည်း သူတို့ နှစ်ယောက် လုပ်နေကျအလုပ်ကို။

အခါတိုင်းလို လုလင်ပျိုလေး ကျားခန္ဓာနဲ့ အမဲလိုက်လုပ်ငန်းပြီးလို့ သူ့ဝိညာဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင် ရောက်လာချိန်ကို လုံမပျိုလေးထိုင် စောင့်နေတယ်။ ချည်းနေက ဘာသား ကောင်များရမလဲ။ သားကောင်ကြီးလို့ မနိုင်ရင် လုံမပျိုလေးက ရွာကလူတွေ ပြောခေါ် လုလင်ပျိုလေးက သားကောင် စောင့်ရင်းကျန်ခဲ့။ ရွာကပါလာတဲ့လူ တွေနဲ့ သူတို့ သားကောင်ကို ရွာဆီပြန် သယ်ယူကြ။ ရွာကလူတွေကလည်း သိတယ်။ လုလင်ပျိုလေး ကျားဖြစ်နေ ပြီဆိုတာ။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာမရှိ။

ရွာမှာက လူကျား ဆွေမျိုးအုပ်စုကိုမပစ် ပယ်။ ခင်ခင်မင်မင်ပဲ။ အားတောင်ကိုး သေးတယ်။ ကျားအစစ်တွေ ရွာနား မကပ်အောင် ကာကွယ်ပေးလို့ ရန်သူ ရွာကလူတွေကို နှိမ်နင်းပေးလို့ လူ ကျားဆွေမျိုးအုပ်စုတွေနဲ့ တခြားဆွေ မျိုးအုပ်စုတွေ တရင်းတနီးပေါင်းသင်း ကြတာပဲ။ အိမ်ထောင်ပြုကြတာပဲ။ စုန်း တွေမှသာ ရွာကပစ်ပယ်တာ။ ရွာနှင့် တား၊ ဂူဝကအသံကြားလိုက်ရလို့ လုံမ ပျိုလေး ဖျတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်...

သူစိမ်းနာဂတစ်ယောက်ကို တွေ့ လိုက်ရမယ်။ သည်နာဂ၊ သည်ဘက် တောင်ပေါ်တွေက နာဂမျိုးမဟုတ်၊ မတူ။ မြန်မာတောင်ပေါ်တွေက နာဂမျိုး တွေနဲ့ မတူ။ အိန္ဒိယနာဂဖြစ်မယ်။ အိန္ဒိယနာဂ နယ်ကျော်လာပုံရတယ်။ အဲသည် သူစိမ်းနာဂကလည်း လုံမပျို လေးကို မြင်သွားတယ်။ ခပ်ရဲရဲ ဂူထဲ ဝင်လာတယ်။ နောက်ကတစ်ယောက် နောက်က နောက်ထပ်တစ်ယောက်။

သူစိမ်းနာဂသုံးယောက် ဂူထဲ ရောက်လာကြတယ်။ လုံမပျိုလေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာကြ တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အိန္ဒိယနာဂတွေပဲ။

လုံမပျိုလေး ဘာလုပ်ရမလဲ။ နံဘေးချထားတဲ့ လုလင်ပျိုလေးရဲ့ လုံ ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ရုတ်ခနဲထအရပ်-

ရှေ့ဆုံးက သူစိမ်းနာဂ လုံမပျို လေးကို ပြေးဖက်ချုပ်တယ်။ လုံမပျို လေး ရုန်းကန်တယ်။ လုံလတ်ကျသွား တယ်။ သူစိမ်းနာဂသုံးယောက် ဂူးဂူးဝါး ဝါး အော်ဟစ်နေကြတယ်။ လုံမပျိုလေး

အားရှိသလောက်ကို အတင်းရုန်းကန် နေတာမို့ သူစိမ်းနာဂ မနည်းချုပ်ကိုင် နေရတယ်။ နောက် သူစိမ်းနာဂတစ် ယောက်ကပါ လုံမပျိုလေးကို ဝင်ဖမ်း ချုပ်ပြန်တယ်။ သည်မှာ ကျန်တဲ့သူစိမ်း နာဂ လဲလျောင်းနေတဲ့လုလင်ပျိုလေး ကို အိပ်နေတယ်ထင်ပြီးတော့လားမသိ။ သူ့ဓားအိမ်ထဲကဓားကို ဆွဲနှုတ်ယူလိုက် ပြီး လုလင်ပျိုလေးရဲ့ လည်ပင်းကို တအားဝိုင်းချလိုက်တယ်။ လုလင်ပျို လေး ခေါင်းပြတ်ထွက်သွားတယ်။ သူစိမ်းနာဂတွေရဲ့ ဂူးဂူးဝါးဝါးအော်သံ တွေ ဂူထဲရိုက်ခတ်နေတယ်။

လုံမပျိုလေး အတင်းရုန်းကန်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဂူပေါက်ဝနားရောက်လာ ကြတယ်။ ဂူအပြင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစား တယ်။ သူစိမ်းနာဂနှစ်ယောက်ကလည်း အတင်းလိုက်ဖမ်းချုပ်နေတာမို့ သုံး ယောက်သား ဂူပေါက်ဝမှာလုံးထွေးနေ ကြတယ်။ ကျန်သူစိမ်းနာဂတစ်ယောက် ကတော့ ဓားတမြှောက်မြှောက်နဲ့ အော် လိုက်၊ ရယ်လိုက်။ သုံးယောက်သားလုံး ထွေးရင်းနဲ့ပဲ ဂူအပြင်ရောက်လာတယ်။ ဓားမြှောင်ကိုင် သူစိမ်းနာဂပါထွက်လိုက် လာတယ်။

ဂူအပြင်မှာလည်း ဆက်လျက်၊ ဆက်လျက် ရုန်းကန်လုံးထွေးနေကြ တုန်းပဲ။ တစ်ယောက်ကလည်း ဓား တမြှောက်မြှောက် အော်နေရယ်နေ တုန်းပဲ။ သည်မှာတင် အားလုံးလန့်ဖျပ် သွားရလောက်အောင် ကျားဟိန်းသံကြီး ကို အနားကပ်ကြားလိုက်ကြရတယ်။ လေးယောက်လုံး ကြက်သေသေလှမ်း

ကြည့်နေမိကြတယ်။ ကျားကြီးတစ်
ကောင်...။

သတိကြီးကြီးနဲ့ သူတို့လေး
ယောက်အနားကပ်လာတယ်။

ရုတ်တရတ် သူစိမ်းနာဂနစ်
ယောက်ရဲ့ လက်ကလွှတ်သွားတာမို့ လုံ
မယ့်လေး ပြေးထွက်သွားတယ်။ သူစိမ်း
နာဂသုံးယောက်လည်း လုံမယ့်လေး
နောက်မလိုက်နိုင်။ ကျားကြီးကိုရင်ဆိုင်
နေကြရတယ်။

ပြေးထွက်သွားတဲ့ လုံမယ့်လေး
မလှမ်းမကမ်းအရောက် တစ်စုံတစ်ခု
သတိရလိုက်တယ်။ ကျားကြီးဟာ သူ
ချစ်သူဝိညာဉ် ပူးစီးနေတဲ့ကျားကြီးလား။
သူပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ သူစိမ်းနာဂ
သုံးယောက် ဓားလွတ်ကိုယ်စီနဲ့ ကျား
ကြီးကို တိုက်ခိုက်ဖို့ပြင်ဆင်နေတယ်။
ကျားကြီးကလည်း သူတို့သုံးယောက်ကို
မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေတယ်။

ကျားကြီးတစ်ချက် လုံမယ့်လေး
ကို ဝေ့ကြည့်တယ်။ လုံမယ့်လေးစိတ်
ထဲ သူ့ချစ်သူလှလင်းယိုလေးရဲ့ အကြည့်
မျိုးလို့ ထင်လိုက်တယ်။

သူစိမ်းနာဂတစ်ယောက် ကျား
ကြီးကို အလစ်ဝင်ခတ်တယ်။ ကျားကြီး
ကလျင်တယ်။ ဓားရော၊ လှေရော လက်
ဖွံ့နဲ့ သိမ်းရိုက်ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျန်
တဲ့ သူစိမ်းနာဂတစ်ယောက်ဆီ အမှတ်
တမဲ့ ခုန်အုပ် ကုပ်ကိုခဲတယ်။ ခါဆွဲ
ယမ်းလိုက်တယ်။ သည်မှာ ကျန်တဲ့
သူစိမ်းနာဂ ဓားနဲ့အတင်းဝင်ခတ်။ ကျား
ကြီးပါးစပ်ထဲခဲမိနေတဲ့ သူတို့လူကိုပဲ
ခတ်မိတယ်။ ခဲမိထားတဲ့သူကို ကျားကြီး

အားပါးတရ ဆွဲခါယမ်းပြီး လွှတ်လည်း
ချလိုက်ရော မြေပေါ်ပုံကျသွားတယ်။
ဆက်တိုက်ပဲ ဓားနဲ့ဝင်ခတ်တဲ့သူကို
ကျားကြီးလက်ဖွံ့နဲ့ ရိုက်ထုတ်ပြီး အရှိန်
လွန်ငိုက်အကျ ကုပ်ကို ခဲမိသွားပြန်
တယ်။ ကျားကြီးအားပါးတရ ဆွဲခါ
ယမ်းနေပြန်ပြီ။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်
ဓားတဆဆနဲ့ အရမ်းဝင် မခတ်ရဲတဲ့
ဖြစ်နေတယ်။ ပါးစပ်ထဲက လူကို
ကျားကြီးလွှတ်ချလိုက်တော့ မြေပေါ်
ပုံကျသွားပြန်တယ်။ ဓားတဆဆနဲ့ နာဂ
ပြေးပြီ။ မလွတ်၊ ကျားကြီးအပြေးလိုက်၊
ခုန်အုပ်၊ ကျားပါးစပ်ထဲပါသွားတယ်။
အားပါးတရ ခါယမ်းခံနေရတော့တယ်။
မြေပေါ်လွှတ်အချ သူလည်း ပုံပုံလေး။
လူသံ၊ ကျားသံ၊ ဆူသံ၊ အော်သံများ
အားလုံးငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ တော
တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသလိုပဲ။
သူစိမ်းနာဂသုံးယောက်အလောင်း မြေ
ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်။

တထိတ်တလန့် မင်သက်ကြည့်
မိနေတဲ့ လုံမယ့်လေးဆီ ကျားကြီးမျက်
တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း
လှမ်းလာနေတော့တယ်။ သူ့ချစ်သူများ
လား။ လုံမယ့်လေးအတွေး ကျားကြီး
အကြည့်က သူ့ချစ်သူ သူ့ကိုကြည့်တဲ့
အကြည့်မျိုး တူနေသလား။ လုံမယ့်
လေးလည်း ကျားကြီးကို မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေမိတယ်။ ကျားကြီးလုံမယ့်လေး
ရှေ့လာအရပ် လုံမယ့်လေး ကြောက်
သလိုဖြစ်လာပြီး မျက်စိစုံမှိတ်နေလိုက်
တယ်။

ကျားကြီးက လုံမယ့်လေးရင်ကို

လျှာဖြင့် ညင်ညင်သာသာလျှက်တယ်။

ကျားကြီးက ညင်ညင်သာသာ
လျက်ပေမယ့် ကြမ်းခနဲအထိအတွေ
ကြောင့် လုံမယ့်လေး လန့်ပြီးမျက်လုံး
ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ နောက်တော့
ကျားကြီးလည်ပင်းကို ဖက်ပြီး လုံမယ့်
လေး ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့တယ်။

(၂)

တပေါင်းလရောက်တိုင်း ဘရသေ့
ဂူအောင်း သမထကျင့်စဉ်ကိစ္စအတွက်
ဂူရှိတဲ့တောင်ပေါ်အရပ်တွေကို သွားလေ့
ရှိပါတယ်။ နဂါးတန်းကတော့ တစ်ခါတစ်
ရံ သူ့ကိုပါလာခေါ်သွားလေ့ရှိတယ်။
သည်နှစ်တွေမှာတော့ ဆက်တိုက်ဆို
သလိုပဲ တပေါင်းလရောက်တိုင်း သူ့ကို
လာခေါ်တော့တယ်။ သူနဲ့အတူ ဂူရှိတဲ့
တောင်ပေါ်အရပ်တွေကို သွားလေ့ရှိ
တယ်။ သည်နှစ်တွေ သွားတဲ့အထဲမှာ
နာဂတောင်ပေါ်ဂူတွေများတယ်။ ခု
လည်း နာဂတောင်ပေါ်ဂူတစ်ခုဆီသွား
ဖို့ ဘရသေ့ သူ့ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။

“ဂူရှိတဲ့တောင်ပေါ် မသွားခင်
နာဂရွာတစ်ရွာဝင်ပြီး တစ်ညလောက်
နားကြရအောင်”

သည်လိုပါပဲ။ ဘရသေ့နဲ့သူတစ်
ခါတစ်လေ ရွာထဲဝင်နားလေ့ရှိတယ်။
ဘရသေ့နဲ့သိက္ခာမဲ့တဲ့ရွာမျိုး။ အတန်
ငယ်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု
(သူတို့သဘာဝ ပင်ကိုယ်ယဉ်ကျေးမှုကို
သာ ဆိုလိုတာပါ) ရှိတဲ့ရွာမျိုးတွေ ရှေး
ချယ်ပြီး ဝင်နားလေ့ရှိပါတယ်။ ဘရသေ့
က နာဂစကားမျိုး အတော်များများ

တတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နာဂ စကားမျိုးတွေက အများသားမို့ ဘရသေ့မတတ်တဲ့ နာဂစကားမျိုး အတော်များများရှိနေသေးပါသတဲ့။ သူတို့သဘာဝယဉ်ကျေးမှုက သိပ်ပြုကြမ်းတမ်းခက်ထန် (အရိုင်းဘက်ပါလွန်း)နေတဲ့ ရွာမျိုးကိုတော့ ဘရသေ့ရှောင်ပါတယ်။ အန္တရာယ်ကြီးလွန်းတာမို့လို့ ပြောပါတယ်။

ခု သူနဲ့ဘရသေ့ ရောက်လာတဲ့ ရွာလေးကတော့ မဆိုပါ။ ခါတိုင်းတည်း ခိုမှူးတဲ့ရွာတွေလောက် သန့်ရှင်းသပ်ရပ် မရှိတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်ရှိပုံရတယ်။ ရွာမြင်ကွင်းနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေရဲ့ဟန်က ပေါ်ပါတယ်။

ရွာလူကြီးအိမ်ဝင်ခဲ့တယ် . . . ဘရသေ့ရွာလူကြီးကို ဆားထုတ် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေမို့ စကားစမြည်ပြောနေကြတယ်။ သူ့ကိုတော့ ဘရသေ့ကပြောပါတယ်။ ရွာလူကြီးအိမ်မှာပဲ ညအိပ်ကြမယ်လို့ နတ်ဆရာလည်း ရောက်လာပြီး စကားစမြည်ပြောပါတယ်။ သူတို့က ဘရသေ့ကို လေးစားကြပုံရတယ်။

ညနေစောင်းတော့ ဘရသေ့ကပြောပါတယ်။

“ချမ်းတော့ နည်းနည်းချမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ချွေးတွေ၊ ချေးတွေ၊ ညော်တွေနဲ့ အနိပ်တံပြီး ဖျားသွားနိုင်တယ်။ တို့ရေချိုးကြမှ”

သူရေချိုးလို့ရမယ် မထင်ဘူး။ ချမ်းနေပြီ။ ဘရသေ့သိပုံရပါတယ်။ အိတ်ထဲဆီမှ ဆေးမှုန့်ပုလင်းတစ်ခုကို

ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို ရေတံကောင်းလောက် တိုက်ပါတယ်။ ဘရသေ့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲသလောက်သောက်ပါတယ်။ ကြည့်နေတဲ့ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာကိုလည်းတိုက်တယ်။ (အဲဒီဆေးမှုန့်က တောင်ပေါ်တွေရောက်တိုင်း ဘရသေ့နဲ့ သူနဲ့ သောက်နေကျဆေးမှုန့်ပါ။ လက်ဖက်ရည်ထဲလည်း ထည့်သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ သိပ်တန်ပါတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ရေချိုးကောင်းအောင် တန်ပါတယ်။ သူတို့သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်မိတဲ့ တောင်ပေါ်သား တောင်ပေါ်သူတွေ ရေချိုးဘယ်လောက်ပျင်းပျင်း ရေမချိုးဘဲမနေနိုင်အောင်ကို တန်တဲ့ဆေးပါ။)

တစ်အောင့်လောက်ကြာတော့ သူ့အိုက်တက်လာတယ်။ ဘရသေ့လည်း အိုက်စာပုံရတယ်။ အဝတ်မရှိတဲ့ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာပါ အိုက်လာပုံရတယ်။ ချွေးတွေစို့လို့ သူတို့မျက်နှာက တပြုံးပြုံး။

“သူတို့ အဲဒီဆေး သောက်ဖူးကြတယ် တပည့်ရဲ့ ဆေးစွမ်းသိထားကြတယ်”

ဘရသေ့ ရေချိုးဖို့ပြင်တယ်။ သူလည်း ပုဆိုးရေလဲထုတ်တယ်။

“ရေသွားချိုးကြမယ်”

ဘရသေ့ သူ့ကိုပြောအပြီး ရွာလူကြီးနဲ့နတ်ဆရာကိုပါ နာဂလိုပြောတယ်။ သူတို့ ပြုံးပြုံးကြီးတွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်။ ဘရသေ့နဲ့သူ ရေချိုးဖို့ရွာပြင်ချောင်းစပ်ဆီထွက်လာတော့ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာလည်း ဝါးခွက်ကြီးတွေကိုင်

ပြီး ပြုံးပြုံးကြီးနဲ့လိုက်လာကြတယ်။

စမ်းချောင်းရောက်တော့ . . . ဘရသေ့နဲ့သူ စမ်းချောင်းထဲဆင်း ရေချိုးကြတယ်။ ရွာလူကြီးနဲ့နတ်ဆရာက ရေထဲမဆင်း။ တစ်ယောက်က ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ လေးဘက်ထောက်ပေးတယ်။ တစ်ယောက်က ဝါးခွက်နဲ့စမ်းချောင်းထဲက ရေကိုခပ်ပြီး ကျောပေါ်လောင်းချပေးတယ်။ ချွေးတွန်းပေး။ ရေလောင်းပေး။ (သူတို့ရိုးရာ ရေချိုးခြင်းများ)။ အဲဒီလို တစ်ယောက်တစ်လဲ ရေချိုးပေးကြတယ်။ သူတို့ ရေချိုးခြင်းမှာ ခါးအောက်ပိုင်း ရေလောင်းပေးခြင်းမျိုးမတွေ့ရ။

ရေချိုးပြီးကြတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ လေးယောက်သား ရွာပြန်လမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြတယ်။ သည်မှာ ရွာထဲဆီက အော်သံ၊ လူငယ်တစ်ယောက်အော်သံ စူးစူးကို ကြားလိုက်ရတယ်။ လူငယ် (ယောက်ျား၊ မိန်းမ) ခြောက်ယောက်ရွာဝင်လမ်းအတိုင်း သူတို့လေးယောက်ဆီ အတင်းပြေးဆင်းလာကြတယ်။ သူ့အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားတယ်။

ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာက နောက်ဘက်ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ ဘရသေ့လည်း နောက်ဘက် ပြန်လှည့်ကြည့်တယ်။ သူလည်း ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ မြင်ကွင်းက အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ။ ဒါပေမယ့် မြင်ရမှုဆန်းဆန်းလှလှ၊ လေးလေးတွဲတွဲ လျှောက်လာနေကြတယ်။

နာဂလုံမပျိုလေးက ရိုးရာအားလုံး ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ဆောင်

စားအိမ်ကိုတော့ လွယ်လျက်။ အောက်
တစ်ပိုင်းလုံး ကျားကြီးပေါ်မှာက ပလိုင်
ကြီးတစ်ခု။ ပလိုင်ကိုငြိမ်အောင် ကျား
ကြီးနဲ့ နဘေးတူယှဉ်တွဲလျှောက်လာတဲ့
နာဂလုံမပျိုလေးက ထိန်းလို့ လေးလေး
တွဲတွဲ လျှောက်လာကြလို့...။

တောင်ပေါ်ဒေသရဲ့ ညနေရှုခင်း
နောက်ခံနဲ့ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းလေးက
အံ့သြထိတ်လန့်ဖွယ်ရာနဲ့ ဆန်းဆန်းလှ
လှလေး။

ရွာထဲကပြေးထွက်လာတဲ့လူက
သူတို့ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး လုံမပျိုလေးနဲ့
ကျားကြီးရှိရာသွားကြတယ်။ ကျားကြီး
ကျောပေါ်က ပလိုင်ကြီးကို မယူကြ
တယ်။ လုံမပျိုလေးနဲ့စကားတွေပြောပြီး
ရွာဘက်ဆက်လျှောက်လာကြတယ်။

သူတို့လေးယောက်ကတော့ ရပ်
ပြီးကြည့်နေဆဲပဲ။ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်
ဆရာကို သူကြည့်လိုက်တော့ ဘာမှထူး
ထူးခြားခြား မရှိသလို၊ ဘရသေ့ကို
ကြည့်တော့လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။
သူကတော့ အံ့သြထိတ်လန့်မှုရှိနေတာ
အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်စိထဲမှာ
လုံမပျိုလေးနဲ့ ကျားကြီးလျှောက်လာ
ကြပုံ ဟန်ချက်ညီနေသလိုပဲ။ ကြည့်
ကောင်းနေသလိုပဲ။ အနားနီးနီးပါးပါး
တော့ သူ့သတိထားမိတယ်။ ဘေးက
လူတွေ လုံမပျိုလေးကိုချည်း စကား
ပြောလာတာမဟုတ်။ ကျားကြီးကိုပါ
စကားပြောလာကြတာ။

သူတို့နားလည်းရောက်လာရော
လုံမပျိုလေးက ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာ
ကို ပြောပြတယ်။ ဘရသေ့နဲ့သူ့ကို ဝေ

ကြည့်တယ်။ ကျားကြီးကလည်း ရွာ
လူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာကိုကြည့် ဘရသေ့နဲ့
သူ့ကိုပါ ဝေကြည့်။

ရွာလူကြီးနဲ့နတ်ဆရာက လုံမပျို
လေးကို စကားပြောတယ်။ လုံမပျိုလေး
ကလည်း ပြန်ပြောတယ်။ ရွာလူကြီးနဲ့
နတ်ဆရာ ကျားကြီးကိုပါ စကားပြော
တယ်။ ကျားကြီးကလည်း နားလည်
သလို မျက်လုံးပျိုနဲ့။

ရွာထဲကထွက်လာကြတဲ့ လူအုပ်
စုရော၊ သူတို့လေးယောက်ပါ ရွာဘက်
ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြတယ်။ လုံမပျိုလေးနဲ့
ကျားကြီး နောက်က နေ့တံတံလိုက်ပါ
လာတယ်။

အားလုံးရွာထဲဝင်လာကြတယ်။
လုံမပျိုလေးနဲ့ ကျားကြီး ရွာပြင်စပ်မှာ
ကျန်ခဲ့တယ်။ ထူးဆန်းတဲ့မြင်ကွင်းမို့ သူ
မျက်စိအလွှတ်မခံချင်။ လှည့်ကြည့်၊
လှည့်ကြည့်။ ရွာဝင်တံခါးကျတော့ ရပ်
ကိုကြည့်နေမိတော့တယ်။

ကျားကြီး လုံမပျိုလေးကိုကြည့်
လိုက်။ ရွာဆီလှမ်းကြည့်လိုက်။ ကျား
ကြီးအကြည့်က စိတ်မကောင်းနေတဲ့
အကြည့်မျိုးပဲ။ ဟုတ်ရဲ့လား။ အတန်
ကြာ လုံမပျိုလေးနဲ့ ကျားကြီး စကား
ပြောနေသေးတယ်။ နောက် လုံမပျို
လေးက ကျားကြီးရဲ့ ရပ်ပေးတယ်။
လုံမပျိုလေးရင်ကို ကျားကြီး လျှာဖျား
နဲ့အသာလှက်တယ်။ ပြီး ကျားကြီး ခြေ
လှမ်းနှေးနှေး တောထဲဘက် ပြန်လှည့်
ထွက်သွားတော့တယ်။

လုံမပျိုလေး ရပ်ကြည့်နေတယ်။
တောထဲမဝင်မီ ကျားကြီးတစ်ချက်ပြန်

လှည့်ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ နောက်
တောထဲဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား
တယ်။ သည်တော့မှ လုံမပျိုလေးလည်း
ရွာထဲပြန်ပြေးဝင်လာတော့တယ်။

ရွာဝင်တံခါးဝ ရပ်နေတဲ့သူကို
တောင် လုံမပျိုလေးမြင်ပုံမရ။ ရွာထဲဆီ
တောက်လျှောက်ပြေးဝင်သွားတယ်။ သူ
လည်းရွာထဲ ဆက်ဝင်တော့မယ် အလုပ်
မလုပ်မကမ်းဆီက သူ့ကိုရပ်စောင့်နေ
တဲ့ ဘရသေ့ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကျားကတော့ ဝိညာဉ်ပါ။ ညကျ
မှ အဖြစ်အပျက်တစ်ဖြစ်ကို ရွာလူကြီး
ကို မေးရဦးမယ်”
ဘရသေ့ကပြောတယ်။

(၃)

ရွာလူကြီးဆီက သိရသမျှကို
ဘရသေ့က သူ့ကိုပြန်ပြောပြပါတယ်။
နာဂလုလင်ပျိုလေးနဲ့ လုံမပျို
လေးအကြောင်းပါ။

လုလင်ပျိုလေးက လုံမပျိုလေး
ကို သိပ်ချစ်တာတဲ့။ ဘယ်လောက်ချစ်
သလဲဆို ဘီးခမောက်နဲ့ ပလိုင်ပေးရေး
ကိစ္စ လုံမပျိုလေးက နေပါဦးဆို နေပေး
သတဲ့။

ဘီးခမောက်နဲ့ ပလိုင်ပေးရေး
ကိစ္စဆိုတာက လက်ထပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်။ ယောကျ်ားလေးက ပေး
ရတာ။ အဲသလိုပေးလို့ မိန်းကလေးက
ဓားအိမ်ကြီးနဲ့ စောင်ပြန်ပေးရင် သဘော
တူမှု။ လက်ထပ်ကြမှာ။ အကြောင်း
ကြောင်းကြောင့် မပြေလည်လို့ လက်
မထပ်ဖြစ်ကြသေးလည်း လင်မယားလို

နေလို့ရပြီ။ လုံမပျိုလေးက လုလင် ပျိုလေးကိုချစ်ပေမယ့် အဲဒီအဆင့် မဖြစ်စေချင်သေးဘူးတဲ့။ သဘောက သူ အပျို စင်ဘဝလေးမှာပဲ နေချင်သေးတဲ့ သဘော။ ဒါကို လုလင်ပျိုလေးက သဘောတူပေးတယ်။ လုံမပျိုလေးစိတ် ကြိုက် ဆိုင်းပေးတယ်။ အမှန်တော့ လုလင်ပျိုလေးအနေနဲ့က သူတို့ခလေ့ ထုံးစံအတိုင်း လုံမပျိုလေးနဲ့ လက် မထပ်ဖြစ်သေးပေမယ့် လင်မယားလို နေနိုင်တဲ့နေမှုမျိုး နေချင်နေပြီ။ လုံမ ပျိုလေးဆန္ဒအရ အလိုလိုက် စောင့် ဆိုင်းပေးနေတာ။

သမီးရည်းစားသက်သက် အဖြစ် မှာပဲနေတယ်။ သမီးရည်းစားသက်သက် အဖြစ်မှာလည်း သူတို့အတူအိပ်လိုရပါ တယ်။ ဓလေ့ရှိတယ်။ လင်မယားအရာ ရောက်အောင် နေလို့သာ မရတာ။ လုလင်ပျိုလေး လုံမပျိုလေးနဲ့ဘေး ည ဘက်သွားအိပ်။ ချစ်စကားတွေပြော။ လုံမပျိုလေးအလိုကျ သမီးရည်းစား သက်သက်အဖြစ်မှာပဲ နေကြဆဲ။

တတ်လမ်းအစက အဖြစ်အပျက် ကလေး ဖြစ်သွားတာပါ။

သည်မှာ ကျားခန္ဓာထဲ ဝိညာဉ် ပူးစီးနေတဲ့ လုလင်ပျိုလေး လူခန္ဓာသေ ဆုံးသွားတော့ လူခန္ဓာထဲ ဝိညာဉ်ပြန် စင်မရတဲ့ ဝိညာဉ်က ကျားခန္ဓာထဲမှာ ပဲ ဆက်နေရတော့တယ်။

လုံမပျိုလေး အရမ်းခံစားရတယ်။ ကျားခန္ဓာက သူ့ချစ်သူ ဝိညာဉ်လေးကို မခွဲနိုင်မခွာနိုင်ဖြစ်ရတယ်။ လူကြီးသူမ တွေတားလို့ ကျားနဲ့အတူတော့မနေ။ မနက်မိုးလင်း ကျားရှိရာတောဆီသွား

ကျားနဲ့တွေ့ ကျားနဲ့နေ။ သူ့ချစ်သူရင် စဉ်တုန်းကလို ကျားက သားကောင်ရှာ။ ညနေသားကောင်ပြန်ယူလာ။ ကျားက လိုက်ဖို့။ သားကောင်ကြီးရင် ရွာကလူ တွေပြန်ခေါ်သယ်။

ဘရသေ့ ပြန်ပြောပြမှုကို နား ထောင်ရင်း သူ့မျက်စိထဲ ညနေခင်း တောင်ပေါ်ဒေသရဲ့ အလှမြင်ကွင်းထဲမှာ နာဂလုံမပျိုလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျား ကြီးတစ်ကောင် တွဲလျှောက်လာနေတာ ကို မြင်ယောင်မိတယ်။ ပြီး ရွာအစပ် နားမှာရပ်ပေးနေတဲ့ နာဂလုံမပျိုလေးရဲ့ ရင်ကို ကျားကြီးလျှာဖျားနဲ့ အသာ လျက်လိုက်ပုံ...

နောက်တစ်နေ့မနက် ရွာလူကြီး စီမံပေးတဲ့ နံနက်စာ။ ဘရသေ့အသား မစာ။ သူတို့ သစ်ညသစ်သီး။ သစ်ရွက် တွေနဲ့ စီမံပေးတာ အဆာခံစားပြီး သူနဲ့ ဘရသေ့ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာ နှုတ် ဆက်ပြီး ရွာမှထွက်ခဲ့ပါတယ်။

တောလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက် လာကြတယ်။ တောပိုနက်လာတယ်။

သည်မှာ အမှတ်မထင် သစ်ပင် ကြီးတစ်ပင်အကွယ်မှာ လဲလျောင်းနေ တဲ့ ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ ဖင်ပိုင်းနဲ့အပြီး ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘရသေ့နဲ့သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပတ်ပြီး သစ်ပင်အကွယ် လဲလျောင်းနေတဲ့ကျားကို တစ်ကောင် လုံးမြင်ရအောင် အကြည့်မှာတော့ လဲ လျောင်းနေတဲ့ ကျားရဲ့ရှင်ခွင်ထဲမှာ ကျား လည်ပင်းကိုဖက်ပြီး ကျားခေါင်းပေါ် ခေါင်းချင်းအပ်ထားတဲ့ လုံမပျိုလေးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျားနဲ့ လုံမပျို လေး သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ဘာမှ

မဖြစ်သလို နဂို ပုံစံအတိုင်းပဲနေကြပါ တယ်။

“မဖြစ်သေးပါဘူးလေ”

ဘရသေ့ ရှေ့ဆက်မသွားဘဲ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တယ်။ သူ လည်း ဘရသေ့နောက် ဘုမသိ ဘမသိ လိုက်ခဲ့ရတယ်။ သည်လိုပဲ ရွာဆီပြန် ရောက်လာကြတော့တယ်။

ဘရသေ့ ရွာလူကြီးနဲ့စကားပြော တယ်။ အတန်ကြာတော့ ရွာလူကြီးက အိမ်ရှေ့ဖြတ်သွားတဲ့ လူငယ်တစ် ယောက်ကို နာဂလိုလှမ်းပြောတယ်။ အဲဒီလူငယ် ရွာထဲလှည့်အော်တယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရွာရဲ့ ဂေါင်လူကြီး တွေနဲ့ နတ်ဆရာရောက်လာကြတယ်။

ဘရသေ့နဲ့ သူတို့တွေ စကားတွေ ပြောနေကြတယ်။ အလေးအနက် ပြော နေကြသလိုပဲ။ သူတို့မျက်နှာလည်း မကောင်း။ ဘရသေ့မျက်နှာလည်း မကောင်း။ သူတို့ အကြိတ်အနယ် ညှိ နှိုင်းတိုင်းပင်နေကြပြန်တယ်။ ဦးဆောင် ပြောနေသူကတော့ ဘရသေ့။

သူတို့စကားဝိုင်း အတော်ကြီးကို ကြာတယ်။ မွန်းလွဲကျော်တဲ့ အထိပါပဲ။

“ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ ဘရသေ့”

စကားဝိုင်းပြီးတော့ ဘရသေ့နား နေတယ်။ ဘရသေ့အတော်လေးကြာ ကြာနားနေပြီးတဲ့အခါ သူ ဘရသေ့ နားကပ်ပြီး မေးမိတယ်။

“ဝိညာဉ်ကျားလေးကိစ္စပါ။ တော် ကြာ ဟိုကလေးမလေး အန္တရာယ်ဖြစ် တော့မယ်။ အန္တရာယ်ဖြစ်ဖို့ တဖြည်း ဖြည်းနီးကပ်နေပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ ဘရသေ့”

လက်ရှည် နားလည်အောင်ပြောပြ
တယ်။ ချောတယ်။ မရဘူး။ လုံမပျို
လေးက မရဘူး။

သည့်တော့ ရွာလူကြီးတွေ အာ
ဏာသုံးရတော့တယ်။ မရဘူး။ သူတို့
ဘက်ကလည်း မရ။ လုံမပျိုလေး လုံးဝ
ရွာပြင်မထွက်ရ။ တညီတညွတ် တစ်
ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်လိုက်တယ်။

လုံမပျိုလေး ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်
တယ်။ ကျားသံလိုပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွာလူကြီးတွေကို
ကြောက်ရတော့ သူမထွက်ရဲဘူး။ အဲ
ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံးဆိုနေတယ်။ တစ်ခါတစ်
ရံ ကျားသံလို ထထအော်ဟစ်တယ်။
တွေ့တဲ့လူကြီးတွေကို သနားစရာလို
တောင်းပန်ပြောဆိုတယ်။ မတတ်နိုင်၊
သူ့အတွက်အန္တရာယ်မို့ အားလုံးက
ခေါင်းတခါခါပဲ။ ရွာတံခါးလည်း ပိတ်
ထားကြတယ်။

မွန်းလွဲလောက်လည်းကျရော
ကျားကြီးတောထဲက ထွက်လာတယ်။
လုလင်ပျိုလေးရဲ့ ဝိညာဉ်ကျားကြီးဆို
တာ ကိုယ့်ရွာသား ဝိညာဉ်ကျားမို့ သူတို့
ရက်ရက်စက်စက်လည်း မလုပ်ချင်။
ကျားကြီး ရွာထဲဆီရောက်ပြီး ဟိုကြည့်
သည်ကြည့်လုပ်တယ်။

သည်မှာ ရွာထဲကလုံမပျိုလေးက
ထအော်တယ်။ ကျားသံလို၊ တံခါးဝနား
က ကျားကြီး နားစွင့်တယ်။ ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေတယ်။ အမှန်က ရွာထဲက လုံမ
ပျိုလေး ကျားကြီးရောက်နေတာ မသိ
သေးဘူး။

လူကြီးတွေနဲ့ ရွာသားတွေ ခြေ

ချင်းလိမ်နေကြပြီ။ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လုံမပျိုလေး ကျားသံလိုမျိုး ထ
အော်ပြန်တယ်။ ရွာပြင်မှာ ဂနာမငြိမ်
ဖြစ်နေတဲ့ကျားကြီး ဟိန်းလိုက်တယ်။

လုံမပျိုလေး အားတက်ပြီးထ
အော်ပြန်တယ်။ ရွာပြင်က ကျားကြီး
ထပ်ဟိန်းပြန်တယ်။ သည်လိုနဲ့အော်
လိုက်၊ ဟိန်းလိုက်။ နောက်တော့ လုံမပျို
လေးအိမ်ထဲက အပြေးထွက်လာပြီး
ဝင်းတံခါးဝနားကပ်တယ်။ လူတွေဝိုင်း
ဆွဲထားကြတယ်။

သည်မှာ ရွာလူကြီးနဲ့နတ်ဆရာ
ခြံဝင်းတံခါးဝနားကပ်ပြီး ကျားကြီးကို
ခေါ်စကားပြောတယ်။ ကျားကြီးနားလည်
သလို နားထောင်နေတယ်။ ဒါပေမယ့်
အလိုမကျသလို လုံမပျိုလေးက ထ
အော်ပြန်တယ်။ ကျားကြီး ဟိန်းပြန်
တယ်။ လုံမပျိုလေးက ထအော်တယ်။
ကျားကြီးဟိန်းပြန်တယ်။ လုံမပျိုလေး
က တအော်အော်၊ ကျားကြီးက တဟိန်း
ဟိန်း။ လူကြီးနဲ့နတ်ဆရာလည်း ကျား
ကြီးကို အုပ်ကြောင်းထပ်စကားတွေ
ပြောနေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လုံမပျို
လေးကို လှည့်ပြောတယ်။

ကျားကြီး ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ကျော်
ကြည့်တယ်။ အမြင့်ကြီးဆိုတော့ မရ။
အတွင်းက လုံမပျိုလေးကလည်း ခြံ
စည်းရိုးကို ကုပ်တက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။
ဝိုင်းဆွဲထားကြရတယ်။ မရတဲ့ ခြံစည်းရိုး
ကို ကျားကြီး ခုန်ခုန်ကျော်ကြည့်နေ
ပြန်တယ်။

အခြေအနေက အတော့်ကို ရုန်း
ရင်းဆန်ခတ်ပဲ။ လူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာ

လည်း ကျားကြီးကို တတွတ်တွတ်ပဲ
ပြောနေတယ်။ သူတို့မှာ တခြားလုပ်
စရာလည်း မရှိသလို ရွာသားဝိညာဉ်
ကျားမို့ ရက်ရက်စက်စက်လည်း မလုပ်
ချင်ကြ။

ညနေစောင်းတော့ ကျားကြီး
လည်း အတော်မောနေပြီ။ လုံမပျိုလေး
နဲ့ ရွာသားတွေလည်း မောပန်းနွမ်းနယ်
နေကြပြီ။ သည်လိုသာ နေ့တိုင်းဆို
အခက်။

ငြိမ်ပြီး ကျားကြီးနဲ့ လုံမပျိုလေး
အပြင်နဲ့အတွင်း ကြည့်နေကြတယ်။
အကြာကြီးကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။

လုံမပျိုလေးဆီက အသံတစ်မျိုး
ထွက်လာတယ်။ အော်သံမဟုတ်ပေ
မယ့် ကျားသံလိုပဲ။ ကျားကြီးနားစွင့်
နေတယ်။ ကျားကြီးဆီကလည်း ကျား
သံရွက်လာတယ်။ ဟိန်းသံမဟုတ်။ ရိုး
ရိုးအသံမျိုး။

အပြန်အလှန် အဲသည်လိုအသံ
တွေပြုပြီး လုံမပျိုလေး ခပ်တည်တည်
ပဲ။ အိမ်ဆီပြန်သွားတယ်။ ကျားကြီး
လည်း တဖြည်းဖြည်း တောဘက်ပြန်
သွားတယ်။ တောထဲဝင်သွားတယ်။
သည်တော့မှ တစ်ရွာလုံး သက်ပြင်းချ
နိုင်တော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် လုံမပျို
လေး ရွာကပျောက်သွားတယ်။ ရွာသား
တွေ တောနင်းရှာကြတယ်။ ဘယ်လို
ဘယ်ပုံ ပုန်းရှောင်နေကြတယ်မသိ။
ကျားကြီးရော၊ လုံမပျိုလေးရော မတွေ့
ရကြ။ တောနင်းရှာကြတဲ့ ရွာသားတို့
ဘရသေနဲ့ သူနဲ့ ရောက်နေတဲ့သူကို

ရောက်လာကြသေးတယ်။ အဲသည် အကြောင်း ဘရသေ့ကိုပြောကြတယ်။
ဘရသေ့ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ သူ ကို ပြန်ပြောပြတယ်။

(၅)

သည်ဂူမှာ ဘရသေ့နဲ့သူ နှစ် ဆယ့်တစ်ရက်ကြာပါတယ်။ သူတို့ကိစ္စ တွေပြီးတော့ ပြန်ကြဖို့လုပ်တယ်။

“အလာလမ်းအတိုင်း ပြန်ကြမယ် တယ်။ အလာတုန်းက ရွာလေးမှာ တစ်ညအိပ်ကြတာပေါ့”

ဘရသေ့ကောား သူသဘောကျ သွားတယ်။ သူအလာတုန်းက ဇာတ် လမ်းစိတ်ထဲစွဲနေ၊ စိတ်ဝင်စားနေလို့ပါ။

လုံမပျိုလေး ဘယ်ရောက်သွား သလဲ။ ကျားကြီးနဲ့အချိတ်အဆက်လုပ် ပြီး တောထဲရောက်သွားပုံရတယ်။ ဘယ် လိုပန်းနီကြသလဲ။ ထား...နောက်ဘာ တွေဖြစ်ကြသေးလဲ။ ရွာရောက်ရင် နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ်အပျက်ကြားရ ဦးမလား။

အပြန်လမ်းမှာ...

“ဘရသေ့က ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့နေရာ မှာ စိတ်စွမ်းအားတစ်မျိုးလို့ သတ်မှတ် သလိုနော်”

ဘရသေ့ခေါင်းခါပါတယ်။

“ဝိညာဉ်က ဝိညာဉ်၊ စိတ်စွမ်း အားက စိတ်စွမ်းအား၊ လူတွေရော ထွေး ပြောပြနေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝိညာဉ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စအတော်များများဟာ ဝိညာဉ်မဟုတ်ပဲ စိတ်စွမ်းအားတွေ၊ စိတ်အရိပ်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်နေတာမျိုး

တွေနေရတယ် တယ်”

“တချို့ လောကီပညာရှင်ကြီး တွေက စိတ်စွမ်းအားဆိုတဲ့ကိစ္စ မပြော ကြဘူး။ ဝိညာဉ်ပဲ”

“သူတို့ မသိလို့ပါ”

ဘရသေ့က သာသာလေးပြောပါ တယ်။

“ဘရသေ့လည်း နဂိုကတော့ ဘာမဆိုဆို ဝိညာဉ် ဝိညာဉ်ဆိုပြီး အထင်လွဲခဲ့တာပါ။ နောက်ကျမှ တကယ် စေ့ငကြည့်မှ ဝိညာဉ်က ဝိညာဉ်ပဲ။ ဝိညာဉ်လိုအထင်ခံရတဲ့ စိတ်စွမ်းအား တွေ စိတ်အရိပ်တွေက ပိုများတယ်။ ပိုနေရာယူတယ်။ ပိုပြီးထိတွေ့ရတယ်”

စိတ်စွမ်းအားတွေနဲ့ ဆက်စပ်မှု၊ စိတ်အရိပ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ ဟိုအခါ နဂါး အမြီးစွန်းတောင်ထိပ်လိုက်ရုံမှာ (နာဂ တောင်တန်းမှာမဟုတ်။ တခြားဒေသ တစ်ခုမှာ) ဘရသေ့ ပြောဖူးပါတယ်။

(စိတ်စွမ်းအားတွေကြောင့် သေ ပြီးသူတချို့ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ စိတ်အရိပ် မျိုး၊ ဝိညာဉ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘရသေ့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ အဲသည်စိတ်အရိပ်မျိုး မွန်ခေတ်ကနေ ခုထိထင်ကျန်နေတာ မျိုးတောင် ရှိတယ်တဲ့။)

သူတို့ ရွာဆီရောက်တော့ မိုးချုပ် ခါနီး ရွာတံခါးတောင်ပိတ်တော့မလို့၊ ဘရသေ့နဲ့သူကို လှမ်းတွေ့လို့ တံခါး မပိတ်သေးဘဲ စောင့်နေကြတာ။

လူကြီးအိမ်ရောက်တော့ ခြေပစ် လက်ပစ် နားခိကြပါတယ်။

အမောပြေတော့ ဘရသေ့ လူ ကြီးနဲ့စကားပြောနေကြပါတယ်။ ကျား

ကြီးနဲ့လုံမပျိုလေးကိစ္စ မေးနေတာလို့ သူထင်ပါတယ်။ အဲသည်ကိစ္စ သူလည်း အရမ်းသိချင်နေတာပါ။ ဘရသေ့လည်း သိချင်မှာပါ။ သူကတော့ နားတစွင့်စွင့်၊ နားလည်မလည် ဘရသေ့ပြန်ပြောမှ သိရမှာပါ။ ရင်တဖိုဖိုစောင့်စားနေမိပါ တယ်။

ညကျမှ ဘရသေ့ပြန်ပြောပြပါ တယ်။ လုံမပျိုလေး ပျောက်သွားပြီး သုံးရက်အကြာမျှ နေ့လယ်ခင်းလောက် ကျားကြီးက လုံမပျိုလေးကို ပြန်ပို့ပေး သတဲ့။ ကျောပေါ်တင်ပြီး ပြန်ပို့တာတဲ့။ လုံမပျိုလေးက ကျားကြီးလည်ပင်း တအားဖက်ထားတယ်တဲ့။

ရွာတံခါးဝနားရောက်တော့ ကျား ကြီးက တံခါးဝနားဝပ်ပြီးပေးသတဲ့။ အဲ သည်အချိန်မှာ ရွာတံခါးဖွင့်ထားလျက် ကျားကြီး ရွာထဲမဝင်ဘူး။ ကျားကြီးဝပ် ပေးပေမယ့် လုံမပျိုလေးက ကျားပေါ်က မဆင်း။ ကျားကြီးလည်ပင်းပဲ အတင်း ဖက်တွယ်ထားသတဲ့။

ကျားကြီးအတင်းဟိန်းပြီး မြေပေါ် လဲချ လုံမပျိုလေးကို ဆင်းခိုင်းတယ်တဲ့။ လုံမပျိုလေး မြေပေါ်ရောက်ပေမယ့် ကျားကြီးလည်ပင်း ဖက်ထားလျက်ပဲ။ ကျားကြီးက အတင်းရုန်း ဟိန်း။ လုံမ ပျိုလေးက အတင်းလိုက်ဖက်ထား။ ကျားသံလိုမျိုးနဲ့ ကျားကြီးကိုလည်း တစ် ခုခုပြောနေသလိုပဲတဲ့။ ကျားကြီးက အတင်းရုန်း ဟိန်း။ လုံမပျိုလေးက ကျားကြီးကို လိုက်ဖက်ထား။ ကျားကြီး လုံမပျိုလေး မျက်နှာနားကပ်ပြီး ဟိန်း တယ်။ လုံမပျိုလေးက မကြောက်။

အတင်းပဲဖက်တွယ်ထား။ ရွာသားတွေ ကလည်း ဘာမှမလုပ်တတ်။ ကျားကြီးက လုံမပျိုလေးကို ကိုယ်လုံးနှင့်တိုက်ပြီး ရွာအတွင်းထဲ အတင်းသွတ်သွင်းတယ်။ သူကပြန်မယ်အလုပ် လုံမပျိုလေးက လိုက်ဖက်ရင်း ကျားကြီးက လုံမပျိုလေး မျက်နှာကြည့်ပြီးဟိန်း။

ရွာသားတွေလည်း မရဲတရဲနဲ့ လုံမပျိုလေးကို အတင်းဝင်ဆွဲထားကြတယ်။ ကျားကြီးက ရွာသားတွေကို ကြည့်တယ်။ ရန်မပြုဘူး။ ရွာသားတွေလက်ထဲမှာ ရှမ်းကန်နေတဲ့လုံမပျိုလေးကို တွေ့တွေ့စိုက်ကြည့်နေတယ်။ စိတ်မကောင်းတဲ့ အကြည့်မျိုး။

အတော်ကြာကြာ ကြည့်နေပြီး တစ်ချက်ဟိန်း။ တောထဲဘက်ပြန်ပြေးသွားတော့တယ်။ ကျားဟိန်းလို့ ရွာသားတွေလန့်ပြီး လုံမပျိုလေးကို လွှတ်လိုက်မိသေးတယ်။ လုံမပျိုလေး ကျားကြီးနောက်ပြေးလိုက်သွားသေးတယ်။ ဘယ်ပီမလဲ ကျားကြီး တောထဲအမြန်ပြေးဝင် သွားတယ်။ ရွာသားတွေ လုံမပျိုလေးကို လိုက်ဆွဲခေါ် ရွာထဲပြန်သွင်းထားလိုက်ကြတယ်။

သည်တစ်ခါတော့ ရွာသားတွေ လုံမပျိုလေးကို အတော်ဂရုစိုက်စောင့်ကြပ်ထားကြတယ်။ လုံမပျိုလေးကတော့ တင့်တိုး၊ တအော်အော်ပဲ။

နှစ်ရက်ထဲပဲ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ လုံမပျိုလေး လစ်ထွက်သွားပြန်တော့တယ်။ ရွာသားတွေစိတ်ညစ်ကြရပြန်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း တောနင်းရှာကြရပြန်တယ်။

သည်တစ်ခါတော့ သူတို့တွေကြရတယ်။

ကျားကြီး... မဟုတ်။

လုံမပျိုလေး... မဟုတ်။

လုံမပျိုလေးရဲ့ ထဘီတချို့၊ နာဂလူမျိုးတွေအခေါ် နယ်ဝန်းစနဲ့ လုံမပျိုလေးရဲ့ ဦးခေါင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်အပိုင်းအစတချို့၊ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရဲ့ အမြစ်ကြားမှာ ဘရသေ့စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြန်ပြောပြပါတယ်။

“အတော်ကို အချစ်ကြီး သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကလေးမလေးပဲ”

ဘရသေ့ ရေရွတ်ပါတယ်။

“ဝိညာဉ်ကျားလေး - သိတယ်တပည့်။ သူ့ဝိညာဉ် (အဲ... စိတ်ဆိုပါတော့)” အခြေအနေမဟန်တော့တာကို သူသိတယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ကျားခန္ဓာက ခွာရ၊ ပျောက်ပျက်ရတော့တာကို သူသိတယ်။ အတင်း ရွာပြန်ပို့တာ။ ရွာလူကြီးနဲ့ နတ်ဆရာပြောပြထားတဲ့ စကားတွေကို သူပြန်တွေး သဘောပေါက်မှုလည်းရှိမှာပေါ့။ သူ့အများတော့ အခြေအနေမကောင်းလို့ အတင်းပြန်ပို့ရာသာ။ ကလေးမလေးက အချစ်ကြီး၊ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတော့ ခုကွရောက်သွားရရှာတယ်။ ပြန်ပို့ပြီးတဲ့နောက် သူဝိညာဉ်ကျားခန္ဓာက ခွာသွားပုံရပါတယ်။ ကလေးမလေး ဘာမှသိလိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘရသေ့ ကျားကြီး သူ့ချစ်သူကို သူပြန်ကိုက်စားတာပေါ့နော်”

ဘရသေ့ခေါင်းခါပါတယ်။

“မဟုတ်ဘူးလေ တပည့်ရဲ့ ကျား

ကြီးဟာ သူ့ချစ်သူ၊ ကလေးမလေးရဲ့ ချစ်သူ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ကလေးမလေးဟာလည်း ဘယ်ကျားကြီး ချစ်သူဖြစ်တော့မလဲ။ ကျားကြီးဟာ ကျားကြီးပဲ။ ကလေးမလေးချစ်သူရဲ့ဝိညာဉ်(ဆိုပါတော့) ထွက်သွားတဲ့ကျားကြီးဟာ ကျားကြီးပဲ။ ကလေးမလေးကသာ အစွဲနဲ့ ကျားကြီးကို သူ့ချစ်သူ၊ သူ့ချစ်သူဝိညာဉ်ပူးစီးနေတာပဲထင်နေတော့ ကျားကြီးအစာ အသားလွတ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဘာမှတောင် သိလိုက်ရှာမှာမဟုတ်ဘူး”

“တခြားကျားများ ဖြစ်နိုင်သေးလား ဘရသေ့”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး တပည့်။ ဝိညာဉ်ကျားဟာ သူတော့နဲ့ သူ့ရွာဝန်းကျင်မှာ တခြားကျား အလားခံလေ့မရှိဘူး”

ဘရသေ့ရောသူပါ စိတ်မကောင်းစွာ ငြိမ်ကျသွားမိကြပါတော့တယ်။

“သည်ကလေးမလေးမှာ သန့်ရှင်းဖြူစင်တဲ့သွားနွေပါ။ စိတ်အခြေခံပါလာတယ်။ လေးနက်တည်ကြည်တဲ့ သန္ဓေပါစိတ် အဆောက်အအုံလည်းရှိတယ်။ ရှားပါးတဲ့ သန္ဓေပါ အရည်အချင်းပဲ။ ရှားပါးတဲ့ရွက်ပုန်းသီးလေးပဲ။ နမြောစရာကောင်းတာတော့အမှန်ပဲ”

ဘရသေ့ ရေရွတ်နေပါတယ်။

“ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့သိလိုက်ရှာမှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လူတိုင်းလည်း သည်လိုပါပဲ။ ဘာမှတော့ သိလိုက်ရှာကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

ဆန်းဖြူဦး

ဝိဇ္ဇာ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

ရေးသားပြုစုသော

- (၁) အယူတော်မင်္ဂလာ အတိတ်နိမိတ်နှင့် ယတြာများ
- (၂) သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ထက်မြက်စွမ်းအား ဂါထာ မန္တန် မန္တရားများ
- (၃) ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ရင်ပြင်တော်တစ်ဝိုက် ဘုရားစေတီများ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ပူဇော်ဆုတောင်းနည်း

ဖြန့်ချိရေး

မဇ္ဈိမစာပေ - ဖုန်း - ၀၁-၃၉၂၀၃၅၊ ၀၉-၇၃၀၅၉၉၃၅၊ ၀၉-၅၀၅၆၈၄၃

မိသားစုတိုင်း အိမ်တိုင်း ဆောင်ထားသင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

သင့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ဗေဒင်ဟောနည်း ၆၀ နှင့် အဖြေထုတ် ဟောထားသည့် စာအုပ် ဗေဒင်ပညာကို လေ့လာလိုသူများ၊ ဝါသနာပါသူများ လက်ကိုင်ထားသင့်သည့် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်

အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ် ကံကြမ္မာ
သင့်ဘဝ တစ်သက်တာ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

စာအုပ် ထွက်ပြီ

ညွန့်နိုင်မာ(ကျောက်ဆည်)

ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်)

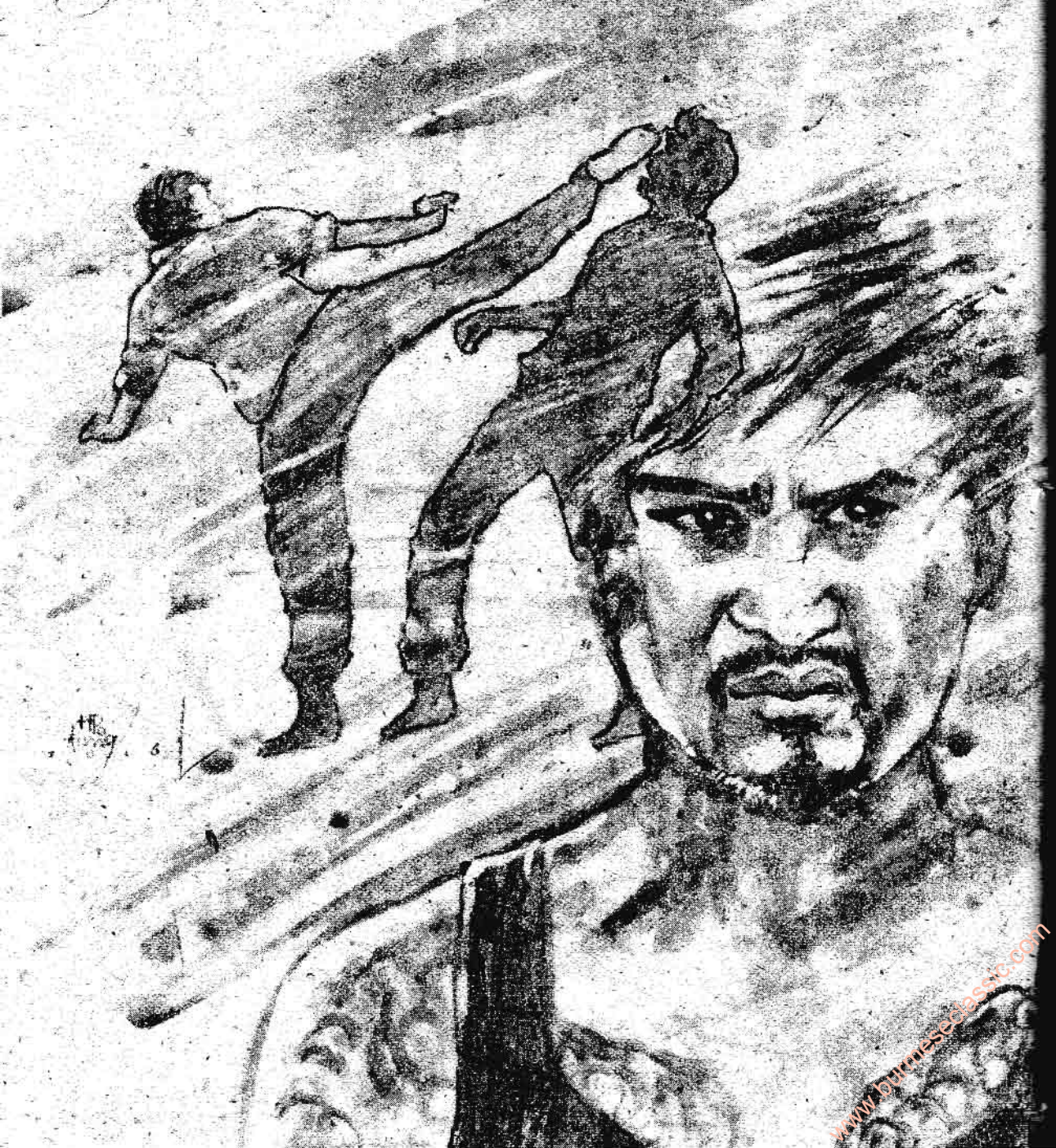
ဖုန်း-၀၉-၃၃၂၇၃၇၈၈ သို့ မှာကြားနိုင်ပါသည်။ စာတိုက်မှ အရောက်ပို့ပေးပါမည်။

ဦးညွန့်လွင် - အမှတ်-၂၈၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ကျောက်ဆည်မြို့။

ယခင် တစ်အုပ် ၆၀၀၀ ကျပ်၊ ယခု ၅၀၀၀ ကျပ်၊ သုံးအုပ်နှင့် အထက်မှာလျှင် ၄၅၀၀ ကျပ်

မင်းသိန်းဝင်း

ဒီဇိုင်းနှင့် ရုပ်ပုံများ

ဦးဖြူလွင်၏ ကိုယ်ခံပညာ

မင်းဟိန်းထိင်

ကိုယ်ခံပညာကို မြန်မာပြည်မ၌ ပြီးစေ၊ ပြီးသည်၊ အဆောင်(လက်ဖွဲ့) စသည်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်။

မောင်အေးချမ်းတို့ အရပ်တွင် ကိုယ်ခံပညာဟုသာခေါ်ကြသည်။ တုတ်ခံ၊ ဓားခံ၊ သေနတ်ခံစသည်ဖြင့် ခွဲ၍ခေါ်ကြသည်လည်းရှိသည်။

တနင်္သာရီတိုင်းနက်တွင် တိုတို ဟုတ်ဟုတ် “အခံ”ဟုသာ ခေါ်ကြသည်ကို မှတ်သားဖူးသည်။ အခြားသော နေရာဒေသများမှာလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် သူ့အရပ်နှင့်သူ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်း၍ ရှိကြပေလိမ့်မည်။

လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ နေရာဒေသ အလျောက် ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းခြင်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနားသွားသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်သည်ကား တစ်မျိုးတည်းသာ ဖြစ်၏။

ထိုအဓိပ္ပာယ်သည်ကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုက်ခိုက်ကြရာ၌ မိမိအား မထိမခိုက်အောင်၊ ထိခိုက်လျှင်လည်း သိပ်ပြီး အထိမနာအောင် သင်ယူတတ် ပြောကတားသော ပညာရပ်မျိုးသာဖြစ်သည်။

ဤတွင်လည်း ကိုယ်ခံပညာဟု တစ်မျိုးတည်းဆိုထားသည့် တိုင်အောင် အစပွဲတို၊ နှစ်ပွဲတို၊ တစ်ရက်ခံ၊ တစ်အခံ၊ နှစ်လခံ၊ ထိုထက်ကြာကြာခံ

စသည်ဖြင့် အစွမ်းအမျိုးမျိုးရှိသေးကြောင်းလည်း ကြားဖူးသည်။

သိုင်း၊ လက်ဝှေ့၊ ဂျူဒို၊ ဗန်ဒို၊ တိုက်ကွန်ဒိုစသော တိုက်ခိုက်ရေးပညာများကိုလည်း ကိုယ်ခံပညာဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

ဤ၌ လိုရင်းကား ဆိုခဲ့သည့် တစ်ပွဲတို၊ နှစ်ပွဲတို၊ တစ်ရက်ခံ၊ တစ်လခံ၊ ထိုထက်ကြာကြာခံ စသော အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ ဂီတ၊ မန္တန်၊ အတတ်ပညာများဖြင့် သက်ဆိုင်သည့် ကိုယ်ခံပညာသာဖြစ်သည်။

မောင်အေးချမ်း၏ဦးကြီး ဦးဖြူလွင်က ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီးပင် ကိုယ်ခံပညာရပ်ကို တတ်သည်ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက် မောင်အေးချမ်းကိုလည်း သင်ပေးသည်။

ဦးကြီးဦးဖြူလွင်၏ ကိုယ်ခံပညာသည်ကား အင်း၊ အိုင်၊ ခါးလှည့်၊ ဂီတ၊ မန္တန်မျိုးမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဆောင်ထားရန်၊ မန်းပုတ်ရန်လည်း မလိုပေ။ အနည်းငယ် ဟာသဆန်သည်မှတစ်ပါး သူပြောသည့် တစ်လုံးတည်းသောစကားကို မှတ်သားထားပြီး လိုက်နာကျင့်သုံးရုံဖြင့်ပြီးသည်။ ထို့ကြောင့် လွယ်လွန်း၍ အထင်ကြီးစရာမရှိဟုပင် ဆိုကဆိုနိုင်သည်။

* * *

မောင်အေးချမ်းမှာ ကိုရင်လူထွက်လေးဖြစ်သည်။ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်သွား၍ ဂီလာနမိခင်ကြီးအား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန် ကိုရင်ဝတ်မှ လိင်ပြန်ခဲ့ရသည်။

ထိုညနေမှာပင် ရွာရှိ လူမျိုးအပျိုများ၊ ရွာသူကြီးနှင့် ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ ရောက်လာကြပြီး အိမ်မှာ ရေနွေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သူတို့က အကြံနှင့် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်အေးချမ်းက သူတို့အကြံကို မသိပေ။ မသိသောကြောင့်လည်း ယခုမှ ကိုရင်လူထွက်ကလေးဖြစ်လာရသည့်အလျောက် ငှက်များစွာတို့၏ အလယ်တွင် စီးကွက်ကလေးလို ဖြစ်နေရင်းကပင် လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ခန့်အပ်လိုက်ကြလေသည်။

မောင်အေးချမ်းအား လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ခန့်ကြသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ ကွယ်လွန်သူ မောင်အေးချမ်း၏ အဖေသည်လည်း လူပျိုခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။

အဖေက အလွန်ပျော့ပျောင်းပြီး သဘောကောင်းသည်။ စိတ်ရှည်သည်။ အနစ်နာခံသည်။ ကိုယ်ကျိုးမဖက်။ မငဲ့ကွက်ဘဲ အများအကျိုးကိုလည်း စိတ်ပါလက်ပါ ဆောင်ရွက်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အရွယ်ရောက်

သည်မှ လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ယူလာခဲ့ရလေရာ အမေနှင့်အိမ်ထောင် ကျသည့်တိုင်အောင် နတ်ထွက်ခွင့်မပြု ကြ၍ ကွယ်လွန်သည့် အချိန်ထိပင် လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ယူသွားခဲ့ ရသည်။

လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ယူ ထားရသူသည် ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်း ပြီး လူပျို အပျိုအားလုံးတို့၏ ဖုဲ့ကြည့် လေးစား အားထားကြည့်ညိုခြင်းကို အပြည့်အဝခံယူနိုင်ရသည်။ ရပ်ကျီး၊ ရွာကျီး၊ သာသနာဘာသာအကျိုး စသော သာရေးနာရေးကိစ္စများကို လည်း လူပျို အပျိုများအား နှိုးဆော် ဦးဆောင်ကာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပေး ရသည်။

သာရေးဟု ဆိုရာ၌ ရှင်ပြုပွဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲများ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ထိုပွဲအတွက် လူပျို အပျိုများကပင် ထင်းခွေ၊ ရေခဲပ၊ ဟင်းရွက်ခွေ၊ ပွဲရကိုင် စသည်ဖြင့် ပွဲပြီးသည်အထိ လုပ်ကိုင် ပေးကြရသည်။

ထို့အပြင် ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံထဲ တွင် မြက်ခုတ်၊ ပေါင်းရှင်း လမ်းဖို့ စသော အလုပ်များကိုလည်း လူပျိုခေါင်း ဆောင်ကပင် စာတန်ယူပြီး လူပျို အပျို များအား နှိုးဆော်ခေါ်ယူကာ လုပ်ကိုင် ပေးရပြန်သည်။

လူပျို အပျိုများတွင် ဖြစ်လေ့ဖြစ် ထရှိသော အရှုပ်အထွေးများ ရှိလာ လျှင်လည်း ရှံ၊ ဂါတ်မရောက်အောင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်ကျေနပ်သည် အထိ လူပျိုခေါင်းကပင် ပြောဆိုဖြေ ရှင်းနိုင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုမျှအထိ ကြီးလေး သော တာဝန်အရပ်ရပ်များကို မောင် အေးချမ်း လက်မခံရဲပေ။ မိမိမှာ ယခုမှ အသက် ၁၇ နှစ်သာရှိသေးပြီး ကိုရင် လူထွက်ကလေးလည်း ဖြစ်သော ကြောင့် လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကကိုပင် သေချာမသိနိုင်သေး၍ လူပျိုခေါင်း ဆောင်တာဝန်ကို မယူလိုကြောင်း ပြော ပြကာ ငြင်းသည်။

ငြင်းသော်လည်း မရပေ။ လူပျို အပျိုများက တညီတည်း တောင်းဆို ကြလို့ ရွာသူကြီးနှင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကပါ တိုက်တွန်းကြသဖြင့် မောင် အေးချမ်းမှာ အဖေ၏အမွေဟုဆိုရမည့် လူပျိုခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို လက်ခံ လိုက်ရသည်။

မောင်အေးချမ်းထက် အသက် ကြီးကြသော လူပျိုကြီးများ ဆယ် ယောက်မက ရှိသေးသည်။ လူပျိုကြီး နေရာကိုလည်း လိုချင်ကြသည်။ သို့ သော်လည်း လူပျိုခေါင်းဖြစ်ထိုက်သည့် အရည်အချင်းများ မရှိကြပေ။

ထိုအထဲတွင် ရွာသူကြီးဦးထွန်း ကျော်၏ တူအရင်းဖြစ်သော ကိုကျော် ထွန်းသည် အကဲဆုံးဖြစ်၏။ လူပျိုခေါင်း ဆောင်လုပ်ချင်၍လည်း နန်းနံ့တက်နေ သည်။ လူပုအလယ်သို့ဝင်ရပ်ကာ သူ လူပျိုကြီး လုပ်လိုကြောင်းကိုလည်း တောင်းဆိုသည်။

သို့သော်လည်း လူပျို အပျိုများ က တစ်ယောက်မျှ လက်မခံကြပေ။ သူဦးလေးရွာသူကြီးကလည်း မထောက် ခံပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုကျော်ထွန်း အရှက်ရသွား၏။ ပြန်ထိုင်ပြီး တစ်

အောင်ကြာအောင် ငေးခိုင့်ကာ မျက်နှာ မသာမယာဖြစ်သွား၏။

ကိုကျော်ထွန်းသည်လည်း လူပျို ခေါင်းဆောင်တာဝန်နှင့် ထိုက်တန်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အများ အကျိုးကို မဆိုထားဘိ။ အိမ်အလုပ်ကို ပင် ကူညီလုပ်ကိုင်လေ့မရှိဘဲ သူနှင့် ဝိသနာတူသော လူတစ်စုနှင့် သောက် စားရမ်းကားပြီး ရေရှည်လိုက်နေသော လူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘိန်း၊ ဖဲ၊ အရက်လည်းစုံသည်။ ခေါင်းကွဲ၊ ထိပ် ပေါက်၊ ရုံးရောက်၊ ဂါတ်ရောက် အကြိမ် ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပေ။

အဆိုးဆုံးမှာ မိန်းမပွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ပတ်သက်ဖူးသော အား နှံ့သူလေးအချို့တို့ ဒူးနှင့်မျက်ရည်သုတ် ကြရသည်။ တချို့မိန်းကလေးများ ဖုံး မနိုင် ဖိမရဖြစ်ကာ ရွာကို စွန့်သွားကြ ရသည်အထိပင် ရှိခဲ့ဖူးသည်။

ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မိဘ၊ ဆွေ မျိုးများနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ ရွာသူကြီး၏ အရှိန်အဝါကို(အတား)သုံးကာ ဆိုးချင် တိုင်းဆိုးပြီး မိုက်ချင်တိုင်းမိုက်နေသော လူတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ အသက် သုံးဆယ် နီးလာသည့်တိုင်အောင် သူ၏ စရိုက်ဆိုးကို ပြုပြင်ခြင်းမရှိသေးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလူပျိုခေါင်းဆောင် လုပ်ရန် တောင်းဆိုသည်ကို လက်မခံ ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူ လူပျိုကြီးရာထူးကို မရလိုက် သည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မောင်အေးချမ်း ကို အပြစ်မြင်လာပြန်သည်။ မောင်အေး ချမ်းဘက်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီးလည်း “ဦးသူ တော်လိုလို၊ တောထွက်လိုလိုမကောင်

ကိုများ လူပျိုခေါင်းဆောင် ခန့်အပ်ရ တယ်လို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ ဟု လည်းဆို၏။ နောက်လည်း ထိုကဲ့သို့ မကြားတကြားတစ်ဖုံ၊ ကြားလောက် အောင်တစ်မျိုး မကြာခဏပင် အလား တူစကားလုံးများဖြင့် သရော်ငေါ့တော့ တော့ ပြောသေး၏။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းမှာ အတော်လေးပင်အောင်အည်းပြီး သည်း ခံနေရသည်။ သည်အတိုင်းသာဆိုလျှင် ကြာကြာပင် သည်းခံနိုင်ပါမလားဟု လည်း ခံမြင်းစိတ်နှင့်တွေးမိသည်။ သို့ သော်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ကိုယ့် ဘက်က အလွန်မဖြစ်အောင် ဘေးလူ များအမြင်မစောင်းအောင်တော့ သည်း ခံရပေဦးမည်။

ထို့နောက် လေးလကျော်အကြာ တွင် အပျိုကြီးဒေါ်စောယဉ်ဦး ကွယ် လွန်သည်။ ဒေါ်စောယဉ်ဦးမှာ ရွာသူ ကြီးဦးထွန်းကျော်၏ အစ်မကြီးဖြစ်ပြီး ကိုကျော်ထွန်း၏ ကြီးကြီးလည်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်းများတွင် အပျိုကြီး ဒေါ်စောယဉ်ဦးသည် အချမ်း သာဆုံးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ဝေးမှ ဆွေမျိုးများ အရောက်စုံသည်အထိ ခုနစ်ရက်ထားရန်အတွက် မြို့ပေါ်မှ ဆရာဝန်ကိုပင့်ခေါ်ကာ အနံ့မထွက် အောင် ဆေးထိုးထားကြသည်။ ထို နောက် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် တစ်ရွာလုံး မီးနီတိတ် ထမင်းရည်ချောင်းစီး ကျွေး မွေးညှည်ခံထားသည်။

ထိုခုနစ်ရက်ပတ်လုံး လူပျို အပျို များ ဒေါ်စောယဉ်ဦး အသုဘအတွက် မနက်ပိုင်းတွင် တောထဲကို သွားပြီး ထင်းခွေရင်း ပုတတ်စာတူး တောထဲ

မှပြန်ရောက်လျှင် ရေခပ်၊ ပွဲရံကိုင်း ည နေပိုင်းတွင် ဆန်ဖွပ် နားရသည်ဟု ရွှံ့မရှိဘဲ ငယ်ဆံကဲ့သကဲ့သို့ လုပ်ကိုင် ပေးနေကြရသည်။

ထိုအထဲတွင် လူပျို အပျိုကိစ္စ များကို လုံးဝ မလုပ်ဘဲနေသည်မှာ ကိုကျော်ထွန်းဖြစ်သည်။ ကိုကျော်ထွန်း သည် သူနှင့်ဝိသနာတူသော လူတစ် စုနှင့် သောက်စား၊ ယစ်မှူး၍သာ နေ လေသည်။

လူပျို အပျိုများတွင် သွေးတော် သားစပ် ဆွေမျိုးများထဲမှ သားရေးဖြစ် စေ၊ နာရေးဖြစ်စေ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် လူပျို အပျိုအလုပ်များကို လိုက်မလုပ် ဘဲ နေလိုကာ နေ၍ရသည်။ သို့သော် လည်း နေချင်တိုင်းနေ၍ မရပေ။

လူပျိုခေါင်းဆောင် အထဲတွင် လည်းကောင်း၊ အပျိုခေါင်းဆောင်အထဲ တွင်လည်းကောင်း ခွင့်တောင်းပြီးမှ နေ ၍ရသည်။ ဤသည်မှာ ရှေ့က လူပျို ကြီး အပျိုကြီးများ ချမှတ်ထားခဲ့ကြ သော (ဂါမပညတ်=ရွာစည်းကမ်း) ဖြစ် သည်။ ယနေ့တိုင်အောင်လည်း ဤစည်း ကမ်းကို ကျင့်သုံးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကိုကျော်ထွန်း သည်ကား ထိုစည်းကမ်းကို သိသိကြီး နှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှာမျှ ခွင့် မတောင်းဘဲ လူပျို အပျိုစည်းကမ်းကို ဂရုမစိုက်သည့်သဘောဖြင့် လူစိုက်ဆန် ဆန် သောက်စားယစ်မှူး၍သာ နေလေ သည်။ လူပျို၊ အပျိုများကလည်း ကိုကျော်ထွန်း ထိုသို့နေသည်ကို လုံးဝ မကျေနပ်ကြပေ။ တမင်တကာ မထိမဲ့ မြင်ပြုပြီးနေသည်။ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ်၊ ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ရွာသူကြီးအရှိန်အဝါ

စသည်များကိုသုံးပြီး လူပျို အပျိုစည်း ကမ်းအား ဂရုမစိုက်သည့်သဘောမျိုး ဖြင့် ကျိုးဖောက်နေသည်ဟု ရှုမြင်ကာ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေကြသည်။

လူပျို အပျိုများက ခုနစ်ရက် မြောက် အသုဘသင်္ဂြိုဟ်မည့်နေ့တွင် မောင်အေးချမ်းအား ကိုကျော်ထွန်း ဖိုက် ရှာရဲဆန်ပြီး လူပျို အပျိုစည်းကမ်းချိုး ဖောက်နေသည်ကို မပြောတော့ဘူး လား။ သည်အတိုင်းပင် ကြည့်နေတော့ မှာလား။ ရှေ့က လူပျိုကြီးအပျိုကြီးများ သဘောတူချမှတ်ထားသည့် စည်းကမ်း ကြီးကို ချိုးဖျက်လိုက်တော့မှာလား။ ရွာ သူကြီးတု၊ လူစိုက်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် နေ၍ မပြောရဲတာလား။ စသည်ဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လာကြသည်။

မောင်အေးချမ်း အနေဖြင့်လည်း ကိုကျော်ထွန်းကို မပြောချင်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ကိုကျော်ထွန်းသည် အစကပင် မောင်အေးချမ်းအား ရန်လို ချင်နေသဖြင့် ပြောလျှင်လည်း ပြဿနာ တက်ကြမည်မှာ မလွဲပေ။ သို့သော် တာ ဝန်ကရိုနေလေတော့ မပြောဘဲနေရန် လည်း မသင့်တော့။

ထိုအချိန်က ညနေစောင်း၍ အသုလချလာပြီး ရွာပြင်တွင် တလား ဆင်နေကြသည်။ အသုဘလိုက်ပို့ကြ သော ရာချီသည့်လူများလည်း ဖွေးဖွေး လုပ်နေကြသည်။

ကိုကျော်ထွန်းလည်း အရက်ပု လင်းကို လက်မှာကိုင်ပြီး သူနှင့်သောက် ဖော်သောက်ဖက်ဖြစ်သော ကိုအောင် ထွန်း ကိုညီကြီးတို့နှင့်အတူ ဘေးချင်း ယှဉ်ပြီး ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုး လျှောက်လှေ နေလေသည်။

“ကိုကျော်ထွန်း ခဏနေပါဦးဗျ”
ကိုကျော်ထွန်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
ထောင်ကြည့်သည်။ ကိုကျော်ထွန်း၏
အကြည့်တွင် ဒေါသ၊ အာဟာတများ
အပြည့်ပါနေသည်။ ထို့နောက် “ထီ”
ဟု တံတွေးတစ်ချက် ထွေးထုတ်လိုက်
ပြီး -

“ဘာတုံး ခွေးကြီးမင်း။ ဒီမှာတွေ့
လာ။ လက်မှာ ပုလင်းကိုင်ပြီး အသင့်
ပါလာတယ်။ ဘာပြောမလဲ ပြောလေ”
ဟုဆိုကာ မျက်နှာတင်းတင်းကြီးနှင့်
ကိုညှိကြီးတို့လည်း မောင်အေးချမ်းအား
ခပ်ကျဲကျဲဝိုင်းလာကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းလည်း
ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားပြီး ခေါင်း
ကဆံပင်များသည်ပင် ထောင်ထဲသွား
သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူ
အပြစ်သည်ပင် ကိုယ့်အလွန်ဖြစ်တော့
မည်ကိုမြင်၍ စိတ်ကိုပြန်ထိန်းပြီး ပြော
လိုက်သည်။

“ကိုကျော်ထွန်း...ခင်ဗျား အဲလို
မပြောနဲ့။ ခင်ဗျားစကားကြီးက ဟန်
မကျဘူးလေ။ ကျွန်တော်က စည်းကမ်း
ဥပဒေဘောင်အတွင်းကပဲ ပြောမှာပါ”

ဟု ပြောပြီး မောင်အေးချမ်း ရှေ့
ကို သုံးလေးလှမ်း တိုးလိုက်သွားသည်။
ကိုကျော်ထွန်း ကြောင်ကြည့်နေသည်။
ထို့နောက် မောင်အေးချမ်းက ပြော
သည်။

“အခု အသုဘကိစ္စမှာ ကိုကျော်
ထွန်း လူပျို အပျိုအလုပ်တွေကို တစ်
ရက်မှဝင်မလုပ်ဘူး။ အဲဒါ ကိုကျော်
ထွန်း မလွန်ဘူးလား”

“အေးလေး၊ ဟုတ်တယ်လေ။ ငါ

လူပျို၊ အပျို အလုပ်တွေကို မလုပ်ဘဲ
နေတယ်လေ။ အခု အသုဘက ကြီး
ကြီး အသုဘကွ။ မင်းအမေ မသာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါ ဘာမှဝင်
မလုပ်ဘဲနေတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

မောင်အေးချမ်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး
ဒေါသကြောင့် ပူထူနေလေသည်။ အသု
ဘလိုက်ပိုကြသည့် ရာချီသောလူများ
လည်း မောင်အေးချမ်းအား စိုက်ကြည့်
နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရှက်စိတ်သည်
လည်း အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်သွား
သည်။ သည်မျှအထိ စော်ကားမော်
ကား ပြောလာသည်ကို သည်းခံရန်
မသင့်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
သို့သော် ပြောရမည်စကား ကျန်နေ
သေး၍ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကျော်ထွန်း ခင်ဗျားစကား
တော်တော်လွန်သွားပြီနော်။ ပြောချင်
တိုင်းပြောလို့မရဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျား
နားလည်ထားပါ။ ကိုယ့်သွေးသားထဲက
သာရေးနာရေးဖြစ်လာရင် လူပျို အပျို
အလုပ်တွေကို လိုက်မလုပ်ဘဲနေလို့ ရ
တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် သက်ဆိုင်ရာ လူပျို အပျို
ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ယောက်ကို
အသိပေးခွင့်တောင်းခြင်း မရှိဘဲ နေချင်
တိုင်းနေလို့ မရဘူးဆိုတာတော့ လူပျို
အပျိုတွေအထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံး
ဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားထက်ပိုပြီးသိတဲ့သူ ရှိမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အခု ခင်ဗျား
ဘယ်သူ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးနေတယ်
ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါ”

“ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ခွင့်မတောင်းဘဲ
နေရင်...ဖြစ်လားကွာ”

ဟု ဒေါသနှင့် အော်ပြောကာ
ကိုကျော်ထွန်းသည် အရက်ပုလင်းနှင့်
မောင်အေးချမ်း၏နားထင်ကို လှမ်းရိုက်
၏။ မောင်အေးချမ်း ငုံရှောင်လိုက်၍
အရက်ပုလင်းသည် ဝိုင်းခနဲမြည်ကာ
ကိုကျော်ထွန်း၏လက်မှ လွတ်ထွက်ပြီး
လယ်ကွင်းထဲသို့ လွင့်သွားသည်။

ကိုကျော်ထွန်းနှင့် ပုလင်းတူဘူး
ဆိုဖြစ်သော ကိုအောင်ထွန်းက နောက်
ဘက်မှနေပြီး မောင်အေးချမ်းအား
မလှုပ်သာအောင် ဖက်ချုပ်လေသည်။
ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းပင် ကိုကျော်
ထွန်းက လက်သီးနှင့်လှမ်းထိုးလိုက်၍
ရှောင်ချိန်မရလိုက်ဘဲ မောင်အေးချမ်း၏
နဖူးကို တည့်တည့်ကြီး ထိုးမိသွားလေ
သည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ကိုအောင်
ထွန်းဖမ်းချုပ်ထားသည်ကို ရုန်းမထွက်
သေးဘဲ ပြေးဝင်လာသော ကိုကျော်
ထွန်း၏ရင်ညွှန်ကိုသာ ဆောင့်ကန်လိုက်
လေသည်။ ကိုကျော်ထွန်းသည် ထိုနေ
ရာမှလွင့်ပြီး အနီးတွင်ရှိသော လက်
ယက်တွင်းကြီးထဲသို့ ကျသွားလေသည်။

ထို့နောက်မှ မောင်အေးချမ်းသည်
ကိုယ်ကို တစ်ချက်ယှို့ပြီး နောက်ရေနှင့်
ကိုအောင်ထွန်း၏မေးဖျားကို ဆတ်ချ
လိုက်သည်။ ကိုအောင်ထွန်းနေရာမှာ
ပင် ပုံကျသွားသည်။ (မေးဖျားကို လက်
သီး ခွဲ တံတောင်၊ ခေါင်း တစ်ခုခုဖြင့်
နာနာထိလျှင် တဒန်တွင်း မျက်စိပြာ၊
နားပင်းပြီး သတိပါလွတ်သွားတတ်သည့်
သဘောရှိသည်)

ပြီးမှ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ
အနားမှာ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်စောင့်နေ

သော ကိုညီကြီး၏ဘေးကို ဆောင်ကန်
လိုက်သည်။ ကိုညီကြီးလည်း “အင့်” ဟု
တစ်ချက်သာအော်နိုင်ခဲ့ပြီး သဝေထိုး
ကာ လူကြားထဲသို့ ရောက်သွားပြီး
မှောက်နေလေသည်။

မောင်အေးချမ်းက နေရာမရွှေ့ဘဲ
တင်းတင်းကြီးရပ်နေမိသည်။ ထို့နောက်
မောင်အေးချမ်းနဖူးကို ပွတ်စမ်းကြည့်
သည်။ လက်ဖျားခန့် အာလူးဥနေ
သည်ကို တွေ့သည်။

ထိုအခိုက်တွင် အသုဘရုရန်
ဆရာတော်ကို သွားပင့်သော ရွာသူကြီး
နှင့် အရပ်လူကြီးအချို့တို့ ရောက်လာ
ကြသည်။ ဆရာတော်က မောင်အေး
ချမ်းတို့ရန်ပွဲကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး
“အသုဘသင်္ကြန်ပြီးမှ မေးစစ်ပြီး လွန်တဲ့
အကောင်ကို ဒဏ်ပေးလိုက်” ဟု ရွာသူ
ကြီးအားပြောကာ သုသာန်ဘက်သို့
ဆက်ကြွသွားသည်။

ရန်ပွဲသည်လည်း ဆက်မဖြစ်ဘဲ
ရပ်သွား၍ အသုဘလိုက်ပို့ကြသည်လူ
များလည်း ဆရာတော်၏နောက်မှ တန်း
လိုက်သွားကြသည်။

မောင်အေးချမ်း အသုဘတို့ရန်
မလိုက်တော့ပေ။ အသုဘနှင့်ပတ်သက်
ပြီး လူပျို အပျိုများမှာ ထင်းခွေ၊ ဟင်း
ရွက်ခူး ရေခပ်၊ ဆန်ဖွပ်၊ ပွဲရန်ကိုင်
ထိုသူသာ တာဝန်ရှိ၍ အသုဘလိုက်မပို့
ဘဲနေလျှင်လည်း အပြစ်မရှိပေ။ ထို့
ကြောင့် မောင်အေးချမ်း ထိုနေရာမှာပင်
လှည့်ပြန်လာခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းတစ်
ဆယ်ခန့်လှမ်းလာပြီးနောက် မောင်အေး
ချမ်း နောက်ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်
ကြည့်သည်။

လူအချို့တို့က လက်ယက်တွင်း
ထဲသို့ကျသွားသော ကိုကျော်ထွန်းအား
ဆွဲတင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
လက်ယက်တွင်းထဲတွင် ရေခူးလောက်
သာရှိ၍ တော်သေးသည်။ ရေနက်လျှင်
အထိနာသွားသော ကိုကျော်ထွန်းအဖို့
အသက်ရှင်ဖွယ်ပင် မရှိပေ။

ကိုအောင်ထွန်းသည်လည်း ယခု
အချိန်အထိပင် သတိမရသေးဘူးလား
မသိ။ သစ်ရိပ်သို့ ဆွဲယူလာကြသော
လူများ၏ လက်ထဲ၌ လူသေတစ်
ယောက်လို တရွတ်တိုက်ပြီး ပါလာ
သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ကိုညီကြီးကိုလည်း ဆွဲထူနေကြ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သုံးယောက်လုံး
အတော်လေးအီသွားပုံရသည်။ မှတ်
လောက်သားလောက်လည်း ရှိသွားကြ
ပေလိမ့်မည်။

သူတို့ပုံစံမျိုးဖြင့် မောင်အေးချမ်း
ကို လာစမ်း၍မရပေ။ မောင်အေးချမ်း
က သိုင်း လက်ဝှေ့ တိုက်ကွပ်မိ သုံးဖျိုး
လုံးကို သင်ရိုးကုန်အောင် သင်ယူလေ့
လာထားသူဖြစ်သည်။ သို့သော် ပွဲတက်
ရန် အစီအစဉ်မရှိသေး၍ အတိုက်ကို
မျှသာ လေ့ကျင့်ထားပြီး အခံကို ထည့်
သွင်းလေ့ကျင့်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
လည်း အရက်သမားကိုကျော်ထွန်း၏
လက်သီးတစ်ချက်ထိရုံမျှဖြင့်ပင် နဖူးမှာ
အာလူးဥသွားခြင်းဖြစ်သည်။

(သူတို့သုံးယောက်တွင် ကိုကျော်
ထွန်းတစ်ယောက်သာ နယ်လှည့်လက်
ဆွဲဆရာတစ်ယောက်ဆီမှာ တစ်လခန့်
သင်ယူဖူးပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က ဘာမျှ
မတတ်ကြပေ။)

နဖူးမှာ အာလူးဥသွားရုံမျှဖြင့်
လည်း မောင်အေးချမ်း သိက္ခာမကျ
လောက်ပေ။ သိက္ခာမကျသော ကိုကျော်ထွန်း
လည်းမရနိုင်ပေ။ ရွာ... ဦးကြီး တော်လောက်
တွင်လူ... ဦးကြီး တော်လောက်
မိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လက်တွေ
မိုက်နာကုန်ပြီ။

ဦးဖြူလွင် မောင်အေးချမ်း၏မျက်
စိတ်သည်။ ထို့နောက် ပုဆိုးကို
ရွာသူဌေး ဦးခိုင်လိုက်သည်။
ကိုကျော်ထွန်းတို့... ရဲခံပညာကို သင်
ရသွားကြသည်။ နေရာ...
ကြည့်လျှင် လူတစ်စုတို့ ကိုး
ကလေး မောင်အေးချမ်း၏လ...
ဖြင့် မချီမဆုံ ခံလိုက်ကြရသည်။
ပြောသူက ပြောနေကြလေသည်။

ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်သွားသည်
မှာလည်း ဆေးဝါးကုသရသည်အထိ
ဖြစ်သွားကြသည်။ ကိုကျော်ထွန်းမှာ
တစ်ပတ်လောက်အထိ ရင်ညွှန်ထဲက
အောင်နေ၍ နိပ်နယ်ပြီး ဆေးလူးပေး
နေကြရသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ ကိုအောင်ထွန်းဖြစ်
သည်။ ကိုအောင်ထွန်းမှာ မောင်အေး
ချမ်း နောက်စေ့နှင့် ဆတ်တိုက်လိုက်
သော ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်သည်။ ထို့
ကြောင့် မေးရိုးအက်သွားသဖြင့် တစ်လ
နီးပါး အစာမဝါးနိုင်၍ အရေကိုသောက်
ပြီး ဆေးကုသခံလိုက်ရသည်။

ကိုညီကြီးကိုလည်း ရက်အတန်
ကြာအောင် ဒဏ်ကြေးဆေးလူးပြီး နိပ်
နယ်ပေးလိုက်မှ နာလန်ထူနိုင်လာသည်။
ထို့နောက် ကိုကျော်ထွန်းတို့လူစု
မှာ ရွာစည်းကမ်း(လူပျို၊ အပျိုစည်း

ကမ်း)ကို ချိုးဖောက်ခြင်းကြောင့် ဒဏ် အနေဖြင့် ရွာလူကြီးများကို ကန်တော့ ပြီး ချဉ်း ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံထဲ အပြည့်ပါနေသည့် အမှိုက်သရိုက်များကို ဟု တံတွေးတစ်ချက် မှတ်ရှင်းကြရ ပြီး -

“ဘာတုံး ခွေးကြီးမင်း။ ဒီမှာ ဘယ် လား။ လက်မှာ ပုလင်းကိုင်ပြီး အသွင် ပါလာတယ်။ ဘာပြောမယ် ပြောမောက် ဟုဆိုကာ မျက်နှာတင်းတင်းကြောင်ဖြစ် ကိုညီကြီးတို့လည်း မောင်ကြီးလည်း မောင် ခပ်ကျဲကျဲခိုင်းလာကြ သည်။ နောက်ရန်ရှိ ထို့ကြောင့် ဘယ်သို့လုပ်ရမည်ကို အစ ထောင်းခန့် ဦးစားထားသည်။ ဖြစ်လာပြီးမှ ကဆံပင် သူပေးရန် စိတ်ကူးမရှိတော့။ သူ -

* * *

“တစ်လောက မင်းနဖူး အာလူး ဥတယ်ဆို”

ဦးကြီးဦးဖြူလွင်က မေးသည်။ ဦးကြီးဦးဖြူလွင်မှာ အဖေ၏ဝမ်းကွဲအစ် ကိုဖြစ်သည်။ ဦးဖြူလွင်၏အဖေ ဦးယဉ် ဦးက အဖေ၏အမေ ဒေါ်လှစိန်၏ အစ် ကိုကြီးဖြစ်သည်။

သွေးချစ်စပ်ကြသော်လည်း အဖေ နှင့် ဦးဖြူလွင်တို့ကို ပြုမိတ်တစ်လမ်း သံတစ်လမ်းဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။ အဖေက လူချစ်လူခင်ပေါသော သူ တော်ကောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ဦးဖြူလွင်က ဘိန်း၊ ဖဲ၊ အရက်စုံသောကြောင့် အော့ ကြောလန်ကြီးသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးလုံးက ဦးဖြူလွင်ကို “ဘိန်းစား ကြီး”ဟုခေါ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း သွေးရင်းများထဲတွင် ဦးဖြူလွင်က

အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ သူ့ရှေ့မှာတော့ မခေါ်ကြပေ။

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းဟူ၍ တစ်ခုမျှမလုပ်ဘဲ ဖဲရိုက်လိုက်၊ အရက် သောက်လိုက်၊ ဘိန်းရှုလိုက်နှင့် နယ် တကာလှည့်သွားနေသည်။ ဒေါ်စောယဉ် ဦး၏ အသုဘမှာ မောင်အေးချမ်းနှင့် ကိုကျော်ထွန်းတို့လူစု ရန်ဖြစ်ကြစဉ်က လည်း နယ်လှည့်ကြီးဦးဖြူလွင် ရွာမှာ မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ယခုမှရောက်လာ ပြီး မောင်အေးချမ်းအား သံတင်းလာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီအချိန်က ဖမ်းချုပ်ခံထားရ ပြီး အမှတ်တမဲ့လည်းဖြစ်သွားလို့ပါ ဦး ကြီးရာ။ ပြီးတော့ သူ(ကိုကျော်ထွန်း) ထိုးလိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့်မို့ပါ။ သတိရှိနေတဲ့ အချိန်မှာ သာဆိုရင်လား ဟင်း... သူတတ်ထား တဲ့ ပညာလေးက ကျွန်တော့် တစ်လတ် စာတောင် မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတ်ကြ တာတောင် ကျွန်တော့်မှာ အာလူးဥရုံ သာဥပြီး သူတို့သုံးယောက်ကတော့ မချီမဆုံ ဖြစ်ကြရလို့ နာနပ်ရုံနဲ့တောင် မလုံလောက်ဘဲ ဆရာပင့်ကုရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားကြတာကို ဦးကြီးကြားပြီး ဖြစ် မှာပါ”

“မင်းကကော ဆရာပင့်ပြီး မကု လိုက်ရဘူးလား”

“ဟာ... ကျွန်တော့်မှာ အာလူးဥ ရုံလေးပဲလေ။ ဘာလို့ ဆေးကုရမှာလဲ။ လက်ပူတိုက်လိုက်ရုံနဲ့ ပျောက်သွား တာပဲ”

“ဘယ်လောက်ပဲ ရန်တွေတွေ့၊

ပြဿနာတက်တက် ကိုယ့်ကို မထိခိုက် မနာကျင်တဲ့နည်း ရှိတယ်ကွ။ ကိုယ်ခံ ပညာလို့ ခေါ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုယ်ခံပညာ အကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ သိုင်း၊ လက်ဝှေ့ စတာတွေကို ကိုယ်ခံ ပညာလို့ ဆိုကြသလို ဂါထာ၊ မန္တန်၊ အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ ရေမန်း၊ ဆီမန်း၊ ကွမ်းမန်း စတာတွေကိုလည်း ကိုယ်ခံ ပညာလို့ပဲ ခေါ်ကြတဲ့အကြောင်း။ အဲဒီ အထဲမှာလည်း တစ်ပွဲတို၊ နှစ်ပွဲတို၊ တစ်ရက်ခံ၊ တစ်လခံ၊ အဲဒီထက်ကြာ ကြာခံဆိုတာမျိုးပဲ မဟုတ်လား”

ဦးဖြူလွင်က ခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်၏။ ထို့နောက် ပြောသည်။

“မင်းပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူးကွ။ ဘယ်ဂါထာ၊ မန္တန်၊ ဆီ မန်းမှလည်း မလိုဘူး။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ သင်ယူတတ်မြောက်ထားရုံနဲ့ တစ်သက် လုံးသုံးလို့ရတဲ့ပညာပဲ”

“ဟာ . . . ဦးကြီး အဲဒီပညာကို တတ်သလား”

“တတ်တာပေါ့။ မတတ်ဘဲပြော မလား”

“တတ်ရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း သင်ပေးဦးလေ”

“လိုချင်ရင် သင်ပေးမှာပေါ့။ မင်း လို စွာတဲ့အကောင်မျိုးက ကိုယ်ခံပညာ လည်း တတ်ထားသင့်ပါတယ်။ ကိုင်း လာ ကိုယ်ခံပညာကို လိုချင်ရင် ငါ့ကို နှိပ်စမ်း”

ဟုပြောပြီး ဦးဖြူလွင် ဖျာပေါ်မှာ မှောက်ချလိုက်သည်။

“ဟာ... ဦးကြီးကတော့ လုပ်ပြန်

ပြီး တစ်လောကလည်း ဖိနပ်မပျောက်
တဲ့ဂါထာဆိုပြီး တကယ်ပေးတော့ ဂါ
ထာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဦးဖြူလွင် ဖျာပေါ်မှောက်လျက်က
မောင်အေးချမ်းဘက် သမင်လည်ပြန်
လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးပြူးကြီးနှင့်
ပြောသည်။

“ဟ...ငါပြောလိုက်လို့ အခုမင်း
မှာ ဖိနပ်မပျောက်တော့ဘူး မဟုတ်
လား။ အဲဒါ ဂါထာပဲပေါ့ကွ။ လေးလုံး
စပ်၊ ခြောက်လုံးစပ်၊ ရှစ်လုံးစပ်မှ ဂါထာ
လို့ထင်နေသလား။ မင်းလိုချင်ရင်နိပ်၊
မလိုချင်ရင် မနိပ်နဲ့ ဒါပဲ”

မောင်အေးချမ်း စိတ်ပျက်သွားမိ
၏။ ဒေါသလည်းထွက်သွားမိသည်။
မောင်အေးချမ်းက နိပ်ရ၊ နယ်ရမည်ကို
အလွန်ပျင်းသည်။ သူတစ်ပါး၏ အရေ
အသားကို ကိုင်တွယ်ဖျစ်ညှစ်ပြီး နိပ်
နယ်ရမည်ကိုလည်း ရှံသည်။ ကိုယ်တိုင်
လည်း အနိပ်ခံလေ့မရှိသလို သူများကို
လည်း မနိပ်လိုပေ။ သည်အထဲ ဦးဖြူ
လွင်က ဖျာပေါ်မှာ ကားကားကြီးမှောက်
လျက် ဂါထာပေးမည်ဟုပြောပြီး အနိပ်
ခိုင်းနေပြန်သည်။

“နိပ်လေကွာ၊ ဘာလဲ ဂါထာမလို
ချင်ဘူးလား။ နောက်တစ်ခါ အာလူးဥ
ချင်နေသေးလား”

မောင်အေးချမ်းမှာ စိတ်ပျက်ပျက်
နှင့်ပင် ဦးဖြူလွင်အား နိပ်ပေးနေရလေ
သည်။ ဦးကြီးဦးဖြူလွင်က ဘိန်းစားဖြစ်
၍ အနိပ်အနယ်ခံရသည်ကို အလွန်
ဩဇာသည်။ တစ်ခါတလေ သူတို့ဘိန်း
စားအချင်းချင်းလည်း တစ်လှည့်စီနိပ်
ရင်း ဝမ်းခံနေကြသည်ကို တွေ့ဖူးသည်။

မောင်အေးချမ်းအနေဖြင့်လည်း
ကိုယ်ခံပညာကို တတ်ထားမှဖြစ်မည်။
သူတစ်ပါးတို့အား မတရားအနိုင်ကျင့်
ရန်အတွက်တော့ မဟုတ်ပေ။ သူတစ်
ပါးတို့က မိမိအား မတရား အနိုင်ကျင့်
လာကြလျှင် တန်ပြန်ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်
အတွက်သာဖြစ်သည်။

တစ်လောကပင် ကိုကျော်ထွန်း
တို့လူစုနှင့် တစ်ပွဲခွဲခဲ့ဖူးပြီး ထိုအချိန်
ကသာ သိုင်း၊ လက်စွဲစသော ကိုယ်ခံ
ပညာများကို တတ်မထားလျှင် ကောင်း
ကောင်းကြီး ခံသွားရနိုင်သည်။ လူပု
အလယ်၌ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း
လည်း ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ကိုကျော်ထွန်းကလည်း တမင်
သက်သက် မောင်အေးချမ်းကို အာယာ
တကြီးနေ၍ အမဲသားကောင်လို မြင်နေ
လေရာ မိုက်ဂုဏ်ကိုအသုံးချပြီး လမ်း
တွေတိုင်းသမနေပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ သူထင်သလို တစ်ခုမျှ
ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ သူတို့သည်သာ မရှုမလှ
ခံကြရ၍ မိုက်ချိုနှင့် မိုက်စွယ်များ
ကျွတ်ကာ လနှင့်ချီပြီးပင် ဆေးကျပြုစု
ကြမှ နာလန်ထလာနိုင်သည့်အဖြစ်သို့
ရောက်သွားကြရသည်။

ဤသည်မှာ မောင်အေးချမ်းက
သိုင်း၊ လက်စွဲ၊ တိုက်ကွန်ဒိုစသော
ကိုယ်ခံပညာများကို တတ်မြောက်ထား
၍သာ အသားစီးရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ဖန် ဦးကြီးဦးဖြူလွင်ဆီ
ကလည်း လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ကိုယ်ခံ
ပညာတစ်မျိုးကို ရဦးမည်ဖြစ်၍ မောင်
အေးချမ်းအဖို့ အတော်လေးပင် ပြည့်
သွားပေလိမ့်မည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ဦးဖြူလွင်
အား နိပ်နယ်ပေးရင်းက အတွေးဖြင့်
ဝမ်းသာနေ၏။ ဦးဖြူလွင်သည်ကား ဓ
ကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ မျက်စိမိတ်ပြီး
ဝမ်းခံနေလေသည်။

“ကိုင်း...ဦးကြီး တော်လောက်
ပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော် လက်တွေ
တောင်နာကျန်ပြီ”

ဦးဖြူလွင် မောင်အေးချမ်း၏မျက်
နှုတ်ကိုကြည့်သည်။ ထိုနောက် ပုဆိုးကို
ပြင်ဝတ်ပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“ဦးကြီးရဲကိုယ်ခံပညာကို သင်
ပေးတော့လေ”

“ပြေး...”

“ဗျာ”

“ရန်ဖြစ်ရင်ထွက်ပြေး၊ သူများဆီ
မှာ အရိုက်မခံနဲ့”

“ဟောဗျာ... အဲဒါ ကိုယ်ခံပညာ
တဲ့လား”

“ကိုယ်ခံပညာပေါ့ကွ။ ထွက်ပြေး
သွားတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက
ရိုက်လို့ရတော့မှာလဲ။ ဒီတော့ ကိုယ်
မနာတော့ဘူးပေါ့”

ဦးဖြူလွင်သည် ထိုမျှသာပြော
ထားခဲ့ပြီး တစ်ပတ်ခွမ်းအကျီလေးကို
ပန်းမှာတင်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားလေ
သည်။

မောင်အေးချမ်း ဦးဖြူလွင်၏
ကျောပြောင်ကြီးကို စိုက်ကြည့်ကျန်ခဲ့၏။
ဦးဖြူလွင် လမ်းချိုး၍ မြင်ကွင်းထဲက
ပျောက်သွားတော့မှ သက်မတစ်ချက်
ကို ချလိုက်မိသည်။

မင်းဟိန်းထိပ်

မောင်မြင့်
ရဲဘော်

အဓွဲအလမ်း

ဆွေမြင့်

မြို့နင်းဝေနေသည့် အောက်တိုဘာလ၏ တန်ခိုးနေ့ညဖြစ်သည်။

မိုးကောင်းကင်တွင် ငွေလစန္ဒာ၏ နှလင်းရောင် လုံးဝမရှိ။ မှုတ်မှုန်များ စိန်တုံးငယ်လေးများကို အနက်ရောင် ကတ္တီပါထည်ပေါ်တွင် ဖြန့်ကြဲချထားသည့်ပမာ ကြယ်ရောင်ဝိုးတဝါးသာလျှင် အလင်းရောင်ဟူ၍ရှိနေသည်။

အောက်တိုဘာလ၏ စတုတ္ထပတ် ဖြစ်သောကြောင့် ရာသီဥတုက ပကတိ စိမ့်အေးနေသည်။ ထိုအအေးအော်ကို တန်ပြန်နေကြသည့်အလား “ရွှေရည်ဝင်း”ဟူသော နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားသည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် အမျိုးသားသုံးယောက်သည် ယပ်ရွှေရည်ဖန်ခွက်ကိုယ်စီဖြင့် တစ်မြဲချင်း စုပ်သောက်လျက် စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

ရွှေရည်ဝင်း စားသောက်ဆိုင်၏ မှန်ပြတင်းအပြင်ဘက်၌ နီယွန်ဆိုင်းဘုတ်နှင့်နီးသော နေရာတစ်ဝိုက်တွင်သာ အလင်းရောင်ဟပ်နေသည်။ ဆိုင်နှင့် ဆယ့်ငါးပေမျှသော အကွာအဝေးတွင် အရာခပ်သိမ်းသည် မြို့နင်းများ သိပ်သည်းနေသောကြောင့် အရွယ်အစားအမျိုးမျိုး အသွင်သဏ္ဌာန်အထွေထွေဖြင့် သရဲတစ္ဆေများ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြသည့်ပမာ မှတ်ထင်ရသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းတွင် ရွှေရည်ဝင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ လူစည်ကားနေခဲ့

သည်။ သို့ရာတွင် ဟေမန္တ၏ ညတစ်ညသည် သန်းခေါင်ယံကို ရောက်လှနီးဖြစ်သော ည ၁၁ နာရီခွဲပြီးသောအခါတွင် အမျိုးသားကြီးသုံးယောက်မှလွဲလျှင် ဘားကောင်တာတွင် အိပ်ငိုက်နေသော(အရက်ငဲ့သူ) ဆိုင်ဝန်ထမ်းသာလျှင် ကျန်တော့သည်။

ဆိုင်၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ည ၁၂ နာရီကျမှသာ ဆိုင်ပိတ်လေ့ရှိသောကြောင့် အေးအေးလူလူစကားပြောနေကသော အမျိုးသားကြီးသုံးယောက်ကိုလည်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အနှောင့်အယှက်မပေးခဲ့ပါချေ။

စင်စစ်အားဖြင့် ယပ်ရွှေရည် မြို့စုပ်နေကြသော အမျိုးသားကြီးသုံးယောက်စလုံး ဤမြို့ခံများဖြစ်ကြသည်။ အသက်အားဖြင့် လေးဆယ်ကျော်သူများဖြစ်ပြီး ပြဿနာရှာတတ်ခြင်း အလွင်းမရှိကြပါချေ။

အမျိုးသားကြီး သုံးယောက်တွင် ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် အသက်လေးဆယ်ခုနစ်နှစ်ဖြစ်သောကြောင့် အသက်အကြီးဆုံး အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတအကြွယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များကို ယမကာတွေထွေဖြင့် ပြောလေ့ပြောထရှိသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်များကို ကျန်နှစ်ယောက် ဖြစ်ကြသော ဇော်ထူးအောင်နှင့် လှမော်

မင်းတို့က နားထောင်သမားဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးဇော်အောင်က ဘလေတကုတ်အင်္ကျီ၏ အပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကို တပ်လိုက်ပြီးနောက် ယပ်ရွှေရည်တစ်မြဲ စုပ်သောက်သည်။ ပန်းကန်ပြားပက်ပက်ထဲရှိ အာလူးအချောင်းလိုက်ကြော်ထားသည့်များထဲမှ တစ်ချောင်းကို ကောက်ယူဝါးစားသည်။

“ခင်ဗျား ဟိုးအရင်တုန်းက ပြောပြခဲ့တဲ့ အငြိမ်းမင်းသမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်၊ အလွမ်းတတ်လမ်းလေးကို ပြန်ပြောပါဦးလားဗျာ။ ကျုပ်က ကြားဖူးပေမယ့် သိပ်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဟောဒီ ကိုလှမော်မင်းက မကြားဖူးသေးတော့ သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ သူကလည်း စာရေးဆရာပေါက်စ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးခါစမဟုတ်လား။ အဲဒီတတ်လမ်းက ရေးကွက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဗျ”

အသက် ၄၇ နှစ်ရှိ ကိုဇော်ထူးအောင်က တိုက်တွန်းသည်။ ထို့နောက် သူလည်ပင်းကို သုံးဖွားမာဖလာဖြင့် ခပ်တင်းတင်းရစ်ပတ်နေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအငြိမ်းမင်းသမီးချောလေး ငွေစပယ်ဖြူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချစ်တတ်လမ်းလေးကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ဖူးပါတယ် ကိုမျိုး။ ဒါပေမယ့် ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြောတော့မှ ပိုပြီးပြည့်စုံမယ်လို့ ယူဆ

ထားတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုမျိုးရဲ့ ကိုယ်
တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို နားထောင်ပါရစေဗျာ”

စာရေးဆရာပေါက်စ လှမော်မင်း
က စိတ်ပါလက်ပါ ထောက်ခံသည်။ သူ
သည် ဤစကားပိုင်းတွင် အသက်လေး
ဆယ့်တစ်နှစ်မျှသာရှိ၍ အသက်အငယ်
ဆုံးဖြစ်သည်။

• • •

“ငွေစပယ်ဖြူဆိုတဲ့ အငြိမ့်မင်း
သမီးချောလေးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့
အကြောင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၁ ခုနှစ်
က ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ စတွေ့တဲ့အချိန်တုန်း
က မင်းသမီးလေးဟာ အသက်ဆယ်ရှစ်
နှစ် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲ ရှိသေး
တယ်ဗျ။ ကျုပ်က အသက်နှစ်ဆယ်ဆို
တော့ မင်းသမီးလေးထက် နှစ်နှစ်ပိုပြီး
ကြီးတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွယ်တူလိုပါပဲ။
အရွယ်ချင်းက မတိမ်းမယိမ်းပေါ့ဗျာ”

ကိုမျိုးဇော်အောင်က စကားကို
ခေတ္တရပ်၍ ယဉ်ရွှေရည်ကို စုပ်သောက်
ပြီးမှ ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ကျုပ်က မစ်ရှင်ကျောင်းမှာ စီနီ
ယာအေတန်းအောင်ပြီးတော့ ဆယ်
တန်းစာမေးပွဲ ဝင်ပြေတယ်။ ယူနီဗာစ
တီကောလိပ်ကို စရောက်တဲ့အချိန်မှာ
ဖရက်ရှာတွေအစွဲနဲ့ ပါတီပွဲကျင်းပ
တယ်။ မျက်နှာသစ် ကျောင်းသူကျောင်း
သားတွေ လူသစ်တန်းမှာ မိတ်ဖြစ်ဆွေ
ဖြစ် ဆိုပါတော့ ကျုပ်တို့ထက်စောပြီး
ယူနီဗာစတီရောက်နေနှင့်တဲ့ စီနီယာ
အင်တာ ကျောင်းသားကြီးတွေက အဲဒီ
ဖရက်ရှာပွဲမှာ ပိုပြီး စည်စည်ကားကား
ဖြစ်အောင် ယူတီစီ ရွှေနှင်းဆီအငြိမ့်နဲ့
စီစဉ်တယ်။ အဲဒီအငြိမ့်မှာ ငွေစပယ်ဖြူ

က ရှေ့ထွက်မင်းသမီးလေးပေါ့ဗျာ”

ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် သူ၏မျက်
လုံးအစုံကို မေးစင်းလျက် ရှေးယခင်က
ငွေစပယ်ဖြူနှင့် ပထမဆုံး စတင်ဆုံ
စည်းကြပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေ
ဟန်တူသည်။

ငွေစပယ်ဖြူရဲ့ အကအလှကို
ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မဖြေဖျော်ခင် စီနီယာ
အင်တာကျောင်းသားကြီးတွေက ကျုပ်
တို့လို ဖရက်ရှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ
အသစ်လေးတွေနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း မိတ်
ဆက်ပေးတယ်။ ငွေစပယ်ဖြူရဲ့ အသား
အရည်ဟာ ပကတိ စိုပြည်တင်းရင်း
တယ်။ မျက်နှာချော နှုတ်ခမ်းနီ၊ ပါးနီ
မျက်ခုံး စတဲ့ သက်တန်ရောင်စုံ ခြယ်သ
မှုတွေ၊ ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုတွေ မပါဘဲနဲ့
ကို ဝင်းမွတ်ညက်စင်နေတယ်။ စပယ်ဖြူ
က စကားနည်းတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြော
တဲ့အခါမှာ သူမရဲ့စကားသံဟာ ဂီတသံ
ငြိမ်ငြိမ်လေးကို နားထောင်ရသလို နား
ဝင်ပီယံဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်လုံးလေးက
လည်း အမှီအမြင်၊ အပြေအလျော့တွေ
ဟာ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့နေရာမှာ အချိုး
ကျကျနဲ့ လှပတင့်တယ်နေတယ်။

ဖရက်ရှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား
တွေထဲက အလှအပကို ကိုးကွယ်ကြ
သူမှန်သမျှဟာ ငွေစပယ်ဖြူရဲ့ အလှ
ကွန်ယက်မှာ ရုန်းမထွက်နိုင်လောက်
အောင် ငြိသွားကြမှာသေချာပါတယ်ဗျာ”

ကိုမျိုးဇော်အောင်က နောက်ဆုံး
စကားပိုဒ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာပြောသည်။
ယင်းသို့ ရုန်းမထွက်နိုင်သူများထဲတွင်
သူလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်
ပေလိမ့်မည်။

• • •

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂုဏ်သရေရှိ
မင်္ဂလာညွှတ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ရွှေနှင်းဆီ
အငြိမ့်နှင့် ဆွည့်ခံစဉ် စတင်စွဲမက်ခဲ့သော
စပယ်ဖြူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးရှိရှိသမျှ တု
နှိုင်းမရသော အလှအပကို တရားဝင်
ပိုင်ဆိုင်သွားသူမှာ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်
မင်း ဦးထက်ရာဇာဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်
က ဦးထက်ရာဇာ၏ အသက်မှာ လေး
ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိလေပြီ။ ထို့ပြင် ဦးထက်
ရာဇာသည် စပယ်ဖြူနှင့် အိမ်ထောင်
မကျခင်က ပထမအိမ်ထောင်တစ်ဆက်
ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအိမ်ထောင်မှာ ကလေး
မမွေးနိုင်ဘဲ သားဖျက်သားလျှော ရောဂါ
ဝေဒနာဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် မုဆိုးဖိုလည်းဖြစ်၊
သူမထက် ၂၅ နှစ်ကျော်ကျော် အသက်
ကြီးသော ဦးထက်ရာဇာကို လက်
ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ရရှာသော စပယ်ဖြူ၏
ဘဝမှာ အမှန်တကယ်ပင် အသည်းနှင့်
နှင့် ရင်နာနာ ကြေကွဲခဲ့ရသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ကို ပြန်ပြောင်းပြောပြ
နေသော ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် ဖန်
ခွက်တွင်းရှိ လက်ကျန်ယမကာကို
အပြတ်မော့သောက်ချလိုက်သည်။ ထို
နောက် မီးခိုးရောင်စုတ်ဖွားဖွား နှုတ်ခမ်း
မွေးတွင် အနည်းငယ် စွတ်စိုသွားသော
ယဉ်ရွှေရည်ကို သူ၏လက်ဖမိန့်ဖြင့် ခပ်
ကြမ်းကြမ်း ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ထို
နောက် ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် စပယ်
ဖြူအကြောင်းကို ဆက်လက်ပြောဆိုရာ
တွင် ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ ဂုဏ်ရှိန်ဖြင့်မား
သော ဦးထက်ရာဇာသည် အသက်အား
ဖြင့် စပယ်ဖြူထက် နှစ်ဆမက ကြီးရင့်
နေလေပြီဟူ၍ဖြစ်သည်။

ချိုင့်နှင်းပါးသော စပယ်ဖြူ၏ဘဝ

များက အတင်းအဓမ္မ တိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဝန်ထောက်မင်း ဦးထက်ရာဇာနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရရှာသော စပယ်ဖြူသည် ဝန်ထောက်ကတော်ဘဝသို့ တစ်ယှက်ချင်းရောက်ရှိသွားလင့်ကစား တစ်နေ့ တစ်ရက်၊ တစ်နာရီ၊ တစ်ဝိနာမျှပင် ပျော်ပိုက်ခြင်း၊ စိတ်ချမ်းသာခြင်း အလျဉ်းမရှိပါချေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စပယ်ဖြူအနေနှင့် အငြိမ်းသမီးဘဝတွင် သက်တူရွယ်တူ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်ဦးသူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း သူမနှင့် လက်ပွန်းတတီး အနီးကပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသူတို့က ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။

ထိုချစ်ဦးသူသည် ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝသူ မဟုတ်ဘဲ အလယ်အလတ်တန်းစား မျိုးကောင်း ဆွေကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အသက်နှင့်အမျှချစ်နေရသော စပယ်ဖြူကို တန်ဖိုးထားသူဖြစ်သောကြောင့် တင့်တင့်တယ်တယ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းနေထိုင်ရေးအတွက် စီးပွားရှာရန် ပြည်ပသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ထွက်ခွာသွားခါနီးအချိန်တွင် စပယ်ဖြူနှင့် တိတ်တခိုးတွေ့ဆုံ၍ သူ၏ရည်မှန်းချက်ကို ရှင်းပြကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည်။ ပြည်ပတွင် တစ်နှစ်ကြာ သည်တိုင်အောင် စီးပွားရှာပြီးလျှင် စပယ်ဖြူထံသို့ အရောက်ပြန်လာပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား ဘဝခရီးကို သာယာချမ်းမြေ့စွာ လျှောက်လှမ်းကြရန် ရည်မှန်းချက် ခိုင်ခိုင်မာမာထားခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် သူမ၏ချစ်သူ ပြည်ပသို့ စီးပွားရှာထွက်သွားပြီး ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် နယ်ပိုင်

ဝန်ထောက်ကြီး ဦးထက်ရာဇာသည် သူ၏ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနှင့် အရှိန်အဝါသြဇာအာဏာတို့ကို ပါးနပ်ကျင့်လည်စွာ အသုံးပြုလျက် စပယ်ဖြူအား လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဆင်နွှဲကျင်းပခဲ့သည်။

စပယ်ဖြူထံသို့ ပြည်ပရှိ ချစ်သူထံမှ ပေးပို့ခဲ့သော လွှမ်းစာခွေများအား လုံးသည် စပယ်ဖြူအနေနှင့် တစ်စောင်မှပင် မဖတ်ခဲ့ရပါချေ။ ထိုအတောအတွင်း စပယ်ဖြူကို အထိန်းအကွပ်အစောင့်အကြပ်များဖြင့်သာ မျက်ခြည်မပြတ်ထားရှိခဲ့သည်။ ပြည်ပမှ ချစ်သူပေးပို့လိုက်သော စာများကို သူမ၏မိဘတို့က မီးရှို့ပြာချလိုက်ကြသည်။

စပယ်ဖြူသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲပြီးနောက် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကြီး၏ တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် ဝန်ထောက်ကြီး၏ စံအိမ်ရှိရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ထိုစံအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည့်နေ့မှ အစပြု၍ စံအိမ်ကြီး၏ မျက်နှာစာ၌ရှိသော ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌သာ သွားလာလှုပ်ရှားခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ခြံပြင်သို့ လုံးဝထွက်ခွင့်မပြု။ ခြံဝင်းတံခါးကို အစဉ်သဖြင့် သော့ခတ်ထားသည်။ ညဉ့်အခါ၌လည်း စံအိမ်ပတ်လည်တွင် အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကို ညစဉ် အစောင့်အဖြစ် လွှတ်ထားလေ့ရှိသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် စပယ်ဖြူသည် ဦးထက်ရာဇာ၏ ဇနီးမယားဟူသော အနေအထားထက် စံအိမ်ကြီး၏ အကျဉ်းခံ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။ နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကြီးနှင့် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး တစ်နှစ်မျှအကြာတွင် နှစ်ပတ်လည်မင်္ဂလာပွဲကို စံအိမ်ကြီး၏မျက်နှာစာရှိ ပန်းဥယျာဉ်ထဲ

တွင် ရောင်စုံမီးလုံးများ၊ ပန်းစည်းကြီးများ၊ ရောင်စုံပူဖောင်းများ စသဖြင့် လှလှပပ တန်ဆာဆင်၍ ကျင်းပခဲ့လေသည်။

အထူးဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်ပရိသတ်များ နေရာယူထားကြသည့် စားပွဲကုလားထိုင်များကြားတွင် စားပွဲထိုးများက လူးလာခေါက်ပြန်ဖြင့် အစားအသောက်လင်ပန်းများ သယ်ဆောင်ကြလျက် လိုလေသေးမရှိ အလှူပယ်ဧည့်ခံလျက်ရှိသည်။

နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်ကြီးသည် ထည်ဝါသားနားစွာ ဝတ်ဆင်လျက် သူ၏မိတ်ဆွေများကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်လျက်ရှိသည်။ စပယ်ဖြူနှင့် ပတ်သက်၍ ဧည့်သည်အချို့က မေးမြန်းကြရာတွင် “တစ်နှစ်မြောက် မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲအတွက် မင်္ဂလာညချမ်းသာ အလှပဆုံး ဖီးလိမ်းခြယ်သ ဝတ်စားဆင်ယင်နေတုန်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မကြာခင် ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဟူ၍ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးထက်ရာဇာက ပြုံး၍စွာ ဖြေကြားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စပယ်ဖြူအား သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရန် အိမ်တော်ထိန်း အမျိုးသမီးကြီးအား စေခိုင်းလိုက်သည်။

စံအိမ်တော်တွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်သွားသော အိမ်တော်ထိန်းအမျိုးသမီးကြီးထံမှ မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အသည်းအသန် အလန့်တကြား အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ကြီး ဦးထက်ရာဇာနှင့်အတူ အချို့သောဧည့်သည်များသည် စံအိမ်တွင်းသို့ အပြေးအလွှာဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ထိုလူအုပ်ထဲ

တွင် တစ်ချိန်က စပယ်ဖြူချစ်ဦးသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူလည်း ရောနှောလိုက်ပါသွား သည်။ ထိုသူသည် လွန်ခဲ့သော ရက် သတ္တပတ်တွင် ပြည်ပမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဝန်ထောက်မင်း၏ နှစ် ပတ်လည်မင်္ဂလာပွဲတွင် စပယ်ဖြူအား တွေ့မြင်လိုသော ဆန္ဒပြင်းပြစွာဖြင့် စည်ကားလှသော ဆွဲပရိသတ်များကြား တွင် ခပ်လျှိုလျှိုဝင်ရောက် နေရာယူ၍ ထိုင်နေခဲ့သည်။ သူသည် စံအိမ်တွင်းမှ အလန်တကြားအော်ဟစ်သံကို ကြား လိုက်ရသောအခါတွင် ဦးထက်ရာဇာနှင့် ဆွဲသည်အချို့နောက်မှ ပြေးဝင်လိုက် သွားခဲ့သေးသည်။

ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် ပြောလက် ၈ စကားကို ရပ်နားလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် စပယ်ဖြူသေရတာ ဟာ သူ့ချစ်သူဟောင်းက တိတ်တဆိတ် သတ်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ စပယ်ဖြူက သူ့ကိုသစ္စာဖောက် ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ ဦးထက်ရာဇာကို လက်ထပ်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆခဲ့မှာပေါ့နော်။”

“လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ စပယ်ဖြူရဲ့ချစ်သူဟာ အခု ထက်ထိ စပယ်ဖြူကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေတုန်းပဲ။ သူ့နောက်ဆုံးထွက်သက် အထိ ချစ်နေမှာပဲ။”

ကိုမျိုးဇော်အောင်က ဇော်ထူး အောင်၏ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ချေပ သည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်၍ -

“စပယ်ဖြူကို သူ့ချစ်သူက သတ် ပစ်ဖို့မပြောနဲ့။ လက်ဖျားနဲ့တောင် မနာ

ကျင်စေရဘူး။ တကယ်တော့ စပယ်ဖြူ ဟာ ဝန်ထောက်ကြီးရဲ့ အကျဉ်းခံဘဝ က အပြီးအပြတ် အသက်အသေခံပြီး ရုန်းထွက်သွားတာ။ ဒီနေ့ဟာ စပယ်ဖြူ သေဆုံးသွားတဲ့ အမှတ်တရနှစ်ပတ် လည်နေ့ပဲ။ စပယ်ဖြူသေဆုံးခဲ့တဲ့နေ့ရဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်တိုင်းပြည့်တိုင်း စပယ်ဖြူ ဟာ သူမရဲ့ချစ်သူကို လာပြီးစောင့်လေ့ ရှိတယ်။ ဟောဒီ ရွှေရည်ဝင်းစား သောက်ဆိုင်ရှေ့ကို ရောက်လာလေ့ရှိ တယ်။ သူမရဲ့ချစ်သူနဲ့ အတူတွဲပြီး စံ အိမ်ကြီးရံရံကို လျှောက်သွားကြတယ်။ စံအိမ်ကြီးရှေ့က ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာ နှစ် ယောက်သား စကားတပြောပြောနဲ့ အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ကြင်နာမြတ်နိုး စွာ နေလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီချစ်သူနှစ်ဦးကို ဒီဒေသက ရွာသူရွာသားအချို့က ကြံ ကြိုက်ရင် တွေ့ကြမြင်ကြရသတဲ့”

ဟူ၍ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်နှင့် အတူ ကိုမျိုးဇော်အောင်က ရပ်နားသည်။

“ဒါဖြင့် စပယ်ဖြူရဲ့ ချစ်ဦးသူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေလား ကိုမျိုး”

ဇော်ထူးအောင်က စိတ်လှုပ်ရှား စွာမေးသည်။

“စပယ်ဖြူလာခါနီးပြီး ည ၁၂ နာရီထိုးပြီး ဟောဟိုမှာတွေ့လား။ ရွှေ ရည်ဝင်းစားသောက်ဆိုင်ရှေ့ အပြင် ဘက်ကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

ဇော်ထူးအောင်နှင့် လှမော်မင်းတို့ က ကိုမျိုးဇော်အောင်ညွှန်ပြရာသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဆိုင်၏ နိယွန် ဆိုင်းဘုတ်မှ အလင်းရောင်မှိန်ပျူပျူကျ ရောက်နေသော ဆိုင်ပြင်ဘက်တစ်နေ ရာရှိ ကြယ်ရောင်ဝိုးတဝါးများအောက်

တွင် စပယ်ဖြူသည် အငြိမ်းသမီးဖြစ် စဉ်က ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီ၊ ငွေချည်ထိုးအချိတ် ထဘီတို့ဖြင့် တောက်ပစွာရပ်နေသည် ကို မြင်ကြရသည်။ စပယ်ဖြူက သူတို့ သုံးယောက်ရှိရာ ဆိုင်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူထားသည်။

“ဒါဖြင့် စပယ်ဖြူရဲ့ချစ်ဦးသူက ဘယ်သူလဲဗျ။ ဟောဒီစားသောက်ဆိုင် ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ကလွဲ ရင် ဘားကောင်တာက အဘိုးကြီးပဲရှိ နေတာမဟုတ်လား။ အဲဒီအဘိုးကြီး တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

လှမော်မင်းက မဝေခွဲနိုင်သော အသွင်သဏ္ဌာန်ဖြင့် ပြောသည်။

ကိုမျိုးဇော်အောင်သည် ထိုင်ရာမှ တည်ငြိမ်စွာထ၍ရပ်သည်။ ထို့နောက် ရွှေရည်ဝင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲမှ တစ် လှမ်းချင်း ထွက်လျှောက်သွားသည်။ ဆိုင်ပြင်သို့ရောက်သောအခါ အငြိမ်းမင်း သမီးမဟာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထုံးစံထား သော ငွေစပယ်ဖြူနှင့်အတူ ဘေးချင်း ယှဉ်တွဲ လျှောက်သွားကြသည်ကို ဇော် ထူးအောင်နှင့် လှမော်မင်းတို့က တအံ့ တဩ ငေးမောကြည့်ရှုလျက် ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်။

“ဟား...အံ့ဩစရာ တကယ်ပါ ပဲဗျာ။ ငွေစပယ်ဖြူရဲ့ချစ်ဦးသူဆိုတာ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ ကြီး ကိုမျိုးဇော်အောင် ဖြစ်နေသကဲ့”

ဇော်ထူးအောင်၏ ကောက်ချက်ချ သံသာလျှင် ခေတ္တခဏမျှ ပဲ့တင်ထပ် နေလေသည်။

ဆွေငြိမ်း

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးခြင်းရံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံတောတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကုန်းကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်ရမယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးဖို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ . . .

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၇)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ
 အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ
 ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ
 တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား
 နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
 ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊
 တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း
 တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့်
 သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ
 လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့
 အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ
 မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ
 အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
 မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

- အမှတ် (၂၀၅/က)
 ပိတောက်(၅)လမ်း၊
 မြို့သစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပင်ပန်းခံသလောက် အကျိုးမရှိ တတ်ဘူး။ အနစ်နာခံ၊ အရှုံးပေးပြီး နှလုံးအေးအောင် နေပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကို ဖိနှိပ်တဲ့ သူများနေတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ် စပ်တူလုပ်ဖို့ အကူအညီကောင်းတွေ ရလာတတ်တယ်။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားရင် ဒီကာလမှာဖွင့်ရင် အကောင်းဆုံးပါပဲ။ စက်ပစ္စည်းတွေလည်း ဝင်တတ်တယ်။ စပ်တူလုပ်ဖို့ဆိုရင်တော့ တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါသားသမီးက အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ယခုကာလတွင် ထိမထိုးသင့်ပါ။ ထိပေါက်လျှင် မိသားစုအတွင်း ကျန်းမာရေး ဆိုးဆိုးရွားရွား ညံ့သွားတတ်တယ်။ မသွားချင်သောခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က မိမိအပေါ် အထင်လွှဲတတ်တယ်။ အမွေလုပွဲ၊ မြေလုပွဲ တွေနဲ့လည်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ငှား၊ မြေငှား၊ တရားအမှုအခင်း သေးသေးလေး

တွေကို လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ အိမ်မှာသုံးနေတဲ့ ရေပိုက်တွေ၊ ရေကန်တွေ ပြုပြင်ရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးထွက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ကျန်းမာရေးညံ့နေလို့ ခရီးစဉ် နောက်ဆုတ်သွားရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပေါင်းလနဲ့ ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင်တော့ ထိုလတွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေရတတ်တယ်။ သားသမီးများ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးရှိရင် အိမ်ကနေ ထွက်သွားတတ်တယ်။ ရွှေထည်ပစ္စည်းလည်း ထွက်တတ်တယ်။ ရွှေဝယ်မိ ပါက ဝယ်သူ၏ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း အိမ်ကနေ ထွက်တတ်တယ်။ မိမိအိမ်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် အိမ်မှာ မမွေးရပါ။ အပြင်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် အိမ်မှာ လာမွေးလျှင် ကောင်းပါသည်။ လေနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရား တစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကုက္ကားအဖြူ(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက် စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၇၊ ၃၁၊ ၁၃၊ ၁၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အလုပ်တွေ မတိုးချဲ့ပါနှင့်။ အလုပ်မပြောင်းပါနှင့်။ အမှုမဖြေရှင်းရပါ။ တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ဆွဲထားပါ။ မဖြစ်မနေ ပြဿနာတွေ ရှင်းရမယ်ဆိုရင် အရှုံးပေးလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူပေါ်တွင် ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူ၍ အုန်းသီးစိတ်တင်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ဧရာခိုင်ရမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အလှူတစ်ခုလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုလုပ်ရမယ်။ အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြုံတွေ့လာရလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာမယ်။ နာရေးကိစ္စကိုအကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မခေါ်ဘဲသူတွေက ပြန်ခေါ်၊ နှိမ့်ချခဲ့တဲ့သူတွေက မြန်မြောက်ပင့်တာမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်က ဖြစ်သလို ဝတ်ထားရင်တောင် ဘေးလူက ကြည့်လို့ကောင်းနေတတ်တယ်။ အစားအသောက် စားတဲ့အခါလည်း ဘာနဲ့ပဲ စားရစားရ စားလို့ကောင်းနေတတ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆရာသမားကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်မယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ ခြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေလည်း ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုတွေဖြစ်ခြင်း၊ အစွပ်အစွဲ ခံရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုရောက်နေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲ၊ ဗာပေါင်းလများ ပါနေရင် အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲမှုမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာမှား၊ ဆေးမှားဖြစ်ခြင်း၊ သွားဒုက္ခပေးခြင်းများ ကြုံမယ်။ အဆိပ်ရှိသောအကောင် အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင် (၆)ခုတို့ကို လှူဖွေပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုနှစ်တစ်နှစ်လုံး မိသားစုအားလုံး ဆိတ်သားဟင်း မစားရ။ သင်္ဃေပန်းများကို အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် လှူဒါန်းခြင်း မပြုရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မွေးနေ့တိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်း တင်လှူပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ တိုးပွားလာမည်။ မိဘတွေကို လည်း ပြန်ပြီးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်ကာလ ဖြစ်တယ်။ စီးပွား သိသိသာသာတက်မယ်။ သိကြားမ၊လိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိအခြေအနေထက် များစွာမြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှု ရမယ်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူး တက်လိမ့်မယ်။ အထက်လူကြီး ဆရာသမားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်း တွေ့မယ်။ သင်တန်း တစ်ခု တက်ရမယ်။ စာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖြေဆိုလျှင် အောင်မြင်မယ်။ ပြည်ပက ကိုယ့်ကို လာရောက်ဖို့ ခေါ်ယူတာမျိုး ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်လည်း ဝင်တတ်တယ်။ မိမိအိမ်မှာ ခေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ရတတ်တယ်။ သူများမင်္ဂလာဆောင်ပွဲတွေလည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပေးရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ အဖိုးတန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခု ကိုယ့်ဆီ ဝင်လာတတ်တယ်။ အပျို လူမျိုးဆိုလျှင် တပေါင်းလမှာ မြောက်အရပ်မှ ချစ်သူရည်းစား ရတတ်ပါတယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ စကားများ ဖြေရှင်းရခြင်း၊ ရင်းနှီးသူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကြောင့် အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ စပ်တူရွယ်ယာ လုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်မယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်များ ဝင်လိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ဒူး၊ နား ခုကွပေးခြင်းများ ဖြစ်ထုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ (၅)ညွန့်၊ တံခွန်အဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၃၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။ ညအိပ်ညနေ နာတာရှည် လူမမာများ လာရောက်ဆေးဝါးကုသပါက လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆီထမင်း(၈)ပုံ တစ်ပန်းကန်၊ စံပယ်ပန်း(၈)တုံး တစ်ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာတတ်တယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ မုချဖြစ်လာမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ် နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း(သို့မဟုတ်)လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်သော အဆက် အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်း ရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သောကာလဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာ ဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်မယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားလိုလျှင် ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါက ကံကောင်းတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ဆောက်

ပါက အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းရ၍ အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုးဖြစ်တတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ဝယ်သော ရွှေထည်ပစ္စည်း သည် ရာသက်ပန် အကျိုးပေးတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ စက်ပစ္စည်းများ အသစ်လဲရခြင်း၊ ထွက်နေသော စက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ မြေအဝင်မခံရပါ။ မဖြစ်မနေ မြေဝယ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဖျာချော်လေးတစ်ချပ် ရဟန်းတစ်ပါးကို လှူလိုက်ပါ။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာကြုံမယ်။ အတိုက်အခံ မှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ အကြီးအကဲက ကိုယ့်ကို အကူအညီပေးတတ်တယ်။ ငွေများ ထိပေါက်သကဲ့သို့ အထုပ်အထည်နှင့် ရတတ်တယ်။ ရကားနီးတွင် ငွေကြေးအထစ်အငေါ့ ကြီးစွာဖြစ်ပြီးမှ ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်က လိန်ကျတတ် တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့် (၄)ညွန့်၊ ခေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၄၊ ၆၂၊ ၄၆၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

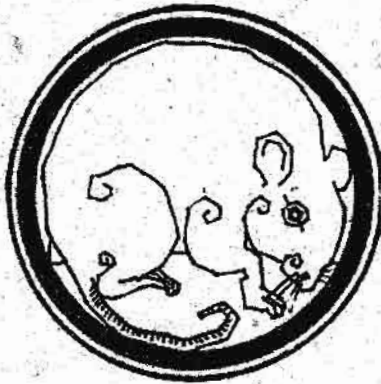
အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ မင်္ဂလာကိစ္စများကို တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို မိမိအိမ်တွင် ခေတ္တထားခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း လက်သုပ်ဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါသည်။ သွားဖို့ကြံရွယ်ထားတဲ့ ခရီးစဉ်တွေ ပျက်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ လူမျိုးခြား ကူညီမှုပေးတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးဝေး သွားမယ်ဆိုလျှင် ဒီကာလမှာ ထွက်လိုက်ပါ။ အနည်းငယ် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ကြုံလာပေမယ့် အောင်မြင်မှု ရရှိသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိသားစုအတွင်း စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာကတခြား၊ မိသားစုဖြစ်ချင်တာကတခြားဖြစ်နေတတ်တယ်။ အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတက်ရတတ်တယ်။ ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းပါတယ်။ ငွေဝင်နည်းပေးမယ့်လည်း ထိကံကောင်းတဲ့ကာလ

ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့သူတွေအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အယှက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လာမယ်။ ပြောင်းလျှင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်များ အထစ်အငဲ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူတစ်ပါး၏ အမှုကိစ္စကို လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး အနေဖြင့် အစာအာဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါး၊ သွား ဒုက္ခပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏၊ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာ အစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှစ်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၅၂၊ ၇၅၊ ၇၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မငှားပါနှင့်။ ငှားလျှင် ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လက်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နို့ဆွမ်း(၁၂)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မထင်မှတ်ဘဲ အပြောင်းအလဲတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်ပါ
တယ်။ မိမိလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမျိုးလည်း ကြုံရတတ်တယ်။
အလုပ်သစ်တစ်ခုလည်း လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်နေရာအသစ်ရခြင်း၊ နေရာ
ထိုင်ခင်း မွမ်းမံပြင်ဆင်ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ခရီးများ
သွားနေရမယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း သင့်အတွက် အကျိုးထူးစေပါလိမ့်မယ်။
မထင်မှတ်ဘဲ ပဲညာတစ်ခု သင်ကြားရခြင်း၊ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်းများ
ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲ မြေဝင်တတ်တယ်။ အလုပ်ကောင်းပေမယ့်
မိမိအပေါ် မကောင်းကြုံခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်သောကြောင့်
နည်းနည်းသတိထားပါ။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ လက်အောက်ငယ်သား
အတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နှံရ

ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်တာနှင့်အမျှ ပစ်စာ တိုင်စာမျိုးတွေလည်း ကြုံတွေ့ရတတ်
တယ်။ တနင်္ဂနွေသားသမီး၊ သောကြာသားသမီး ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အကူအညီကောင်း
ပေးလာလိမ့်မယ်။ အင်္ဂါနာမည်၊ စနေနာမည်ပါသော ကျန်းမာရေးညံ့သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့လာရောက်တည်းခိုလျှင်
ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးဝေး အကျိုးပေးသောကာလဖြစ်သောကြောင့် ယခုကာလတွင် ပြုလုပ်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေ
ဖြင့် ဆေးမှား၊ အစာမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားချက်မပါဘဲ ဆေးမသောက်ရပါ။ ခြေထောက်တွင် အန္တရာယ်
ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ
(၅)ညွန့်၊ ထီးအနီရောင်(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၂၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိခြံ၊ ကား ရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းသစ် စတင်လုပ်ခြင်းမျိုး
မပြုလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း
အုန်းဆွမ်း(၆)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မရသေးတာတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ရပြီးသားပစ္စည်းတွေလည်း တိုးပွားလာတတ်တယ်။ အလှူ အတန်းကိစ္စတွေလည်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာ လိမ့်မယ်။ မိမိအလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍သော်လည်းကောင်း ဝင်လာ တတ်ပါတယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့် မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူဆိုရင် လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး တိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြင့်တက်ခြင်း ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပညာရေးကိစ္စများ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ရွှေဝယ်လျှင် အသစ်

သာ ဝယ်သင့်တယ်။ အယုတ်အဟောင်း မဝယ်သင့်။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့သတင်း ကြားရတတ်တယ်။ သတ်ကြီးရွယ်တိုက်မှ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး အမည်ပါတဲ့လူတွေ မိမိအိမ်မှာရှိရင် တခြားရွှေထားလိုက်ပါ။ လက်အောက်ငယ်သား များနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူပင်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် မိမိလုပ်ငန်းတွေကို အင်နဲ့အားနဲ့ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းနည်းတော့ မလိုက်ပါနှင့်။ လက်ရှိလုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း အလုပ်ပြောင်းပြီး မလုပ်ပါနှင့်။ ပြည်ပခရီးသွားရကိန်း ရှိတယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ လာဘ်ရွှင်ပေမယ့် ကျန်းမာရေးတော့ ခက်စိတ်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ဦးခေါင်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရလို့ အစိုးကျိုးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒန်ထီးဖြူ(၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ နေ့

ညသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ညနေ

ကံကောင်းသောရက်

၂၀၁၆ ၇ ၇ ၇၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်သောနိမိတ်တွေပါက လည်းကောင်း၊ အမူတစ်ယောက် ကခုန်သောနိမိတ်တွေပါကလည်း ကောင်း ဝင်လာသောနိမိတ်သော လာဘ်လာဘ်များ လုပ်ငန်းများ နှောင့်နှေး တတ်သောကြောင့် လျှို့ဝှက် တာထောက်ကြံ့သင့်ပါ။

သတိပြုရန် သတိပြုရန်

မိမိနေအိမ်ကတည်းတွင် ငွေထီး(၉)လက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါသည်။ ထင်သလောက် အောင်မြင်မှု မရရှိနိုင်သေးတော့ဘဲ ဖြစ်ပါသည်။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်မယ်။ လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အလုပ်ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က ကူညီမစလိုမိမယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီး လုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနောက်လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။

ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်တွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင် ဆေးရုံ၌ မီးဖွားပါ။ အိမ်၌ မီးဖွားလျှင် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကြွေးပေးခြင်း၊ ကြွေးတောင်းခြင်းများ မပြုပါနှင့်။ ဤကာလအတွင်း အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်) အမွေကဲ့သို့ ပစ္စည်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သင်သည် မိန်းကလေးဖြစ်ပါက သွေးဖောက်ပြန်ပြီး စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၁၊ ၇၂၊ ၇၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဇိမ်ခံလိုစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်ပါနှင့်။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေးချူချာခြင်း၊ ပြဿနာဟောင်း၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ထမင်းပေါ်ပျားရည်ဆင်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။